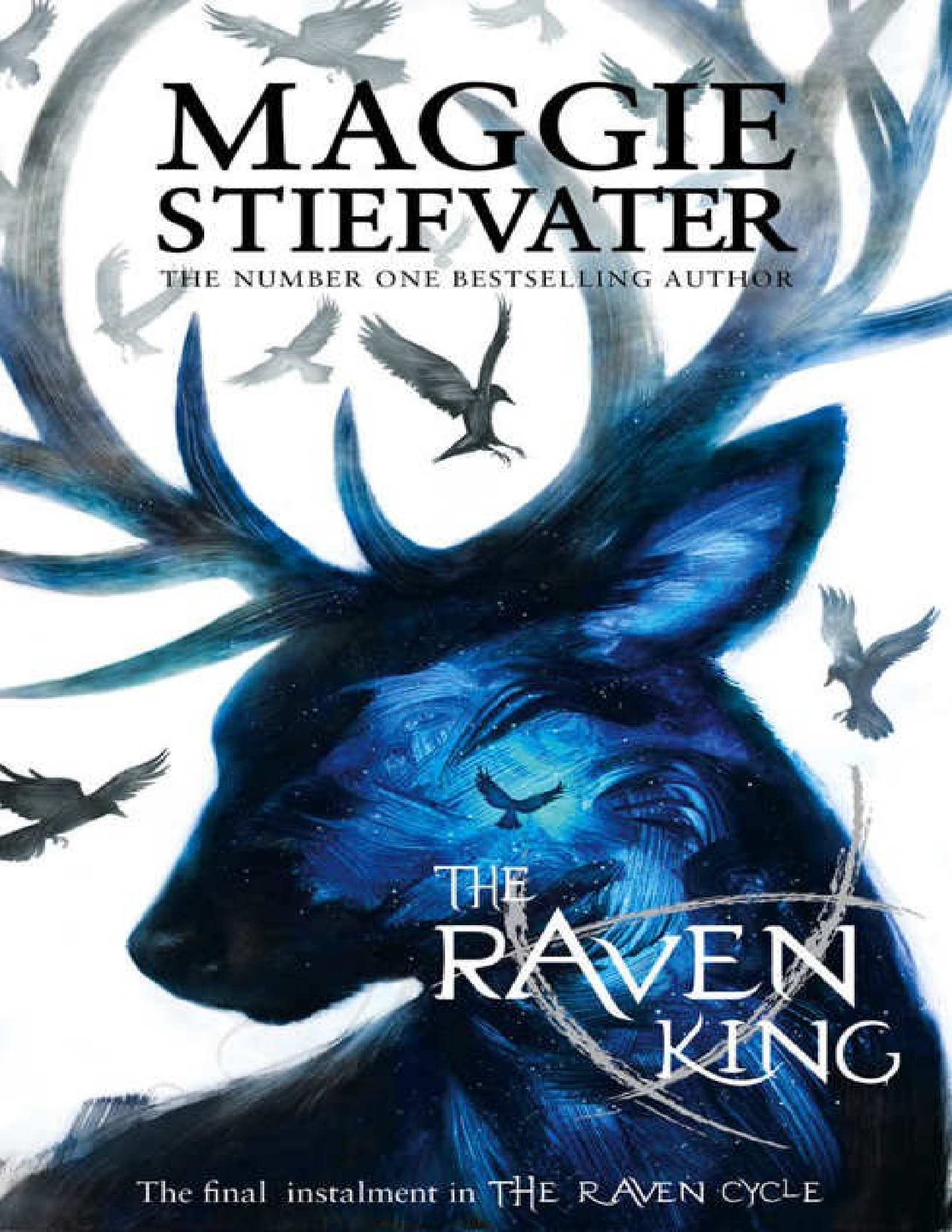

MAGGIE
STIEFVATER
THE NUMBER ONE BESTSELLING AUTHOR
THE
RAVEN
KING
The final instalment in THE RAVEN CYCLE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Övgü için

MAGGIE STIEFVATER

Kıvrılıp Okunacak En İyi Kitap
Glamour

"Eğer *Alacakaranlık*
hayranıysanız, *Shiver*'a
bayılacaksınız"
Waterstone's Books Quarterly

"Muhteşem ve unutulmaz bir aşk hikayesi"
Youngscot.org

"Edebi metadon... her şeyi tüketen"
Sunday Telegraph

"Bu acı tatlı hikaye yayıncılık dünyasında
büyük yankı uyandırdı"
Glamour

"Nefis bir şekilde yasadışı, yıldızlar arası aşkla dolu"
Financial Times

Maggie Stiefvater tarafından da

Kuzgun Çocuklar
Rüya Hırsızları
Mavi Zambak,
Zambak Mavi

Akrep Yarışları

Shiver
Linger
Forever
Sinner

Ağıt: Peri Kraliçesi'nin Aldatma Baladı: Bir Peri Buluşması

MAGGIE STIEFVATER

SCHOLASTIC

Tehlikeli Koltuğu cesurca alan Sarah için

Uyumak, yüzmek ve rüya görmek için, sonsuza dek

- ALGERNON CHARLES SWINBURNE,
"YÜZÜCÜLERIN RÜYASI"

Bu işaretler beni olağanüstü yaptı; ve
hayatımın tüm gidişatı gösteriyor ki
Ben sıradan bir adam değilim.

- WILLIAM SHAKESPEARE,
HENRY IV

Sevgilim, besteci ateşin içine girdi.

- ANNE SEXTON,
"ÖPÜCÜK"

İçindekiler

Kapak
Maggie Stiefvater'dan da
İthaf Önsözü

Birinci Bölüm İkinci Bölüm Üçüncü
Bölüm Dördüncü
Bölüm Beşinci
B ö l ü m Altıncı
Bölüm Yedinci
Bölüm Sekizinci
Bölüm Dokuzuncu
Bölüm Onuncu
Bölüm Onbirinci
Bölüm Oniki Bölüm
Onüçüncü Bölüm
Ondördüncü Bölüm
Onbeşinci Bölüm
Onaltı Bölüm
Onyedinci Bölüm
Onsekizinci Bölüm
Ondokuzuncu
Bölüm Yirmibirinci
Bölüm
Yirmi İkinci Bölüm

Bölüm Yirmi Üç
Bölüm Yirmi Dört
Bölüm Yirmi Beş
Bölüm Yirmi Altı
Bölüm Yirmi Yedi
Bölüm Yirmi Sekiz
Bölüm Yirmi Dokuz
Bölüm Otuz Bölüm
Otuz Bir Bölüm Otuz
İki Bölüm Otuz Üç
Bölüm Otuz Dört
Bölüm Otuz Beş
Bölüm OtuzAltı
Bölüm Otuz Yedi
Bölüm Otuz Sekiz
Bölüm Otuz Dokuz
Bölüm Kırk Bölüm
Kırk Bir Bölüm Kırk
İki Bölüm Kırk Üç
Bölüm Kırk Dört
Bölüm Kırk Beş
Bölüm Kırk Altı
Bölüm Kırk Yedi
Bölüm Kırk Sekiz
Bölüm Kırk Dokuz
Bölüm Elli
Bölüm Elli Bir
Bölüm Elli İki
Bölüm Elli Üç
Bölüm Elli Dört

Bölüm Elli Beş
Bölüm Elli Altı
Bölüm Elli Yedi
Bölüm Elli Sekiz
Bölüm Elli Dokuz
Bölüm Altmış
Bölüm Altmış Bir
Bölüm Altmış İki
Bölüm Altmış Üç
Bölüm Altmış Dört
Bölüm Altmış Beş
Bölüm Altmış Altı
Bölüm Altmış Yedi

Sonsöz Teşekkür
Yazar Hakkında
Telif Hakkı

-

PROLOGUE

Richard Gansey III, kaderinde büyüklük olduğunun kendisine kaç kez söylendiğini unutmuştu.

Bunun için yetiştirilmişti; soyağacının her iki tarafında da asalet ve amaç kodlanmıştı. Annesinin babası bir diplomat, bir servet mimarıydı; babasının babası da bir mimar, bir stil diplomatıydı. Annesinin annesi Avrupalı prenseslerin çocuklarına özel ders vermişti. Babasının annesi ise kendi mirasıyla bir kız okulu yaptırmıştı. Ganseyler saraylı ve kraldı ve onları davet edecek bir kale olmadığında, bir tane inşa ettiler.

O bir kraldı.

Bir zamanlar, en genç Gansey eşek arıları tarafından sokularak öldürülmüştü. Her konuda ona her türlü avantaj sağlanmıştı ve ölümlülük de farklı değildi. Kulağına bir ses fısıldamıştı: *Glendower sayesinde yaşayacaksın. Ley hattındaki başka biri ölmemesi gerekirken ölüyor ve sen de ölmemen gerekirken yaşayacaksın.*

Ölmüştü ama ölü kalmayı

başaramamıştı. O bir kraldı.

Kendisi de kraliyet ailesinden olan annesi, şapkasını Virginia kongre halkasına attı ve şaşırtıcı olmayan bir şekilde anketlerde en üst sıralara yükseldi. İleriye ve yukarıya. Hiç şüphe var mıydı? Evet, aslında, her zaman, her zaman, çünkü Gansey'ler iyilik talep etmezlerdi. Çoğu zaman istemediler bile. Başkalarına iyilik yaptılar ve sessizce başkalarının da kendilerine iyilik yapmasını umdular.

Şüphe - bir Gansey'in yaptığı tek şey şüphe etmekti. Bir Gansey cesurca gecenin kör suyuna uzanır, bir kılıcın kabzası umut dolu bir avuca bastırılana kadar kaderi belirsizdir.

Sadece birkaç ay önce, bu Gansey geleceğin karanlık belirsizliğine uzanmış, bir kılıç vaadi için uzanmış ve bunun yerine bir ayna çıkarmıştı.

Adalet - içten dışa bir şekilde, adil hissettirdi.

25 Nisan, Aziz Markos arifesiydi. Yıllar önce Gansey, Roger Malory*'nin Büyük Gizem:* Roger Malory*'nin Dünyanın Ley Hatları* kitabını *okumuştu*. Bu kitapta Malory, Aziz Markos Arifesi'nde ley hattı üzerinde tutulacak bir nöbetin gelecek yıl içinde ölecek olanların ruhlarını ortaya çıkaracağını uzun uzun anlatıyordu. Bu noktaya kadar Gansey, ley hatlarının yakınında ya da üzerinde gerçekleştirilen her türlü mucizeyi görmüştü - hat üzerinde olduğu sürece tamamen karanlıkta kitap okuyabilen bir kız, sadece zihniyle bir kasa meyveyi kaldırabilen yaşlı bir kadın, hat üzerinde doğan, kanlı gözyaşları döken ve tuzlu su akıtan esmer tenli üçüzler - ama hiçbiri onu ilgilendirmiyordu. Onu gerektirmiyordu. Onu açıklamamıştı.

Neden kurtarıldığını bilmiyordu.

Neden kurtarıldığını bilmeye ihtiyacı vardı.

Böylece labirenti haline gelen ley hattı üzerinde, Kutsal Kurtarıcı'nın otoparkında tek başına titreyerek gece boyunca nöbet tuttu. Hiçbir şey görmedi, hiçbir şey duymadı. Ertesi sabah Camaro'sunun yanına çömeldi, saçmalayacak kadar yorgundu ve gecenin ses kaydını dinledi.

Kayıtta kendi sesi fısıldadı, "Gansey." Bir duraklama. "Hepsi bu kadar."

Sonunda gerçekleşiyordu. Artık bu dünyada sadece bir gözlemci değildi; bir katılımcıydı.

O zaman bile, Gansey'nin küçük bir parçası kendi adını duymanın gerçekte ne anlama geldiğinden şüphelenmişti. Bir saat sonra arkadaşları arabasını kurtarmaya geldiğinde muhtemelen bunu biliyordu. Muhtemelen, 300 Fox Way'deki medyumlar onun için tarot kartı okuduklarında da biliyordu. Muhtemelen tüm hikayeyi Roger Malory'ye bizzat anlattığında da biliyordu.

Gansey, Aziz Markos Arifesi'nde ley hattı boyunca kimin sesinin fısıldadığını biliyordu. Ama korkularını zincire vurmak için yıllarını harcamıştı ve henüz tasmalarını çözmeye hazır değildi.

Ta ki 300 Fox Way'deki medyumlardan biri ölene, ölüm bir kez daha gerçek olana kadar, Gansey gerçeği daha fazla inkâr edemedi.

Aglionby Av Kulübü'nün tazıları o sonbaharda uludular: *uzak*, *uzak*, *uzak*.

O bir kraldı.

Bu onun öleceği yıldı.

ONE

Hikâyeye nereden başladığınıza bağlı olarak, bu 300 Fox Way'deki kadınlar hakkında bir hikâyeydi.

Hikayeler her yönden esner. Bir zamanlar, zamanla oynamakta çok iyi olan bir kız varmış. Yana doğru adım at: Bir varmış bir yokmuş, zamanla oynamakta çok iyi olan bir kızın kızı varmış. Şimdi geriye atla: Bir varmış bir yokmuş, zamanla oynamakta çok iyi olan bir kral kızı varmış.

Göz alabildiğine başlangıçlar ve sonlar.

Blue Sargent dışında 300 Fox Way'deki tüm kadınlar psişikti. Bu durum ev sakinlerinin pek çok ortak yönü olduğunu düşündürebilirdi ama pratikte bir grup müzisyen, doktor ya da cenaze levazımatçısı kadar ortak yönleri vardı. *Medyumluk* bir kişilik tipinden çok bir beceri setiydi. Bir inanç sistemi. Bir hikaye gibi zamanın da bir çizgi değil, bir okyanus olduğuna dair genel bir anlaşma. Eğer aradığınız anı tam olarak bulamadıysanız, yeterince yüzmemiş olabilirsiniz. Henüz yeterince iyi bir yüzücü olmamanız da mümkündü. Kadınlar isteksizce de olsa, bazı anların derin deniz canlılarına bırakılması gereken kadar uzakta saklanmış olabileceği konusunda hemfikirdi. Şu dişleri ve yüzlerinden sarkan fenerleri olan fener balıkları gibi. Ya da Persephone Poldma gibi. Gerçi o artık ölmüştü, bu yüzden belki de kötü bir örnekti.

Fox Way 300'ün hâlâ hayatta olan kadınlarının Richard Gansey'in yaklaşan sonunu, bildikleri hayatlarının parçalanışını ve bu iki şeyin birbiriyle ne ilgisi olduğunu nihayet değerlendirmeye karar verdikleri bir Pazartesi günüydü. Ayrıca, Jimi güzel bir şişe sıcak, turbalı viski karşılığında çakra temizliği yapmıştı ve bunu bir arkadaşla bitirmek için can atıyordu.

Calla ısıran Ekim gününe adım atarak mektup kutusunun yanındaki tabelayı KAPALI YAKINDA GERİ DÖNÜN! İçeride, bitki büyüsüne çok inanan Jimi, pelin otuyla doldurulmuş birkaç küçük yastık çıkardı (ruhun diğer düzlemlere projeksiyonunu geliştirmek için) ve biberiyeyi odun kömürü üzerinde yanmaya bıraktı (iki farklı yönde aynı şey olan hafıza ve basiret için). Orla için için yanan bir adaçayı demetini tarot destelerinin üzerinde salladı. Maura siyah camdan bir kehanet kâsesini doldurdu. Gwenllian bir çember mum yakıp perdeleri indirirken neşeli, iğrenç bir şarkı söyledi. Calla, kolunun arasında üç heykelle okuma odasına döndü.

"Burası lanet olası bir İtalyan restoranı gibi kokuyor," dedi Jimi'ye, o da dumanı körükleyip koca poposunu oynatırken mırıldanmaya ara vermedi. Calla vahşi Oya heykelini kendi sandalyesinin yanına, dans eden Oshun heykelini de Maura'nınkinin yanına yerleştirdi. Üçüncü heykeli kavradı: Calla'nın yatak odasındaki şifonyerin üzerinde, ayakta olmadığı zamanlarda Persephone'nin yanında duran sulu Yoruban tanrıçası Yemaya. "Maura, Yemaya'yı nereye koyacağımı bilmiyorum."

Maura Gwenllian'ı işaret etti, o da geri döndü. "Bunu Adam'la yapmak istemediğini söylemiştin, o yüzden o yapacak."

"Ben asla öyle bir şey söylemedim," dedi Calla. "Tüm bunlara çok yakın olduğunu söyledim."

Gerçek şu ki, hepsi duruma çok yakındı. Aylardır duruma çok yakındılar. Duruma o kadar yakındılar ki, durumun kendileri olup olmadıklarını söylemek zordu.

Orla sakız çiğnemeyi bir anlığına bırakıp "Hazır mıyız?" diye sordu.

"MmmmmhmmmhmmmmissBluethoughmmmmhmmmm," diye teklif etti Jimi, hâlâ mırıldanıyor ve sallanıyordu.

Blue'nun yokluğunun dikkate değer olduğu doğruydu. Güçlü bir psişik amplifikatör olarak böyle bir durumda faydalı olabilirdi ama bir gece önce fısıldaşarak Gansey'nin kaderini onun önünde gereğinden fazla tartışmanın zalimlik olduğu konusunda anlaşmışlardı. Gwenllian'ın yarısı kadar güçlü ve iki katı kadar zor olmasına rağmen onunla idare edeceklerdi.

Maura, "Olayı ona sonra anlatırız," dedi. "Sanırım Artemus'u kilerden çıkarsam iyi olacak."

Artemus: Maura'nın eski sevgilisi, Blue'nun biyolojik babası, Glendower'ın danışmanı, 300 Fox Way'in dolap sakini. Bir haftadan biraz daha uzun bir süre önce büyülü bir mağaradan çıkarılmış ve bu süre içinde

Duygusal ya da entelektüel kaynaklarına kesinlikle hiçbir katkıda bulunmayacaktı. Calla onu omurgasız buluyordu (haksız değildi). Maura onun yanlış anlaşıldığını düşünüyordu (haksız değildi). Jimi onun şimdiye kadar gördüğü erkekler arasında en uzun burna sahip olduğunu düşünüyordu (yanılmıyordu). Orla, bir malzeme dolabında barikat kurmanın sizden nefret eden bir medyuma karşı yeterli bir koruma sağlayacağına inanmıyordu (yanılmıyordu). Aslında ondan nefret eden medyum Gwenllian'dı (yanılmıyordu).

Maura'nın onu kilerden çıkmaya ikna etmesi epey zaman aldı ve masada onlara katıldıktan sonra bile hiç de oraya aitmiş gibi görünmüyordu. Bunun bir kısmı erkek olmasından, bir kısmı da herkesten çok daha uzun boylu olmasından kaynaklanıyordu. Ama en önemlisi, dünyayı gördüğünü ve bunun ona fazla geldiğini gösteren karanlık, sürekli endişeli gözlere sahip olmasıydı. Bu ciddi korku, odadaki medyumların taşıdığı farklı derecelerdeki özgüvenle tamamen çelişiyordu.

Maura ve Calla onu Mavi doğmadan önce tanımışlardı ve her ikisi de Artemus'un o zamankinden çok daha az olduğunu düşünüyordu. Maura *çok daha az olduğunu* düşünüyordu. Calla ise sadece *daha az* düşünüyordu, çünkü başlangıçta onun hakkında pek de iyi şeyler düşünmemişti. Ama zaten mistik korulardan çıkan sırık gibi adamlar hiçbir zaman onun tipi olmamıştı.

Jimi viskiyi doldurdu.

Orla okuma odasının kapılarını kapattı.

Kadınlar oturdu.

"Ne kümelenme ama," dedi Calla açılış konuşmasında (haksız da sayılmazdı). "Kurtarılamaz, değil mi?" Jimi sordu. Gansey'i kastediyordu. O bir

Biraz buğulu gözlerle. Gansey'i çok sevdiğinden değil, ama çok duygusal bir insandı ve genç bir adamın gençliğinde öldürülmesi fikri onu rahatsız ediyordu.

"Mm," dedi Maura.

Kadınların hepsi içki içti. Artemus içmedi. Gwenllian'a gergin bir bakış fırlattı. Gwenllian, kalemler ve çiçeklerle dolu gür saçlarıyla her zaman heybetli olan Gwenllian ona ters ters baktı. Yüz ifadesindeki sıcaklık, kadehinde kalan alkolü tutuşturmuş olmalıydı.

Maura, "O zaman durdurmamız gerekiyor mu?" diye sordu.

Odadaki en genç ve en gürültülü kişi olan Orla, genç ve gürültülü bir şekilde güldü. "Onu tam olarak nasıl durduracaksın?"

"*Bunu* ben söyledim, *o* değil," diye karşılık verdi Maura, biraz hırçınca. "O çocuğun Virginia'yı arayıp bulmasını engelleyecek bir gücüm olduğunu

düşünmüyorum.

kendi mezarı. Ama diğerleri."

Calla elindeki bardağı güçlükle yere bıraktı. "Oh, onu durdurabilirim. Ama mesele bu değil. Her şey zaten yerinde."

(Her şey zaten yerli yerinde: Şu anda Maura ile yatan emekli kiralık katil; onun Boston'da yatan doğaüstü takıntılı eski patronu; ley hattının altındaki kayalara gömülü ürkütücü varlık; terk edilmiş bir çiftlik evinin arkasındaki mağara ağzından sürünerek çıkan tanıdık olmayan yaratıklar; ley hattının artan gücü; ley hattındaki büyülü duyarlı orman; bir çocuğun büyülü ormanla yaptığı pazarlık; bir çocuğun rüyasında bir şeyleri hayata döndürme yeteneği; toprağa verilmeyi reddeden ölü bir çocuk; yukarıda bahsedilen listenin yüzde 90'ını doğaüstü bir şekilde güçlendiren bir kız.)

Kadınlar bir içki daha aldılar.

"O çılgın ormana gitmeye devam etmeliler mi?" Orla sordu. Cabeswater umurunda değildi. Daha önce bir kez grupla gitmiş ve ormana onu hissedecek kadar yaklaşmıştı. Onun durugörü yeteneği en iyi telefon hatlarında ya da e-postalarda işe yarıyordu; yüzler sadece gerçeğin ortaya çıkmasına engel oluyordu. Cabeswater'ın yüzü yoktu ve ley hattı temelde dünyanın en iyi telefon hattıydı. Kendisinden bir şeyler istediğini hissedebiliyordu. Tam olarak ne olduklarını söyleyemiyordu. Kötü şeyler olduklarını da düşünmüyordu. Sadece isteklerinin büyüklüğünü, vaatlerinin ağırlığını hissedebiliyordu. Hayat değiştiren. Orla hayatından memnundu, çok teşekkürler, bu yüzden şapkasını çıkarıp oradan uzaklaştı.

"Orman gayet iyi," dedi Artemus.

Bütün kadınlar ona baktı. "'İyi'yi

tarif et," dedi Maura.

"Cabeswater onları seviyor." Artemus kocaman ellerini kucağında kavuşturdu ve kocaman burnunu onlara doğrulttu. Bakışları sürekli Gwenllian'a dönüyordu, sanki Gwenllian'ın üzerine atlayacağından korkuyordu. Gwenllian elindeki kadehle mumlardan birini anlamlı bir şekilde söndürdü; okuma odası küçük bir ateşle daha da karardı.

"Detaylandırmak ister misin?"

Calla sordu. Artemus açıklamadı.

Maura, "Bu görüşü dikkate alacağız" dedi. Kadınlar birer

içki aldılar.

"Bu odadaki herhangi birimiz ölecek mi?" Jimi sordu. "Tanıdığımız başka biri kilise nöbetinde ortaya çıktı mı?"

"Hiçbirimiz için geçerli değil," dedi Maura. Kilise saati genellikle sadece kasabada ya da doğrudan ruh yolu üzerinde doğmuş (ya da Gansey'in durumunda *yeniden doğmuş*) olanların ölümlerini öngörüyordu ve şu anda masada bulunan herkes ithaldi.

Orla, "Mavi için de geçerli," diye belirtti.

Maura agresif bir şekilde kartlarını dizdi ve yeniden dizdi. "Ama bu güvenliğin garantisi değil. Ölümden daha kötü kaderler de var."

"Karıştıralım o zaman," dedi Jimi.

Her kadın tarot destesini kalbine doğru tuttu, karıştırdı ve ardından rastgele tek bir kart seçti. Kartları kapalı olarak masanın üzerine koydular.

Tarot çok kişisel bir şeydir ve bu nedenle her destenin üzerindeki sanat, ona sahip olan kadını yansıtır. Maura'nınki koyu çizgiler ve basit renklerden oluşuyordu, aynı anda hem gösterişli hem de çocuksuydu. Calla'nınki gür ve aşırı doygun, kartlar detaylarla dolup taşıyordu. Orla'nın destesindeki her kartta öpüşen ya da sevişen bir çift vardı, kartın anlamı öpüşmek ya da sevişmekle ilgili olsun ya da olmasın. Gwenllian sıradan iskambil kâğıtlarından oluşan bir destenin üzerine karanlık, çılgınca semboller çizerek kendi destesini oluşturmuştu. Jimi ise 1992 yılında ikinci el bir dükkânda bulduğu Kutsal Kediler ve Kutsal Kadınlar destesine sadık kalmıştı.

Kadınların hepsi Kule'nin beş farklı versiyonunu çevirmişti. Calla'nın Kule versiyonu belki de kartın anlamını en iyi şekilde yansıtıyordu: Üzerinde KARARLILIK yazan bir kale yıldırım çarpması, yanma ve jartiyer yılanlarına benzeyen şeylerin saldırısına uğrama sürecindeydi. Penceredeki bir kadın yıldırımın tüm etkilerini yaşıyordu. Kulenin tepesinde bir adam surlardan aşağı atılmıştı - ya da muhtemelen atlamıştı. Her halükarda o da yanıyordu ve bir yılan onun peşinden uçuyordu.

"Yani bir şey yapmazsak hepimiz öleceğiz," dedi Calla. Gwenllian şarkı söyledi, "*Owynus dei gratia Princeps Waliae*, ha la la, *Princeps Waliae*, ha la la-"

Artemus bir iniltiyle ayağa kalkacakmış gibi yaptı. Maura elini onunkinin üzerine koydu.

"Hepimiz öleceğiz," dedi Maura. "Bir noktada. Panik yapmayalım."

Calla'nın gözleri Artemus'un üzerindeydi. "Sadece birimiz panikliyor."

Jimi viski şişesini elden ele dolaştırdı. "Bazı çözümler bulma zamanı, canlarım. Onları nasıl arıyoruz?"

Kadınların hepsi karanlık kehanet kâsesine baktı. Özünde dikkat çekici hiçbir şey yoktu: kedi maması, malç ve indirimli elektronik eşyalarla dolu mağazalardan birinden alınmış 11 dolarlık cam bir vitrindi. İçindeki kızılcık-üzüm suyunun mistik bir gücü yoktu. Ama yine de, sıvının biraz huzursuz görünmesinde uğursuz bir şeyler vardı. Sadece karanlık tavanı yansıtıyordu ama sanki daha fazlasını göstermek istiyor gibiydi. Kehanet kâsesi, hepsi de iyi olmayan olasılıkları düşündü.

(Olasılıklardan biri: ruhunuzu bedeninizden ayırmak için yansımayı kullanmak ve sonunda ölmek).

Kaseyi dışarı çıkaran Maura olmasına rağmen, şimdi onu itti.

"Hadi tüm hayatı okuyalım," dedi Orla. Sakızını patlattı. "Ah,

hayır," dedi Calla.

"Hepimiz için mi?" Maura, sanki Calla itiraz etmemiş gibi sordu. "Bir grup olarak hayatımız için mi?"

Orla tüm güverteleri göstermek için bir kolunu salladı; devasa ahşap bilezikleri memnuniyetle birbirine çarptı.

"Hoşuma gitti," dedi Maura. Calla ve Jimi iç çektiler.

Normalde bir falda destedeki yetmiş sekiz kartın sadece bir kısmı kullanılırdı. Üç ya da on. Belki bir ya da iki tane daha, eğer açıklama gerekiyorsa. Her kartın konumu bir soru sorardı: Bilinçaltınızın durumu nedir? Neyden korkuyorsunuz? Neye ihtiyacınız var? O pozisyona yerleştirilen her kart cevabı veriyordu.

Yetmiş sekiz kart çok fazla soru-cevap

demekti. Özellikle de beş kere.

Calla ve Jimi tekrar iç çektiler ama ayaklarını sürüyerek yürümeye başladılar. Çünkü doğruydu: Çok fazla soruları vardı. Ve bir sürü cevaba ihtiyaçları vardı.

Kadınlar hep birlikte ellerini karıştırmayı bıraktı, gözlerini kapattı ve destelerini kalplerine doğru tutarak sadece birbirlerine ve hayatlarının nasıl birbirine bağlandığına odaklandı. Mumlar titredi. Tanrıça heykellerinin arkasında uzun, kısa ve sonra uzun gölgeler oynaştı. Gwenllian mırıldandı ve bir süre sonra Jimi de mırıldandı.

Sadece Artemus ayrı oturuyordu, kaşları çatıktı.

Ama kadınlar kartları dizmeye başladıklarında onu da dahil ettiler. Önce bir sıra kartı sağlam bir gövde halinde ördüler, bunu yaparken birbirlerine konumlarını ve anlamlarını fısıldadılar. Sonra dallara Artemus'u, Jimi'yi, Orla'yı işaret eden kartlar yerleştirdiler. Ve kartları köklere yerleştirdiler

Calla'yı, Maura'yı, Gwenllian'ı işaret ediyordu. Kafa tokuşturdular ve kartları üst üste koydular ve beceriksizlikleri üzerine güldüler ve kartların sırası üzerine nefes nefese kaldılar.

Sonunda bir hikaye ortaya çıktı. Değiştirdikleri insanlar ve onları değiştiren insanlar hakkındaydı. Maura'nın Artemus'a aşık olması; Jimi'nin Calla'yı yumruklaması; Orla'nın henüz para kazanmamış bir web sitesi için ortak banka hesabını gizlice boşaltması; Blue'nun evden kaçması ve polisler tarafından eve sürüklenmesi; Persephone'nin ölmesi gibi tüm ilgi çekici kısımlar okunuyordu. Artemus'a giden yol acımasız ve çürümüştü, kılıçlar ve korkuyla doluydu. İçindeki karanlık gövdeye geri dönüyor, Gwenllian'a ait olan kökte şekillenen uğursuz bir şeyle birleşiyordu. Hiçbir şey yapmazlarsa bu karanlığın hepsini öldüreceği açıktı ama tam olarak ne olduğunu söylemek mümkün değildi. Kadınların durugörüleri hiçbir zaman doğrudan ley hattının üzerindeki bölgeye nüfuz edememişti ve bu Karanlığın merkezi orasıydı.

Ancak karanlığın çözümü ley hattının dışında bulunuyordu. Çok yönlü, belirsiz ve zordu. Yine de sonuç açıktı.

"Birlikte çalışmaları mı gerekiyor?" Calla inanmayarak,

"Birlikte çalışmaları gerekiyor," dedi. "Öyle yazıyor," dedi Maura.

Jimi viski şişesine uzandı ama boştu. "Bunu kendimiz halledemez miyiz?"

"Biz sadece insanız," diye yanıtladı Maura. "Sadece sıradan insanlar. Onlar özel. Adam ley hattına bağlı. Ronan bir hayalperest. Mavi bunların hepsini güçlendiriyor."

"Richie Rich sadece bir insan," dedi Orla.

"Evet ve ölecek."

Kadınlar tekrar yayılmayı düşündüler.

"Bu onun hâlâ hayatta olduğu anlamına mı geliyor?" Maura dallardan birindeki bir karta, Kılıçlar Kraliçesi'ne dokunarak sordu.

"Muhtemelen," diye homurdandı Calla.

"Bu gideceği anlamına mı geliyor?" Orla başka bir karta dokunarak ve farklı bir kıza atıfta bulunarak sordu.

"Muhtemelen," diye iç geçirdi Maura.

"Bu onun geri döneceği anlamına mı geliyor?" Calla üçüncü bir kartı işaret ederek ve üçüncü bir kadını kastederek sordu.

"Muhtemelen," diye haykırdı Gwenllian, masadan sıçrayarak. Kollarını havaya kaldırarak dönmeye başladı.

Hiçbiri daha fazla yerinde duramadı. Calla sandalyesini geriye itti. "Bir içki daha alacağım."

Jimi onaylarcasına gıdakladı. "Eğer dünyanın sonu gelecekse, ben de gelebilirim."

Diğerleri masayı terk ederken Maura kaldı, Artemus'un zehirli kâğıt dalına ve onun arkasında kambur duran Artemus'un kendisine baktı. Mistik korulardan gelen rastgele adamlar artık onun tipi değildi. Ama yine de Artemus'u sevdiğini hatırlıyordu ve bu Artemus büyük ölçüde azalmıştı.

"Artemus?" diye sordu nazikçe. Adam başını kaldırmadı.

Parmağıyla çenesine dokundu; adam irkildi. Yüzünü yukarı kaldırdı, böylece göz göze geldiler. Boşlukları kelimelerle doldurmak için hiç acele etmemişti ve hâlâ da etmiyordu. Elinden gelse bir daha hiç konuşmayacakmış gibi görünüyordu.

İkisi de mağaradan çıktıklarından beri Maura ona, onu son gördüğünden bu yana geçen yıllar içinde olanlarla ilgili hiçbir şey sormamıştı. Ama şimdi sordu: "Sana ne oldu da bu hale geldin?"

Gözlerini kapattı.

TWO

"Ronan hangi cehennemde?" Gansey, insanoğlunun varoluşundan bu yana binlerce insanın söylediği sözleri tekrarlayarak sordu konuşma geliştirdi. Bilim binasından çıkarken başını arkaya doğru eğdi, sanki Ronan Lynch -düşlerin hayalperesti, erkeklerin savaşçısı, sınıfların kaptanı- bir şekilde tepesinde uçuyor olabilirdi. Ama uçmuyordu. Sadece Aglionby kampüsünün üzerindeki derin mavilikte sessizce ilerleyen bir uçak vardı. Yanı başlarındaki demir çitin diğer tarafında, Henrietta kasabası öğleden sonra verimli iş sesleri çıkarıyordu. Bu tarafta ise Aglionby öğrencileri verimsiz öğleden sonra gençlik sesleri çıkarıyordu. "Teknoloji'de miydi?"

Adam Parrish -büyücü ve bulmaca, öğrenci ve mantıkçı, adam ve çocuk- hırsla doldurduğu postacı çantasını diğer omzuna attı. Gansey'nin Ronan'ın kampüse yakın bir yerde olduğuna inanması için hiçbir neden göremiyordu. Büyülü mağaralar ve gizemli uykucularla geçen bir haftadan sonra Aglionby'ye odaklanmak Adam'ın tüm iradesini alıyordu ve Adam oradaki en motive öğrenciydi. Ronan ise sadece Latince dersine düzenli olarak geliyordu ve şimdi tüm Latince öğrencileri utanç verici bir şekilde Fransızca'nın fazladan bir bölümüne yönlendirildiğine göre ona ne kalmıştı?

"Öyle miydi?" diye tekrarladı Gansey.

"Bunun retorik bir soru olduğunu sanmıştım."

Gansey yaklaşık olarak geç kalmış bir kelebeğin sonbahar esintisinde yanlarından geçip gitmesi için geçen süre kadar kızgın görünüyordu. "Denemiyor bile."

Maura'yı -Mavi'nin annesi- ve Artemus'u -Mavi'nin ... babası? - mağara sisteminden. Üç günden beri

Gansey'in eski İngiliz arkadaşı Roger Malory'yi İngiltere'ye dönmesi için uçağa bindirmişlerdi. Bu hafta okulda iki gün.

Ronan'ın katılımı sıfır gün.

Kötü bir israf mıydı? Evet. Bu tamamen Ronan Lynch'in sorumluluğu muydu?

Evet.

Arkalarında, ders bittikten iki dakika sonra fen binasının zili gürültüyle çaldı. Bu, düzgün bir ipi olan düzgün bir zildi ve dönemin sonunda düzgün bir öğrenci tarafından düzgün bir şekilde çalınması gerekiyordu. İki dakikalık eşitsizlik Adam Parrish'i erken yaşlandırmıştı. İnsanların işlerini nasıl yapacaklarını bilmeleri hoşuna giderdi.

"Bir şey söyle," dedi Gansey. "Şu zil."

Gansey, "Her şey berbat," diye aynı fikirdeydi.

İki arkadaş spor sahaları boyunca yürümek için yürüyüş yolundan indiler. Fen binasından Gruber Hall'a gidip gelmek bir hediyeydi, dersler arasında hava ve güneş ışığını içlerine çekerek geçirdikleri on lüks dakika. Genel olarak kampüste olmak Adam'ı rahatlatıyordu; öngörülebilir rutin onu kucaklıyordu. Sıkı çalış. Sınıfa git. Elini kaldır. Soruya cevap ver. Mezuniyete doğru yürü. Diğer sınıf arkadaşları çalışmaktan şikayetçiydi. Çalışmak! İş, Adam'ın fırtınalı bir denizde yüzdüğü adaydı.

Ve deniz çok fırtınalıydı. Altlarındaki ley hattında canavarlar çalkalanıyordu. Adam'ın Cabeswater'a pazarlık ettiği elleri ve gözleri arasında bir orman büyümüştü. Ve Gansey'nin Nisan'dan önce ölmesi gerekiyordu. Bu sorunlu okyanustu - Glendower ise adaydı. Onu uyandırmak bir iyilik yapmak demekti ve bu iyilik Gansey'nin hayatını kurtarmak *olacaktı*. Bu büyülü ülkenin büyülü bir krala ihtiyacı vardı.

O hafta sonu Adam iki kez rüyasında Glendower'ı çoktan bulduklarını ve şimdi onu tekrar aradıklarını görmüştü. Rüyayı gördüğü ilk gece bir kâbustu. İkincisinde ise rahatlamıştı.

"Glendower araştırmasında sırada ne var?" diye dikkatle sordu. "Dittley mağarası," dedi Gansey.

Bu cevap Adam'ı ürkütmüştü. Normalde Gansey temkinli yaklaşmayı tercih ederdi ama Dittley mağarası bunun tam tersiydi. Başlangıç olarak, Glendower'ın kızı Gwenllian'ı oradan çıkardıktan sonra, mağaranın ağzından sık sık garip hayvanlar çıkmaya başlamıştı. Ve son olarak, Piper Greenmantle Jesse Dittley'i mağaranın girişinde vurarak öldürmüştü. Mağaradaki her şey geçmiş ve gelecek ölüm kokuyordu. "Sence Gwenllian

Babasının o mağaranın daha aşağısında olduğunu düşünseydi, bizi kemik mağarasında dolaştırmak yerine bize söyler miydi?"

"Bence Gwenllian kendi amacına hizmet ediyor," diye yanıtladı Gansey. "Ve bunun ne olabileceğini henüz çözebilmiş değilim."

"Bunun makul bir risk olduğunu düşünmüyorum. Ayrıca, burası bir suç mahalli."

Ronan orada olsaydı, "*Her yer suç mahalli*" derdi.

Gansey, "Bu farklı fikirleriniz olduğu anlamına mı geliyor?" dedi.

Fikirler, çoğul mu? Adam tek bir fikre sahip olmaktan mutlu olurdu. İleriye dönük en umut verici yol olan Cabeswater'daki bir mağara, son gezileri sırasında çökmüştü ve yerine geçecek yeni bir fırsat ortaya çıkmamıştı. Gansey bunun bir değerlilik testi gibi hissettirdiğini gözlemlemişti ve Adam da aynı fikirdeydi. Cabeswater onlara bir sınav vermiş, onlar da kendilerini bu sınava vermişler ve bir şekilde yetersiz bulunmuşlardı. Yine de çok *doğru* hissettirmişti. O ve Ronan mağarayı tehlikelerden arındırmak için birlikte çalışmış, sonra da tüm grup yeteneklerini birleştirerek Ronan ve Blue'yu Maura'ya götüren eski bir sürünün iskeletlerini kısa süreliğine canlandırmıştı. O zamandan beri her gece, Adam uyumadan önce bu anıyı yeniden yaşadı. Ronan'ın rüyaları, Adam'ın ley hattına odaklanması, Blue'nun güçlendirmesi, Gansey'nin tüm planı harekete geçiren konuşması. Adam daha önce hiç bu kadar... *içsel* hissetmemişti. İyi bir makine olmuşlardı.

Ama onları Glendower'a götürmemişti.

Adam, "Artemus'la biraz daha konuşur musun?" diye önerdi.

Gansey bir *hm* sesi çıkardı. Bu ses herhangi birinden gelse karamsarlık yaratırdı ama ondan gelince iki kat karamsarlık yarattı. "Artemus*'la* konuşurken bir sorun yaşayacağımızı sanmıyorum. Beni endişelendiren onu konuşturmak."

"Her zaman ikna edici olduğunu söylediğini sanıyordum," dedi Adam. "Deneyimlerim bunun böyle olduğunu kanıtlamadı."

"Gansey Boy!" diye bağırdı sahanın öbür ucundan bir ses. Gansey'in eski kürek takım arkadaşlarından biri olan Whitman selamlamak için üç parmağını kaldırdı. Adam elinin tersiyle omzuna hafifçe dokunana kadar Gansey cevap vermedi. Gansey gözlerini kırpıştırdı ve sonra yüzü Richard Campbell Gansey III gülümsemesine dönüştü. Bu gülümseme ne büyük bir hazineydi; babadan oğula aktarılan, oğuldan oğula geçen nesillerde umut sandıklarında saklanan, misafirlik sona erdiğinde parlatılıp gururla sergilenen bir hazine.

"Sitwhit," diye seslendi Gansey, eski Güneyli aksanıyla sesli harfleri cömertçe yuvarlayarak. "Anahtarlarını kapıda unutmuşsun!"

Whitman gülerek fermuarını çekti. Yanlarına sokuldu ve Gansey ile zahmetsiz bir sohbete daldılar. Bir süre sonra iki çocuk daha onlara katıldı, sonra yine iki çocuk. Hafifçe ileri geri konuşuyorlardı, neşeli, genç ve neşeli, temiz yaşam ve iyi eğitim reklamları.

Bu, Adam'ın aylarca çalışmasına rağmen asla iyi olamadığı bir ustalık dersiydi. Gansey'in tavırlarını analiz etti, diğer çocukların tepkilerini inceledi ve diyalog kalıplarını katalogladı. Basit bir jestin, bir sihir numarası kadar zarif, erkeksi bir konuşma demetini nasıl ortaya çıkardığını izledi. Perde arkası görüntülerini dikkatle not etti: Mutsuz bir Gansey'in bir anda nasıl misafirperver bir Gansey'e dönüşebildiğini. Ama bu pratiği bir türlü çözememişti. Sıcak selamlar ağzında buz tuttu. Sıradan jestler küçümsemeye dönüştü. Sabit bir göz teması sinir bozucu bir bakışa dönüştü.

Her çeyrekte dersi tekrar alıyordu ama inanılmaz bir şekilde, belki de Adam Parrish'in bile öğrenemediği bazı beceriler olduğunu düşünüyordu.

"Parrish nerede?" diye sordu

Engle. Gansey, "Hemen şurada,"

diye cevap verdi.

Engle, "Buzuldan gelen rüzgârı nasıl kaçırdım bilmiyorum," dedi. "N'aber dostum?"

Bu retorik bir soruydu ve hafifçe boyanmış bir gülümsemeyle yanıtlanabilirdi. Çocuklar Gansey için buradaydı. Parrish nerede? Bir günde gidilemeyecek kadar uzak bir yerde.

Bir zamanlar bu dinamik Adam'ı tedirgin ederdi. Onu tehdit ederdi. Ama şimdi Gansey'nin iki gözdesinden biri olduğu kesindi, bu yüzden sadece ellerini ceplerine soktu ve diğerlerinin yanında sessizce yürüdü.

Adam aniden Gansey'nin yanında gerildiğini *hissetti*. Diğerleri hâlâ yuhalıyor ve gülüyorlardı ama Gansey'nin yüz ifadesi dalgınlaşmıştı. Adam onun bakışlarını Gruber Hall'un çatısını tutan büyük sütunlara doğru takip etti. Müdür Child merdivenlerin başında, elinde ders kitabı ya da benzeri bir şeyle duruyordu. Deri gibi bir adamdı, güneş kremi ve geniş kenarlı şapkalar için içten bir tavsiyeydi.

"Pekâlâ beyler," diye seslendi. "Sizi ofisimden duyabiliyorum. Kuzgunlar gibi mi davranıyoruz? Sınıf bekliyor."

Yumruklar tokuşturuldu; saçlar tarandı; omuzlar vuruldu. Diğer çocuklar dağıldı; Gansey ve Adam kaldı. Child, Gruber Hall'un ofislerine girmeden önce Gansey'e el salladı.

Gansey yine kızgın görünüyordu ve sonra hiçbir şey söylemedi. Sınıfa doğru yürümeye devam etti.

"Neydi o?" Adam sordu.

Gansey, Child'ın az önce çıktığı merdivenleri tırmanırken duymamış gibi davrandı.

"Gansey. O neydi öyle?" "Ne?"

"El. Çocuk."

"Dostça."

Gansey'e Adam'dan daha dostça davranmak dünyanın yapacağı bir şey değildi ama Müdür Child'ın yapacağı bir şey de değildi. "Bana söylemeyeceğini söyle, ama yalan söyleme."

Gansey üniforma gömleğini içine sokmak ve kazağını aşağı çekmek için büyük bir yaygara kopardı. Adam'a bakmadı. "Kavga etmek istemiyorum."

Adam bir tahminde bulundu. "Ronan."

Gansey'nin gözleri kaçamak bir şekilde ona ve tekrar kazağına kaydı. "Asla olmaz," dedi Adam. "Ne? Hayır. Yapmadın."

Gansey'i tam olarak neyle suçladığını bilmiyordu. Sadece Gansey'nin Ronan için ne istediğini ve bir şeyleri nasıl elde ettiğini biliyordu.

"Dövüşmek istemiyorum," diye tekrarladı Gansey.

Kapıya doğru uzandı; Adam elini kapıya koyarak onu engelledi.

"Etrafına bak. Ronan'ı görüyor musun? Umurunda değil. Boğazına tıkıştırman onu acıktırmayacak."

"Dövüşmek istemiyorum."

Gansey yanından gelen bir vızıltıyla kurtuldu; telefonu çalıyordu. Teknik olarak okuldayken telefonlara cevap vermemeleri gerekiyordu ama telefonu aldı ve Adam'ın görebileceği şekilde yüzünü çevirdi. Adam'ın dikkatini iki şey çekti: Birincisi, telefon Gansey'nin annesinden geliyordu, ki muhtemelen öyleydi ve ikincisi, Gansey'nin telefonu saatin 6:21 olduğunu söylüyordu, ki kesinlikle öyle değildi.

Adam'ın pozisyonu belli belirsiz değişmiş, artık Gansey'nin Gruber'e girmesini engellemek yerine, gözcülük yapmak için bir elini kapıya bastırmıştı.

Gansey telefonu kulağına götürdü. "Alo? Anne, okuldayım. Anne, okuldayım. Hayır, hafta sonu döndü. Hayır. Tabii ki. Hayır, çabuk git."

Gansey telefonla konuşurken, Cabeswater Adam'a seslenerek yorgun bedenine destek olmayı teklif etti ve Adam bir dakikalığına buna izin verdi. Birkaç zahmetsiz nefes için her şey yapraklar ve su, gövdeler ve kökler, kayalar ve yosundu. Ley hattı onun içinde uğulduyor, nabzıyla birlikte azalıp çoğalıyor ya da tam tersi oluyordu. Adam ormanın ona bir şey söylemek istediğini anlayabiliyordu ama ne olduğunu tam olarak çözemiyordu. Okuldan sonra scry yapması ya da gerçekten ormana gitmek için zaman bulması gerekiyordu.

Telefon kapandı ve bir kenara kondu. Gansey, "Bu hafta sonu kampüste bir son dakika kampanyası düzenleme fikrini beğenip beğenmediğimi sordu. Eğer Kuzgun Günü çakışırsa, Child'la birlikte yapmamızın sorun olup olmayacağını sordu. Dedim ki - ne dediğimi duydunuz."

Aslında Adam dinlememişti. Cabeswater'ı dinliyordu. Aslında, hala o kadar dikkatle dinliyordu ki, aniden ve beklenmedik bir şekilde sallandığında, o da sallandı. Cesareti kırılmıştı, kendini yere bırakmak için kapı koluna yapıştı.

Enerjinin uğultusu içinde kaybolmuştu.

Adam'ın ne olduğunu ve enerjinin geri dönüp dönmeyeceğini düşünmeye vakti olmamıştı ki, ley hattı içinde yeniden canlandı. Zihninin arkasında yapraklar açılmıştı. Kapı kolunu bıraktı.

"Neydi o?" Gansey sordu.

"Ne?" Adam biraz nefessiz kalmıştı ama yine de Gansey'nin az önceki ses tonunu neredeyse aynen taklit etti.

"Götlük yapma. Ne oldu?"

Olan şey, birinin ley hattından muazzam miktarda güç çekmesiydi. Cabeswater'ın bile nefesini tutmasına yetecek kadar. Adam'ın sınırlı deneyimine göre, bunu yapabilecek sadece birkaç şey vardı.

Enerji yavaş yavaş tekrar hızlanırken Gansey'e, "Ronan'ın ne yaptığını bildiğimden oldukça eminim," dedi.

THREE

Ronan Lynch sabah erkenden, herhangi bir alarm olmadan, *ev*, *ev*, *ev* diye düşünerek uyanmıştı.

Gansey'i hâlâ uyurken bırakmış -telefonu bir elinde, tel kafesleri birkaç santim ötedeki şiltenin üzerinde uykuya dalmıştı- ve kuzgununu sessiz kalması için göğsüne bastırarak merdivenlerden aşağı süzülmüştü. Dışarıda, büyümüş otlar Ronan'ın botlarına çiy damlatıyor, kömür rengi BMW'nin lastiklerinin etrafında sis kıvrılıyordu. Monmouth Manufacturing'in üzerindeki gökyüzü çamurlu bir göl rengindeydi. Hava soğuktu ama Ronan'ın benzinli kalbi atıyordu. Arabanın içine yerleşti ve onun derisi olmasına izin verdi. Gece havası hâlâ koltukların altında kıvrılıyor ve kapı ceplerinde gizleniyordu; kuzgununu yolcu koltuğundaki emniyet kemerine bağlarken titredi. En süslü düzenek değildi ama bir kuzgunun spor arabanın etrafında kanat çırpmasını engellemek için etkiliydi. Testere onu ısırdı ama sabahın erken saatlerindeki soğuk kadar sert değildi.

Kuşa "Ceketimi uzatır mısın, pislik?" dedi. Kuş deneysel olarak pencerenin kumandasını gagaladı, o da kendisi aldı. Aglionby ceketi de oradaydı, dil bulmaca kutusunun altında umutsuzca buruşmuştu, hayali bir dil de dahil olmak üzere birkaç dili İngilizceye çeviren bir rüya nesnesi. Bir daha ne zaman okula gidecekti? Hiç mi? Yarın resmen bırakabileceğini düşünüyordu. Bu hafta. Gelecek hafta. Onu durduran neydi? Gansey. Declan. Babasının hatırası.

Sabahın bu saatinde bile Singer's Falls'a gitmek yirmi beş dakikalık bir yoldu ama var olmayan kasabadan geçip nihayet Ahırlara vardığında hala şafak sökmemişti. Yarım millik yolda tünel kazarak ilerleyen arabanın etrafını çalılar, dallar ve ağaçlar sarmıştı. Ormanlık dağ eteklerinden oyulmuş, sadece dolambaçlı orman içinden geçen dolambaçlı bir yolla ulaşılabilen arazi, çevrenin sesleriyle canlıydı

Dağınık Virginia ormanları: meşe yaprakları birbirine çarpıyor, çakallar ya da geyikler çalılıklar arasında çıtırdıyor, kuru otlar fısıldıyor, baykuşlar baykuşları sorguluyor, her şey nefes alıyor ve gözden kayboluyor. Hava ateşböcekleri için çok soğuktu ama yine de çok sayıda ateşböceği tarlaların üzerinde bir görünüp bir kayboluyordu.

Bunlar onundu. Hayali, amaçsız ama güzel.

Ronan Lynch ışığı hayal etmeyi severdi.

Bir zamanlar Ahırlar Ronan'ın tüm ekosistemiydi. Lynch'ler o gençken nadiren oradan ayrılırlardı, çünkü buna ihtiyaçları yoktu, çünkü çok fazla iş vardı, çünkü Niall Lynch yokluklarında burayla ilgilenecek pek fazla kişiye güvenmiyordu.

Anneleri Aurora, arkadaşlarıyla evlerinde buluşmanın daha iyi olduğunu, çünkü babalarının çiftlikte çok fazla kırılabilir eşyası olduğunu söyledi.

Kırılabilir şeylerden biri: Aurora Lynch. Altın saçlı Aurora, Barns gibi bir yerin bariz kraliçesiydi, huzurlu ve gizli bir ülkenin nazik ve neşeli bir yöneticisiydi. Oğullarının düşsel sanatlarının hamisiydi (her ne kadar en büyükleri Declan nadiren düşsel olsa da) ve oğullarının uydurma oyunlarında yorulmak bilmeyen bir oyun arkadaşıydı (her ne kadar en büyükleri Declan nadiren oyunbaz olsa da). Elbette Niall'ı seviyordu - herkes hayattan daha büyük olan Niall'ı, palavracı şairi, müzisyen kralı seviyordu - ama herkesin aksine, onu sessiz ruh hallerinde tercih ediyordu. Gerçeği seviyordu ve Niall Lynch konuşurken hem gerçeği hem de onu sevmek zordu.

Gözlerini kamaştıramadığı tek kişi oydu ve bu yüzden onu seviyordu.

Ronan, kralın kraliçesini rüyasında gördüğünü ancak yıllar sonra öğrenebildi. Ama geçmişe bakınca, mantıklı geliyordu. Babası kraliçeyi Işık rüyası da.

Ronan çiftlik evinin içinde, dışarıdaki karanlığı bastırmak için birkaç lamba yaktı. Birkaç dakikalık arama sonucunda alfabe bloklarından oluşan bir kova buldu ve Chainsaw'ın karıştırması için ters çevirdi. Sonra babasının Bothy Band plaklarından birini açtı; keman ve kaval sesleri dar koridorlarda çıtırdayıp uğuldarken raflardaki tozları sildi ve mutfaktaki kırık bir dolap menteşesini onardı. Sabah güneşi nihayet korunaklı vadiye altın rengini yayarken, anne babasının eski odasına çıkan yıpranmış ahşap merdiveni yeniden boyama işlemine devam etti.

Nefes aldı. Nefes verdi.

Evde değilken nasıl nefes alacağını unutmuştu.

Zaman burada kendi saatini tutuyordu. Aglionby'de geçirilen bir gün, önemsiz görüntülerden ve akılda kalmayan konuşmalardan oluşan bir slayt gösterisi gibiydi. Ama Barns'ta geçirilen aynı gün, dört kat daha fazla şeyle dolu, tembel bir ihtişamla ilerledi. Pencere kenarında kitap okuma, oturma odasında eski filmler, çarpan bir ahır kapısının tembelce onarılması. Saatler gerektiği kadar uzun sürdü.

Yavaş yavaş *öncesine* dair anıları -buranın tüm Lynch ailesini barındırdığı zamanlarda *onun için* ifade ettiği her şey- *sonrasına* dair anıları ve umutlarıyla örtüşüyordu -Ahırların ona ait olduğu her dakika, burada tek başına ya da Adam'la geçirdiği, hayaller kurduğu ve planlar yaptığı tüm zamanlar.

Ev, ev, ev.

Uyku vakti gelmişti. Rüya görmenin. Ronan'ın yaratmaya çalıştığı belirli bir nesne vardı ve bunu ilk denemede elde edebileceğini düşünecek kadar aptal değildi.

Rüyalar için kurallar, diye mırıldandı Jonah Milo.

Ronan İngilizce dersindeydi. İngilizce öğretmeni Milo, ekose giysiler içinde, parlayan bir Akıllı Tahta'nın önünde duruyordu. Parmakları tahtada bir metronom gibiydi, kelimelerle birlikte tıklıyordu: *Hayalperestler için kurallar. Hayalperestler için kurallar.*

Cabeswater? Ronan sınıfa sordu. Nefret düşüncelerini sildi süpürdü. Buranın kokusunu asla unutamayacaktı: kauçuk ve endüstriyel temizleyici, küf ve kafeterya teriyakisi.

Bay Lynch, paylaşmak istediğiniz bir şey var mı?

Elbette: Bu lanet sınıfta bir saniye daha kalmayacağım -

Kimse sizi burada tutmuyor, Bay Lynch. Aglionby bir seçimdir. Milo hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. *Odaklanalım. Rüyalar için kurallar. Yüksek sesle okuyun, Bay Lynch.*

Ronan yapmadı. Onu yapamadılar.

Hayaller kolayca yıkılır, Milo şarkı söyledi. Sözleri bir çamaşır deterjanı reklam jingle'ıydı. *Bilinçaltı ve bilinç arasında gerekli dengeyi sağlamak zordur. Metninizin dördüncü sayfasında bir tablo var.*

Üçüncü sayfa siyahtı. Dördüncü sayfa yoktu. Çizelge yoktu.

Rüya için kurallar. Bay Lynch, belki biraz oturup gömleğinizi içeri sokar ve bana biraz Aglionby odağı gösterirsiniz? Bir psikopomp uyanık düşüncelerinizi korumanıza yardımcı olabilir. Herkes rüya arkadaşının burada olup olmadığını kontrol etsin.

Ronan'ın rüya arkadaşı orada değildi.

Adam sandalyelerin en arka sırasındaydı. Dikkatli. İlgili. Bu Aglionby Öğrencisi Amerika'nın Mirasını Temsil Ediyor. Ders kitabı başının üzerindeki düşünce baloncuğunda görülebiliyordu, yazılar ve diyagramlarla doluydu.

Milo'nun sakalı dersin başında olduğundan daha uzundu. *Hayalperestler için kurallar. Bu gerçekten kibirle ilgili, değil mi? Bay Lynch, Tanrı'nın nasıl öldüğü hakkında konuşmak ister misiniz?*

Bu saçmalık, dedi Ronan.

Eğer daha iyi biliyorsan, gelip bu dersi kendin verebilirsin. Ben sadece neden baban gibi ölmeyeceğini düşündüğünü anlamaya çalışıyorum. Bay Parrish, hayalperestler için kurallar?

Adam ders kitabı hassasiyetiyle cevap verdi. *Heaney yirminci sayfada hayalperestlerin silah olarak sınıflandırılacağını açıkça belirtiyor. Akran çalışmalarında bunun gerçekte nasıl ortaya çıktığını görüyoruz. Örnek A: Ronan'ın babası öldü. Örnek B: K öldü. Örnek C: Gansey öldü. Örnek D: Ben de öldüm. Örnek E: Bahsettiğiniz gibi Tanrı öldü. Listeye Matthew ve Aurora Lynch'i de eklerdim ama Glasser'ın 2012 tarihli çalışmasına göre onlar insan değil. Burada diyagramlar var.*

Siktir git, dedi Ronan.

Adam solgun görünüyordu. O artık Adam değil, Declan'dı. *Ev ödevini yap Ronan, lanet hayatında bir kez olsun. Ne olduğunu bile bilmiyor musun?*

Ronan kızgın ve eli boş uyandı. Mutfaktaki dolapları karıştırmak için kanepeyi terk etti. Buzdolabındaki süt bozulmuştu ve Matthew son gelişinde sosisli sandviçlerin hepsini yemişti. Ronan verandadaki ince sabah ışığına doğru öfkelendi ve çikolata kaplı fıstık paketleri yetiştiren bir saksı ağacından garip bir meyve kopardı. O huzursuzca volta a t a r k e n, Testere arkasından sıçrayıp kanat çırptı ve düşen fıstıklar olduğunu umduğu karanlık noktaları bıçakladı.

Rüya görenler için kurallar: DreamMilo ona rüya arkadaşının nerede olduğunu sormuştu. Güzel soru. Yetim Kız kendini bildi bileli uykularına musallat olmuştu; beyaz takkesini beyaz-sarı peri saçlarının üzerine çekmiş, kimsesiz küçük bir yaratıktı. Onun bir zamanlar daha yaşlı olduğunu sanıyordu ama belki de daha gençti. Kâbuslar sırasında saklanmasına yardım etmişti. Şimdi daha çok Ronan'ın arkasına saklanıyordu ama yine de Ronan'ın

görevine odaklandı. Milo ondan bahsettiğinde ortaya çıkmamış olması garipti. Bütün rüya tuhaftı.

Ne olduğunu bile bilmiyor musun?

Ronan tam olarak bilmiyordu ama kendisinin ortaya çıkan gizemiyle yaşama konusunda daha iyiye gittiğini düşünmüştü. Rüyası kendi kendini becerebilirdi.

"Brek," dedi Chainsaw.

Ronan ona bir fıstık fırlatarak ilham aramak için eve geri döndü. Bazen rüya görmekte zorlandığında ellerini gerçek bir şeyin üzerine koymak ona yardımcı oluyordu. Hayalindeki bir nesneyi başarılı bir şekilde geri getirmek için, onun nasıl hissettiğini ve koktuğunu, nasıl esnediğini ve büküldüğünü, yerçekiminin üzerinde nasıl çalıştığını ya da çalışmadığını, onu geçici yerine fiziksel yapan şeyleri bilmesi gerekiyordu.

Matthew'un yatak odasında, Ronan'ın gözüne ipeksi bir manyetik taş kesesi takıldı. O kumaşı incelerken, Chainsaw bacaklarının arasında hafif bir hırıltı çıkararak paytak paytak yürüyordu. Neden bu kadar sık yürümeyi ve zıplamayı seçtiğini hiç anlamamıştı. Eğer kanatları olsaydı, tek yaptığı uçmak olurdu.

"Burada değil," dedi Ronan ona, yatağın üstünü görmek için boynunu uzatırken. Yanıt olarak homurdanan Testere, çaresizce eğlence aradı. Matthew gürültücü, neşeli bir çocuktu ama odası düzenli ve sadeydi. Ronan bunun Matthew'un bütün dağınıklığını kıvırcık saçlı kafasının içinde tutmasından kaynaklandığını düşünürdü. Ama şimdi bunun Ronan'ın tam anlamıyla bir insan hayal edecek kadar hayal gücüne sahip olmamasından kaynaklandığından şüpheleniyordu. Üç yaşındaki Ronan, sevgisi eksiksiz ve karmaşık olmayan bir kardeş istemişti. Üç yaşındaki Ronan, her yönüyle Declan'ın tam tersi olan Matthew'u hayal etmişti. O insan mıydı? Rüya-Adam/Declan öyle düşünmüyor gibiydi ama Rüya-Adam/Declan da açıkça bir yalancıydı.

Hayalperestler için kurallar.

Hayalperestler silah olarak sınıflandırılacak.

Ronan onun bir silah olduğunu zaten biliyordu; ama bunu telafi etmeye çalışıyordu. Bugünün amacı, Gansey'i tekrar sokması durumunda onu güvende tutacak bir şey hayal etmekti. Ronan daha önce de panzehirler, EpiPen'ler ve tedaviler hayal etmişti elbette ama sorun şuydu ki bunların işe yarayıp yaramadığını çok geç olana kadar bilemeyecekti.

Şimdi daha iyi bir plan: Zırhlı bir deri. Gansey'i yaralanmadan önce koruyacak bir şey.

Ronan zamanının tükenmekte olduğu düşüncesinden kurtulamıyordu.

İşe yarayacaktı. Harika olacaktı.

Öğle yemeğinde, Ronan başarılı bir zırh üretmek için iki başarısızlıktan sonra yatağını terk etti. Çamurlu botlarını ve zaten kirli olan kapüşonunu giyip dışarı çıktı.

Ahırlar, müştemilatlar, barakalar ve büyük sığır ahırlarından oluşuyordu; Ronan bir tanesinde durup yem kovalarını doldurdu ve çocukluğundaki rutinin bir çeşidi olan, topakların üzerine bir tuz bloğu attı. Sonra yüksek otlağa doğru yola koyuldu, babasının hayalindeki sessiz yığınların yanından geçti - her iki taraftaki tarlalarda inatla uyuyan sığırlar. Yolda, büyük ekipman ahırlarından birine saptı. Ayak parmaklarının üzerinde durarak, orada bıraktığı küçük rüya çiçeğini bulana kadar kapı pervazının üstünü yokladı. Çiçeği fırlattığında, çiçek başının hemen üzerinde asılı kaldı ve penceresiz ahırdaki yolunu aydınlatmaya yetecek kadar sürekli küçük sarı bir parıltı yaydı. Kırık dökük makinelerin yanından geçerek tozlu yoldan ilerledi ve paslanmış eski bir arabanın kaputuna kıvrılmış, beyaz, yırtık pırtık bir tehdit ve kapalı gözlerle albino gece dehşetini buldu. Solgun ve vahşi pençeleri kaputu çıplak metale kadar çizmişti; gece dehşeti burada birkaç saatten fazla zaman geçirmişti. Yaratık pembeleşmiş bir gözünü açıp ona baktı.

"Bir şeye ihtiyacın var mı, seni küçük piç?" Ronan ona sordu. Gözünü tekrar kapattı.

Ronan onu bıraktı ve yem kovalarını verimli bir şekilde tıkırdatarak yoluna devam etti, gün ışığında ihtiyacı olmamasına rağmen rüya çiçeğinin onu takip etmesine izin verdi. En büyük sığır ahırını geçtiğinde artık yalnız değildi. Her iki yanında otlar itişip kakışıyordu. Köstebekler, sıçanlar ve var olmayan yaratıklar ayak izlerine basmak için tarladaki otlardan dışarı fırladılar ve önünde, hareket edene kadar alacakaranlık postları görünmeyen geyikler ormanın kenarından çıktılar.

Hayvanların bazıları gerçekti. Geyiklerin çoğu sıradan Virginia beyaz geyikleriydi, Ronan tarafından zevkten başka bir amaçla beslenmemiş ve evcilleştirilmemişlerdi. Evcilleştirilmelerine, aralarında yaşayan düşsel bir geyiğin varlığı yardımcı olmuştu. Uzun, titrek kirpikleri ve tilki kırmızısı kulaklarıyla solgun ve sevimliydi. Ronan'ın tarlaya yuvarladığı tuz kalıbını ilk o kabul etti ve Ronan'ın omuzlarındaki kısa, kaba tüyleri okşamasına ve yumuşak tüylerindeki çapakları temizlemesine izin verdi.

kulaklarının arkasında. Yaban geyiklerinden biri Ronan'ın avuçlarındaki peletleri kemirdi, diğerleri de o peletleri çimenlere dökerken sabırla bekledi. Muhtemelen onları beslemek yasadışıydı. Ronan Virginia'da neyi beslemenin ya da vurmanın yasal olduğunu hiç hatırlayamıyordu.

Küçük hayvanlar yaklaştı, bazıları çizmelerini mıncıkladı, bazıları yanındaki çimenlere kondu, bazıları da geyikleri ürküttü. Onlar için de saçma dağıttı ve onları yara ve kene açısından inceledi.

Nefes aldı. Nefes verdi.

Deri zırhın neye benzemesini istediğini düşündü. Belki de görünmez olması gerekmiyordu. Belki gümüş olabilirdi. Belki ışıkları da olabilirdi.

Ronan bu düşünce karşısında sırıttı, kendini birden aptal, tembel ve budala hissetti. Ayağa kalktı, günün başarısızlığının omuzlarından yuvarlanıp yere düşmesine izin verdi. O gerinirken, beyaz toka başını kaldırıp onu dikkatle inceledi. Diğerleri de tokanın dikkatini fark ettiler ve aynı şekilde bakışlarını ona çevirdiler. Ronan'ın rüyalarında görebileceği kadar güzellerdi, Cabeswater'ın görebileceği kadar, ama şimdi uyanıktı. Her nasılsa, Ronan o anı işaretlemeden, uyanık yaşamı ile rüya yaşamı arasındaki ayrım daralmaya başlamıştı. Ronan ölürse bu garip sürünün yarısı uykuya dalacak olsa da, burada olduğu sürece, nefes alıp verdiği sürece o bir kraldı.

Kötü ruh halini tarlada bıraktı.

Eve döndüğünde rüya gördü.

FOUR

O orman Ronan'dı.

Toprakta yüzüstü yatıyordu, kollarını uzatmıştı, parmakları ley hattının enerjisini almak için toprağı kazıyordu. Yanan ve düşen yaprakların, ölümün ve yeniden doğuşun kokusunu alıyordu. Hava onun kanıydı. Dallardan ona mırıldanan sesler kendi sesleriydi, kendi üzerlerinde iz sürüyorlardı. Ronan, döngü; Ronan, tekrar; Ronan, tekrar.

"Ayağa kalk," dedi Yetim Kız Latince.

"Hayır," diye cevap verdi.

"Kapana mı kısıldın?" diye

sordu. "Gitmek istemiyorum."

"İstiyorum."

Hâlâ kök parmaklarına ve çıplak sırtındaki dövmeden çıkan mürekkep dallarına dolanmış olmasına rağmen bir şekilde ona baktı. Yetim Kız elinde bir yem kovasıyla duruyordu. Gözleri karanlık ve çöküktü, her zaman aç ya da her zaman isteyenlerin gözleri gibi. Beyaz takkesi, bal sarısı saçlarının üzerinden aşağıya doğru çekilmişti.

"Sen sadece bir hayal parçasısın," dedi ona. "Sen sadece benim hayal gücümün bir tür alt yapısısın."

Kız tekmelenmiş bir köpek yavrusu gibi inledi ve adam hemen ona ya da kendisine kızdı. Neden sadece ne olduğunu söylememeliydi?

"Daha önce seni arıyordum," dedi, çünkü bunu yeni hatırlamıştı. Kadının varlığı ona bir rüyada olduğunu tekrar tekrar hatırlatıyordu.

"Kerah," dedi, hâlâ onun daha önceki sözlerinden incinmişti. Ronan onun kendisi için Chainsaw'ın adını çaldığını duyunca sinirlendi.

"Kendin bul," dedi ama sadece dürüstlük bile olsa ona karşı sert olmanın tadını kaybetmişti. Onun yanına oturdu, dizlerini kendine doğru çekti.

Göğüs.

Yanağını serin toprağa bastırarak toprağın içine doğru uzandı. Parmak uçları kurtçuklara, solucanlara, köstebeklere ve yılanlara değdi. Kurtçuklar o yanlarından geçerken kıvrıldılar. Solucanlar yolculuğunda ona katıldı. Köstebeklerin tüyleri ona baskı yaptı. Yılanlar kollarına dolandı. O hepsiydi.

İç çekti.

Yukarıda, Yetim Kız sallanıyor ve endişeyle gökyüzüne bakarak kendi kendine küçük bir ağıt söylüyordu.

"Periculosum," diye uyardı. *"Suscitat."*

Yine de herhangi bir tehlike hissetmiyordu. Sadece toprak, ley'in enerjisi ve damarlarının dalları. Ev, ev.

"Burada," dedi. Toprak onun sözlerini yuttu ve yeni filizler gönderdi.

Yetim Kız sırtını adamın bacağına yasladı ve titredi. *"Quid -"*
diye başladı, sonra tökezleyerek İngilizce "Nedir?" diye devam etti.

Bir deriydi. Parıldayan, neredeyse şeffaf. Ormanın yüzeyinin o kadar altındaydı ki, toprak arasında şeklini görebiliyordu. Bir beden gibi biçimlendirilmişti, sanki toprağın altında filizleniyordu, sanki kazılıp çıkarılmayı bekliyordu. Kumaşı Matthew'un odasındaki çantanın kumaşına benziyordu.

"Bende," dedi Ronan, parmakları yüzeyi okşarken. *Tutmama yardım et.*
Bunu sadece düşünmüş, yüksek sesle söylememiş olabilir.

Yetim Kız ağlamaya başladı. "Dikkat et, dikkat et."

Bunu söylemeyi daha yeni bitirmişti ki ... Bir şey

hissetti

Biri

mi?

Yılanların serin, kuru pulları değildi. Ne de köstebeklerin sıcak, hızlı kalp atışları. Solucanların hareketli toprak yumuşaklığı ya da kurtçukların pürüzsüz, yavaş eti de değildi.

Karanlıktı.

Sızdı.

Bir şey olmadığı kadar bir şey değildi.

Ronan beklemedi. Bir kâbusu hissettiğinde anlardı.

"Kızım," dedi, "çıkar beni."

Hayalindeki deriyi kök ellerinden biriyle kavradı ve hızla onun hissini hafızasına kazımaya çalıştı. Ağırlığını, yoğunluğunu, gerçekliğini.

Öksüz Kız etrafındaki toprağı eşeliyor, bir köpek gibi yuva yapıyor, korkmuş küçük sesler çıkarıyordu. Onun rüyalarından nasıl da nefret ediyordu.

Karanlık olmayan karanlık toprağın içinden süzülüyordu. Dokunduğu şeyleri yiyordu. Daha doğrusu, oradaydılar ve sonra yok oldular.

"Daha hızlı," diye tersledi Ronan, kök parmaklarının arasında tuttuğu deriyle geri çekilirken.

Rüya derisini geride bırakabilir ve kendini uyandırabilirdi.

Bırakmak istemedi. İşe yarayabilirdi.

Yetim Kız onun bacağını, kolunu ya da dallarından birini tutmuştu ve çekiştiriyor, çekiştiriyor, çekiştiriyor, onu ortaya çıkarmaya çalışıyordu.

"Kerah," diye ağladı.

Karanlık içini kemiriyordu. Eğer Ronan'ın elini tutarsa, eli olmadan uyanabilirdi. Kayıplarını azaltmak zorunda kalacaktı -

Yetim Kız geri çekilerek onu topraktan kurtardı. Karanlık arkasındaki topraktan yukarı doğru fırladı. Ronan hiç düşünmeden kendini koruyucu bir şekilde kızın üzerine attı.

Hiçbir şey imkânsız değildir, dedi orman, karanlık ya da Ronan.

Uyandı. Rüyadan herhangi bir boyutta bir şey getirdikten sonra her zaman olduğu gibi olduğu yerde sıkışıp kalmıştı. Ellerini hissedemiyordu - *lütfen*, diye düşündü, *lütfen hala* ellerim olsun - ve bacaklarını hissedemiyordu - *lütfen*, diye düşündü*, lütfen hala bacaklarım olsun*. Birkaç uzun dakikayı tavana bakarak geçirdi. Oturma odasında, eski ekose kanepenin üzerindeydi ve yıllardır *M* harfini oluşturan aynı üç çatlağa bakıyordu. Her şey ceviz ve şimşir ağacı kokuyordu. Testere, sol bacağına ağır bir şekilde yerleşmeden önce üzerinde uçuştu.

Yani en azından hala bir bacağı olmalı.

Şimdi ona bakmadığı için karanlığı bu kadar korkunç yapan şeyin ne olduğunu tam olarak formüle edemiyordu.

Yavaşça parmakları hareket etmeye başladı, demek ki parmakları da hâlâ onda olmalıydı. Rüya derisi de onunla birlikte gelmişti ve kanepenin yarısına kadar sarkmıştı. Tül gibi ve dayanıksız görünüyordu, kirle lekelenmiş ve parçalara ayrılmıştı. Uzuvları yerindeydi ama giysisi kullanılamaz haldeydi. Ayrıca açlıktan ölüyordu.

Telefonu çaldı ve Chainsaw kanepenin arkasına doğru kanat çırptı. Normalde telefonuna bakmazdı ama rüyasındaki hiçliğin anısı onu o kadar rahatsız etmişti ki, Matthew olmadığından emin olmak için yeni hareketlenen parmaklarını kullanarak telefonu cebinden çıkardı.

Gansey'di. *Parrish rüyanda kendini öldürüp öldürmediğini bilmek istiyor.*

Ronan, Adam'ın bu bilgisi hakkında bir duygu oluşturmaya vakit bulamadan, Testere aniden başını kanepenin arkasına eğdi. Boynundaki tüyler tetikte bekliyordu. Bakışları odanın öbür ucundaki bir noktaya sabitlenmişti.

Kendini yukarı iten Ronan onun dikkatini takip etti. İlk başta oturma odasının tanıdık dağınıklığından başka bir şey görmedi. Sehpa, televizyon, oyun dolabı, baston sepeti. Sonra gözleri sehpanın altındaki hareketi yakaladı.

Dondu kaldı.

Yavaşça neye baktığını fark etti.

"Kahretsin" dedi.

FIVE

Blue Sargent okuldan atılmıştı.

Sadece bir günlüğüne. Yirmi dört saatin onu kasıtlı olarak mala zarar vermekten ve *açıkçası, Blue, şaşırtıcı derecede kötü bir tutumdan* kurtarması gerekiyordu. Blue üzgün olması gerektiğini bildiği için kendini pek de üzgün hissetmiyordu; okulla ilgili hiçbir şey hayatının geri kalanıyla kıyaslandığında *gerçekçi* gelmiyordu. Yönetim ofisinin dışındaki koridorda dururken annesinin yakın zamanda ailede bir ölüm olduğunu ve Blue'nun biyolojik babasının şehre yeni döndüğünü ve bunun çok travmatik olduğunu anlattığını duydu. Muhtemelen, diye ekledi Maura - pelin otu kokuyordu, bu da Blue okuldayken Jimi'yle bir ayin yaptığı anlamına geliyordu - kızı farkında olmadan bile rol yapıyordu.

Blue her şeyin farkına vardı.

Şimdi 300 Fox Way'in arka bahçesindeki kayın ağacının altında oturuyor, kendini huysuz ve keyifsiz hissediyordu. Çok uzaktaki bir parçası başının belada olduğunu fark etti - uzun zamandır olmadığı kadar ciddi bir bela. Ama daha yakın bir parçası, bütün bir gün boyunca derslerini önemsiyormuş gibi davranmak zorunda kalmayacağı için rahatlamıştı. Böcek yemiş bir kayın cevizini fırlattı; silah sesi gibi bir çatırtıyla çitten sekti.

"Tamam, işte fikir."

Önce ses geldi, sonra da tenindeki ürperti. Bir an sonra Noah Czerny ona katıldı, her zamanki gibi lacivert Aglionby kazağını giymişti. *Katılmak* belki de yanlış bir fiildi. *Ortaya* çıkmak daha iyiydi. *Işığın hilesi* ifadesi daha da üstündü. *Aklın hilesi* en iyisiydi. Çünkü Mavi'nin Nuh'un gerçekten ortaya çıktığı anı fark ettiği nadirdi. Bu, onun yavaşça çözülerek var olması değildi. Beyni bir şekilde bir dakika öncesini yeniden yazarak Nuh'un başından beri yanında kambur duruyormuş gibi davranmasını sağlıyordu.

Ölü bir arkadaşa sahip olmak bazen biraz ürkütücü olabiliyordu.

Noah dostça devam etti, "Yani bir karavan alacaksın. Bir Adam karavanı değil. Ticari bir karavan."

"Ne? *Ben mi?*"

"Sen. Sen. Herkes olduğu halde *sen* diyorsan buna ne denir? Dilbilgisi."

"Bilmiyorum. Gansey bilir. *Adam fragman* derken ne demek istiyorsun?"

"İçerideki sen mi?" diye tahmin etti, sanki o hiçbir şey söylememiş gibi.

"Her neyse. I

Sadece genel bir sen demek istedim. Yani beş tane süper harika tavuk tarifi buluyorsun. Mesela piliç çevirme. Bunlar sonsuza kadar pişenler, değil mi?" Parmaklarıyla işaretledi. "Meksika usulü gibi. Ballı köri. Barbekü. Uh. Teriyaki? Ve. Sarımsaklı bir şey. İhtiyacınız olan diğer şey ise içecekler. Çılgın bağımlılık yapıcı içecekler. İnsanlar şöyle düşünmeli: "Canım ballı körili tavuk ve limonlu çay çekiyor, evet, sonuna kadar, evet, Chickie-chickie-chicken!"

Onu hiç görmediği kadar hareketliydi. Nuh'un bu neşeyle gevezelik eden versiyonu, onun yaşayan versiyonuna, parlak kırmızı Mustang'li kaykaycı Aglionby öğrencisine kesinlikle daha yakındı. Bu Noah ile muhtemelen hiç arkadaş olamayacağını fark etti. Korkunç biri değildi. Sadece kendisinin hiç olmadığı kadar *gençti*. Bu rahatsız edici, yanlamasına bir düşünceydi.

"- ve ben buna - hazır mısınız - TAVUK ÇIKIŞI derdim. Anladın mı? Bu gece ne istiyorsun? Anne, lütfen TAVUK ÇIKIŞI yap." Noah, Blue'nun küçük at kuyruğunu kafasının tepesine çarpacak şekilde tokatladı. "Küçük bir kağıt şapka takabilirsin! CHICKEN OUT'un *yüzü* olabilirsin."

Blue bir anda sabrını kaybetti. Patladı, "Tamam, Noah, kes artık-"

Tepesinden gelen bir kahkaha onu susturdu. Birkaç kuru yaprak aşağı süzüldü. Mavi ve Noah başlarını geriye eğdiler.

Glendower'ın kızı Gwenllian, üstlerindeki sağlam dallara uzanmış, uzun gövdesini gövdeye yaslamış, bacaklarını pürüzsüz derili bir dala dayamıştı. Her zamanki gibi korkunç ve harika bir görüntüydü. Koyu renk saçlarından oluşan yağmur bulutu kalemler, anahtarlar ve kâğıt tomarlarıyla doluydu. Üzerinde en az üç elbise vardı ve hepsi de ya tırmanarak ya da kasıtlı olarak kalçasına kadar uzanmayı başarmıştı. Noah bakakaldı.

Gwenllian saçının bir tarafından sigarasını, diğer tarafından da çakmağını çıkararak, "Selam sana ölü şey," diye şarkı söyledi.

"Ne zamandır oradasın? Sigara mı içiyorsun?" Mavi talep etti. "Ağacımı öldürme."

Gwenllian bir nefes karanfil kokulu duman çıkardı. "Artemus gibi konuşuyorsun."

"Bilemezdim." Mavi kızgın görünmemeye çalışıyordu ama kızgındı. Artemus'un kalbindeki boşluğu doldurmasını beklemiyordu ama kendini bir dolaba kapatmasını da beklemiyordu.

Kurumuş yaprakların arasından inandırıcı bir duman halkası üfleyen Gwenllian, gövdesini itti ve kendini daha alçak bir dala bıraktı. "Senin küçük çalı sakini babanı tanımak pek kolay değil, ah mavi zambak, mavi zambak. Ama yine de, şu anda aşağıda duran şeyi tanımak da kolay değil, değil mi?"

"Ne şeyi - Nuh mu? Nuh bir *şey* değil!"

"Çalılıkta bir kuşa rastladık, çalılıkta bir kuş, çalılıkta bir kuş," diye şarkı söyledi Gwenllian. Botlarını Mavi'nin göz hizasında sallandıracak kadar aşağı kaydı ve sonra tekrar aşağı indi. "Ve otuz arkadaşı! İkimizin arasında kendini oldukça canlı hissediyordun, değil mi küçük ölü şey? Lily Blue ayna gücüyle, Lily Gwen ayna gücüyle ve sen ortada hayatı hatırlarken?"

Gwenllian'ın muhtemelen haklı olduğunu fark etmek can sıkıcıydı: Bu coşkulu, hayat dolu Noah neredeyse kesinlikle sadece kitapçıklı psişik piller tarafından mümkün kılınmıştı. Gwenllian'ın Noah'nın iyi ruh halini tamamen öldürdüğünü görmek de can sıkıcıydı. Başını öyle bir eğmişti ki, sakalının kıvrımından başka bir şey görünmüyordu.

Mavi ters ters baktı. "Korkunçsun."

"Teşekkürler." Gwenllian büyük bir sıçrayışla yere düştü ve sigarasını kayın ağacının gövdesinde söndürdü. Mavi'nin ruhuna yansıdığını hissettiği siyah bir iz bıraktı.

Gwenllian'a kaşlarını çattı. Mavi çok kısaydı ve Gwenllian çok uzundu, ama Mavi Gwenllian'a kaşlarını çatmayı çok istiyordu ve Gwenllian da kaşlarını çatmaya niyetli görünüyordu, bu yüzden bunu başardılar. "Ne söylememi istiyorsun? Öldüğünü mü? Bunu yüzüne vurmanın ne anlamı var?"

Gwenllian burunlarının birbirine değeceği kadar yakınına eğildi. Sözleri karanfil kokulu bir fısıltıyla çıktı: "Sana sorulmayan bir bilmeceyi çözdüğün oldu mu hiç?"

Calla, Gwenllian'ın altı yüz yıl boyunca diri diri gömülmenin bir sonucu olarak şarkı söylemeye ve bilmece çözmeye başladığını düşündü. Ama ona neşeyle baktığında

Owen Glendower'ın şairini bıçaklayarak öldürmeye çalıştığı için nasıl gömüldüğünü hatırlayan Blue, Gwenllian'ın her zaman böyle olma ihtimalinin de çok yüksek olduğunu düşünüyordu.

"Nuh'u çözmenin bir yolu yok," diye cevap verdi Blue, "onun ölmesi dışında. Ve o bunu istemiyor!"

Gwenllian kıkırdadı. "*İstek* ve *ihtiyaç* farklı şeylerdir, evcil hayvanım." Noah'ın kafasının arkasını kaldırdığı çizmesiyle dürttü. "Ona ne sakladığını göster, ölü şey."

"Onun söylediği hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin, Noah." Blue bunu o kadar hızlı söylemişti ki, Gwenllian'a hem inandığını hem de onun gerçeğinden korktuğunu hemen anlamıştı.

Hepsi de Noah'nın varlığının kırılgan olduğunu, ley hattının kaprislerine ve fiziksel kalıntılarının konumuna bağlı olduğunu biliyordu. Özellikle de Blue ve Gansey, Nuh'un ölü olmanın getirdiği değişkenliklerle başa çıkmakta giderek daha da zorlandığını ilk elden görmüşlerdi. Blue'nun Noah hakkında bildikleri korkutucuydu. Daha kötüsü varsa da bilmek istediğinden emin değildi.

Noah iç çekti. "Bunu hak ediyorsun. Sadece... Üzgünüm, Blue."

İçinde sinirler pıtırdamaya başladı. "Özür dileyecek bir şey yok."

"Evet," dedi kısık bir sesle, "var. Yapma... sadece... tamam."

Gwenllian ayağa kalkması için ona yer açmak üzere geri çekildi. O da yavaşça, sertçe, sırtını Mavi'ye dönerek ayağa kalktı. Kendini savaşa hazırlıyormuş gibi normalde kambur olan omuzlarını dikleştirdi. Adamın ondan enerji çekmeyi bıraktığı anı hissetti. Sanki sırt çantasını yere düşürmüş gibiydi.

Sonra onunla yüzleşmek için döndü.

Her yaz Henrietta'ya gezici bir karnaval gelirdi. Walmart'ın arkasındaki büyük hayvan satış alanlarına kurulurlardı ve birkaç gece boyunca ortalık düzleştirilmiş çimenlerden, huni keklerden ve karanlıkta parıldayan ışıklardan ibaret olurdu. Blue her zaman hoşlanmak istemişti - okuldan insanlarla birkaç kez gitmişti (o da her zaman onlardan hoşlanmak istemişti) - ama sonunda hala gerçek olayın gerçekleşmesini bekliyormuş gibi hissetmişti. Heyecana ihtiyacı olduğunu düşünerek düşme kulesini denemişti. Hepsini yukarı kaldırmıştı - *ker-chunk*, *ker- chunk* - ve sonra - hiçbir şey. Bir tür arıza yüzünden düşmemişler, sadece tırmandıkları şekilde alçalmışlardı. Hiç düşmemiş olsalar da, kısa bir an için Blue'nun midesi sanki serbest bırakılmış gibi düşmüştü; vücudunun geri kalanı bir santim bile hareket etmediği için bu his daha da garipleşmişti.

Şu anda hissettiği de tam olarak

buydu. "Oh," dedi Mavi.

Gözleri ölü, dudakları dişsiz ve ruhu çıplak kemiklerin arasından geçiyordu. Yıllardır canlı değildi. Ruhun ne kadar çürüdüğünü, insanlıktan ne kadar uzaklaştığını, nabızdan uzak geçen zamanın ne kadar incelttiğini görmemek mümkün değildi.

Noah Czerny ölmüştü.

Geriye kalan tek şey

buydu. Gerçek buydu.

Blue'nun vücudu titreme nöbetine tutulmuştu. Bunu öpmüştü. Bir insanın bu ince, soğuk anısını.

Sadece enerji olduğu için, anılarını da kelimeleri kadar kolay okuyordu. Düşüncelerine musallat olduğunu ve sonra diğer tarafa geçtiğini hissetti.

"Üzgün olduğumu söyledim." diye tısladı.

Derin bir nefes aldı. "Özür dileyecek bir şey olmadığını söyledim."

Ve bunda ciddiydi.

Mavi onun - o şeyin - Noah'nın - tuhaf, çürümüş ve korkutucu olmasını umursamıyordu. Onun - o şeyin - Noah'nın - tuhaf, çürümüş ve korkutucu olduğunu biliyordu ve onu yine de sevdiğini biliyordu.

Ona sarıldı. Ona. Noah'a. Artık tam olarak insan olmaması umurunda değildi. Bu her neyse, kendisine *Noah* denmesini istediği sürece ona Noah demeye devam edecekti. Ve o anda düşüncelerini okuyabildiği için mutluydu, çünkü buna ne kadar inandığını bilmesini istiyordu.

Noah'ın kendisinden enerji çekmesine izin verirken vücudu buz gibi soğudu, kolları onun boynuna sıkıca sarıldı.

"Diğerlerine söyleme," dedi. Kadın geri adım attığında, adam çocuksu yüzünü tekrar yüz hatlarının üzerine çekmişti.

"Gitmen gerekiyor mu?" Mavi sordu. *Sonsuza dek gitmek* istiyordu ama bunu yüksek sesle söyleyemiyordu.

"Henüz değil" diye fısıldadı.

Mavi elinin topuğuyla yüzündeki bir damla gözyaşını sildi, o da kendi elinin topuğuyla diğer yanağındaki bir damla gözyaşını sildi. Çenesi, gözyaşlarından önce gelen o şekilde çukurlaştı, ama parmaklarını çenesine dayadı ve düzeldi.

Bir şeyin sonuna doğru ilerliyorlardı ve ikisi de biliyordu ki

o.

"Güzel," dedi Gwenllian. "Yalancılardan ve korkaklardan nefret ederim."

Hiç duraksamadan bir kez daha ağaca tırmanmaya başladı. Mavi tekrar Noah'ya döndü ama o gitmişti. Muhtemelen Gwenllian konuşmadan önce gitmişti; tıpkı gelişinde olduğu gibi, gidişinin de tam anını söylemek zordu. Blue'nun beyni onun kaybolduğu saniyeleri çoktan yeniden yazmıştı.

Blue'nun okuldan uzaklaştırılması soluk bir rüya gibiydi. Gerçek olan neydi? Bu gerçekti.

Mutfak penceresi gıcırdayarak açıldı ve Jimi bağırdı, "Blue! Senin çocuklar dışarıda, ceset gömmeye hazırlanıyor gibi görünüyorlar."

Yine mi? Mavi düşündü.

SIX

When Blue, Gansey'nin siyah Suburban'ına bindiğinde Ronan'ın arka koltuğa çoktan yerleşmiş olduğunu fark etti, kafası yeni tıraş edilmiş, botları koltuğun üzerinde, kavga için giyinmişti. Her zamanki yolcu koltuğu tahtı yerine arka koltukta oturması bir sorun olduğunu gösteriyordu. Adam -beyaz bir tişört ve beline kadar sıyrılmış bir çift temiz iş tulumu- onun yerine oturmuştu. Gansey hem Aglionby üniforması hem de Blue'yu ürküten elektrikli bir ifadeyle direksiyonun arkasında oturuyordu. Uyanık ve ışıltılıydı, gözlerinin hemen arkasında bir kibrit çakılmıştı. Bu canlı Gansey'i daha önce de görmüştü ama genellikle sadece yalnız olduklarında.

"Merhaba Jane," dedi ve sesi de gözleri kadar parlak ve yoğundu. Bu Gansey'e kapılmamak elde değildi; gerginliğiyle hem güçlü hem de endişe vericiydi.

Bakma - çok geç. Adam onu iş üstünde yakalamıştı. Gözlerini kaçırdı ve baldırlarını çekiştirmekle meşgul oldu. "Heya."

Gansey sordu, "Bizimle bir iş yapacak vaktin var mı? İşin var mı? Ev ödevin?"

"Ödevim yok. Uzaklaştırma aldım," diye yanıtladı Blue.

"Siktir git," dedi Ronan, ama hayranlıkla. "Çavuş, seni pislik."

Gansey dikiz aynasından ona anlamlı anlamlı bakarken Mavi isteksizce yumruklarını tokuşturmasına izin verdi.

Adam koltuğunda diğer tarafa döndü - sol yerine sağa, böylece koltuk başlığının uzak tarafına bakıyordu. Bu onu saklanıyormuş gibi gösteriyordu ama Mavi bunun sağır kulağı yerine işiten kulağını onlara doğru çevirmesinden kaynaklandığını biliyordu. "Ne için?"

"Başka bir öğrencinin sırt çantasını arabasının üzerine boşaltmak. Bu konuda gerçekten konuşmak istemiyorum."

"Biliyorum," dedi Ronan.

"Şey, bilmiyorum. Bununla gurur duymuyorum."

Ronan onun bacağını okşadı. "Seninle gurur duyacağım."

Blue ona sert bir bakış fırlattı ama o gün ilk kez ayaklarının yere bastığını hissetti. Bu, 300 Fox Way'deki kadınların onun ailesi olmadığından değildi - köklerinin gömülü olduğu yerdi ve hiçbir şey bunu azaltamazdı. Sadece bu arabada toplanan ailede yeni ve güçlü bir şeyler vardı. Hepsi büyüyor ve güneş için birlikte çabalayan ağaçlar gibi birbirlerinin içine giriyorlardı. "Ee, neler oluyor?"

"İnanabiliyor musun?" dedi Gansey, hâlâ o soğuk ve kibar ses tonuyla, "Aslında Artemus'la Glendower hakkında konuşmak için gelmeyi planlıyordum. Ama Ronan bütün bunları değiştirmeye karar verdi. Öğleden sonramız için *farklı* fikirleri var. Zamanımızı daha *önemli* işlerde kullanabiliriz."

Ronan öne doğru eğildi. "Söylesene baba, her şeyi berbat ettiğim için mi kızgınsın yoksa sadece okulu astığım için mi?"

Gansey, "Bence ikisi de beceriksizlik sayılır, sence de öyle değil mi?" dedi.

"Yapma," diye karşılık verdi Ronan. "Söylediğinde kulağa kaba geliyor."

Gansey aracı kaldırımdan hızla kaldırırken Adam, Blue'ya bilmiş bir bakış attı. Yüz ifadesi, "*Evet, bir süredir bu işteler*," diyordu. Blue bu sözsüz alışveriş için garip bir şekilde minnettardı. Kırıcı ayrılıklarından sonra (çıkıyorlar mıydı ki?) Blue, Adam'ın kendisiyle iyi arkadaş olamayacak kadar incinmiş ya da rahatsız olduğunu kabullenmişti. Ama Adam deniyordu. O da deniyordu. Ve işe yarıyor gibi görünüyordu.

En iyi arkadaşına aşık olması ve bunu ona söylememiş olması dışında.

Blue'nun sakinlik hissi bir anda yok oldu ve yerini Holtzclaw'ın sırt çantasını arabasının kaputunun üzerinde silkelemeden hemen önce yaşadığı hissin aynısına bıraktı. Tüm duygular beyaza dönüştü.

Gerçekten de bazı başa çıkma mekanizmaları

bulması gerekiyordu. "GANSEY BOY!"

Gansey'in açık penceresinden gelen çığlıkla hepsi irkildi. Aglionby'nin ana kapısının yanındaki trafik lambasına yanaşmışlardı; bir grup öğrenci kaldırımda ellerinde pankartlarla duruyordu. Gansey isteksizce gruba üç parmakla selam verdi, bu da daha fazla *Whoop, whoop, whoop* çığlıklarına neden oldu*!*

Bütün çocukların üniformaları içindeki görüntüsü Mavi'de hemen hoş olmayan bir duygu uyandırdı. Bu, yargı, deneyim ve kıskançlıktan oluşan, uzun süredir devam eden, çok başlı bir duyguydu ve hiç umurunda değildi. Kuzgun oğlanlar hakkındaki olumsuz düşüncelerinin *yanlış* olduğunu düşündüğü için değildi bu. Sadece Gansey, Adam, Ronan ve Noah'yı tanımak bu fikirlerle ne yaptığını karmaşıklaştırıyordu. Ahlaki üstünlüğün ince havasından hepsini hor görebileceğini varsaydığı zaman çok daha basitti.

Blue boynunu bükerek tabelalarda ne yazdığını görmeye çalıştı ama çocukların hiçbiri onları yola doğru yönlendirmekte pek başarılı değildi. Aglionby öğrencisi Blue Sargent'ın pankart sahibi Blue Sargent olup olmadığını merak etti. "Neyi protesto ediyorlar?"

"Hayat," diye yanıtladı Adam sertçe.

O anda kaldırımda duran öğrencilerden birini tanıdığını fark etti. Unutulmaz bir tutam siyah saçı ve ancak dolar banknotlarına sarılsa daha pahalı görünebilecek bir çift yüksek topuklu spor ayakkabısı vardı.

Henry Cheng.

Gansey'i son gördüğünde onunla gizli bir randevudaydı. İnce ayrıntıları hatırlamıyordu, sadece elektrikli süper arabasının yolun kenarında bozulduğunu, komik bulmadığı bir şaka yaptığını ve Gansey'nin ona benzemediği tüm yolları hatırlattığını hatırlıyordu. Randevu için iyi bir son olmamıştı.

Henry'nin de onu hatırladığı belliydi çünkü iki parmağıyla önce kendi gözlerini sonra da onunkileri işaret etmeden önce ona geniş bir gülümseme verdi.

Zaten karışık olan duygularına daha da karışık duygular eklendi. "Genel olarak herkesi kastetmek için 'siz' dediğinizde buna ne diyorsunuz?" Mavi öne doğru eğilerek sordu, gözleri hâlâ onun üzerindeydi. "*Evrensel* sen," diye yanıtladı Gansey. "Sanırım." "Evet," dedi Adam.

Ronan, "Ne kadar da havalı bir grup," dedi. Gansey ve Adam'ın dilbilgisindeki hünerlerini mi, yoksa dışarıda el yazısıyla yazdıkları pankartlarla duran Aglionby öğrencilerini mi kastettiğini anlamak zordu.

"Elbette," dedi Gansey, hâlâ soğuk ve sinirliydi. "Tanrı, genç erkeklerin okulu asıp bir motorlu taşıtın arka koltuğundan diğer öğrencileri yargılayabilecekken, ilkelerini nafile ama kamuya açık protestolarla sergilemelerini yasaklıyor."

"İlkeler mi? Henry Cheng'in ilkeleri okul bülteninde daha büyük yazı karakteri kullanmakla ilgili," dedi Ronan. Henry'nin sesinin belli belirsiz saldırgan bir versiyonunu yaptı: "Serif? Sans serif mi? Daha kalın, daha az italik."

Mavi, Adam'ın hem sırıttığını hem de Gansey görmesin diye yüzünü aceleyle başka yöne çevirdiğini gördü ama artık çok geçti.

"Et tu, Brute?" Gansey Adam'a sordu. "Hayal kırıklığı." "Ben bir şey söylemedim," diye yanıtladı Adam.

Işık yeşile döndü; Suburban protestoculardan uzaklaşmaya başladı.

"Gansey! Gansey! Richard-man!" Bu Henry'nin sesiydi; Blue bile tanıdı. Arkalarında bir araç yoktu, bu yüzden Gansey yavaşladı ve başını camdan dışarı eğdi.

"Sizin için ne yapabilirim, Bay Cheng?"

"Sanırım... bagaj kapağınız açık." Henry'nin havalı ifadesi karmaşık bir hal almıştı. Neşeli gülümsemesi tam olarak kaybolmamıştı ama arkasında bir şeyler vardı. Mavi bir kez daha bir belirsizlik dalgası hissetti; Henry'nin nasıl biri olduğunu biliyordu ama nasıl biri olduğunun tamamını da bilmiyordu.

Gansey bildirim ışıkları için gösterge panelini taradı. "Bu değil... oh." Sesi Henry'nin ifadesine uyacak şekilde değişmişti. *"Ronan."*

"Ne?" diye tersledi Ronan. Henry'ye duyduğu kıskançlık uzaydan bile görülebiliyordu. "*Bagaj kap*ağımız açık."

Arkalarından bir araba korna çaldı. Gansey dikiz aynasından onlara el salladı, Henry'yi selamladı ve gaza bastı. Mavi omzunun üstünden bakınca Henry'nin diğer öğrencilere döndüğünü ve yüz ifadesinin bir kez daha daha daha önce takındığı karmaşık olmayan geniş sırıtışa dönüştüğünü gördü.

İlginç.

Bu sırada Ronan arka koltukların arkasındaki kargo bölümüne bakmak için döndü. Tısladı, "*Yerde* kal."

Belli ki Mavi'yle konuşmuyordu. Mavi gözlerini kıstı ve temkinli bir şekilde "Bu ayak işi tam olarak neydi?" diye sordu.

Gansey cevap vermekten memnuniyet duydu. "Lynch, sonsuz bilgeliğiyle okula gitmek yerine hayal kurmaya karar verdi ve istediğinden daha fazlasını geri getirdi."

Henry'yle karşılaşması Ronan'ın neşeli saldırganlığında bir yara açmıştı ve şimdi tersledi, "Bana bunu kendim halletmemi söyleyebilirdin. Rüyalarım benden başka kimseyi ilgilendirmez."

Adam araya girdi, "Oh, hayır, Ronan. Ben taraf tutmam - ama bu saçmalık."

"Teşekkür ederim," dedi Gansey. "Hey, yaşlı adam -"

"Yapma," dedi Gansey. "Jesse Dittley, ailenin hayalleriyle ilgilenen insanlar yüzünden öldü, bu yüzden bunun gizli kalıp kalmamasından başkaları etkilenmiyormuş gibi davranma. Bu ilk önce senin, ama hepimiz patlama bölgesindeyiz."

Bu Ronan'ı susturdu. Kendini koltuğuna geri attı, pencereden dışarı baktı ve deri bileziklerinden birini dişlerinin arasına aldı.

Mavi yeterince şey duymuştu. Emniyet kemerini çekiştirerek arkasını döndü ve çenesini deri koltuğa dayayarak arkasındaki kargo bölümüne baktı. Hemen bir şey görmedi. Belki *de* görüyordu ama bunu kabul etmek istemiyordu, çünkü gözleri Ronan'ın rüyasını bir kez seçtiğinde, onu hemen nasıl görmediğini hayal etmek imkansızdı.

Blue şoka kesinlikle karşıydı. Ama şok olmuştu.

"O - o bir çocuk mu?" diye sordu.

Bir spor çantasının ve Gansey'nin postacı çantasının yanında kıvrılmış bir yaratık vardı. Aşağıya doğru çekilmiş bir takke tarafından neredeyse gölgede bırakılmış kocaman gözleri vardı. Yırtık pırtık ve yıpranmış, büyük boy bir balıkçı kazağı giyiyordu ve ya koyu gri bacakları ya da gri tozlukları vardı. Bacakların ucundaki o şeyler ya çizme ya da toynaktı. Mavi'nin zihni bükülüyordu.

Ronan'ın sesi düzdü. "Eskiden ona Yetim Kız derdim."

SEVEN

Abaraj Cabeswater'ı önermişti, bu yüzden onu Cabeswater'a götürdüler.

Orada ne yapacaklarından henüz emin değildi; sadece aklına gelen ilk şey buydu. Aslında ikincisiydi ama ilk düşüncesi o kadar utanç vericiydi ki hemen pişman olmuştu.

Ona bir kez bakmış ve başka bir gece korkusu olsaydı onu öldürebileceklerini ya da bir yere bırakabileceklerini düşünmüştü.

Bir saniye sonra - hayır - hayır, bir saniyeden az, yarım saniye, aynı anda - bunu düşündüğü için kendinden nefret etti. Bu tam da babasının oğlundan bekleyeceği türden bir düşünceydi. *Ne, gitmek mi istiyorsun? Gidecek misin? Bu senin çantan mı? İnan bana, gitmene izin verseydim, seni kendim bir çukura atardım. Seninle her şey bir prodüksiyon.*

Kendinden nefret etti, sonra babasından nefret etti, sonra kafasındaki duyguyu Cabeswater'a verdi ve Cabeswater onu yuvarladı.

Ve şimdi Cabeswater'ın kendisindeydiler, kanlı canlı Cabeswater'da, Adam'ın ikinci düşüncesinde, keşke ilk düşüncesi olsaydı dediği yerde, Yetim Kız'ı Ronan'ın annesi Aurora'ya götürüyorlardı. Burası uzun zaman önce havadan gördükleri, kabuklardan oluşan devasa bir kuzgunun bulunduğu alandı. Gansey etrafa saçılmış deniz kabuklarının üzerinden geçmekten kaçınmadı ama kuzgunun kendisinden uzak durmaya özen gösterdi. Adam, Gansey'nin bu yönünü, bakımını üstlendiği şeylere gösterdiği sonsuz ilgiyi takdir ediyordu.

Araç durdu. Gansey, Blue ve Adam araçtan indi. Ronan ve tuhaf küçük kızı inmedi; bir pazarlık olduğu anlaşılıyordu.

Beklediler.

Dışarıda gökyüzü alçak ve griydi ve Cabeswater'ın kahverengi-kırmızı-siyah ağaçlarının üzerindeki zirveler tarafından parçalanmıştı. Durdukları yerden, buranın sıradan bir Virginia dağındaki sıradan bir orman olduğunu düşünmek neredeyse mümkündü. Ama eğer biri gözlerini kısarak Cabeswater'a doğru yeterince uzun bakarsa

Ağaçların arasında sırların uçuştuğu görülebiliyordu. Hiç görünmeyen boynuzlu hayvanların gölgeleri. Başka bir yazın ateş böceklerinin göz kırpan ışıkları. Birçok kanadın acele sesi, her zaman gözden uzakta olan büyük bir sürünün sesi.

Sihir.

Ormana bu kadar yakınken Adam kendini çok ... Adam gibi hissediyordu. Kafası, sırtında katlanmış tulumunun sıradan hissiyle, ertesi günkü edebiyat sınavının sıradan düşüncesiyle doluydu. Cabeswater'ın yakınındayken daha yabancı, daha öteki olması gerekiyormuş gibi görünüyordu ama gerçekte Cabeswater'a ne kadar yakınsa o kadar sıkı bir şekilde orada kalıyordu. Bedeni ona dokunmak için elini kaldırabildiğinde, zihninin Cabeswater ile iletişim kurmak için çok uzaklara gitmesine gerek yoktu.

Aylar önce buranın ona ne hale geleceğini öngörememiş olması garipti. Ama belki de değildi. Büyünün - genel olarak gücün - büyük bir kısmı ön koşul olarak inanç gerektiriyordu.

Gansey bir telefon görüşmesi yaptı. Adam işedi. Ronan cipte kaldı. Adam aracın diğer tarafında Blue'ya tekrar katıldı. Onun ne göğüslerine ne de dudaklarına bakmaya özen gösterdi. Adam ve Blue artık birlikte değillerdi - en başından beri birlikte oldukları ölçüde - ama ayrılmış olmak ve bunun her ikisi için de iyi olduğunun farkında olmak, her iki vücut parçasının da estetik çekiciliğini azaltmamıştı. Onunla ilk tanıştığından beri saçları daha vahşi olmuş, tokaları tarafından daha az kontrol altına alınmıştı ve onunla tanıştığından beri ağzı daha dağınık, yasak öpücükleri daha çok arzuluyordu,

ve duruşu daha da sertleşmişti, omurgası keder ve tehlikeyle keskinleşmişti.

"Sanırım seninle konuşmamız gereken bir konu var," dedi. Cümlesini bitirmedi ama gözleri Gansey'in üzerindeydi. Bakışlarının ne kadar şeffaf olduğunu bilip bilmediğini merak etti. Ona bakarken hiç bu kadar aç görünmüş müydü?

"Evet," diye yanıtladı Adam. Muhtemelen Glendower'ın iyiliğini aramaktan bahsetmek istediğini, Gansey'le olan gizli ilişkisini itiraf etmek istemediğini çok geç fark etti. Bu konuyu da konuşmaları gerekiyordu.

"Ne zaman?"

"Seni bu gece arayacağım. Bekle - işim var. Yarın okuldan sonra?"

Başlarıyla onayladılar. Bu bir plandı.

Gansey hâlâ telefonuyla konuşuyordu. "Hayır, bingo gecesi olmadığı sürece trafik yok. Servis mi? Kaç kişi bekliyorsunuz? Hayal edemiyorum - oh. Etkinlik otobüsü de işe yarayabilir."

"KERAH!"

Hem Mavi hem de Gansey vahşi bir çığlıkla irkildiler. Adam, Chainsaw'ın Ronan'a verdiği ismi tanıyarak gökyüzünü aradı.

"Yüce İsa," diye hırladı Ronan. "İmkânsız olmayı bırak."

Çünkü Ronan için kuzgunun adını haykıran kişi Testere değildi. Kimsesiz küçük Yetim Kız'dı. Cipin arkasındaki renksiz çimenlikte inanılmaz derecede küçük bir şekle bürünmüş, bir giysi yığını gibi görünüyordu. Sallanıyor ve ayakta durmayı reddediyordu. Ronan ona başka bir şey tısladığında, yüzüne doğru tekrar çığlık attı. Bir çocuk çığlığı değil, bir yaratık çığlığı.

Adam şimdiye kadar Ronan'ın pek çok rüyasının gerçeğe dönüştüğünü görmüştü ve bunların ne kadar vahşi, sevimli, korkunç ve tuhaf olabileceğini biliyordu. Ama bu kız gördükleri arasında en *Ronan* olanıydı. Ne kadar da korkmuş bir canavardı.

"Bu kıyamet. Aklınıza başka bir şey gelirse bana mesaj atın." Gansey telefonu kapattı. "Onun nesi var?" Ses tonu tereddütlüydü, sanki onda bir sorun *olup* olmadığından ya da onun her zaman böyle olduğundan emin değildi.

"İçeri girmek istemiyor," dedi Ronan. Hiçbir tören yapmadan eğildi, kızı kucağına aldı ve ormanın kenarına doğru yürümeye başladı. Kızın kollarından birinin üzerinden sarkan örümcek bacaklarının narin toynaklarla son bulduğu artık çok açıktı.

Adam'ın diğer tarafında, Mavi parmaklarını dudaklarına götürdü ve sonra tekrar bıraktı. Çok alçak bir sesle, "Ah, Ronan!" dedi. Ama bu fısıltıyla söylenen bir söz gibiydi: "*Ah be!*

Çünkü bu imkansızdı. Rüyadaki yaratık bir kızdı; o değildi; o bir yetimdi; onlar ebeveyn değildi. Adam, Ronan'ı bu kadar büyük hayaller kurduğu için yargılayamazdı; Adam da tam olarak anlamadığı bir büyüyle ticaret yapıyordu. Bugünlerde hepsi ellerini gökyüzüne uzatmış, kuyruklu yıldızlar umuyorlardı. Tek fark, Ronan Lynch'in vahşi ve genişleyen evreninin kendi kafasının içinde var olmasıydı.

"Excelsior," dedi Gansey.

Ronan'ı içeri kadar takip ettiler.

Ormanın içinde, Cabeswater mırıldandı, yaşlı sonbahar ağaçlarından tıslayan sesler, yaşlı yosunlu kayaların arasında kayboldu. Burası hepsi için farklı bir anlam ifade ediyordu. Adam, ormanın bekçisi.

elleri ve gözleri olmak için pazarlık yaparak. Mavi'nin güçlendirme gücü bir şekilde ona bağlıydı. Ronan, Greywaren, diğerlerinden çok önce buradaydı, el yazısını kayalara kazıyacak kadar erken. Gansey - Gansey onu çok sevmişti, korkuyla, dehşetle, taparcasına.

Ağaçlar tepelerinde gizli bir dilde, Latince ve sonra her ikisinin de bozulmuş bir versiyonunda, aralara İngilizce kelimeler katarak fısıldıyorlardı. Gençler onları ilk bulduklarında hiç İngilizce konuşmamışlardı ama öğreniyorlardı. Hızlı öğreniyorlardı. Adam bu dil evriminin altında gizli bir sır olduğunu düşünmeden edemiyordu. Gençler gerçekten de ağaçlarla karşılaşan ilk İngilizce konuşanlar mıydı? Eğer değillerse, ağaçlar neden *şimdi* sadece İngilizceyi beceriksizce öğreniyorlardı? Neden Latince?

Adam bu bulmacanın ardında saklı olan gerçeği neredeyse görebiliyordu.

"Salve," diye selamladı Gansey ağaçları, her zamanki kibarlığıyla. Mavi uzanıp bir dala dokundu; onları selamlamak için kelimelere ihtiyacı yoktu.

Merhaba, ağaçlar hışırdadı. Yapraklar Mavi'nin parmak uçlarında titreşti.

"Adam?" Gansey sordu.

"Bana bir saniye ver."

Adam'ın yönünü bulmasını beklediler. Zaman ve mekân ley hattında tartışılabilir olduğundan, ormandan girdiklerinden tamamen farklı bir zamanda veya yerde çıkmaları tamamen mümkündü. Bu fenomen ilk başta kaprisli görünmüştü ama yavaş yavaş, Adam ley hattıyla daha uyumlu hale geldikçe, onun kurallara uyduğunu fark etmeye başlamıştı, sadece sıradan dünyada kabul ettikleri doğrusal olanları değil. Bu daha çok nefes almaya benziyordu - nefesinizi tutabilirdiniz; daha hızlı ya da daha yavaş nefes alabilirdiniz; nefeslerinizi size yakın duran biriyle eşleştirebilirdiniz. Cabeswater'da öngörülebilir bir şekilde hareket etmek, mevcut nefes alma düzenlerine uyum sağlamak anlamına geliyordu. Geride bıraktığınız zamana ve yere geri dönmeye çalışırken ona karşı değil, onunla birlikte hareket ediyordunuz.

Gözlerini kapatan Adam, ley hattının kalbini birkaç atımlığına ele geçirmesine izin verdi. Artık ayaklarının altından hangi yöne doğru gittiğini biliyordu ve kilometrelerce sollarındaki başka bir çizgiyle nasıl kesiştiğini ve sağında daha da uzaktaki iki çizgiyle nasıl kesiştiğini hissedebiliyordu. Başını arkaya doğru eğerek tepesindeki yıldızların diken diken olduğunu ve onlara göre nasıl konumlandığını *hissetti*. İçindeki Cabeswater dikkatli sarmaşıklar açarak ruh halini test ediyordu, bugünlerde baskı altında kalmadıkça asla sınırları zorlamıyordu,

Zihnini ve gözlerini kullanarak altındaki zemini araştırdı, daha fazla yön bulmak için su ve kaya bulmak için kazdı.

Çünkü Adam pek çok şeyde pratik yapmıştı, Adam pek çok şeyde *iyiydi*, ama bu - buna ne deniyordu ki? Kehanet, algılama, büyü, büyü, büyü. Bunda sadece iyi değildi, aynı zamanda bunu arzuluyor, istiyor, neredeyse onu minnettarlığa boğacak bir şekilde seviyordu. Sevebileceğini bilmiyordu, gerçekten. Bir keresinde Gansey'le bu konuda kavga etmişlerdi - Gansey tiksintiyle*, "Ayrıcalık* deyip *durma*," demişti. *Aşk ayrıcalık değildir*. Ama Gansey her zaman aşık olmuştu, her zaman aşık olma yeteneğine sahipti. Adam bu duyguyu kendi içinde keşfettiğine göre, onun haklı olduğundan her zamankinden daha çok emindi. *İhtiyaç* Adam'ın dayanak noktası, dinlenen nabzıydı. *Aşk* bir ayrıcalıktı. Âdem ayrıcalıklıydı; bundan vazgeçmek istemiyordu. Bunun nasıl bir his olduğunu tekrar tekrar hatırlamak istiyordu.

Adam artık duyularını tamamen açtığından, Cabeswater beceriksizce insan büyücüsüyle iletişim kurmaya çalıştı. Onun anılarını aldı ve onları ters yüz ederek hiyeroglif bir rüya dili için yeniden tasarladı: Ağaçtaki bir mantar; Mavi'nin ondan kaçmak için aceleyle neredeyse kendini yere atması; bileğindeki bir kabuk; Adam'ın Ronan'ın kaşlarının arasındaki çatıklık olduğunu bildiği özel deri örgüsü; bir gölün çamurlu yüzeyinin altında kaybolan bir yılan; Gansey'nin alt dudağındaki başparmağı; Chainsaw'ın gagası yarılmış ve bir solucan içeri girmek yerine dışarı sürünüyordu.

"Adam?" Mavi sordu.

Düşüncelerinden geri çekildi. "Oh, evet. Ben hazırım."

Yola devam ettiler. Ronan'ın annesinin yaşadığı yere varmalarının ne kadar süreceğini söylemek zordu - bazen hiç zaman almıyor, bazen de çok uzun sürüyordu, Ronan Yetim Kız'ı taşırken bu durumdan acı acı şikâyet ediyordu. Onu tekrar kendi başına yürümeye ikna etmeye çalıştı ama kız bir anda ormanın zemininde kemiksiz bir dirence dönüştü. Ronan onunla kavga ederek dakikalar geçirmeye zahmet etmedi; yüzünde çarpık bir ifadeyle onu tekrar kucağına aldı.

Ancak Yetim Kız, Ronan'ın damarına fazla bastığını anlamış gibiydi çünkü Ronan her adımında onu itip kakarak yürürken o da tek bir maksatlı nota çıkardı ve toynaklı bacaklarını bu notayla eş zamanlı olarak tekmeledi. Bir saniye sonra, görünmeyen bir kuş, onunkinden üç adım yukarıda güzelce perdelenmiş başka bir nota söyledi. Yetim Kız, s o n u n c u s u n u n hemen üzerinde bir ton çıkardı ve görünmeyen başka bir kuş da üç basamak üzerinde bir ton daha çıkardı.

Üçüncü bir nota: üçüncü bir kuş. Bir çocuğun sesinden ve gerçekte var olan ya da olmayan gizli kuşlardan oluşan senkoplu bir makaradan oluşan bir şarkı gençlerin etrafında dönene kadar hepsi ileri geri gitti.

Ronan Yetim Kız'a ters ters baktı ama kaşlarını çatmasının gerçekte ne anlama geldiği belliydi. Ona sarılan kolları koruyucuydu.

Birbirlerini ne kadar iyi tanıdıkları Adam'ın gözünden kaçmadı. Yetim Kız bir rüyadan alınmış rastgele bir yaratık değildi. Aralarında bir ailenin iyi yıpranmış duygusal bağları vardı. Ronan'ın çalkantılı ruh halleriyle nasıl başa çıkacağını biliyordu; Adam da ona karşı ne kadar huysuz olabileceğini biliyor gibiydi. Arkadaştılar ama Ronan'ın hayalindeki arkadaşlarıyla bile geçinmek kolay değildi.

Yetim Kız makaranın kendi bölümünü gıdaklamaya devam ediyordu ve tuhaf şarkının Ronan'ın olduğu kadar Gansey'nin de ruh hali üzerinde etkili olduğu açıktı. Arabadaki tartışma belli ki aklından çıkmıştı ve onun yerine kollarını başının üzerine kaldırıp bir orkestra şefi gibi müzikle aynı anda savurdu, yakınlarına düşen sonbahar yapraklarına uzandı. Parmak uçlarıyla fırçalamayı başardığı her ölü kıvrım havada yüzen altın bir balığa dönüşüyordu. Cabeswater onun niyetini dikkatle dinledi; daha fazla yaprak ona doğru dönerek dokunuşunu bekledi. Çok geçmeden bir balık sürüsü - okulu - akıntısı etraflarını sardı; pulları ışığı yakaladıkça yanıp sönüyor, fırlıyor ve renk değiştiriyordu.

"Seninle hep balık oluyor," dedi Mavi, ama boğazını ve ellerini gıdıkladıklarında güldü. Gansey ona bakıp uzaklaştı ve bir başka yaprağa uzanarak onu bastırdı. İkisinin arasında neşe parıldıyordu; Mavi ve Gansey bu yerin büyüsünü ne kadar saf ve basit bir şekilde sevmişlerdi.

Bu kadar hafif olmaları kolay.

Cabeswater Adam'ın düşüncelerini nazikçe dürttü, geçen yıl içinde bir düzine mutlu anıyı çağırdı - aslında bunların sadece geçen yıla ait olması gerekirdi, çünkü Cabeswater bile Gansey ve Ronan'dan önceki zamanlarda mutlu anıları canlandırmakta zorlanırdı. Adam hâlâ direndiğinde, zihninde kendi görüntüleri titreşti: diğerlerinin gördüğü h a l i y l e kendisi. Özel gülümsemesi, şaşkın kahkahası, güneşe doğru uzanan parmakları. Cabeswater insanları tam olarak anlamıyordu ama öğrenmişti. Mutluluk, diye ısrar etti. Mutluluk.

Adam razı oldu. Onlar yürümeye devam ederken, Yetim Kız şarkısını söylemeye devam ederken ve balıklar etraflarında uçuşmaya devam ederken, o da kendi niyetini ortaya koydu.

Çıkan gümbürtünün şiddeti onu bile şaşırttı; bir kulağında duydu ve iki ayağında da hissetti. Ezginin bir sonraki ölçüsünün başında bas ağırlıklı bir gümbürtü daha duyulunca diğerleri de irkildi. Üçüncü gümbürtü geldiğinde, belli ki müzikle aynı anda vuruluyordu. Etraflarındaki ses Ronan'ın arabasında ya da kulaklığında sürekli çalan elektronik ritme dönüşene kadar yanlarından geçtikleri her ağaçtan işlenmiş bir gümbürtü duyuldu.

"Aman Tanrım," dedi Gansey ama gülüyordu. "Burada da mı buna katlanmak zorundayız? *Ronan!* "

"Ben değildim," dedi Ronan. Omuz silkmiş olan Blue'ya baktı. Adam'la göz göze geldi. Adam'ın ağzı kıvrılınca Ronan'ın ifadesi bir an durgunlaştı, sonra normalde Matthew'un aptallıkları için ayırdığı gevşek gülümsemeye döndü. Adam hem bir başarı hem de bir sinir dalgası hissetti. Burada bir sınırı aşmıştı. Ronan Lynch'i gülümsetmek, Cabeswater'la pazarlık yapmak kadar yüklü hissettiriyordu. Bunlar oyun oynanacak güçler değildi.

Yetim Kız aniden sessizliğe gömüldü. Adam önce kızın bir şekilde onun ruh halini anladığını düşündü. Ama hayır: Gül deresine varmışlardı.

Aurora Lynch, üç tarafı çalılar, sarmaşıklar ve ağaçlarda yetişen yemyeşil ve verimli güllerle çevrili bir açıklıkta yaşıyordu. Çiçekler zemini kaplıyor ve dağın içine inşa edilmiş dik bir kaya çıkıntısı olan dördüncü tarafın üzerinden akıyordu. Hava, suyun içinden görünen ışık gibi güneşle doluydu ve asılı yapraklar yüzüyormuş gibi süzülüyordu. Her şey kızarmış pembe, yumuşak beyaz ya da ışıldayan sarıydı.

Cabeswater'ın tamamı bir rüyaydı, ama gül vadisi onun içinde bile bir rüyaydı.

"Belki kız Aurora'ya eşlik eder," dedi Gansey, son balığının açıklıktan yüzüşünü izlerken.

"Birine bir çocuk verip onun heyecanlanmasını bekleyebileceğinizi sanmıyorum," diye karşılık verdi Mavi. "O bir kedi değil."

Gansey ağzını açtı ve Adam hakaret sınırında bir yorumun sıraya girdiğini görebiliyordu. Gansey'in gözünü yakaladı. Gansey ağzını kapattı. O an geçti.

Yine de Gansey tamamen haksız sayılmazdı. Aurora sevmek için yaratılmıştı ve sevdi de, sevgisinin nesnesine özgü bir tarzda. Bu yüzden en küçük oğlu Matthew'a sarıldı, Gansey'e tarihteki ünlü insanlar hakkında sorular sordu, yürüyüşleri sırasında bulduğu garip çiçekleri Mavi'ye getirdi ve Ronan'ın ona hayal ettiği ya da yaptığı şeyleri göstermesine izin verdi.

bir hafta önce. Adam'a ise "Sarı rengi benim gördüğüm gibi gördüğünü nereden biliyorsun?" gibi şeyler sorardı. Adam mantık yürütürken de onu dikkatle dinlerdi. Adam bazen onun da akıl yürütmesini sağlamaya çalışırdı ama o düşünmeyi pek umursamazdı, sadece başkalarının düşünmekten mutlu olduğunu duyardı.

Yani Yetim Kız'ı seveceğini zaten biliyorlardı. Aurora'ya sevmesi için başka birini vermenin doğru olup olmadığı ise tamamen başka bir soruydu.

"Anne, burada mısın?" Ronan'ın sesi annesiyle ya da Matthew'la konuşurken farklıydı. Ronan'dı, performans göstermemişti.

Hayır. Ronan, korumasız.

Bu ses tonu Adam'a daha önceki o korumasız gülümsemeyi hatırlattı. *Oyun oynama*, dedi kendi kendine. *Bu bir oyun değil.*

Ama dürüst olmak gerekirse, bu bir oyun gibi hissettirmiyordu. Adrenalin kalbine fısıldıyordu.

Aurora Lynch ortaya çıktı.

Yaşam alanından ya da kullandıkları patikadan dışarı adım atmadı. Bunun yerine, kayanın üzerine dökülen gül duvarından çıktı. Bir kadının kaya ve güllerin arasından geçmesi imkânsızdı ama o yine de bunu yaptı. Altın sarısı saçları, goncalarla tutturulmuş ve incilerle örülmüş bir çarşaf gibi başının etrafında sallanıyordu. Kısa bir an için hem güller hem de bir kadındı ve sonra tamamen Aurora oldu. Cabeswater, Aurora Lynch'e diğerlerine davrandığından farklı davranıyordu; sonuçta onlar insandı ve o bir rüya şeyiydi. Burada tatil yapıyorlardı. Aurora buraya aitti.

"Ronan," dedi Aurora, her zaman olduğu gibi gerçekten mutluydu. "Matthew'um nerede?"

"Lacrosse ya da öyle bir şey," diye yanıtladı Ronan. "Terli

bir şey." "Peki ya Declan?" Aurora sordu.

Bir duraklama oldu, sadece bir nefes fazla uzun.

"Çalışıyorum," diye yalan söyledi Ronan.

Gül bahçesindeki herkes Ronan'a baktı.

"Oh iyi. O her zaman çok çalışkandı," dedi Aurora. Adam, Blue ve Gansey'e el salladı. Adam, Mavi ve Gansey de ona el salladı. "Kralı buldun mu Gansey?"

"Hayır," diye yanıtladı Gansey.

Aurora tekrar, "Ah," dedi. Ronan'ın boynuna sarıldı, solgun yanağını onun solgun yanağına bastırdı, sanki elinde garip küçük bir kız yerine bir kucak dolusu yiyecek varmış gibi. "Bu sefer bana ne getirdin?"

Ronan kızı tören yapmadan yere bıraktı. Kız bacaklarına yaslandı, süveterini giydi ve hafif aksanlı bir İngilizceyle, "Gitmek istiyorum!" diye feryat etti.

"Ve sağ kolumu tekrar hissetmek istiyorum," diye tersledi Ronan. "*Amabo te*, Greywaren!" dedi. *Lütfen Greywaren.*

"Oh, ayağa kalk." Adam kızın elini tuttu ve kız, kahverengi narin toynakları yayvan bir şekilde onun yanında dimdik durdu.

Aurora, Yetim Kız ile göz hizasında olacak şekilde diz çöktü. "Ne kadar güzelsin!"

Kız Aurora'ya bakmadı. Hiç hareket etmedi.

"İşte gözlerinin renginde çok güzel bir çiçek - tutmak ister misin?" Aurora avucundaki gülü uzattı. Gerçekten de kızın gözlerinin rengindeydi - donuk, fırtınalı bir mavi. Güller bu renkte olmazdı ama artık oluyordu.

Kız başını gülün olduğu yöne çevirmedi bile. Bunun yerine, gözleri Adam'ın başının hemen ötesinde bir noktaya sabitlenmişti, ifadesi boş ya da sıkılmıştı. Adam bir tanıma hissi duydu. Kızın ifadesinde huysuzluk ya da öfke yoktu. Sinir krizi geçirmiyordu.

Adam oradaydı, mutfak dolaplarının yanına çömelmiş, odanın karşısındaki aydınlatma armatürüne bakıyor, babası kulağına tükürüyordu. Bu tür bir korkuyu gördüğünde tanırdı.

Ona bakmaya dayanamıyordu.

Adam onun yerine sonbaharın ince dallarına bakarken Ronan ve annesi alçak sesle konuşuyorlardı. İnanılmaz bir şekilde Gansey'nin telefonu çaldı; bakmak için çıkardı. Cabeswater Adam'a doğru bastırdı. Mavi çizgiler koluna gül yaprakları dökmüştü. Vadinin dışındaki büyük ağaçlar onlara Latince fısıldayıp duruyordu.

"Hayır anne," dedi Ronan sabırsızca, bu yepyeni ses tonu diğerlerinin dikkatini çekmişti. "Bu eskisi gibi değildi. Bu bir kazaydı."

Aurora nazikçe hoşgörülü görünüyordu, bu da ortanca oğlunu açıkça çileden çıkarmıştı. "*Öyleydi*," diye ısrar etti, kadın hiçbir şey söylememiş olmasına rağmen. "Bu bir
Kabustu ve bir şeyler farklıydı." Mavi hemen araya girdi, "Nasıl farklı?"

"Bunda bir şeyler berbattı. Rüyamda tuhaf hissettiren siyah bir şey vardı." Ronan ağaçlara kaşlarını çatarak baktı.

Bunu açıklayacak kelimeleri bulamadı. Sonunda ekledi, "Çürümüş."

Bu kelime hepsini etkiledi. Mavi ve Gansey sanki daha önceki bir konuşmanın devamı gibi birbirlerine baktılar. Adam, Cabeswater'ın ormana ilk adım attığında ona gösterdiği sıkıntılı görüntüleri hatırladı. Aurora'nın altın rengi ifadesi kardı.

"Sanırım hepinize bir şey göstersem iyi olacak" dedi.

EIGHT

Gansey'in canını sıkacak kadar, telefonu çekiyordu.

Normalde Cabeswater'la ilgili bir şey cep telefonu sinyalini engelliyordu ama bugün bir dağa tırmanıp sonra inerken telefonu siyah kravatlı Aglionby bağış toplama etkinlikleriyle ilgili gelen mesajlarla titreşiyordu.

Annesinin yazıları devlet belgeleri gibi görünüyordu.

Müdür Child zamanlamanın sıkışık olacağı konusunda hemfikir ama neyse ki ekibim bunu hızlı bir şekilde bir araya getirmek için yeterli pratiğe sahip. Bunu sizinle ve okulla birlikte yapmak harika olacak.

Babasının mesajları neşeli ve erkek erkeğe idi.

Önemli olan para değil, bu sadece bir "do" olacak. Buna bağış toplama demeyin. Bu sadece iyi vakit geçirmek için.

Kız kardeşi Helen önemli ayrıntılara değiniyor.

Bana sadece basının classbros'unuz hakkında ne kadar kamu sefahati yapacağını söyleyin ki ben de şimdi durumu çevirmeye başlayayım.

Gansey sürekli sinyalin kesileceğini düşündü ama sinyal güçlü ve doğru kalmaya devam etti. Bu, aynı anda hem Henrietta otelinin şehir dışından gelen misafirlerle ilgili durumu hakkında bir mesaj aldığı, hem de büyülü bir ağacın bir tür siyah, zehirli görünümlü sıvı sızdırdığını gözlemlediği anlamına geliyordu.

Greywaren, diye fısıldadı uzak dallardan bir ses. *Greywaren.*

Kabuktan ter gibi süzülen sıvı, yavaş ve kıvamlı bir çağlayan halinde toplanıyordu. Yüzünü Ronan'ın böğrüne bastıran garip kız dışında hepsi ona baktı. Gansey onu suçlamadı. Ağaca doğrudan bakmak biraz... zordu. Katranımsı özsuyu görene kadar doğada ne kadar az şeyin tamamen siyah olduğunu düşünmemişti. Gövdede fokurdayan mutlak karanlık zehirli ya da yapay görünüyordu.

Gansey'nin telefonu tekrar çaldı.

"Gansey, dostum, bu hastalıklı ağaç senin dijital zamanını mı kesiyor?" Ronan sordu.

Gerçek şu ki, dijital zaman onun hastalıklı ağaç zamanını kesiyordu. Cabeswater onun için bir sığınaktı. Buradaki metinlerin varlığı, ağaçtan sızan karanlık kadar yersiz hissettiriyordu. Telefonunu kapattı ve "Böyle olan tek kişi bu mu?" diye sordu.

"Bunu yürüyüşlerimde buldum," diye yanıtladı Aurora. İfadesinde bir sorun yoktu ama elini saçlarında gezdirmeye devam ediyordu.

"Ağaca zarar veriyor," dedi Mavi, solmakta olan gölgeye bakmak için başını geriye doğru eğerek.

Karanlık ağaç Cabeswater'ın tam tersiydi. Gansey Cabeswater'da ne kadar uzun zaman geçirirse, ondan o kadar çok etkileniyordu. Kara özsuyuna bakarak ne kadar uzun zaman geçirirse, ondan o kadar çok rahatsız oluyordu. "Bir işe yarıyor mu?" diye sordu.

Aurora başını eğdi. "Ne demek istiyorsun? Yaptığı şey dışında mı?"

"Bilmiyorum," dedi. "Ne demek istediğimi bilmiyorum. Bu sadece çirkin bir
hastalık mı, yoksa sihirli bir şey mi?"

Aurora omuz silkti. Onun sorun çözme yeteneği, sorunu çözecek başka birini bulmaya kadar gitmişti. Gansey hiç değilse işe yarar görünmeye çalışarak ağacın etrafında dönerken, Adam'ın toynaklı yetim kızın önünde çömeldiğini gördü. Adam ucuz saatinin kemerini çözerken kız ona bakmaya devam etti. Adam kızın elinin üst kısmına hafifçe dokundu, böylece saati ona sunduğunu anlamıştı. Gansey kızın onu görmezden gelmesini ya da Aurora'nın gülünde olduğu gibi hediyeyi reddetmesini bekliyordu ama kız tereddüt etmeden kabul etti. Adam bir süre daha karşısında çömelmiş, kaşları çatık dururken, yoğun bir konsantrasyonla saati kurmaya başladı.

Gansey doğrudan ağacın yanında Ronan'a katıldı. Bu kadar yakınken karanlık, sesin yokluğuyla *uğulduyordu*. Ronan ağaca Latince bir şeyler söyledi. Duyulabilir bir yanıt gelmedi.

"Bir sesi varmış gibi görünmüyor," dedi Aurora. "Sadece çok tuhaf hissettiriyor. İstemesem de kendimi sürekli ona dönerken buluyorum."

"Bana Nuh'u hatırlatıyor," dedi Blue. "Çürüyor."

Sesi o kadar melankolikti ki, Gansey bir anda Mavi'yle ilişkilerini gizli tutmakla aslında ne kaybettiklerini anladı. Mavi başkaları için psişik enerji yayıyordu ama kendi enerjisini geri kazandığı yer dokunmaktı. Her zaman annesine sarılıyor ya da Noah'nın elini tutuyor ya da dirseğini Adam'ınkiyle birleştiriyor ya da Ronan'ın bacaklarında otururken botlarını onun bacaklarına dayıyordu.

Kanepe. Gansey'in boynuna, saçlarıyla yakasının arasına dokunarak. Ses tonundaki bu endişe, parmakların birbirine örülmesini, kolların omuzlarda, yanakların göğüslere yaslanmasını gerektiriyordu.

Ancak Gansey, Adam'a ona aşık olduğunu söyleyemeyecek kadar korkak olduğu için, orada üzüntüsüyle tek başına durmak zorunda kaldı.

Aurora, Blue'nun elini tuttu.

Utanç, ağaç özü gibi simsiyah bir şekilde içine yayıldı.

Zamanınızın geri kalanını gerçekten böyle mi geçirmek istiyorsunuz?

Ağaçların arasındaki ani bir hareket Gansey'nin dikkatini çekti.

"Ah," dedi Mavi.

Üç figür. Tanıdık, imkansız.

Blue'nun yüzünü takan üç kadın vardı - bir bakıma. Blue'nun yüzünden çok, Blue'nun yüzünü *hatırlama* şekliydi. Belki de Blue'nun kendisi orada onlarla birlikte olmasaydı bu iki şey arasındaki fark bu kadar belirgin olmayabilirdi. O gerçekti; onlarsa hayal.

Rüyada da bir şeylerin yoluna yaklaşıyorlardı. Yürüyorlar mıydı? Gansey olanları izlemesine rağmen hatırlayamıyordu. Yaklaşıyorlardı. Tek bildiği buydu. Elleri yüzlerinin iki yanında havadaydı; avuç içleri kırmızıydı.

"Yol açın," dediler birlikte.

Ronan'ın gözleri Gansey'e kaydı.

"Kuzgun Kral'a yol açın," dediler birlikte. Yetim

Kız ağlamaya başladı.

Gansey alçak sesle, "Cabeswater bize bir şey mi söylemeye çalışıyor?" diye sordu.

Yaklaşmışlardı. Gölgeleri siyahtı ve altlarındaki eğrelti otları ölüyordu.

"Bu bir kâbus," dedi Adam. Sağ eli sol elinin bileğini tuttu, başparmağı nabız noktasına bastırdı. "Benimkiler. Onları düşünmek istememiştim. Cabeswater, götür onları."

Gölgeler ağacın üzerindeki siyaha doğru uzanıyordu, soylarını kanıtlayan bir siyah-sap soyağacı. Siyah, ağaçtan biraz daha hızlı fışkırdı; üstlerindeki bir dal inledi.

"Yol açın," dediler.

"Götürün onları," diye feryat etti Yetim Kız.

"Cabeswater, *dissolvere*," dedi Ronan. Aurora oğlunu korumak istercesine onun önüne geçmişti. Artık onda hiçbir belirsizlik yoktu.

Üç kadın yaklaştı. Gansey yine bunu nasıl başardıklarını anlayamadı. Uzaktaydılar, yakındılar. Şimdi de çürük kokusu alıyordu. Bitkilerin ya da yiyeceklerin çok tatlı çürümesi değil, etin misk kokulu dehşeti.

Mavi sarsılarak onlardan uzaklaştı. Gansey bunun korku olduğunu düşündü ama Mavi sadece ona ulaşmak için koşuyordu. Onun elini tuttu.

"Evet," dedi Adam, onun ne yaptığını Gansey'den önce anlamıştı. "Gansey, *söyle*."

Söyle. Kadınlara gitmelerini söylemesini istediler. *Gerçekten* söylemesini. Kemiklerin mağarasında, Gansey kemiklere uyanmalarını emretmişti ve kemikler uyanmıştı. Duyulması gereken bir emir vermek için Mavi'nin enerjisini ve kendi niyetini kullanmıştı. Ama Gansey bunun neden işe yaradığını anlamamıştı, neden *o* olduğunu da anlamamıştı, Adam'ın, Ronan'ın ya da Blue'nun büyülü yeteneklerini nasıl kavradıklarını da bilmiyordu, çünkü o kesinlikle kavrayamamıştı.

Kadınlar tekrar, "Kuzgun Kral'a yol açın," dediler. Ve sonra Gansey'in önündeydiler. Üç sahte Mavi, Mavi ve Gansey'e bakıyordu.

Gansey'i hayrete düşüren Mavi, boştaki eliyle bir sustalı bıçak çıkardı. Bunu kullanacağından hiç şüphesi yoktu: Ne de olsa bir keresinde Adam'ı bıçaklamıştı. Yine de önündeki bu üç kâbusa karşı etkili olacağından çok şüpheliydi.

Gansey onların siyah gözlerinin içine baktı. Sesine kesinlik kattı ve "Cabeswater, güvenli hale getir," dedi.

Üç kadın yağmur gibi uzaklaştı.

Sular Blue'nun giysilerine ve omuzlarına sıçradı ve sonra su toprağa karıştı. Mavi, omuzları çökmüş bir tonda küçük bir iç çekti.

Gansey'nin sözleri bir kez daha işe yaramıştı ve bu yeteneği neden ve nasıl kullanması gerektiği konusunda hiçbir fikri yoktu. Glendower sözleriyle havayı kontrol etmiş ve kuşlarla konuşmuştu; Gansey, kralının bulunup uyandırıldığında Gansey'e Gansey′in inceliklerini açıklayacağı ihtimaline sarıldı.

"Özür dilerim," dedi Adam. "Benim aptallığım. Dikkatli davranmıyordum. Ve bu ağaç - sanırım onu güçlendirdi."

"Ben de onu güçlendiriyor olabilirim," dedi Mavi. Gözlerini Gansey'in yağmurdan sıçramış omuzlarına dikmişti; yüz ifadesi o kadar çarpılmıştı ki Gansey ona baktı

sıçramanın kumaşta delikler açmadığından emin olmak için kazağını sıyırdı. "Artık... ondan uzaklaşabilir miyiz?"

"Bence bu akıllıca," diye önerdi Aurora. Özellikle endişeli görünmüyordu, sadece pragmatikti ve Gansey'nin aklına bir rüya için, belki de bir kâbusun tekinsiz bir şey olmaktan çok, hoş olmayan bir tanıdık olduğu geldi.

"Ondan uzak durmalısın," dedi Ronan annesine. "O beni
buluyor," dedi.

"Operae pretium est," dedi Öksüz Kız.

"Tuhaflaşma," dedi Ronan ona. "Artık bir rüyada değiliz.
İngilizce."

Yine de tercüme etmedi ve Aurora uzanıp onun takke kaplı başını okşadı. "O benim küçük yardımcım olacak. Hadi, seni geçireyim."

Ormanın sınırına geri döndüklerinde Aurora onlarla birlikte cipe doğru yürüdü. Ormanın sınırlarının dışındaydı ama hiçbir zaman hemen uykuya dalmadı. Kavinsky'nin ölümünden sonra hemen uykuya dalan rüya yaratıklarının aksine, Niall Lynch'in karısı her zaman kendi başına biraz daha dayanmayı başarmıştı. Adamın ölümünden sonra üç gün boyunca uyanık kalmıştı. Bir keresinde Cabeswater'ın dışında bir saat uyanık kalmıştı. Ama sonunda, rüyanın rüya görene ihtiyacı vardı.

Şimdi Aurora onları, Cabeswater'dan çıkarıldığında daha da bir rüya gibi görünen, çiçeklerle ve ışıkla giydirilmiş, uyanık yaşamda dolaşan bir hayal olan SUV'a götürdü.

"Matthew'a sevgilerimi ilet," dedi Aurora ve Ronan'a sarıldı. "Hepinizi tekrar görmek çok güzeldi."

Ronan, kendisine küfreden Yetim Kız'a, "Onunla kal," diye emretti. "Annemin yanında ağzından çıkana dikkat et."

Kız hızlı ve güzel bir şeyler daha söyledi ve adam tersledi, "Uyanıkken bunu anlayamam. İngilizce ya da Latince kullanmalısın. Dışarı çıkmak istedin; artık dışarıdasın. Her şey farklı."

Ses tonu hem Aurora'nın hem de Adam'ın dikkatini çekti.

Aurora, "Üzülme Ronan," dediğinde Ronan gözlerini onlardan kaçırdı, omuzları kıpırtısız ve öfkeliydi.

Ellerini uzatarak bir daire çizdi. "Yağmur yağacak," dedi ve sonra yavaşça dizlerinin üzerine çöktü.

Ronan, durgun, karanlık ve fazlasıyla gerçek, gözlerini kapattı.

Gansey, "Onu taşımana yardım edeyim." dedi.

NINE

Blue Cabeswater'dan döner dönmez başını daha büyük bir belaya soktu.

Çocuklar onu bıraktıktan sonra, Blue hışımla 300 Fox Way'in mutfağına girdi ve hâlâ kapalı depo kapısının ardında saklanan Artemus'u tek taraflı olarak sorgulamaya başladı. Artemus, Blue'nun yüzünde cinayet işleyen kadınlar ve Glendower'ın nerede olabileceği hakkında sorduğu makul sorulara cevap vermeyince, Blue giderek daha yüksek sesle konuşmaya ve kapıya vurmaya başladı. Kalbi, Gansey'nin Aglionby kazağının sıçramış omuzlarının hatırasıyla doluydu - tam da ruhunun kilise nöbetinde giydiği şey - ve kafası Artemus'un tüm bunlar hakkında söylediğinden daha fazlasını bildiği için hayal kırıklığıyla doluydu.

Gwenllian tezgahın üzerindeki tüneğinden gelişmeleri keyifle izledi.

"Mavi!" Annesinin sesi evin başka bir yerinden geldi. "*Blooooooooo*. Neden gelip bizimle biraz sohbet etmiyorsun?"

Ses tonundaki yapışkanlık Mavi'nin başının belada olduğunu anlamasını sağladı. Yumruğunu mutfak dolabının kapısından indirdi ve merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı. Annesinin sesi evin tek ortak banyosundan geliyordu ve Blue oraya vardığında annesini, Calla'yı ve Orla'yı tamamen giyinik ve hepsi eşit derecede sırılsıklam bir küvetin içinde otururken buldu. Jimi elinde yanan bir mumla kapalı tuvalet kapağının üzerinde oturuyordu. Hepsi ağlıyordu ama şimdi hiçbiri ağlamıyordu.

"Ne?" Mavi sordu. Boğazı biraz ağrıyordu, bu da muhtemelen amaçladığından daha yüksek sesle bağırdığı anlamına geliyordu.

Annesi, onun konumundaki bir kadının sahip olabileceğini düşünemeyeceği bir otoriteyle ona baktı. "Biri yatak odanın kapısını yumruklasa ve dışarı çıkmanı emretse hoşuna gider miydi sence?"

"Depo yatak odası *değildir*," dedi Blue. "Yeni başlayanlar için." Maura, "Geçtiğimiz on yıllar onun için stresli geçti," dedi.

"Son birkaç *yüzyıl* Gwenllian için stresli geçti ve o en azından tezgahın üzerinde!"

Jimi tuvaletten, "Bir insanın başa çıkma kapasitesini diğeriyle kıyaslayamazsın, tatlım," dedi.

Calla homurdandı.

"Bu yüzden mi hepiniz küvettesiniz?" Mavi sordu.

"Kabalaşma," diye cevap verdi Maura. "Persephone ile temas kurmaya çalışıyorduk. Ve hayır, siz sormadan söyleyeyim, işe yaramadı. Hazır sizin akılsızca şeyler yaptığınızdan bahsetmişken, tam olarak nereye kayboldunuz? Açığa alınmak bir tatil değildir."

Mavi sinirlendi. "*Tatilde değildim*! Ronan rüyasında içindeki çocuğu falan gördü ve onu annesine götürmek zorunda kaldık. Oradayken, sana bahsettiğim o goblendeki üç kadını ve berbat görünen bir ağacı gördük ve Gansey gerçekten kolayca ölebilirdi ve ben de orada onun yanında olurdum!"

Kadınların acıyan bakışları Mavi'yi daha da kızdırdı.

"Onu uyarmak istiyorum." dedi.

Bir sessizlik oldu.

Ağzından çıkana kadar bunu söyleyeceğini bilmiyordu ama artık söylemişti. Sessizliği o doldurdu. "Daha önce bilmenin sadece birinin hayatını mahvedeceğini ve onu kurtarmayacağını söylediğini biliyorum. Bunu anlıyorum. Ama bu farklı. Glendower'ı bulacağız ve Gansey'nin hayatının kurtarılmasını isteyeceğiz. O zamana kadar Gansey'in hayatta kalmasına ihtiyacımız var. Bu da tehlikeye atılmayı bırakması gerektiği anlamına geliyor!"

İnce umudu o noktada daha fazla acıma kaldıramazdı, ama neyse ki aldığı şey bu değildi. Kadınların hepsi birbirlerine bakıp düşünüyordu. Kararlarını sıradan yöntemlerle mi yoksa psişik yöntemlerle mi verdiklerini söylemek zordu.

Sonra Maura omuz silkti.

"TAMAM." "TAMAM MI?"

"Elbette, tamam," dedi Maura. Doğrulamak için tekrar Calla'ya baktı; Calla kaşlarını kaldırdı. "Söyle ona."

"Gerçekten mi?"

Blue daha sert bir şekilde geri itmelerini beklemiş olmalıydı, çünkü bunu yapmadıklarında, altından bir sandalye çekilmiş gibi hissetti. Bu bir taneydi.

Gansey'e öleceğini söyleyeceğini *onlara* bildirmek *bir* şeydi. Ona söylediğini hayal etmek başka bir şeydi. Bir kez yapıldıktan sonra geri dönüşü yoktu. Mavi gözlerini sıkarak kapattı - *mantıklı ol, kendini toparla* - ve açtı.

Anne kızına baktı. Kızı annesine baktı. Maura "Mavi" dedi.

Mavi sönmesine izin verdi.

Jimi elindeki mumu söndürdü ve tuvaletin yanına koydu. Sonra kollarını Blue'nun kalçalarına doladı ve Blue küçükken yaptığı gibi onu kucağına çekti. Mavi hâlâ küçüktü. Blue küçükken. Tuvalet altlarında inledi.

"Tuvaleti çökerteceksin," dedi Mavi ama Jimi'nin kollarını kendisine dolamasına ve onu geniş göğsüne çekmesine izin verdi. Jimi sırtını sıvazlayıp kendi kendine mırıldanırken titreyerek iç çekti. Mavi bu çocuksu rahatlığın nasıl olup da aynı anda hem rahatlatıcı hem de boğucu olduğunu anlayamıyordu. Hem bundan memnundu hem de onu hayatındaki her zorluğa ya da üzüntüye bağlayan iplerin daha az olduğu bir yerde olmayı diliyordu.

"Blue, Henrietta'dan ayrılmak istemenin kötü bir şey olmadığını biliyorsun, değil mi?" diye sordu annesi küvetten. Bu tam da Blue'nun düşündüğü şeydi, annesinin iyi bir medyum olduğu için mi yoksa onu iyi tanıdığı için mi bu konuyu açtığını anlayamadı.

Mavi, Jimi'ye karşı omuz silkti. "Pshaw."

"Her zaman kaçmak değildir," dedi Jimi, sesi derindi ve göğsünden Blue'nun kulağına doğru gürlüyordu. "Gitmek."

Calla ekledi, "Fox Way'den nefret ettiğini düşünmeyeceğiz." "Fox Way'den hiç nefret etmiyorum."

Maura Orla'nın elini itti; Orla Maura'nın nemli saçlarını örmeye çalışıyordu. "Biliyorum. Çünkü biz harikayız. Ama güzel bir ev ile güzel bir hapishane arasındaki fark gerçekten çok az. Biz Fox Way'i seçtik. Bunu başardık, Calla, Persephone ve ben. Ama bu sadece senin başlangıç hikayen, son durağın değil."

Maura'nın bu bilgeliği nedense Blue'yu oldukça kızdırmıştı.

"Bir şey söyle," dedi Orla.

Mavi *bunu* nasıl söyleyeceğini tam olarak bilmiyordu; ne olduğunu tam olarak bilmiyordu. "Bu... sadece bir kayıp gibi geliyor. Hepsine aşık olmak." Hepsi gerçekten hepsi demekti: 300 Fox Yolu, çocuklar, Jesse Dittley. Bir

Duyarlı bir insan olan Mavi, belki de onun aşkla ilgili bir sorunu olduğunu düşündü. Tehlikeli bir sesle ekledi: "Sakın 'iyi bir hayat deneyimi' deme. Sakın." "Ben pek çok insanı sevdim," dedi Orla. "Bunun iyi bir hayat tecrübesi olduğunu söyleyebilirim. Her neyse, sana yıllar önce bu adamların ayrılacağını söylemiştim. arkanda."

"Orla," diye tersledi Calla, Blue'nun bir sonraki nefesi biraz düzensizdi. "Zavallı müvekkillerine telefonda neler söylediğini hayal etmek bazen beni şaşırtıyor."

"Her neyse," dedi Orla.

Maura, Orla'ya omzunun üzerinden karanlık bir bakış attı ve sonra, "İyi bir hayat deneyimi demeyecektim. Ayrılmanın bazen işe yaradığını söyleyecektim. Ve bu her zaman sonsuza dek sürecek bir veda değildir. Gitmek ve geri dönmek var."

Jimi Blue'yu salladı. Tuvalet kapağı gıcırdadı.

"İstediğim üniversitelerin hiçbirine gidebileceğimi sanmıyorum," dedi Blue. "Danışman öyle düşünmüyor."

"Ne istiyorsun?" Maura sordu. "Üniversiteden değil. Hayattan çıkmak."

Mavi gerçeği bir kez yuttu, çünkü kriz ve ağlamadan çözüm ve istikrara geçmeye hazırdı. Sonra gerçeği yavaşça ve dikkatlice söyledi, böylece yönetilebilir olacaktı. "Her zaman istediğim şey. Dünyayı görmek. Onu daha iyi hale getirmek."

Maura da kelimelerini dikkatle seçiyor gibiydi. "Peki bunu yapmanın tek yolunun üniversite olduğuna emin misiniz?"

Bu, Blue'nun rehberlik danışmanının onun mali ve akademik durumuna baktıktan sonra vereceği türden imkansız bir cevaptı. Evet, emindi. Bunu nasıl yapacağını öğrenmeden dünyayı nasıl daha iyi bir hale getirebilirdi? Üniversiteye gitmezse Haiti, Hindistan ya da Slovakya'da kendisine para ödeyecek bir işi nasıl bulabilirdi?

Sonra soranın rehberlik danışmanı değil, psişik annesi olduğunu hatırladı.

"Ben ne yapacağım?" Mavi kurnazca sordu. "Siz beni ne yaparken gördünüz?"

"Seyahat etmek," diye yanıtladı Maura. "Dünyayı değiştirmek."

"Gözlerindeki ağaçlar," diye ekledi Calla, her zamankinden daha nazikçe. "Kalbindeki yıldızlar."

"Nasıl?" Mavi sordu.

Maura içini çekti. "Gansey sana yardım etmeyi teklif etti, değil mi?"

Bu psişik yetenek gerektirmeyen bir tahmindi, sadece Gansey'nin kişiliği hakkında asgari bir kavrayış gerektiriyordu. Mavi öfkeyle ayağa kalkmaya çalıştı; Jimi ona izin vermedi. "Gansey'nin yardım trenine binmeyeceğim."

"Böyle yapma," dedi Calla.

"Ne gibi?"

"Acı." Maura düşündü ve ardından ekledi: "Sadece geleceğine her şeyin mümkün olduğu bir dünya olarak bakmanı istiyorum."

Mavi karşılık verdi, "Gansey'nin Nisan'dan önce ölmemesi gibi mi? Benim gerçek aşkımı bir öpücükle öldürmemem gibi mi? Bu olasılıklardan herhangi biri?"

Annesi uzun bir süre sessiz kaldı ve bu sırada Blue annesinin ona bu iki tahminin de yanlış olabileceğini ve Gansey'in iyi olacağını söylemesini safça beklediğini fark etti. Ama sonunda annesi basitçe cevap verdi: "O öldükten sonra da hayat olacak. *Ondan sonra* ne yapacağını düşünmelisin."

Mavi daha sonra ne yapacağını düşünüyordu, zaten bu yüzden kriz geçirmişti. "Zaten onu öpmeyeceğim, o yüzden bu şekilde gidemez."

"Ben gerçek aşk kavramına inanmıyorum," dedi Orla. "Bu tek eşli bir toplumun kurgusu. Bizler hayvanız. Çalıların arasında sevişiriz."

"Katkınız için teşekkürler," dedi Calla. "Blue'nun tahminini bir arayalım ve ona haber verelim."

"Onu seviyor musun?" Maura merakla sordu. "Sevmemeyi tercih ederim," diye yanıtladı Mavi.

Annesi, "Üzerinde durmana yardımcı olabileceğim pek çok olumsuz özelliği var," diye öneride bulundu.

"Ben zaten onların farkındayım. Sonsuza kadar. Bu aptalca zaten. Gerçek aşk bir kurgudur. Artemus senin gerçek aşkın mıydı? Bay Gray öyle mi? Bu diğerini gerçek aşk *olmaktan* çıkarır mı? Sadece tek bir atış var ve sonra bitiyor mu?"

Bu son soru içlerinde en küstahça sorulmuş olanıydı ama bunun tek nedeni en çok canını yakan soru olmasıydı. Eğer Mavi Gansey'in ölümünü üstlenmeye hazır değilse, onun henüz tanışmadığı biriyle mutlu mesut bir ilişkiye girmesine yetecek kadar uzun süre ölü kalması fikrini de üstlenmeye *kesinlikle* hazır değildi. Tek istediği Gansey'le sonsuza dek en iyi arkadaş olmaya devam etmek ve belki bir gün onunla cinsel ilişkiye girmekti. Bu çok mantıklı bir istek gibi görünüyordu ve hayatı boyunca mantıklı olmaya çalışmış biri olarak Mavi, bu küçük şeyin kendisinden esirgenmesine oldukça sinirlenmişti.

"Anne kartımı al," dedi Maura. "Psişik kartımı al. Bu soruların cevaplarını bilmiyorum. Keşke bilseydim."

"Zavallı bebeğim," diye mırıldandı Jimi Blue'nun saçlarına. "Mmm, boyunun hiç uzamamasına çok sevindim."

"Tanrı aşkına," dedi Blue.

Calla kendini ayağa kaldırdı ve dengesini sağlamak için duş demirine tutundu. Banyo suyu altında çalkalanıyordu. Küfür etti. Calla'nın bluzundan su akarken Orla başını eğdi.

Calla dedi ki, "Bu kadar ağlamak yeter. Hadi gidip biraz turta yapalım."

TEN

Laumonier on beş yüz mil ötede, eski bir liman vapurunun ana salonunda sigara içiyordu. Oda sevimsiz ve faydacıydı - ham metalin içine yerleştirilmiş kirli cam pencereler, her şey kara liman kadar soğuk ve bir o kadar da balık kokuyordu. Doğum günü süsleri önceki bir kutlamadan kalmaydı ama yaşlılık ve loş ışık onları Cereyanda tıkırdarken renksiz ve belli belirsiz uğursuzdular.

Laumonier'in gözleri Boston silüetinin uzaktaki ışıklarındaydı. Ama Laumonier'in aklı Henrietta, Virginia'daydı.

"İlk hamle mi?" Laumonier sordu.

Laumonier, "Bunun bir eylem maddesi olup olmadığını bilmiyorum," diye yanıtladı. Laumonier, "Bazı cevaplar istiyorum," dedi.

Laumonier üçüzleri çoğunlukla birbirinin aynısıydı. Ufak tefek farklılıklar vardı - örneğin biri bir saç teli daha kısaydı ve birinin çenesi belirgin şekilde daha genişti. Ancak dış görünüşlerindeki bireyselliklerini, hayatları boyunca sadece soyadlarını kullanarak yok etmişlerdi. Dışarıdan bakan biri, daha önceki bir ziyaretinde konuştuğu Laumonier ile aynı kişiyle konuşmadığını anlayabilirdi ama kardeşlerin ikisi de kendilerine aynı isimle hitap ediyordu, bu yüzden onlara aynı kişi gibi davranmak zorundaydı. Gerçekte Laumonier üçüzleri yoktu. Sadece Laumonier vardı.

Laumonier'nin sesi kuşkuluydu. "Bu cevapları nasıl almayı düşünüyorsunuz?"

"Birimiz oraya gider," dedi Laumonier, "ve onu sorgularız."

Orası demek, eski rakipleri Colin Greenmantle'ın Back Bay'deki evi demekti ve *sorgular* da yarım on yıllık hatalarının karşılığında ona hoş olmayan bir şey yapmak anlamına geliyordu. Laumonier, Boston'da bulundukları süre boyunca büyülü eser ticareti yapmıştı ve yeni yetme Greenmantle bu işe girene kadar çok az rakipleri olmuştu. Sellers

açgözlü oldu. Eserler pahalandı. Kiralık kas gücü gerekli hale gelmişti. Laumonier, hem Colin Greenmantle'ın hem de karısı Piper'ın çok fazla mafya filmi izlediğini düşünüyordu.

Ancak şimdi Colin, uzun süredir elinde tuttuğu Henrietta bölgesinden çekilerek biraz zayıflık göstermişti. Tek başına. Piper'dan hiç iz yoktu.

Laumonier bunun ne anlama geldiğini öğrenmek istedi.

"Buna karşı değilim," dedi Laumonier, kapalı odaya bir sigara dumanı bulutu üfleyerek. Sigara içme konusundaki ısrarı diğer ikisinin sigarayı bırakmasını imkânsız hale getiriyordu ki bu da hepsinin takdir ettiği bir mazeretti.

"Evet, öyle," diye yanıtladı Laumonier. "Ortalığı karıştırmak istemiyorum. Ve şu paralı asker çok korkunç."

Laumonier sigarasının külüne dokundu ve sanki onları yakmayı hayal ediyormuş gibi flamalara baktı. "Gri Adam'ın artık onun için çalışmadığı söyleniyor. Ve biz de sağduyulu davranma yeteneğine sahibiz."

Laumonier isim ve hedefleri paylaşıyordu ama metodolojiyi değil. Biri ihtiyata, diğeri ateşe meylediyor, sonuncusu ise barışı koruma ve şeytanın avukatlığını yapıyordu.

"Eminim ki bunu öğrenmenin başka bir yolu vardır -" Laumonier başladı. Diğer ikisi birden, "O ismi söyleme," diye araya girdi.

Laumonier dudaklarını büzdü. Bu dramatik bir hareketti, çünkü kardeşlerin hepsinin ağız bölgesinde oldukça fazla şey vardı, bu da birinde yakışıklı, diğerinde müstehcen bir etki yaratıyordu.

"Yani konuşmak için oraya gidiyoruz-" Laumonier tekrar başladı. "Konuşmak," diye homurdandı Laumonier, çakmağıyla oynarken.

"Kes şunu, lütfen. Sanki bir okul çocuğu haydutu gibisin." Bu Laumonier aksanını böyle durumlarda kullanmak üzere saklamıştı. Bu da küçümsemesine ağırlık katıyordu.

Laumonier ağlamaklı bir sesle, "Avukat en az altı ay boyunca başka bir kabahat işlememem gerektiğini söylüyor," dedi. Sigarasını söndürdü.

Laumonier usulca vızıldadı.

Kardeşlerden herhangi birinin rastgele vızıldaması rahatsız edici olsa da, bu seste atmosferi hemen serinleten ek bir rahatsızlık vardı.

Diğer ikisi birbirlerine şüpheyle baktı - birbirlerine değil, birbirleri olmayan her şeye karşı temkinliydiler. Vızıldayan kardeşini tıbbi bir rahatsızlık belirtisi var mı diye incelediler, sonra da bir Fransız mezarından çalınmış eski bir tılsıma dair kanıt aradılar.

Şili, Moğolistan'dan çalınmış uğursuz bir kemer tokası ya da Peru mezar bezinden yapılmış esrarengiz bir fular. Doğaüstü yan etkiler taşıyabilecek herhangi bir şey.

Hiçbir şey bulamadılar, ama vızıltı durmadı, bu yüzden odayı metodik bir şekilde aradılar, ellerini sandalyelerin altında ve çıkıntılarda gezdirdiler, ara sıra hala vızıldayan tek bir Laumonier olduğundan emin olmak için diğerine baktılar. Eğer kötü niyetliyse, Greenmantle en olası adaydı. Elbette başka düşmanları da vardı ama Greenmantle eve en yakın olanıydı. Her yönden.

Laumonier doğaüstü hiçbir şey bulamadı, sadece kurumuş bir uğur böceği zulası buldu.

"Hey. Benim."

Laumonier vızıldayan kardeşine döndü, o da hem vızıldamayı bırakmış hem de sigarasını düşürmüştü. Sigara, preslenmiş metal zeminde güçsüzce parlıyordu. Kaşlarını çatarak limana doğru baktı ve her zamanki doğasına biraz zıt bir şekilde iç gözlemci bir tavır takındı.

"Bu o muydu?" Laumonier sordu.

Laumonier kaşlarını çattı. "Bu onun sesi değildi, değil mi?"

Önceden vızıldayan kardeş sordu, "Beni duyabiliyor musun? Bu işte yeniyim."

Kesinlikle onun sesi değildi. Ve kesinlikle yüz ifadesi de değildi. Kaşları her zaman yapabildikleri ama kendilerinden hiç istenmediği bir şekilde hareket ediyordu. Bu onu aynı anda hem daha genç hem de daha yoğun gösteriyordu.

Laumonier toplu olarak olası bir anlayış sancıları hissetti.

"Kim bu?" diye sordu Laumonier.

"Ben Piper."

Laumonier üzerinde anında ve içgüdüsel bir etki yaratan bir isimdi: öfke, ihanet, şok ve sonra tekrar öfke ve ihanet. Piper Greenmantle. Colin'in karısı. Adı daha önce hiç konuşulmamıştı, ama yine de burada konuya giriyordu.

Laumonier dedi ki, "Piper! Bu nasıl Piper? Bırak onu."

"Oh, bu işler böyle mi yürüyor?" Piper merakla sordu. "Ürkütücü bir şey mi? Bir sahiplik telefonu mu?"

"*Sensin*," dedi Laumonier merakla.

"Merhaba baba," dedi Piper.

Aradan yıllar geçmiş olmasına rağmen Laumonier kızının tavırlarını hâlâ çok iyi biliyordu.

Laumonier dedi ki, "Buna inanamıyorum. Ne istiyorsunuz? Senin p.o.s. kocası bu günlerde?"

"Boston'da bensiz," diye yanıtladı Piper. "Muhtemelen."

Laumonier, "Ben sadece ne diyeceğinizi merak ediyordum," diye cevap verdi. "Bunu zaten biliyordum."

Piper dedi ki, "Sen haklıydın, ben hatalıydım. Artık savaşmak istemiyorum."

Sigarasını söndüren Laumonier, şimdi duygusal bir tavırla gözünü sildi.

Sigarayı hiç bırakmayan Laumonier, "On yıl oldu ve şimdi 'artık savaşmak istemiyor musun'?" diye çıkıştı.

"Hayat kısa. Seninle iş yapmak istiyorum."

"Doğru bildiğimden emin olmama izin verin. Geçen yıl neredeyse bizi hapse attırıyordun. Kocanız var olmayan bir eser için bir tedarikçiyi öldürdü. Bizi ele geçiriyorsun. Ve bizimle iş mi yapmak istiyorsun? Bu Colin Greenmantle'ın küçük güzel karısına hiç benzemiyor."

"Hayır, kesinlikle değil. Bu yüzden arıyorum. Yeni bir sayfa açıyorum."

"Bu yaprak ne tür bir ağaca bağlı?" Laumonier şüpheyle sordu.

"Doğaüstü kökleri olan güzel bir tane," diye yanıtladı Piper. "Burada inanılmaz bir şey var. Çok büyük. Bir ömürlük. Yüzyılın. Elinden geleni ardına koymamanı, herkesi buraya toplayıp teklif vermesini sağlamanı istiyorum. Çok büyük olacak."

Laumonier umutlu görünüyordu. "Biz -"

Hâlâ aktif olarak sigara içen tek Laumonier araya girdi, "Ağustos'tan sonra mı? Öylece işe koyulmamızı bekleyebileceğini sanmıyorum. Bana deli diyebilirsin aşkım ama sana güvenmiyorum."

"Bu konuda benim sözüme güvenmek zorundasınız."

Laumonier soğukkanlılıkla, "Bu önerebileceğin en değersiz şey," diye cevap verdi. Sigarasını diğer kardeşine uzattı, böylece o da ceketinin ve kazağının yakasının altından tespihini çıkarabilecekti. "Son on yılda bunun değerini epey düşürdün."

"Sen en kötü babasın," diye tersledi Piper. "Doğrusunu söylemek gerekirse, sen de en kötü kızsın."

Tespihi daha önce vızıldayan kardeşinin kafasına bastırdı. Hemen kan tükürdü ve dizlerinin üzerine çöktü, kendi ifadesi bir kez daha yüzünde çözüldü.

"Bu," dedi Laumonier, "şüphelendiğim şeydi."

Laumonier yaralı bir halde, "Veda edemeden telefonu yüzüne kapattığına inanamıyorum," diye cevap verdi.

Laumonier, "Sanırım ele geçirildim," dedi. "Siz bir şey gördünüz mü?"

ELEVEN

Henrietta'da gece ilerledi.

Richard Gansey uyuyamıyordu. Gözlerini kapattığında: Blue'nun elleri, sesi, bir ağaçtan akan siyah kan. Başlıyordu, başlıyordu. Hayır. Bitiyordu. O bitiyordu. Bu onun kişisel kıyametinin manzarasıydı. Uyanıkken heyecan olan şey, yorgunken korkuya dönüşüyordu.

Gözlerini açtı.

Ronan'ın kapısını, Ronan'ın içeride olduğunu, ağzı açık uyuduğunu, kulaklıkların çaldığını, Chainsaw'un kafesinde hareketsiz bir yumru olduğunu doğrulayacak kadar açtı. Sonra onu bırakarak okula gitti.

Aglionby'nin kapalı spor kompleksine girmek için eski anahtar kodunu kullandı ve sonra soyunup karanlık odadaki karanlık havuzda yüzdü, tüm sesler geceleri garip ve boş geliyordu. Okula ilk geldiği zamanlarda, kürek takımında olduğu zamanlarda, bazen yüzmek için kürek antrenmanından bile erken geldiği zamanlarda yaptığı gibi sonsuz turlar attı. Suda olmanın nasıl bir his olduğunu neredeyse unutmuştu: Sanki bedeni yoktu; o sadece sınırsız bir zihindi. Kendini zar zor görünen bir duvardan itti ve daha da az görünen karşı duvara doğru yöneldi, artık somut kaygılarına tam olarak tutunamıyordu. Okul, Müdür Child, hatta Glendower. Şu anda sadece bu dakikadaydı. Bundan neden vazgeçmişti? Bunu bile hatırlayamıyordu.

Karanlık suda o artık sadece Gansey'di. Hiç ölmemişti, bir daha da ölmeyecekti. O sadece Gansey'di, şimdi, şimdi, sadece şimdi.

Onu göremiyordu ama Noah havuzun kenarında durmuş onu izliyordu. Kendisi de bir zamanlar yüzücüydü.

Adam Parrish çalışıyordu. O gece depoda geç saate kadar çalışacak, kavanozları, ucuz elektronik eşyaları ve yapbozları boşaltacaktı. Bazen böyle geç saatlere kadar çalıştığında, yorgun olduğunda, aklı karavan parkındaki hayatına giderdi. Ne korku ne de nostalji, sadece unutkanlık. Her şeyin değiştiğini bir şekilde hatırlayamaz ve vardiyası bittiğinde karavana geri döndüğünü hayal ederken iç çekerdi. Sonra bilinçli zihni St. Agnes'in üstündeki dairesinin gerçekliğiyle tıkladığında şaşkınlık sarsıntısı olurdu.

Bu gece, bir kez daha hayatını yanlış hatırlamış ve bazı şeyleri iyileştirdiğini hatırlayarak sarsılmıştı. İçine bir rahatlama çökerken, onun yerine Yetim Kız'ın korkmuş yüzünü hatırladı. Anlatılanlara göre Ronan'ın rüyaları genellikle korkutucu şeylerdi ve Ronan'ın aksine kızın uyanma umudu yoktu. Ronan onu gerçek dünyaya geri getirdiğinde, o da kendine yeni bir hayat kurduğunu düşünmüş olmalıydı. Ama bunun yerine onu sadece başka bir kâbusun içine taşımışlardı.

Kendine onun gerçek olmadığını söyledi. Ama suçluluk duygusu içini kemiriyordu.

Bu gece kendisi için yaptığı eve nasıl döneceğini düşündü. Yetim Kız ise eski saatini ve eski korkusunu takarak rüya âleminde sıkışıp kalacaktı.

Envanter panosunu eline aldığında, Cabeswater'ın düşünceleri onu rahatsız etti ve hala o kararmış ağacın kökenini düşünmesi gerektiğini hatırlattı. Çıkış yaparken Aglionby ona otuzlu yıllarda ekonomi üzerine üç sayfalık bir ödevi olduğunu hatırlattı. Arabaya tırmanırken, marş motoru vızıldadı ve tamamen bozulmadan önce ona bir göz atması gerektiğini hatırlattı.

Ronan'ın rüya kestanesine ayıracak zamanı yoktu; kendi sorunları vardı.

Ama onu düşünmeden edemiyordu.

Parmakları önündeki direksiyon simidinin üzerinde kayarken düşünceleri odaklandı. Aslında direksiyona bakıyor olmasına rağmen ne olduğunu anlaması bir anını aldı. Elleri direksiyonun üst kısmında dörtnala ilerliyor, kenarları hissediyor, her bir pedin yüzeye yaptığı baskıyı test ediyordu.

Adam elinin hareket etmesini söylememişti.

Elini yumruk yaptı ve tekerlekten çekti. Diğer eliyle bileğini tuttu.

Cabeswater mı?

Ama Cabeswater onun içinde, dikkatini çekmeye çalışmadığı zamanlarda normalde olduğundan daha fazla varmış gibi görünmüyordu. Adam sokak lambasının cılız ışığında avucunu inceledi, zihni onlara bağlı olmadan bir böceğin bacakları gibi hareket eden parmaklarının görüntüsü onu rahatsız etti. Şimdi sıradan eline, karton tozu ve metal pullarıyla kararmış çizgilere bakarken, bunu hayal etmiş gibi görünüyordu. Sanki bu görüntüyü ona Cabeswater göndermiş olabilirdi.

İsteksizce, ormanla yaptığı anlaşmanın sözlerini hatırladı: *Senin ellerin olacağım. Gözlerin olacağım.*

Elini bir kez daha direksiyonun ortasına koydu. Orada duruyordu, saatinin olduğu yerdeki soluk deri şeridiyle tuhaf görünüyordu. Hareket etmiyordu.

Cabeswater? Tekrar düşündü.

Uykulu yapraklar düşüncelerinde kıvrıldı, geceleyin bir orman, soğuk ve yavaş. Eli koyduğu yerde kaldı. Yine de kalbi, kendi kendine hareket eden parmaklarının görüntüsü gibi içinde sürünüyordu.

Gerçek olup olmadığını bilmiyordu. *Gerçek*, her geçen gün daha az kullanışlı bir terim haline geliyordu.

Monmouth'ta Ronan Lynch rüya gördü.

Rüya bir hatıraydı. Yaz yeşili ahırlar, böcekler ve nemden yemyeşil ve dağınık. Çimlerin arasına yerleştirilmiş bir fıskiyeden su fışkırıyordu. Matthew mayosuyla suyun içinde koşuyordu. Gençti. Tombul. Bukleleri güneşten beyazlamıştı. Yuvarlanarak, bulaşıcı bir şekilde gülüyordu. Bir saniye sonra, başka bir çocuk onun peşinden fırladı ve tereddüt etmeden onu yakaladı. İki çocuk da yuvarlandı, üzerleri ıslak çimen parçalarıyla kaplandı.

Diğer çocuk ayağa kalktı. Daha uzun boylu, kıvrımlı ve kendine güvenen biriydi. Saçları uzun, siyah ve kıvrıktı, neredeyse çenesine kadar uzanıyordu.

Bu Ronan'dı, daha önce.

İşte üçüncü bir çocuk, fıskiyenin üzerinden düzenli bir şekilde atlıyordu. *Jack çevik ol, Jack hızlı ol.*

Ha, yapmayacağımı sanmıştın, dedi Gansey, avuçlarını çıplak dizlerine dayayarak.

Gansey! Bu Aurora'ydı, onun adını söylerken gülmeye başlamıştı bile. Matthew ile aynı vahşi kahkaha. Fıskiyeyi ona doğru yönlendirdi ve onu hemen ıslattı.

Ronan, önce, Ronan'a baktı, sonra.

Rüya gördüğünü fark ettiği anda -elektronik müziğinin kulaklarında çınladığını duydu- kendini uyandırabileceğini biliyordu. Ama bu anı, bu mükemmel anı... önceki Ronan olmuştu ya da önceki Ronan, sonraki Ronan olmuştu.

Güneş daha parlak olmaya devam etti.

Daha parlak. Daha parlak.

Beyaz, sıcak bir elektrik gözüydü. Dünya ya ışığa ya da gölgeye dönüşüyordu, ikisi arasında bir şey yoktu. Gansey gözlerini korudu. Evden biri çıktı.

Declan. Elinde bir şey var. Bu sert ışıkta siyah. Bir
maske.

Yuvarlak gözler, açık bir gülümseme.

Ronan maske hakkında dehşetten başka bir şey hatırlamıyordu. Bunda korkunç bir şey vardı ama şu anda ne olduğunu hatırlayamıyordu. Her düşünce, bu nükleer atık anı içinde yanıp kül oluyordu.

Lynch'in en büyük kardeşi, ayakkabıları sırılsıklam çimenlerde gıcırdayarak, kararlı adımlarla dışarı çıktı.

Rüya ürperdi.

Declan Matthew'a doğru koşmaya başladı.

"Yetim Kız!" Ronan ayağa fırlayarak bağırdı. "Cabeswater! *Tir e e'lintes curralo!* "

Rüya yeniden ürperdi. Her şeyin üzerine bir orman görüntüsü bindirilmiş, bir film makarasının içine gizlenmiş bir kare.

Ronan hasta beyaz çimenlerin üzerinde koşturdu.

Declan önce Matthew'a ulaştı. Lynch'in en küçük kardeşi güvenle başını ona doğru eğdi ve işte kâbus buydu.

Declan Ronan*'a, "Büyü artık, göt* herif*,*" dedi. Maskeyi Matthew'un yüzüne yapıştırdı.

Kabus buydu.

Ronan Matthew'u Declan'ın elinden kaptı; rüya yeniden canlandı. Küçük kardeşinin tanıdık sureti kollarındaydı ama artık çok geçti. İlkel maske Matthew'un yüzünün zahmetsiz bir parçasıydı.

Bir kuzgun tepemizde uçtu ve gökyüzünün ortasında kayboldu.

Her şey yoluna girecek, dedi Ronan kardeşine. *Bu şekilde yaşayabilirsin. Asla çıkaramazsın.*

Matthew'un gözleri geniş göz deliklerinde korkusuzca bakıyordu. Kabus buydu. Kâbus buydu.

Declan maskeyi yırtıp attı.

Arkasındaki bir ağaç siyaha boyanmıştı.

Matthew'un yüzünde çizgiler ve çizgiler vardı. Kanlı değildi; korkunç değildi; basitçe bir yüz değildi ve bu yüzden korkunçtu. O bir insan değildi, sadece çizilmiş bir şeydi.

Ronan'ın göğsü havasız, sessiz hıçkırıklarla titriyordu. Uzun zamandır böyle ağlamamıştı -

Rüya ürperdi. Ve şimdi dağılan sadece Matthew değildi; her şey çözülüyordu. Aurora'nın elleri birbirine dönüktü, tüm parmakları geriye, göğsüne doğru bükülmüştü - çizgiler, yapılmamış. Arkalarında, Gansey dizlerinin üzerindeydi, gözleri ölüydü.

Ronan'ın boğazı acımıştı. *Her şeyi yaparım! Her şeyi yaparım! Her şeyi yaparım!*

Ronan'ın sevdiği her şeyi yok ediyordu.

Lütfen

Aglionby yatakhanesinde Matthew Lynch uyandı. Gerindiğinde başı duvara çarptı; gece duvara doğru yuvarlanmıştı. Ancak oda arkadaşı Stephen Lee, acayip bir hayal kırıklığı sesi çıkardığında uyandığını fark etti çünkü telefonu çalıyordu.

Kulağına götürdü. "Yah?"

Cevap gelmedi. Kimin aradığını görmek için ekrana göz kırptı, sonra tekrar kulağına götürdü. Uykulu bir şekilde, "Ronan?" diye fısıldadı.

"Neredesin? Odanda mısın?" "Dur."

"Ben ciddiyim."

"Hur."

"Matthew."

"Evet, evet, odamdayım. SL senden nefret ediyor. İki ya da onun gibi bir şey.

Ne istiyorsun?"

Ronan hemen cevap vermedi. Matthew onu göremiyordu ama Monmouth'taki yatağında kıvrılmış, alnını dizlerine dayamış, bir eliyle kafatasının arkasını kavramış, telefonunu kulağına dayamıştı. "Sadece iyi olduğunu bilmek istedim."

"İyiyim."

"Uyu o zaman."

"Hâlâ uyuyorum."
Kardeşler telefonu
kapattı.

Henrietta'nın dışında, ley hattı üzerinde yuvalanmış, karanlık bir şey tüm bunları, Henrietta gecesindeki her şeyi izledi ve *uyandım*, *uyandım*, *uyandım* dedi.

TWELVE

Ertesi sabah aşırı parlak ve aşırı sıcaktı.

Gansey ve Adam, Gladys Francine Mollin Wright Anıt Tiyatrosu'nun çift kapısının önünde durmuş, ellerini düzgünce kavuşturmuşlardı. Yer gösterici hizmetini çekmişlerdi - aslında sadece Adam çekmişti ama Gansey, Brand'in yerine diğer yer gösterici olarak gönüllü olmuştu. Ronan görünürde yoktu. Gansey'nin içinde bir sıkıntı kaynıyordu.

"Kuzgun Günü," dedi Müdür Child, "bir okul gurur gününden daha fazlasıdır. Çünkü her gün okulumuzla gurur duymuyor muyuz?"

Sahnede durdu. Herkes biraz terlemişti ama o terlememişti. Sığır gütmekte olan zayıf, sert bir kovboydu, cildi ağarmış bir kanyon duvarının yüzü gibi çizgiliydi. Gansey uzun zamandır Child'ın burada harcandığını düşünüyordu. Hayatta kalmayı başarmış böyle birine açık gri bir takım elbise giydirip kravat takmak, onun yerine geyik derisinden bir atın sırtına ve on galonluk bir şapkanın içine bindirme fırsatını tepmek demekti.

Adam Gansey'e bilmiş bir bakış attı. O da ağzıyla *yee haw* dedi. Gülümsediler ve gözlerini birbirlerinden kaçırmak zorunda kaldılar. Gansey'nin bakışları Henry Cheng'e ve arka tarafta oturan Vancouver kalabalığına takıldı. Henry onun ilgisini hissetmiş gibi omzunun üzerinden baktı. Kaşları yukarı doğru kalktı. Gansey, Henry'nin Yetim Kız'ı cipin arkasında nasıl gördüğünü rahatsız edici bir şekilde hatırladı. Bir noktada bir açıklama, bir kaçamak ya da bir yalan isteyecekti.

"- *bu* Kuzgun Günü için," diye ısrar etti Child.

Gansey normalde Kuzgun Günü'nden çok etkilenirdi. Tamamen onun sevdiği şeylerden oluşuyordu: Birinci Dünya Savaşı belgeseli figüranları gibi beyaz tişörtler ve haki pantolonlar içinde şık bir şekilde bir araya gelen öğrenciler; bayrakların çekilmesi; takımların birbirlerine karşı bolca hurra ile mücadele etmesi; şatafat, durum, şakalar; her şeyin üzerine boyanmış kuzgunlar. Bu gençler

tüm öğrenciler için kuzgunlar yaparak ortak alanda sahte bir çatışma sahnelemiş, okul fotoğrafçıları da bir başka yılın tanıtım materyalleri için parlayan yüzleri yakalamıştı.

Şimdi, Gansey'deki her şey zamanını arayışla geçirmesi için acilen şarkı söylüyordu. Onun arayışı bir kurttu ve açlıktan ölüyordu.

Child, "Bugün Kuzgun Günü'nün onuncu yıldönümü," dedi. "On yıl önce, bugün tadını çıkardığımız şenlikler, yıllardır Aglionby'ye devam eden bir öğrenci tarafından önerildi. Ne yazık ki Noah Czerny bugün burada kutlama yapmak için bulunamıyor, ancak geri kalanımızdan önce, bize Noah ve günün kökenleri hakkında biraz daha bilgi vermek için küçük kız kardeşlerinden biri burada olacak kadar şanslıyız."

Adam ona bakıp, "*Noah?" diye bağırmasaydı*, Gansey yanlış duyduğunu düşünecekti.

Evet, Noah, çünkü Czerny kardeşlerden biri sahneye çıkıyordu. Gansey onu cenazeden tanımamış olsa bile, Noah'nın elf ağzını, altlarında neşeli torbalar olan minik gözlerini, ince saçlarının ardına gizlenmiş iri kulaklarını tanıyacaktı. Nuh'un yüz hatlarını genç bir kadında görmek tuhaftı. Onları yaşayan herhangi birinde görmek daha da tuhaftı. Nuh'un küçük kız kardeşi olamayacak kadar yaşlı görünüyordu ama bunun tek nedeni Gansey'nin Nuh'un askıya alındığını unutmuş olmasıydı. Eğer Gansey yerine o kurtarılmış olsaydı şimdi yirmi dört yaşında olacaktı.

Birinci sınıftan bir öğrenci Gansey'in yakalayamadığı bir şey söyledi ve bu yüzden derhal salondan çıkarıldı. Noah'nın kız kardeşi mikrofona doğru eğildi ve anlaşılamayacak kadar zayıf bir şey söyledi ve ardından ses yöneticisi ses seviyesini ayarlamaya çalışırken bir cızırtıyla yenen başka bir şey söyledi. Sonunda şöyle dedi: "Merhaba, ben Adele Czerny. Aslında uzun bir konuşmam yok. Sizin yaşınızdayken ben de böyle şeyler dinlerdim ve çok sıkıcı olurdu. Sadece Noah ve Raven Day hakkında birkaç şey söyleyeceğim. Aranızda onu tanıyan var mı?"

Gansey ve Adam hep birlikte ellerini kaldırmaya başladılar ve aynı hızla indirdiler. Evet, onu tanıyorlardı. Hayır, onu tanımıyorlardı. Yaşayan Nuh, onların burada geçirdikleri zamandan önceydi. Ölü Noah bir fenomendi, bir tanıdık değil.

"Çok şey kaçırıyordun," dedi. "Annem her zaman onun bir fişek olduğunu söylerdi, bu sadece her zaman hız cezaları aldığı ve aile toplantılarında masaların üzerine atladığı anlamına geliyordu. Her zaman çok fazla fikri vardı. Çok hiperaktifti."

Adam ve Gansey birbirlerine baktılar. Tanıdıkları Nuh'un gerçek Nuh olmadığını her zaman hissetmişlerdi. Ölümün *Nuhluktan* ne kadar çok şeyi alıp götürdüğünü duymak rahatsız ediciydi. Nuh yaşasaydı ne yapardı diye merak etmemek mümkün değildi.

"Her neyse, ben buradayım çünkü Kuzgun Günü fikrinden ilk bahsettiği kişi bendim. Bir akşam beni aradı, sanırım on dört yaşındaydı ve bana kuzgunların dövüşüp savaştığı bir rüya gördüğünü söyledi. Hepsinin farklı renklerde, boyutlarda ve şekillerde olduğunu, kendisinin onların içinde olduğunu ve kuzgunların onun etrafında döndüğünü söyledi." Bir kasırga gibi kendi etrafında dönüyordu; Nuh'un elleri, Nuh'un dirsekleri vardı. "Ve bana 'Bence bu harika bir sanat projesi olur' dedi. Ben de ona, 'Okuldaki herkes bir tane yapsa, bahse girerim sana yeter' dedim. "

Gansey kollarındaki tüylerin diken diken olduğunun farkındaydı.

"Etrafında kuzgunlardan, hayallerden başka bir şey yok," dedi Adele, ama Gansey bunu gerçekten söyleyip söylemediğinden emin değildi, yoksa onu yanlış mı duymuştu ve daha önce söylediği bir şeyi yarım yamalak hatırlıyor muydu? "Her neyse, bugünlerde nasıl olduğunu seveceğini biliyorum. Bu yüzden, onun çılgın rüyalarından birini hatırladığın için teşekkürler."

O sahneden iniyordu; Adam bir eliyle gözlerinden birini kapatıyordu; Aglionby öğrencilerinin asi alkışlar yerine yapmaları istenen saygılı çift alkış vardı.

"Gidelim kuzgunlar!" Çocuk dedi ki.

Bu, Adam ve Gansey'nin kapıları açma işaretiydi. Öğrenciler dışarı döküldü. Nem ve ışık içeri doldu. Müdür Child kapı aralığında onlara katıldı.

Önce Gansey'in, sonra da Adam'ın elini sıktı. "Hizmetleriniz için teşekkürler beyler. Bay Gansey, annenizin bu hafta sonuna kadar bu bağış toplama etkinliğini ve konuk listesini bir araya getirebileceğini sanmıyordum ama hemen hemen hazırız. Ülkeyi yönetmek için oyum ona."

O ve Gansey, yasal evrakları birlikte imzalamış olmanın getirdiği bir tür ortak gülümsemeyi paylaştılar. Orada bitmiş olsaydı güzel bir an olurdu ama Child oyalandı, Gansey ve Adam'la - sırasıyla en iyisi ve en zekisi - kibarca sohbet etti. Yedi dayanılmaz dakika boyunca havadan sudan, Şükran Günü tatili planlarından ve

Koloni Williamsburg'daki deneyimlerini anlattılar ve sonunda bitkin bir halde, gençlerin kuzgun savaşçılarıyla birlikte ortaya çıkmasıyla yollarını ayırdılar.

"Tanrım," dedi Gansey, çabalamaktan biraz nefes nefese kalmıştı.

"Hiç gitmeyecek sandım," dedi Adam. Sol göz kapağının altına dokundu ve gözlerini kısarak Gansey'nin arkasından baktı. "Eğer - ah. Hemen döneceğim. Sanırım gözüme bir şey kaçtı."

Gansey'den ayrıldı; Gansey Kuzgun Günü'nde kendini özgür bıraktı. Kendini öğrencilerin kuzgunları kabul ettiği merdivenlerin dibinde buldu. Sürü kâğıttan, alüminyum folyodan, ahşaptan, kartonpiyerden ve pirinçten oluşuyordu. Bazı kuşlar helyum balonu karınlarıyla yüzüyordu. Bazıları süzülüyordu. Bazıları kanat çırpışlarını kontrol etmek için ayrı çubuklarla birden fazla destek üzerinde sallanıyordu.

Noah bunu yapmıştı. Noah bunu *rüyasında görmüştü*.

"Sana bir kuş gönderiyorum," dedi bir çömez, ahşap bir çerçeveye tutturulmuş gazete kağıdından yapılmış donuk siyah bir kuzgunu ona uzatarak.

Gansey kalabalığa karıştı. Noah'ın kalabalığına. Daha iyi bir dünyada, Noah onuncu yıldönümü takdimini yapıyor olurdu.

Göz hizasında, manzara sadece sopalar, kollar ve beyaz tişörtler, mekanikler ve dişlilerden ibaretti. Ancak gözlerinizi kısarak çok parlak gökyüzüne bakarsanız, sopalar ve öğrenciler kayboluyor ve her yer kuzgunlarla doluyordu. Çullandılar ve saldırdılar, daldılar ve havalandılar, kanat çırptılar ve döndüler.

Çok sıcaktı.

Gansey zamanın kaydığını hissetti. Sadece birazcık. Bu manzara tuhaf bir şekilde diğer hayatından, gerçek hayatından bir şeye benziyordu; bu kuşlar Ronan'ın rüyalarındaki şeylerin kuzenleriydi. Nuh'un ölmüş olması ve Gansey'nin ölmemiş olması haksızlık gibi görünüyordu. Noah öldürüldüğünde *yaşıyordu*. Gansey zamanı işaretliyordu.

"Bu savaşın kuralları neydi?" diye sordu omzunun üzerinden.

"Savaşta hayatta kalmak dışında kural yoktur."

Gansey döndü; kanatlar yüzünün yanından geçti. Omuzlar ve sırtlar tarafından sıkıştırılmıştı. Kimin konuştuğunu, hatta şimdi bakacak yüzü olmadığı için birinin konuşup konuşmadığını bile anlayamıyordu.

Zaman ruhunu çekiştiriyordu.

Aglionby orkestrası çalmaya başladı. İlk ölçü ahenkli bir ses cümbüşüydü ama üflemeli çalgılardan biri bir sonraki cümlenin ilk notasını çok yanlış almıştı. Aynı anda bir böcek Gansey'in yüzünün yanından vızıldayarak geçti, hissedebileceği kadar yakındı. Birdenbire her şey yan

yatmaya başladı. Güneş tepemizde bembeyaz yanıyordu. Kuzgunlar kanat çırptı

Gansey dönerken Adam'ı, Child'ı ya da sadece beyaz bir gömlek, bir el, kanat çırpan bir kuş olmayan herhangi bir şeyi arıyordu. Gözleri kendi bileğine takıldı. Saati 6:21'i gösteriyordu.

Öldüğünde hava çok sıcaktı.

Tahta çubuklardan, kuşlardan oluşan bir ormandaydı. Üflemeli çalgılar mırıldandı; flütler çığlık attı. Kanatlar vızıldıyor, uğulduyor ve etrafını titretiyordu. Eşek arılarını kulaklarında hissedebiliyordu.

Orada değiller.

Ama o büyük böcek yine yanından geçip gitti, daireler çizerek.

Gansey dizlerinin üzerine çökmüş, ellerini kulaklarına götürmüş, titreyerek ölürken Malory'nin yürüyüşün yarısında durup beklemek zorunda kalmasının üzerinden yıllar geçmişti.

Bundan uzaklaşmak için çok çalışmıştı.

Orada değiller. Raven Day'desiniz. Bundan sonra sandviç yiyeceksin. Okuldan sonra Camaro'yu park yerinde çalıştıracaksın. Fox Yolu 300 numaraya gideceksiniz. Blue'ya gününü anlatacaksın.

Böcekler burun deliklerini deldi, saçlarını hafifçe oynattı ve topluca tısladı. Ter, omurgasından aşağı doğru aktı. Müzik parıldıyordu. Öğrenciler birer ruha dönüşmüş, yanından ve çevresinden geçip gidiyorlardı. Dizleri bükülecekti; buna izin verecekti.

Ölümünü burada yeniden yaratamazdı. Şimdi değil, bağış gecesinde herkesin aklında tazeyken değil - *Gansey Three Raven Day'de kendini kaybetti, duydunuz mu; Bayan Gansey oğlunuz hakkında konuşabilir miyiz?* - Kendisi hakkında konuşmak istemezdi.

Ama zaman kayıyordu; o kayıyordu. Kalbi siyah, siyah kanla dolup taşıyordu.

"GanseyMan."

Gansey kelimelere tam olarak odaklanamıyordu. Henry Cheng karşısında duruyordu, saçları ve gülümsemesiyle, gözleri çok yoğundu. Gansey'nin kuzgununu elinden aldı ve onun yerine Gansey'nin eline soğuk bir şey bastırdı. Soğuktu ve gittikçe soğuyordu.

"Bir keresinde bana kahve getirmiştin," dedi Henry. "Aklımı kaçırmak üzereyken.

İyiliğinizi karşılıksız bırakmayın."

Gansey elinde plastik bir bardak buzlu su tutuyordu. Hiçbir şey yapmaması gerekirdi, ama bir şeyler işe yaradı: şok edici sıcaklık farkı, buz küplerinin birbirine çarparken çıkardığı sıradan ses, göz

temas kurdular. Öğrenciler hâlâ etraflarında dolaşıyordu ama onlar yine öğrenciydiler. Müzik bir kez daha sadece inanılmaz sıcak bir günde yeni bir parça çalan bir okul orkestrasıydı.

"İşte orada," dedi Henry. "Bu akşam Litchfield House'da Toga partisi var Richard. Oğullarını ve çocuk gelini de getirmelisin."

Sonra gitmişti, kuzgunlar onun olduğu yerde kanat çırpıyordu.

THIRTEEN

Adam, gözünde bir şey olduğunu düşünmüştü. Aşırı sıcak tiyatro salonunda dururken başlamıştı. O kadar da rahatsız edici değildi. Sanki uzun süredir ekrana bakıyormuş gibi bir yorgunluk vardı. Bu şekilde kalsaydı okul gününün sonuna kadar bununla yaşayabilirdi, ama şimdi görüşü biraz bulanıklaşmaya başlamıştı. Tek başına rahatsız edici bir miktar değildi ama gözünü hissedebilmesiyle birleşince bir bakması gerekiyormuş gibi görünüyordu.

Akademik binalardan birine dönmek yerine, merdivenlerden tiyatronun yan kapısına doğru kaydı. Sahnenin altındaki alanda tuvaletler vardı ve üst üste yığılmış eski sandalyelerden yapılmış çok bacaklı hayvanları, sahneye yerleştirilmiş ağaçların garip siluetlerini ve her şeyin üzerine asılmış siyah perdenin derinliksiz okyanuslarını geçerek onlara yöneldi. Koridor karanlık ve kapalıydı, duvarlar yontulmuş yeşil boyadan dehşet vericiydi ve Adam bir elini gözüne götürdüğünde koridoru çarpık ve sinir bozucu buldu. Sıçrayan elinin görüntüsünü tekrar hatırladı.

Cabeswater'la biraz çalışması ve o ağaca neler olduğunu anlaması gerektiğini düşündü.

Banyonun ışığı kapalıydı. Bu bir engel değildi -ışık düğmesi kapının hemen içindeydi- ama yine de Adam ışığı bulmak için elini karanlığın içine sokmak istemedi. Orada durdu, kalbi biraz fazla hızlı atıyordu ve arkasına baktı.

Salon kapalı, karanlık ve hastalıklı floresan ışığı altında hareketsizdi. Gölgeler sahne perdelerinden ayrılmazdı. Büyük siyah alanlar her şeyi birbirine bağlıyordu.

Işığı aç, diye düşündü Adam.

Gözünü kapatmayan serbest eliyle banyoya uzandı.

Hızlıca yaptı, parmakları soğuğun, karanlığın içinden geçerek bir şeye dokundu -

Hayır, sadece kafasının içinde bir Cabeswater asması vardı. Elini sarmaşığın yanından geçirdi ve ışığı açtı.

Banyo boştu.

Tabii ki boştu. Tabii ki boştu. Tabii ki boştu.

Yeşil boyalı kontrplaktan yapılmış iki eski kabin, uygun erişilebilirlik kurallarına yakın değil, uygun hijyen kurallarına yakın değil. Bir pisuar. Giderinin etrafında sarı bir halka olan bir lavabo. Bir ayna.

Adam camın önüne geçti, elini gözüne götürdü ve cılız yüzüne baktı. Neredeyse renksiz kaşları endişeyle kısılmıştı. Elini indirerek tekrar kendine baktı. Sol gözünün etrafında pembelik görmedi. Sulanıyor gibi görünmüyordu. Bu -

Gözlerini kısarak baktı. Hafiften gözleri kaymış mıydı? Gözlerin aynı yönü göstermemesine böyle deniyordu, değil mi?

Gözlerini kırpıştırdı.

Hayır, iyiydi. Bu sadece soğuk yeşil ışığın bir oyunuydu. Köşede herhangi bir kızarıklık olup olmadığını görmek için daha yakına eğildi.

Voleybol *oynanıyordu*.

Adam gözünü kırptı ve değildi. Gözünü kırptı ve öyleydi. Kabus olmayan kötü rüyalardan biri gibiydi, gerçekten değil, sadece bir çift çorap giymeye çalışmak ve aniden ayağınıza uymadığını fark etmekle ilgiliydi.

İzlerken, sol gözü sağ gözünün bakışlarından kurtulmuş bir şekilde yavaşça yere bakmaya başladı.

Görüşü bulanıklaştı ve sonra sağ gözü hâkimiyeti ele geçirince tekrar odaklandı. Adam'ın nefesi düzensizdi. Zaten bir kulağındaki duyma yetisini kaybetmişti. Tek gözünde de görme yetisini kaybedemezdi. Bu babasından mı kaynaklanıyordu? Kafasını çarpmasının gecikmiş bir etkisi miydi bu?

Göz, su dolu bir kavanozun içinde kayan bir bilye gibi yavaşça sallandı. Bunun dehşetini midesinde hissedebiliyordu.

Aynada, tezgahlardan birinin gölgesinin değiştiğini düşündü.

Bakmak için döndü: hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey yoktu.

Cabeswater, benimle misin?

Tekrar aynaya döndü. Şimdi sol gözü yavaşça dolaşıyor, bir ileri bir geri, bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu.

Adam'ın göğsü sıkışmıştı.

Göz ona baktı.

Adam aynadan geri çekildi, eli gözüne çarptı. Kürek kemiği karşı duvara çarptı ve orada durdu, nefes nefese, korkmuş, korkmuş, korkmuş, çünkü ne tür bir yardıma ihtiyacı vardı ve kimden isteyebilirdi?

Tezgâhın üzerindeki gölge değişiyordu. Bir kareden üçgene dönüşüyordu çünkü - aman Tanrım - durak kapılarından biri açılıyordu.

Dışarıya çıkan uzun koridor bir korku galerisi eldiveni gibiydi.
Kabin kapısından siyahlar döküldü.

Adam, "Cabeswater, sana ihtiyacım
var." dedi. Karanlık zemine yayıldı.

Adam'ın tek düşünebildiği, bunun kendisine dokunmasına izin veremeyeceğiydi. Tenine değmesi düşüncesi, işe yaramaz gözünün görüntüsünden daha kötüydü. "Cabeswater. Beni güvende tut. *Cabeswater!* "

Ayna yarılırken silah sesine benzer bir ses duyuldu - Adam kaçtı. Diğer tarafında başka bir yerden gelen bir güneş yanıyordu. Yapraklar sanki bir pencereymiş gibi cama doğru bastırıldı. Orman Adam'ın sağır kulağına fısıldadı ve tısladı, onu bir kanal bulmasına yardım etmeye çağırdı.

Minnettarlık içini yaktı, en az korku kadar dayanılması zordu. Eğer şimdi ona bir şey olursa, en azından yalnız olmayacaktı.

Su, Cabeswater çağırdı. *Su-su-su.*

Lavaboya doğru koşan Adam musluğu çevirdi. Yağmur ve taş kokulu su fışkırdı. Akıntının içinden uzanıp tıpayı kırdı. Mürekkep gibi siyah su, ayakkabılarına birkaç santim kala ona doğru akıyordu.

Sana dokunmasına izin verme-

Karanlık duvarın dibine ulaştığında lavabonun kenarına tırmandı. Adam tırmanacağını biliyordu. Ama sonra, nihayet, su tıkalı leğeni doldurdu ve kenarından yere aktı. Karanlığın üzerinde, sessiz, renksiz, gidere doğru kayarak yıkandı. Geride sadece soluk, sıradan bir beton bıraktı.

Karanlık kaybolduktan sonra bile Adam lavabonun bir dakika daha yere akmasına ve ayakkabılarını ıslatmasına izin verdi. Sonra lavabonun kenarından kaydı. Suyu avuçlarının içine aldı ve toprak kokulu suyu yüzüne, sol gözünün üzerine sıçrattı. Tekrar ve tekrar, tekrar ve tekrar, tekrar ve tekrar, gözü artık yorgun hissetmeyene kadar. Ta ki artık hiç *hissetmeyene* kadar. Aynaya baktığında yine sadece gözü vardı. Sadece yüzü. Diğer güneşten ya da tembel bir iristen eser yoktu. Damlalar

Cabeswater'ın nehirleri Adam'ın kirpiklerine nemli bir şekilde yapıştı. Cabeswater mırıldandı ve inledi, Adam'ın içinden sarmaşıklar kıvrıldı, gözlerinin arkasında benekli ışık yanıp söndü, avuçlarının altındaki taşlar yukarı doğru bastırdı.

Cabeswater'ın yardımına koşması çok uzun sürmüştü. Sadece birkaç hafta önce üzerine bir kiremit yığını düşmüş ve Cabeswater onu kurtarmak için hemen harekete geçmişti. Eğer bu olay bugün gerçekleşmiş olsaydı, ölmüş olacaktı.

Orman ona resimler ve kelimelerden oluşan kendi dilinde fısıldadı ve ona gelmesinin neden bu kadar yavaş olduğunu anlamasını sağladı.

Bir şey ikisine de saldırıyordu.

FOURTEEN

A Maura'nın daha önce belirttiği gibi, uzaklaştırma cezası bir tatil değildi, bu yüzden Blue her zamanki gibi okul sonrası vardiyasını Nino'nun yerinde yapıyordu.

Dışarıdaki güneş çok kuvvetli olmasına rağmen restoranın içi garip bir şekilde loştu, bu da batı gökyüzünü karartan gök gürültüsünün bir hilesiydi. Metal ayaklı masaların altındaki gölgeler gri ve dağınıktı; her masanın üzerinde asılı duran ışıkları yakacak kadar karanlık olup olmadığını söylemek zordu. Karar bekleyebilirdi; restoranda kimse yoktu.

Odanın köşelerindeki parmesan peynirlerini süpürmek dışında zihnini meşgul edecek bir şey bulamayan Blue, Gansey'nin onu bu akşamki toga partisine davet etmesini düşündü. Şaşırtıcı bir şekilde, annesi gitmesi için ısrar etmişti. Blue bir Aglionby toga partisinin savunduğu her şeye aykırı olduğunu söylemişti. Maura şöyle cevap vermişti: "Özel okul çocukları mı? Rastgele kumaş parçalarını giysi olarak kullanmak mı? Bugünlerde tam olarak savunduğunuz şey bu gibi görünüyor."

Hav, hav. Mavi agresif bir şekilde yerleri süpürdü. Kendi farkındalığına doğru savrulduğunu hissediyordu ve bundan hoşlandığından emin değildi.

Mutfakta vardiya müdürü kıkırdıyordu. Uyumsuz, hantal müzik, tepede çalan elektro gitarla savaşıyordu; aşçılarla birlikte telefonundan video izliyordu. Restoranın kapısı açılırken yüksek bir ses duyuldu. Adam içeri girdi ve boş masaları dikkatle gözden geçirdi. Üniforması tuhaf bir şekilde yıpranmıştı: pantolonu kırışmış ve çamurlanmıştı, beyaz gömleği lekeli ve yer yer nemliydi.

"Seni daha sonra aramam gerekmiyor muydu?" Mavi sordu. Üniformasına baktı.

Normalde kusursuz olurdu. "İyi misin?"

Adam bir sandalyeye kaydı ve temkinli bir şekilde sol göz kapağına dokundu. "Okuldan sonra Ağırlık ve Keşif dersim olduğunu hatırladım ve beni kaçırmanı istemedim. Beden eğitimi ve bilimsel yöntem ders dışı."

Mavi süpürgesiyle onun masasına doğru yürüdü. "İyi olup olmadığını söylemedin."

Parmaklarını sinirli bir şekilde kolundaki nemli yerlerden birine vurdu. "Cabeswater. Bir sorun var. Bilmiyorum. Onunla biraz çalışmam gerekiyor. Sanırım beni fark edecek birine ihtiyacım olacak. Bu akşam ne yapıyorsun?"

"Annem toga partisine gideceğimi söyledi. Sen gidiyor musun?"

Adam'ın sesinden küçümseme damlıyordu. "Henry Cheng'in partisine gitmeyeceğim, hayır."

Henry Cheng. Her şey biraz daha anlam kazanmıştı. Bir dairenin *toga partisi*, diğerinin de *Henry Cheng* kelimelerini içerdiği bir Venn şemasında Gansey muhtemelen bu iki dairenin kesiştiği yere gelebilirdi. Blue'nun karışık duyguları tüm şiddetiyle geri döndü. "Henry Cheng'le aranızdaki asıl mesele nedir? Pizza ister misin? Birisi yanlış sipariş vermiş ve elimizde fazladan var."

"Onu gördün. Bunun için zamanım yok. Ve evet, lütfen."

Pizzayı getirip Adam'ın karşısına oturdu ve Adam olabildiğince nazik bir şekilde pizzayı mideye indirdi. Gerçek şu ki, Adam kapıdan içeri girene kadar, Gansey ve Glendower hakkında konuşmak için bir telefon görüşmesi ayarladıklarını unutmuştu. Küvette aile üyeleriyle bu konuyu tartıştıktan sonra kendini fikir sıkıntısı içinde hissediyordu. "Gansey hakkında Glendower'ı bulmaktan başka bir fikrim olmadığını söylemeliyim ve bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum," diye itiraf etti.

Adam, "Bugün de bunu düşünecek çok zamanım olmadı, çünkü-" dedi. Yine buruşuk üniformasını işaret etti ama Cabeswater'ı mı yoksa okulu mu kastettiğini anlayamadı. "Bu yüzden bir fikrim yok, sadece bir sorum var. Sizce Gansey, Glendower'ın ortaya çıkmasını *emredebilir* mi?"

Bu soruyla ilgili bir şey Mavi'nin midesini alt üst etti. Gansey'nin emir verme gücünü düşünmemiş değildi; sadece onun esrarengiz otoriter sesi sıradan otoriter sesiyle o kadar yakındı ki, bazen bunu hayal etmediğine kendini ikna etmek zor oluyordu. Ve sonra orada bir şey olduğunu kabul ettiğinde - örneğin, Cabeswater'a yaptıkları son ziyaret sırasında sahte Mavileri açıkça sihirli bir şekilde çözdüğünde - yine de sihirli bir anlamda düşünmek biraz zordu. Bilgi, normalmiş gibi davranarak yana doğru kaydı. Şimdi düşününce

Yine de olguya daha sıkı tutunarak, bunun Nuh'un bir görünüp bir kaybolmasına ya da Aurora'nın kayanın içinden belirmesinin rüya mantığına çok benzediğini fark etti. Zihni bunun sihirli bir yanı olmadığına inanmasına izin vermekten oldukça mutluydu; bunu kabataslak bir şekilde Gansey'in Gansey olması olarak yeniden yazdı.

"Bilmiyorum," dedi Mavi. "Eğer yapabilseydi, şimdiye kadar denemiş olmaz mıydı?"

"Dürüst olmak gerekirse -" Adam başladı ve sonra durdu. Yüzü değişti. "Bu akşam partiye gidiyor m u s u n ?"

"Sanırım öyle." Sorunun, duyduğu kelimelerden daha fazlasını ifade ettiğini çok geç anladı. "Dediğim gibi, annem gideceğimi söyledi, yani..."

"Gansey ile."

"Evet, sanırım. Ve Ronan, eğer gidecekse."

"Ronan Henry'lere gitmeyecek."

Blue dikkatle, "O zaman evet, sanırım Gansey'le birlikte," dedi.

Adam masanın kenarında kaşlarını çatarak kendi eline baktı. Bir şey söylerken acele etmiyor, kelimeleri ölçüyor, söylemeden önce onları test e d i y o r d u . "Biliyor musun, Gansey'le ilk tanıştığımda neden Ronan gibi biriyle arkadaş olduğunu anlayamamıştım. Gansey her zaman sınıftaydı, her zaman bir şeyler yapardı, her zaman öğretmenin gözdesiydi. Ve işte Ronan, hiç durmayan bir kalp krizi gibiydi. Şikâyet edemeyeceğimi biliyordum, çünkü önce ben gelmemiştim. Ronan gelmişti. Ama bir gün, hatırlamadığım aptalca bir şey yaptı ve ben buna *dayanamadım*. Her zaman böyle bir pislikse Gansey'in neden onunla arkadaş olduğunu sordum. Gansey'nin bana Ronan'ın her zaman doğruyu söylediğini ve doğrunun en önemli şey olduğunu söylediğini hatırlıyorum."

Gansey'nin böyle bir şey söylediğini hayal etmek hiç de zor değildi.

Adam o zaman Mavi'ye baktı ve bakışlarıyla onu kıstırdı. Dışarıda rüzgâr yaprakları cama savuruyordu. "İşte bu yüzden bana neden ikiniz hakkındaki gerçeği söylemediğinizi bilmek istiyorum."

Şimdi midesi diğer yöne döndü. Siz ikiniz. Gansey ve o. O ve Gansey. Mavi bu konuşmayı onlarca kez hayal etmişti. Konuyu nasıl açtığını, adamın nasıl tepki verdiğini, nasıl bittiğini. Bunu yapabilirdi. Hazırdı.

Hayır, değildi.

"Bizim hakkımızda mı?" dedi. Zayıfça.

Yüz ifadesi, eğer mümkünse, Henry Cheng'e karşı olduğundan daha küçümseyici bir hal almıştı. "En çok ne acıtıyor biliyor musun? Bunun benim hakkımda ne düşündüğün anlamına gelmesi. Bunu kabullenmem için bana bir şans bile vermedin. Kıskançlıktan çatlayacağıma o kadar emindin ki. Beni böyle mi görüyorsun?"

Haksız değildi. Ama ona söylememe kararını ilk aldıkları zamanki halinden çok daha kırılgandı. Yine de bunu yüksek sesle söylemek pek sportmence gelmedi, bu yüzden sadece "Sen - o zamanlar *her şey* - farklıydı" demeyi denedi.

" 'Sonra' mı? Ne kadar zamandır devam ediyor?"

"*Devam etmek* tam olarak olan şey değil," dedi Mavi. Çalıntı bakışmalara ve gizli telefon görüşmelerine sıkıştırılmış bir ilişki, istediğinden o kadar azdı ki, bunu bir flört olarak görmeyi reddetti. "Ve bu tam olarak yeni bir işe başlamak gibi değil. 'Başlangıç tarihi *x* idi! Size tam olarak ne kadar süredir devam ettiğini söyleyemem."

"Az önce 'devam ediyor' dedin," dedi Adam.

Blue'nun ruhsal durumu empati ve hayal kırıklığını birbirinden ayıran bir dalganın tepesinde sörf yapıyordu. "İmkânsız olma. Özür dilerim. Bir şey olmaması gerekiyordu ama oldu ve sonra nasıl bir şey söyleyeceğimi bilemedim. Arkadaşlığımızı bozma riskini almak istemedim."

"Yani bu konuda dürüst olsam bile, bir parçan Gansey ile sürekli rekabet halinde olacağımı düşündü ve yalan söylemenin daha iyi olduğunu mu düşündün?"

"*Yalan* söylemedim."

"Elbette, *Ronan.* İhmal ederek yalan söylemek yine de yalandır," dedi Adam. Yarı gülümsüyor gibiydi, ama insanların komik bir şey olduğunda değil de sinirlendiklerinde yaptıkları gibi.

Dışarıda, bir çift kapıya iliştirilmiş menüyü okumak için durakladı; hem Mavi hem de Adam onlar uzaklaşıp restoranı boş bırakana kadar sinirli bir sessizlik içinde beklediler. Adam ellerini açtı, sanki ondan tatmin edici bir açıklama bekliyormuş gibi.

Blue'nun adil yanı hatalı olduğunun farkındaydı ve bu yüzden onun haklı kırgınlığını yatıştırmak onun göreviydi, ama gururlu yanı yine de Gansey'le birbirlerine karşı bir şeyler hissettiklerini ilk fark ettiklerinde ne kadar zor davrandığını belirtmeyi tercih ederdi. Biraz çaba sarf ederek orta yolu seçti. "Söylediğin kadar hesaplanmış bir şey değildi."

Adam orta yolu reddetti. "Ama sizi bunu saklamaya çalışırken *gördüm*. Çılgınca *olan şu ki, ben buradayım.* Her gün sizinle birlikteyim. Görmediğimi mi sanıyorsunuz? O benim en iyi arkadaşım. Onu tanımadığımı mı sanıyorsunuz?" "O zaman neden bu konuşmayı onunla yapmıyorsun? O benim
Bunu biliyorsun."

Ellerini hâlâ boş olan restorana doğru uzattı, sanki o da bu konuşmanın geldiği noktaya şaşırmış gibiydi. "Çünkü seninle onu ölümden nasıl kurtaracağımı konuşmak için buradaydım. Sonra birlikte bir partiye gideceğinizi öğrendim ve bu kadar sorumsuzca davrandığınıza inanamadım."

Şimdi Mavi de ellerini açtı. Adam'ınkinden daha az zarif bir hareketti bu, daha çok yumrukların tersten sıkılması gibiydi. "*Sorumsuz mu?* Affedersiniz?"

"Lanetini biliyor mu?"

Yanaklarının ısındığını hissetti.

"Oh, yapma."

"Gelecek yıl içinde ölmesi gereken adamın, gerçek aşkını bir öpücükle öldürmesi gereken kızla *çıkıyor* olmasının biraz alakalı olduğunu düşünmüyor musun?"

Başını sallamaktan başka bir şey yapamayacak kadar öfkeliydi. Adam cevap olarak sadece bir kaşını kaldırdı, bu hareket Mavi'nin kanını bir derece daha ısıttı.

"Kendimi kontrol edebilirim, teşekkürler." diye tersledi.

"Her koşulda mı? Üzerine düşmeyeceğinizi, kandırılmayacağınızı ya da Cabeswater'da büyünün ters gitmeyeceğini garanti edebilir misiniz? Verebileceğini sanmıyorum."

Şimdi kesinlikle öfke dalgasının doruğuna ulaşmıştı. "Biliyor musun, ben bununla senden çok daha uzun süredir yaşıyorum ve buraya gelip bana bununla nasıl başa çıkacağımı söyleyebileceğini sanmıyorum -"

"*En iyi arkadaşım* olduğunda
yapabilirim." "O benim de
arkadaşım!"

"Eğer gerçekten öyle olsaydı, bu kadar bencil olmazdın."

"Eğer gerçekten *senin* olsaydı, birine sahip olduğu için mutlu olurdun."

"*Bunu bilmemem gerekirken* nasıl mutlu olabilirdim ki?"

Mavi ayağa kalktı. "Bunun onun yerine seninle ilgili olması gerçekten şaşırtıcı."

Adam da ayağa kalktı. "Komik, çünkü ben de aynı şeyi söylemek üzereydim."

Birbirleriyle yüzleştiler, ikisi de öfkeliydi. Mavi, zehirli kelimelerin o ağacın özsuyu gibi karanlık bir kuyrukta fokurdadığını hissedebiliyordu. Onları söylemeyecekti. Söylemeyecekti. Adam'ın ağzı sanki bir şey söyleyecekmiş gibi inceldi ama sonunda anahtarlarını masadan alıp restorandan çıktı.

Dışarıda gök gürlüyordu. Güneşten eser yoktu; rüzgâr bulutları tüm gökyüzüne sürüklemişti. Çılgın bir gece olacaktı.

FIFTEEN

Bu öğleden yıllar önce, bir medyum Maura Sargent'a "yargılayıcı ama yetenekli bir durugörü" olduğunu söylemişti. M kötü karar verme yeteneğine sahip." İkisi de Charleston, Batı Virginia'nın yaklaşık yirmi mil dışında, I-64 çıkış rampasının kenarında duruyordu. İkisinin de sırtında çanta vardı ve başparmakları dışarıdaydı. Maura daha batıdaki noktalardan otostopla gelmişti. Diğer medyum ise güneyden otostopla gelmişti. Birbirlerini tanımıyorlardı. Henüz tanımıyorlardı.

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum," dedi Maura.

"Şok edici," diye hırladı diğer psişik, ama bunu bir tür iltifat haline getirecek şekilde. Maura'dan daha sert bir silahtı, daha acımasızdı, zaten kanla yoğrulmuştu. Maura ondan hemen hoşlanmıştı.

"Nereye gidiyorsunuz?" Maura sordu. Bir araba yaklaştı; ikisi de başparmaklarını uzattı. Araba otoyolda gözden kayboldu; ikisi de başparmaklarını indirdi. Henüz cesaretleri kırılmamıştı; her şeyin mümkün görünmesini sağlayan türden yeşil ve dalgalı bir yaz mevsimiydi.

"Doğu, sanırım. Sen?"

"Aynı. Ayaklarım beni oraya götürüyor."

Diğer psişik yüzünü buruşturarak, "Ayaklarım koşuyor," dedi. "Ne kadar doğuda?"

Maura düşünceli bir ifadeyle, "Sanırım oraya vardığımda öğreneceğim," dedi. "Birlikte seyahat edebiliriz. Oraya vardığımızda dükkân açarız."

Diğer psişik bilmiş bir kaşını kaldırdı. "Numara mı çeviriyorsun?"

"Sürekli eğitim."

İkisi de güldü, bu şekilde a n l a ş a b i l e c e k l e r i n i biliyorlardı. Başka bir araba geldi; başparmaklarını uzattılar; araba gitti.

Öğleden sonra devam etti.

"Bu da ne?" dedi diğer medyum.

Çıkış rampasının sonunda bir serap belirmişti, ancak şimdi biraz daha dikkatli baktıklarında gerçek bir insandı ve gerçek olmayan bir insan gibi davranıyordu. Asfaltın tam ortasından onlara doğru yürüyordu ve bir elinde kelebek şeklinde bir çanta tutuyordu. Yüksek, eski moda botları, tuhaf elbisesinin bittiği yerin ötesine kadar bağlanmıştı. Saçları sarı, köpüklü bir bulut gibiydi ve teni kireç gibiydi. Siyah gözleri dışında, Maura'nın yanındaki medyum ne kadar karanlıksa, onun da her şeyi o kadar solgundu.

Hem Maura hem de diğer medyum bu üçüncü kişinin çıkış rampasına doğru ilerleyişini izlediler, görünüşe göre motorlu araç ihtimalini umursamıyorlardı.

Solgun genç kadın tam onlara ulaşmak üzereyken, yaşlı bir Cadillac köşeyi dönerek çıkış rampasına yöneldi. Kadının yoldan atlamak için bolca zamanı vardı ama yapmadı. Bunun yerine durakladı ve Cadillac'ın frenleri güçlü bir şekilde gıcırdarken kelebek çantasının fermuarını çekti. Araba kadının bacaklarından birkaç santim ötede durdu.

Persephone, Maura ve Calla'ya baktı.

"Sanırım göreceksiniz," dedi onlara, "bu hanımefendi bizi gezdirecek."

Batı Virginia'daki o buluşmanın üzerinden yirmi yıl geçmişti ve Maura hâlâ yargılayıcı ama kötü kararlar verme yeteneğine sahip bir durugörürdü. Ama aradan geçen yıllar içinde, kararları eşit olarak paylaşan ayrılmaz üç başlı bir varlığın üyesi olmaya alışmıştı. Bunun hiç bitmeyeceğini düşünmelerine izin vermişlerdi.

Persephone olmadan her şeyi açıkça görmek çok daha zordu.

"Bir şey bulabildin mi?" Bay Gray sordu.

"Tekrar dolaşın," diye cevap verdi Maura. Mağaza ışıkları görünmeyen bir ley hattı ile aynı anda titreşirken Henrietta'ya doğru geri döndüler. Yağmur dinmiş ama akşam olmuştu ve Bay Gray parmaklarını Maura'nın parmaklarıyla yeniden birleştirmeden önce farları yaktı. Maura giderek daha acil hale gelen bir önseziyi sağlamlaştırmaya çalışırken o da şoförlük yapıyordu. Bu sabah uyandığında başlamıştı, kötü bir rüyadan uyandıktan sonra hissedilen uğursuz bir his. Ancak gün ilerledikçe kaybolmak yerine daha da belirginleşmiş, Mavi'ye, Tilki Yolu'na ve bayılacakmış gibi hissettiren bir karanlığa odaklanmıştı.

Ayrıca gözü de acıyordu.

Bunda yanlış bir şey olmadığını bilecek kadar uzun süredir bu işi yapıyordu. Zamanın bir noktasında başka birinin gözünde bir sorun vardı ve Maura sadece istasyona ayarlanmıştı. Bu onu rahatsız ediyordu ama bu bir eylem maddesi değildi. Önsezi öyleydi. Kötü hislerin peşinden koşmanın sorunu, insanın bir sorunu çözmek için mi yoksa bir sorun yaratmak için mi ona doğru koştuğunu anlamanın her zaman zor olmasıydı. Hâlâ üç kişi olsalardı daha kolay olurdu. Genellikle Maura bir proje başlatır, Calla onu elle tutulur bir şeye dönüştürür ve Persephone onu sonsuzluğa uçururdu. Sadece ikisiyle hiçbir şey aynı şekilde yürümezdi.

Maura, Bay Gray'e, "Sanırım yine etrafından dolaş," dedi. Arabayı sürerken onun düşündüğünü hissedebiliyordu. Şiir ve kahramanlar, romantizm ve ölüm. Anka kuşu hakkında bir şiir. Şimdiye kadar verdiği en kötü karardı, ama bunu tekrar tekrar yapmaktan kendini alamıyordu.

"Konuşmamın sakıncası var mı?" diye sordu. "Her şeyi mahveder mi?"

"Hiç şansım yok. Sen de olabilirsin. Ne düşünüyorsun? Küllerinden doğan kuşları mı?"

Adam başını sallayarak ona baktı ve kadın da ona kurnazca bir gülümseme verdi. Bu bir salon hilesiydi, yapabileceği en basit şeydi - savunmasız ve sempatik bir zihinden güncel bir düşünceyi koparmak - ama takdir edilmek güzeldi.

"Adam Parrish ve onun neşeli adamları hakkında çok düşündüm," diye itiraf etti Bay Gray. "Ve adım attıkları bu tehlikeli dünyayı."

"Bunu söylemenin garip bir yolu. Ben olsam Richard Gansey ve onun neşeli adamları derdim."

Onun bakış açısını paylaşmasa da görebiliyormuş gibi başını eğdi. "Sadece ne kadar büyük bir tehlikeyi miras aldıklarını düşünüyordum. Colin Greenmantle'ın Henrietta'dan ayrılması burayı daha güvenli yapmaz, daha tehlikeli hale getirir."

"Çünkü diğerlerini uzak tuttu."

"Aynen öyle."

"Şimdi de burada kimse bir şey satmadığı halde başkalarının buraya geleceğini mi düşünüyorsunuz? Neden hala ilgilensinler ki?"

Bay Gray adliye binasının önünden geçerlerken vızıldayan bir sokak lambasını işaret etti. Lambanın üstünden Maura'nın göremediği üç gölge geçti. "Henrietta uzaktan bile doğaüstü görünen yerlerden biri. Bu işle uğraşan insanların sürekli uğradığı bir yer olacak, bunun nedeni ya da sonucu olabilecek şeyleri araştıracaklar."

"Hangisi neşeli adamlar için tehlikeli çünkü aslında bulmaları gereken bir şey var? Cabeswater mı?"

Bay Gray başını tekrar eğdi. "Evet. Ve Lynch'in mülkü. Bu konudaki payımı da unutmuyorum."

Maura da öyle. "Bunu geri alamazsın."

"Hayır. Ama -" Konuşmanın bu noktasında duraklaması Gri Adam'ın kalbinin yeniden büyüdüğünün kanıtıydı. Ne yazık ki bu fidenin, onu ilk başta öldüren aynı yanmış toprağa doğru patlaması gerekiyordu. Calla'nın sık sık söylediği gibi, sonuçlar kötüdür. "Benim için ne görüyorsun? Burada mı kalacağım?" Calla cevap vermeyince, "Ölecek miyim?" diye sordu.

Elini onunkinden çekti. "Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Simle þreora sum þinga gehwylce, ær his tid aga, to tweon weorþeð; adl oþe yldo oþe ecghete fægum fromweardum feorh oðþringeð." İçini çekti, bu Maura'ya onun ruhsal durumu hakkında tercüme edilmemiş Anglosakson şiirlerinden daha çok şey anlatıyordu. "Bahisler sadece ölüm kalım meselesiyken kahramanı kötü adamdan ayırmak daha kolaydı. Aradaki her şey daha da zorlaşıyor."

"Diğer yarının nasıl yaşadığına hoş geldiniz," dedi. Ani bir netlikle havaya yuvarlak bir sembol çizdi. "Logosu böyle olan şirket hangisi?"

"Disney."

"Har."

"Trevon-Bass. Yakınlarda."

"Yakınında bir mandıra var mı?"

"Evet," diye yanıtladı Bay Gray. "Evet, var."

Güvenli ama yasadışı bir U dönüşü yaptı. Birkaç dakika içinde Trevon-Bass fabrikasının solmuş beton monolitini geçtiler, sonra bir arka yola saptılar ve nihayet dört tahta çitle sınırlanmış bir yola girdiler. Maura'nın içinden, hoş bir anıya uzanmak ve onu tam olarak bıraktığın gibi bulmak gibi bir doğruluk aktı.

Maura, "Burada olduğunu nereden biliyordun?" diye sordu.

"Buraya daha önce de gelmiştim," dedi Bay Gray belli belirsiz uğursuz bir ses tonuyla. "Umarım burada birini öldürmemişsinizdir."

"Hayır. Ama burada birinin kafasına silah dayadım, tam olarak açıklamak gerekirse." Zorlukla görülebilen bir çiftlik tabelası onları tatil mülküne davet ediyordu. Yol çakıllı bir arsada son buluyordu; farlar, şık bir yaşam alanına dönüştürüldüğü belli olan bir ahırı aydınlatıyordu. "Burası Greenmantle'ların kasabaya geldiklerinde kaldıkları yer. Mandıra şurada."

Maura arabanın kapısını açmaya başlamıştı bile. "Sence içeri girebilir miyiz?"

"Ben sadece kısalık öneriyorum."

Yan kapının kilidi açıktı. Maura'nın hem basireti hem de kalbi, içeri adım attıklarında Bay Gray'in gergin ve dikkatli bir şekilde arkasında durduğunu hissedebiliyordu. Yakınlarda, gerçekte olduklarından daha büyük sesler çıkaran inekler homurdanıyordu.

Kiralık evin içi çok karanlıktı, her yer gölgeliydi, köşeler yoktu. Maura gözlerini kapadı ve tamamen karanlık fikrine alışmalarına izin verdi. Ne karanlıktan ne de içindeki şeylerden korkuyordu. Korku onun bağlılığına değmezdi; doğruluk değerliydi.

Şimdi el yordamıyla arıyordu.

Gözlerini açarak muhtemelen kanepe olan bir kütlenin etrafından dolaştı. Bir merdiven bulup tırmanmaya başladığında kesinlik duygusu içinde daha güçlü bir şekilde titreşti. En üstte açık planlı bir mutfak vardı; devasa yeni pencerelerden mor-gri, mikrodalga saatten yeşil-mavi renklerle loş bir şekilde aydınlatılmıştı.

Tatsızdı. Odanın kendisinden mi, yoksa Bay Gray'in anılarının kendi anılarına baskı yapmasından mı kaynaklandığını anlayamadı. Devam etti.

Burada zifiri karanlık bir koridor vardı, pencere yoktu, hiç

ışık yoktu. Karanlıktan da öteydi.

Dikkatli bir şekilde içine adım attığında, karanlık karanlık olmaktan çıktı ve onun yerine ışığın yokluğuna dönüştü. Bu iki durum birçok açıdan birbirine benziyordu, ancak birinin yerine diğerinin içinde durduğunuzda bunların hiçbiri önemli değildi.

Maura'nın kulağına *Mavi* bir şey fısıldadı.

Her bir duyusu çiğnenmişti; ilerlemesi gerekip gerekmediğini anlayamıyordu.

Bay Gray onun sırtına dokundu.

Ama o değildi. Onun hâlâ sıvı karanlığın kenarında olduğunu fark etmek için başını hafifçe sağa çevirmesi yetmişti. Maura bir an için kendi etrafında koruyucu bir kabuk hayal etti. Artık koridorun bir kapıyla son bulduğunu görebiliyordu. Her iki tarafta da başka kapalı kapılar olsa da, en sondakinin kaynak olduğu açıktı.

Tekrar Bay Gray'in yanındaki ışık düğmesine baktı. Düğmeye bastı.

Işıklar, doğru cevapla bir tartışmayı kaybetmek gibiydi. Açık olmalıydılar. *Yanıyorlardı*. Maura ampullere baktığında, açık olduklarını objektif bir şekilde söyleyebiliyordu.

Ama koridor hâlâ aydınlanmamıştı.

Maura, Bay Gray'in kısılmış gözleriyle karşılaştı.

Son birkaç metreyi ses çıkarmadan, önlerindeki ışıksızlığı iterek geçtiler ve sonra Maura elini kapı kolunun üzerinde gezdirdi. Sıradan görünüyordu, en tehlikeli şeyler de böyle görünür. Kapıya gölge düşürmüyordu, çünkü ona ışık ulaşmıyordu.

Maura doğruluk için gerildi ve dehşeti buldu. Sonra bunun ötesine uzandı ve cevabı buldu.

Kapı kolunu çevirerek kapıyı açtı.

Koridorun ışıkları karanlık bir şekilde yanından sızarak büyük bir banyoyu ortaya çıkardı. Küvetin yanında bir kehanet kâsesi duruyordu. Lavabonun arkasına üç renksiz mum damlamıştı. Aynanın üzerinde pembe ruja çok benzeyen bir maddeyle tersten *PIPER PIPER PIPER* yazıyordu.

Yerde büyük bir şey vardı ve hareket edip sürtünüyordu. Maura eline ışık düğmesini bulmasını söyledi ve buldu.

Yerdeki şey bir cesetti - hayır. Bir insandı. Yine de bir insanın yapmaması gereken bir şekilde bükülüyordu, omuzları açılıyordu. Parmaklar fayansın üzerinde pençeler. Bacaklar çırpınıyor, sürünüyordu. Ağzından insanlık dışı bir ses çıktı ve sonra Maura anladı.

Bu kişi ölüyordu.

Maura onun sözlerini bitirmesini bekledi ve sonra, "Sen Noah olmalısın," dedi.

SIXTEEN

Calla'nın da o gün ısrarla olumsuz bir önsezisi vardı ama Maura'nın aksine o Aglionby Akademisi'nde sıkışıp kalmıştı. Ofiste evrak işleriyle uğraşıyordu ve bu kötü hissin kaynağını bulmaya çalışma özgürlüğüne sahip değildi. Yine de bu his büyüdükçe büyüdü ve zihnini kara bir baş ağrısı gibi doldurdu, ta ki pes edip eve bir saat erken gitmeyi isteyene kadar. Ön kapı çarptığında üst katta Jimi'yle paylaştığı odada yüzüstü yatıyordu.

Maura'nın sesi ön koridordan net bir şekilde yükseldi. "Eve ölü insanlar getirdim. Bütün randevularınızı iptal edin! Telefonlarınızı kapatın! Orla, eğer burada bir oğlan varsa, gitmeli!"

Calla yorganından sıyrıldı ve koridora çıkmadan önce terliklerini topladı. Yardımsever işgüzar Jimi, ne olduğunu anlamak için acele ederken geniş kalçasını dikiş masasına çarptı.

İkisi de merdivenin yarısında durdu.

Calla, Maura ve Bay Gray'in yanında duran Noah Czerny'yi görünce terliklerini bırakmayı düşündü.

Noah Czerny, Calla'nın gözüne pek de insani görünmeyen bir şeye vermek için çok insani bir isimdi. Zamanında pek çok yaşayan insan ve pek çok ruh görmüştü ama daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Bu kadar çürümüş bir ruh hiçbir şey olmamalıydı. Bir hayaletin kalıntısı, akılsız, tekrarlayan bir musallat olmalıydı. Koridordaki yüz yıllık bir koku. Belli bir pencerenin yanında duran bir ürperti.

Ama her nasılsa, ruhunun bir parçasına bakıyordu ve içinde hâlâ ölü bir çocuk vardı.

"Ah, bebeğim," dedi Jimi, anında şefkatle dolmuştu. "Seni zavallı şey. Sana biraz getireyim..." Her zaman bitki uzmanı olan Jimi'nin genellikle

olası her ölümcül hastalık için öneri.

"Bazı ne?" Calla sordu.

Jimi ağzını büzdü ve ayaklarının üzerinde biraz sallandı. Belli ki afallamıştı ama diğerlerinin önünde itibarını kaybedemezdi. Ayrıca, sıkıcı derecede iyi bir kalbi vardı ve Noah'nın varlığının onu üzdüğüne şüphe yoktu.

"Mimoza," diye bitirdi Jimi muzaffer bir edayla ve Calla iç geçirerek takdir etti. Jimi parmağını Noah'a doğru salladı. "Mimoza çiçekleri ruhların ortaya çıkmasına yardımcı olur ve bu da seni daha güçlü hissettirir!"

Maura merdivenleri çıkarken Bay Gray'den Noah'ya okuma odasını göstermesini istedi ve sonra Calla ile merdivenlerin dibinde konuştular. Nuh'u nasıl yanlarına aldıklarını anlatmak yerine, sadece kolunu uzattı ve Calla'nın avucunu tenine bastırmasına izin verdi. Calla'nın psikometrisi - dokunma yoluyla kehanet - genellikle belirsizdi, ancak bu durumda, olay Maura'nın Bay Gray ile önceden paylaştığı bir öpücükle birlikte kolayca algılayabileceği kadar yeni ve canlıydı.

"Bay Gray yetenekli," diye gözlemledi Calla.

Maura solgun görünüyordu. Dedi ki, "Sorun şu. Sanırım üzerinde Piper'ın adı yazan o aynayı bana bilerek gösteriyorlardı ama Noah'nın amacının bu olduğunu sanmıyorum. Oraya nasıl gittiğini ya da bunu neden yaptığını hatırlamıyor."

Calla sesini alçak tuttu. "O bir kehanet olabilir mi?"

Alametler - kötü haberlerin geleceğine dair doğaüstü uyarılar - Calla'nın pek ilgisini çekmezdi, çünkü genellikle hayali olurlardı. İnsanlar alametlerin olmadığı yerde alamet görme eğilimindeydi: kötü şans getiren kara kediler, üzüntü vaat eden bir karga. Ancak gerçek bir alamet - az anlaşılan kozmik bir varlıktan gelen uğursuz bir öneri - göz ardı edilecek bir şey değildi.

Maura'nın sesi de kısılmıştı. "Olabilir. Bu korkunç hissi bütün gün üzerimden atamadım. Tek sorun, duyarlı bir şeyin bir alamet olabileceğini düşünmemiş olmam."

"Duyarlı *mı*?"

"En azından bir parçası. Arabada konuşuyorduk. Hiç böyle bir şey görmemiştim. Akılsız bir hayalet gibi görünecek kadar çürümüş ama aynı zamanda içinde hala bir çocuk var. Yani, onu *arabada* tutuyorduk."

Her iki kadın da bunun üzerine düşündü.

Calla, "Ley hattında ölen o muydu? Belki de Cabeswater onu, ölmesi gereken zamanın ötesinde, tüm bunlar boyunca bilincini koruyacak kadar güçlü kılmıştır. Eğer devam edemeyecek kadar korkaksa, o çılgın orman ona burada kalması için yeterli gücü veriyor olabilir."

Maura Calla'ya bir kez daha alaycı bir bakış attı. "Ona *korkmuş* deniyor Calla Lily Johnson ve o sadece bir çocuk. Ish. Öldürüldüğünü unutma. Onun Blue'nun en iyi arkadaşlarından biri olduğunu unutma."

"Peki planın nedir? Ona ulaşıp bir şeyler öğrenmemi mi istiyorsun? Yoksa onu göndermeye mi çalışıyoruz?"

Maura tedirgin bir şekilde, "Kurbağaları unutma," dedi.

Birkaç yıl önce, Blue komşularının ayak işlerini yaparken iki ağaç kurbağası yakalamıştı. Jimi'nin en büyük buzlu çay sürahilerinden birinin içine onlar için derme çatma bir teraryum kurmuştu. Maura okula gider gitmez - psişik kanallardan değil, sıradan kanallardan - bu ağaç kurbağalarının genç bir Mavi Çavuş tarafından bakılırsa yavaş bir ölümle karşı karşıya kalacaklarını hemen anlamıştı. Onları arka bahçede serbest bırakmış ve böylece kızıyla o güne kadar ya da o günden sonra yaşadıkları en büyük tartışmalardan biri başlamıştı.

"İyi," diye tısladı Calla. "O bir toga partisindeyken hiçbir hayaleti serbest bırakmayacağız."

"Gitmek istemiyorum."

Hem Maura hem de Calla sıçradı.

Tabii ki Noah da yanlarında duruyordu. Omuzları çökmüş, kaşları yukarı doğru kalkıktı. Her şeyin altında iplikler ve siyah, toz ve yokluk vardı. Sözleri yumuşak ve bulanıktı. "Henüz değil."

"Fazla zamanın yok evlat," dedi Calla ona.

"Henüz değil," diye tekrarladı Noah. "Lütfen."

Maura, "Kimse size yapmak istemediğiniz bir şeyi yaptıramaz," dedi.

Noah üzüntüyle başını salladı. "Onlar... zaten yaptılar. Yine yapacaklar. Ama bu... Bunu *kendim* için yapmak istiyorum."

Elini bir dilenci gibi avuç içi yukarı bakacak şekilde Calla'ya uzattı. Calla'ya hayatındaki bir başka ölüyü hatırlatan bir hareketti bu, yirmi yıl sonra bile hâlâ boynunda hüzün ve suçluluk duygusu asılı olan birisini. Aslında, şimdi düşününce, bu jest fazlasıyla kusursuzdu, bilek fazlasıyla gevşek bir şekilde benzerdi, parmaklar fazlasıyla narin ve kasıtlı bir şekilde yayılmıştı, Calla'nın anılarının bir yankısıydı -

"Ben bir aynayım," dedi Noah kasvetli bir şekilde, onun düşüncelerine cevap vererek. Gözlerini ayaklarına dikti. "Özür dilerim."

Elini bırakmaya başladı ama Calla sonunda isteksiz ve içten bir merhamete kapıldı. Onun soğuk parmaklarını tuttu.

Anında bir darbe yüzüne çarptı.

Bunu beklemesi gerekirdi ama yine de bir sonraki darbe geldiğinde kendini toparlayacak zamanı bile olmamıştı. Korku püskürdü, ardından acı ve sonra bir darbe daha - Calla bunu çevik bir şekilde engelledi. Noah'nın tüm cinayetini yeniden yaşamasına gerek yoktu.

Etrafında dolaştı ve ... hiçbir şey bulamadı. Normalde, psikometrisi geçmişte son derece iyi çalışır, yakın zamandaki tüm olaylardan uzaktaki güçlü olaylara kadar her şeyi araştırırdı. Ama Noah o kadar çürümüştü ki geçmişi büyük ölçüde yok olmuştu. Geriye kalan tek şey anıların örümcek ağlarıydı. Daha fazla öpüşme vardı - Calla'nın günü nasıl olmuştu da bu kadar çok Sargent'ın ağzında bu kadar çok dille yaşamıştı? Ronan vardı, Noah'nın anılarında çok daha nazik görünüyordu. Gansey vardı, Noah'nın açıkça imrendiği şekilde cesur ve sağlam. Ve Adam - Noah ondan ya da onun için korkuyordu. Bu korku, giderek karanlıklaşan ipliklerle onun görüntülerine dolanıyordu. Sonra gelecek vardı, gittikçe daha ince görüntülerle yayılan ve -

Calla elini Noah'dan çekti ve ona baktı. İlk kez söyleyecek akıllıca bir şeyi yoktu.

"Tamam evlat," dedi sonunda. "Eve hoş geldin. Burada kalabildiğin kadar kalabilirsin."

SEVENTEEN

A Gansey Henry Cheng'den hoşlanmasına rağmen, onun partisine gitmeyi kabul etmek garip bir güç kayması gibi gelmişti. Hissettiği bu değildi.

Henry tarafından herhangi bir şekilde tehdit ediliyordu - hem Henry hem de Gansey kendi bölgelerinin krallarıydı - ama Henry ile Aglionby Akademisi'nin tarafsız zemininden ziyade kendi sahasında karşılaşmak daha yüklü hissettirdi. Vancouver'lı dört çocuğun hepsi kampüs dışında, Litchfield House'da yaşıyordu ve oradaki partiler duyulmamıştı. Özel bir kulüptü. İnkar edilemez bir şekilde Henry'nin. Masallar diyarında yemek yemek, sonsuza kadar orada kalmaya zorlanmak ya da ayrıldıktan sonra oraya özlem duymak demekti.

Gansey yeni arkadaşlar edinecek durumda olduğundan emin değildi.

Litchfield House, Monmouth'un karşısındaki şehir merkezinde yer alan eski bir Viktorya dönemine aitti. Nemli ve serin gecede, her penceresi küçük bir elektrik mumuyla aydınlatılmış, kuleleri, kiremitleri ve sundurmalarıyla sis bukleleri arasından yükseliyordu. Garaj yolunda dört süslü araba park etmişti ve Henry'nin gümüş rengi Fisker'ı öndeki kaldırımda, ağırbaşlı görünümlü eski bir sedanın hemen arkasında zarif bir hayalet gibi duruyordu.

Mavi berbat bir ruh hali içindeydi. Vardiyadayken bir şeyler olduğu açıktı ama Gansey'nin bunu ondan çıkarmaya çalışması, bunun ne toga partisiyle ne de kendisiyle ilgili olduğunu ortaya koymuştu. Şimdi Domuz'u kullanan oydu ve bunun üç faydası vardı. Öncelikle, Gansey bir Camaro sürerek ruh hali biraz olsun düzelmeyecek birini hayal bile edemiyordu. İkincisi, Blue Fox Way'in ortak aracında sürüş pratiği yapma şansının hiç olmadığını söyledi. Ve üçüncüsü, en önemlisi, Gansey onun arabasının direksiyonundaki görüntüsüyle çirkin ve ebedi bir şekilde dikkati dağılıyordu. Ronan ve Adam yanlarında değildi, bu yüzden onları inanılmaz derecede uygunsuz bir hareket yaparken yakalayacak kimse yoktu.

Onlara söylemek zorundaydı.

Gansey aşık olacak durumda olduğundan emin değildi ama yine de bunu yapmıştı. Bunun mekanizmasını tam olarak kavrayamamıştı. Ronan ve Adam'la olan arkadaşlığını anlıyordu - her ikisi de hem eksikliğini duyduğu hem de hayranlık duyduğu nitelikleri temsil ediyorlardı ve kendisinin de sevdiği versiyonlarını seviyorlardı. Bu Blue ile olan arkadaşlığı için de geçerliydi ama bundan daha fazlasıydı. Onu daha iyi tanıdıkça, yüzerken olduğu gibi hissetmeye başladı. Onun uyumsuz versiyonları olmaktan çıkmıştı. Sadece Gansey vardı, şimdi, şimdi, şimdi.

Blue, Litchfield House'un köşesinin karşısındaki sessiz dur işaretinde Domuz'u durdurdu ve park durumunu değerlendirdi.

"Bay uh," dedi tatsız bir şekilde, gözleri son model arabalardaydı. "Ne?"

"Ne kadar Aglionby olduğunu unutmuşum."

"Gerçekten gitmemize gerek yok," dedi Gansey. "Yani, ona teşekkür etmek için kafamı kapıdan içeri sokmam gerekiyor, o kadar."

İkisi de yolun karşısındaki eve baktı. Gansey bunu yapmanın ne kadar tuhaf olduğunu düşündü, neredeyse tamamını tanıdığı bir kalabalığı amaçsızca ziyaret etmekten rahatsız olmuştu. Tam bunu yüksek sesle itiraf edecekti ki ön kapı açıldı. Bu hareket başka bir boyuta açılan bir portal gibi sarı bir kare yarattı ve Julius Caesar etrafı çevrili verandaya çıktı. Julius elini Camaro'ya doğru salladı ve "Yo, yo, Dick Gansey!" diye bağırdı.

Çünkü o Julius Caesar değil, toga giymiş Henry'ydi.

Mavi'nin kaşları perçemlerinin arasında kayboldu. "Onlardan birini mi giyeceksin?"

Bu korkunç olacaktı.

"Kesinlikle hayır," dedi Gansey ona. Toga şimdi ona baktığı için istediğinden daha gerçek görünüyordu. "Uzun süre kalmayacağız."

"Köşeye park et ve hiçbir kediye çarpma!" Henry bağırdı.

Mavi blokta bir daire çizdi, beyaz bir kediden başarıyla kaçındı ve Gansey'in yakından izlemesine, hidrolik direksiyon kayışının protestosuna rağmen yavaş ama inandırıcı bir paralel park etme işi yaptı.

Henry bunun uzun sürmeyeceğini biliyor olmalıydı ama zili çaldıklarında kapıyı görkemli bir şekilde açabilmek için içeri çekilmişti. Şimdi kapıyı arkalarından kapatarak onları sarımsak ve gül kokulu havanın biraz fazla sıcak cebine hapsetti. Gansey

Avizelerden sallanan ve alkolün üzerinde kayan öğrenciler bulmayı bekliyordu ve bunu *istememiş* olmasına rağmen, tutarsızlık rahatsız ediciydi. İçerisi son derece düzenliydi; oymalı aynaların asılı olduğu ve kırılgan antika mobilyalarla dolu karanlık bir salon evin içlerine doğru loş bir şekilde uzanıyordu. Bir partiye ev sahipliği yapabilecek bir yer gibi görünmüyordu. Yaşlı kadınların ölmek için gidebilecekleri ve komşular garip bir koku fark edene kadar keşfedilmeden kalabilecekleri bir yere benziyordu. Gansey'nin Henry hakkında bildikleriyle tamamen çelişiyordu.

Ayrıca çok sessizdi.

Gansey'nin aklına aniden, partinin sadece Henry ve ikisinin süslü bir oturma odasında toga giymelerinden ibaret olabileceği gibi korkunç bir düşünce geldi.

Henry sanki Gansey'i az önce görmemiş gibi, "Hoş geldiniz, hoş geldiniz," dedi onlara. "Kediyi vurdun mu?"

Görünüşüne son derece özen göstermişti. Toga'sı Gansey'nin şimdiye kadar düğümlediği tüm kravatlardan daha özenle bağlanmıştı ve Gansey pek çok kravat düğümlemişti. Gansey'nin o güne kadar gördüğü en krom saati takıyordu ve Gansey o güne kadar pek çok krom şey görmüştü. Siyah dikenli saçları çılgınca yukarı doğru uzanıyordu ve Gansey çılgınca yukarı doğru uzanan pek çok şey görmüştü.

"Biz zig yaptık," dedi Blue ters bir ifadeyle. "O da zagladı."

"Wendybird geldi!" Henry sanki onu yeni fark etmiş gibi haykırdı. "Belki fark etmişsindir diye Google'da kadın togası diye arattım. Kedi konusunda iyi iş çıkardın. Eğer onu ezseydin Bayan Woo bizi uykumuzda zehirlerdi. Adın neydi senin?"

"Mavi," dedi Gansey. "Blue Sargent. Blue, Henry'yi hatırlıyor musun?"

Birbirlerine baktılar. Bir önceki kısa buluşmalarında Henry kendini küçümseyerek Blue'yu iyice kızdırmayı başarmıştı. Gansey, Henry'nin kendisiyle çirkin ve saldırgan bir şekilde dalga geçtiğini temel düzeyde anlıyordu çünkü bunun alternatifi bir odaya girip arkalarındaki sarrafların masalarını devirmekti. Ancak Mavi, onun sadece toy bir Aglionby prensi olduğunu düşünmüştü. Ve o anki ruh haliyle -

"Hatırlıyorum," dedi soğukkanlılıkla.

Henry, "Bu benim en iyi anım değildi," dedi. "Arabam ve ben o zamandan beri hatalarımızı telafi ettik."

"Elektrikli arabası," diye ekledi Gansey, Blue'nun çevresel sonuçları gözden kaçırmış olma ihtimaline karşı kurnazca.

Mavi gözlerini Gansey'e dikti ve ardından, "Buradan Aglionby'ye bisikletle gidebilirsin," dedi.

Henry parmağını salladı. "Doğru, doğru. Ama güvenli bisiklet sürmek önemli ve henüz saçıma uygun bir kask yapmadılar." Gansey'e, "Cheng İki'yi gördün mü?" dedi.

Gansey Cheng2'yi -aslında Henry Broadway'i, Aglionby'deki iki Cheng'den ikincisi olduğu için değil, Henry'lerin ikincisi olduğu için kafa karıştırıcı bir şekilde bu lakapla anılıyordu- herkesin bildiği şey dışında pek tanımıyordu: enerji içecekleriyle uzuvlarına sürekli voltaj pompalayan yüksek hızlı bir çalkalayıcıydı. "Ben bakmıyorken bir CaMr y almadıysa hayır."

Bu Henry'nin neşeyle gülmesine neden oldu, sanki Gansey daha önceki bir konuşmaya değinmiş gibiydi. "Bu Bayan Woo'nun. Küçük efendimiz. Buralarda bir yerde. Ceplerinizi kontrol edin. Orada olabilir. Bazen döşeme tahtalarının arasındaki çatlaklara düşer - bu eski evlerin tehlikesi budur. Lynch ve Parrish nerede?"

"İkisi de meşgul, ne yazık ki."

"Bu inanılmaz bir şey. Başkan'ın her zaman Kongre ve Yüksek Mahkeme ile birlikte hareket etmek zorunda olmadığını biliyordum; sadece böyle bir günü göreceğimi hiç düşünmemiştim."

Gansey, "Başka kim geliyor?" diye sordu.

"Sadece olağan şüpheliler," dedi Henry. "Kimse sıradan bir tanıdığını çarşaf içinde görmek istemez."

"Beni tanımıyorsun," diye işaret etti Mavi. Yüz ifadesinin ne anlama geldiğini söylemek imkânsızdı. İyi bir şey değil.

"Üçüncü Richard Gansey size kefil, yani yeterince yakın."

Koridorun sonunda bir kapı açıldı ve yaşı oldukça küçük Asyalı bir kadın elinde bir kucak dolusu katlanmış çarşafla dışarı fırladı.

Henry tatlı bir sesle, "Merhaba teyze," dedi. Kadın ona ters ters baktıktan sonra başka bir kapıdan içeri girdi. "Bayan Woo huysuzluğu yüzünden Kore'den kovuldu, zavallı şey; ha, kimyasal bir silahın cazibesine sahip."

Gansey, Litchfield Evi'nde bir tür otorite figürünün yaşadığını hayal meyal tahmin etmişti ama daha fazla düşünmemişti. Nezaket gereği, küçük bir toplantı söz konusuysa çiçek ya da yiyecek tedarik etmesi gerekiyordu. "Onun için bir şeyler getirmeli miydim?"

"Kim?"

"Teyzen."

Henry, "Hayır, o Ryang'ın," dedi. "Gel, gel, biraz daha içeri gidelim. Koh yukarıda içecekleri katalogluyor. Sarhoş olmak zorunda değilsin ama ben sarhoş olacağım. Gürültü yapmadığım söylenir ama bazen çok hayırsever olabiliyorum. Adil uyarı."

Şimdi Mavi tam anlamıyla yargılayıcı görünüyordu, bu da onun normal ifadesinden yaklaşık iki, Ronan'ınkinden ise bir tik daha farklıydı. Gansey bu iki dünyanın birbirine karışmayacağından şüphelenmeye başlamıştı.

Cheng2 ve Logan Rutherford ellerinde plastik torbalarla başka bir kapıdan çıkarken büyük bir gürültü duyuldu. Rutherford Tanrı'nın ona verdiği akıl sayesinde çenesini kapalı tutabiliyordu ama Cheng2 bu beceriyi hiç öğrenmemişti.

"Vay anasını, kızlarımız mı var?" dedi.

Gansey'in yanında, Mavi dört kat daha uzadı; patlamaya hazırlanmak için odadaki tüm sesler emildi.

Bu korkunç olacaktı.

EIGHTEEN

I 6:21'di.

Hayır, saat 8:31'di. Ronan arabanın saatini yanlış okumuştu.

Gökyüzü siyahtı, ağaçlar siyahtı, yol siyahtı. Adam'ın evinin önündeki kaldırıma yanaştı. Adam, Aziz Agnes Katolik Kilisesi'nin ofisinin üstündeki bir dairede oturuyordu; Ronan'ın ibadet nesnelerinin çoğunu şehir merkezindeki bir bloğa odaklayan tesadüfi bir kombinasyondu bu. Her zamanki gibi telefonunu ihmal eden Ronan, birkaç saat önce Adam'dan gelen bir aramayı cevapsız bırakmıştı. Sesli mesaj kısaydı: "Bu gece Gansey'le Cheng'e gitmeyeceksen, Cabeswater konusunda bana yardım eder misin?"

Ronan hiçbir koşulda Henry Cheng'e gitmiyordu. Tüm bu gülümseme ve aktivizm onu kızartmıştı.

Ronan kesinlikle Adam'a gidiyordu.

Bu yüzden şimdi BMW'den indi, Chainsaw'a gıdaklayarak yolcu koltuğunda dikiş açmaya çalışmayı bırakmasını söyledi ve üç renkli Hondayota'yı bulmak için kilisenin yanındaki arsayı taradı. Onu gördü, farları hâlâ açıktı ama motoru çalışmıyordu. Adam arabanın önünde çömelmiş, gözünü kırpmadan farların parlaklığına bakıyordu. Parmakları asfalta yayılmıştı ve ayakları başlangıç atışını bekleyen bir koşucu gibi desteklenmişti. Üç tarot kartı önüne serilmişti. Üniformasının pantolonunu kirletmemek için arabanın paspaslarından birini çıkarıp üzerine çömelmişti. Bu iki şeyi, yani anlaşılmaz olanla pratik olanı birleştirirseniz, Adam Parrish'i anlamanın büyük bir kısmını tamamlamış olurdunuz.

"Parrish," dedi Ronan. Adam cevap vermedi. Gözbebekleri başka bir dünyaya açılan iğne deliği kameralar gibiydi. *"Parrish."*

Adam'ın ellerinden sadece biri Ronan'ın bacağına doğru kalktı. Parmakları*, beni* mutlak bir şekilde *rahatsız etme* dercesine seğirdi.

minimum hareket.

Ronan kollarını kavuşturmuş, öylece bakarak bekliyordu. Adam'ın ince elmacık kemiklerine, çatık kaşlarına, güzel ellerine, öfkeli ışıkla yıkanan her şeye. Özellikle Adam'ın ellerinin şeklini ezberlemişti: başparmağının garip, çocuksu çıkıntısı; belirgin damarların yolları; uzun parmaklarını noktalayan geniş boğumlar. Ronan rüyalarında onları ağzına götürürdü.

Adam'a olan hisleri bir petrol sızıntısıydı; taşmalarına izin vermişti ve şimdi okyanusta bir kibrit düşürse alev almayacak tek bir yer bile yoktu.

Testere tarot kartlarının serili olduğu yere doğru kanat çırptı, gagasını merakla araladı ve Ronan sessizce onu işaret ettiğinde arabanın altına küstü. Ronan kartları okumak için başını yana çevirdi. Alevli bir şey, kılıçlı bir şey. Şeytan. Bu tek kelimeyle binlerce görüntü tetiklendi, *şeytan*. Kırmızı ten, beyaz güneş gözlükleri, kardeşi Matthew'un arabanın bagajındaki dehşet dolu gözleri. Dehşet ve utanç bir arada, kusulacak kadar yoğun. Ronan huzursuzca son zamanlarda gördüğü kâbusları hatırladı.

Adam'ın parmakları gerildi ve sonra arkasına yaslandı. Gözlerini kırpıştırdı, sonra hızla tekrar kırpıştırdı ve yüzük parmağının ucuyla gözünün kenarına dokundu. Bu yeterli olmayınca avuçlarını gözlerinin üzerine sürterek sulanmalarını sağladı. Sonunda çenesini Ronan'a doğru eğdi.

"Farlar mı? Bu çok sert, Parrish." Ronan elini uzattı; Adam elini tuttu. Ronan onu ayağa kaldırdı, aklı avuç içindeydi, başparmağı başparmağının üzerindeydi, parmakları bilek kemiğine bastırmıştı - ve sonra Adam ona dönüktü ve elini bıraktı.

Okyanus yandı.

"Gözlerinin nesi var senin?" Ronan sordu.

Adam'ın göz bebekleri hâlâ küçücüktü. "Geri gelmem biraz zaman alıyor." "Ürkütücü piç. Şeytanın nesi var?"

Adam kilisenin karanlık vitraylarına baktı. Hâlâ kısmen farların krallığına kapılmıştı. "Bana ne söylediğini anlayamıyorum. Sanki beni bir kol mesafesinde tutuyormuş gibi hissediyorum. Daha derine inmenin bir yolunu bulmalıyım ama kendimden çok uzaklaşırsam diye beni izleyecek biri olmadan yapamam."

Bu durumda biri Ronan oluyor.

"Ne öğrenmeye çalışıyorsun?"

Adam gözünü ve elini çevreleyen koşulları sınıfta bir soruya cevap verirken kullandığı aynı seviyeli ses tonuyla anlattı. Ronan'ın gözlerini karşılaştırmak için eğilmesine izin verdi - Ronan'ın nefesini yanağında hissedeceği kadar yakındı - ve Ronan'ın avucunu incelemesine izin verdi. Bu sonuncusu kesinlikle gerekli değildi ve ikisi de bunu biliyordu, ama Adam Ronan'ın oradaki çizgileri hafifçe takip etmesini dikkatle izledi.

Bu, rüya ile uyku arasındaki çizgide yürümek gibiydi. Rüya görecek kadar uykuda ve ne istediğini hatırlayacak kadar uyanık olmanın gece keskin dengesi.

Adam'ın nasıl hissettiğini anladığını biliyordu. Ama sahip olduklarını yok etmeden bu bıçak gibi ince yoldan çıkıp çıkamayacağını bilmiyordu.

Ronan elini bırakırken Adam Ronan'ın bakışlarını tuttu. "Cabeswater'a saldıran şeyin kaynağını bulmaya çalışıyorum. Sadece o kara ağaca saldıran şeyle aynı şey olduğunu varsayabilirim."

"Benim de kafamın içinde," diye itiraf etti Ronan. Ahırdaki gününe, kendini aceleyle uyandırdığı rüyalar damgasını vurmuştu.

"Öyle mi? Bu yüzden mi cehennem gibi görünüyorsun?"

"Teşekkürler, Parrish. Ben de senin yüzünü sevdim." Kabus ağacının bozulmasının rüyalarının bozulmasıyla nasıl aynı göründüğünü kısaca anlattı, rüyaların içeriğinden duyduğu nispeten sıkıntıyı ve bunun aşırı küfür içeren daha büyük bir sırrın kanıtı olduğu gerçeğini gizledi. "Yani, bir daha asla uyumayacağım."

Adam buna cevap veremeden yukarıdan gelen bir hareket dikkatlerini çekti. Mahallenin sokaklarını kaplayan karanlık ağaçların arasında hafif ve tuhaf bir şey kanat çırpıyordu. Bir canavar.

Ronan'ın canavarı.

Albino gece korkusu Ahırların korunaklı alanlarını nadiren terk ediyordu ve terk ettiğinde de sadece Ronan'ın peşinden gidiyordu. Sadık bir köpek gibi değil, daha ziyade bir kedinin dikkatsiz, genişleyen girdabı gibi. Ama şimdi sokaktan aşağı, onlara doğru uçuyordu, düz ve amaçlı. Mor-siyah boşlukta duman gibi görünüyordu, yırtık kenarlı kanatlarını ve kumaşını vücudundan sürüklüyordu. Kanatlarının sesi her şeyden daha belirgindi: güm*, güm, güm.* Bir çift gagasını açtığında, insan kulağının duyamayacağı vahşi bir çığlıkla titriyordu.

Hem Ronan hem de Adam başlarını geriye doğru eğdiler. Ronan bağırdı, "Hey! Nereye gidiyorsun?" Ama hiç duraksamadan üzerlerinden süzüldü.

Doğruca dağlara doğru. Çirkin herif bir gün korkmuş bir çiftçi tarafından vurulacaktı.

Neden önemsediğini bilmiyordu. Muhtemelen bir keresinde hayatını kurtardığını tahmin ediyordu.

"Ürkütücü piç kurusu," dedi Ronan tekrar.

Adam kaşlarını çattı ve ardından "Saat kaç?" diye sordu.

Ronan, "Saat 6:21," diye cevap verince Adam kaşlarını çattı. "Hayır, 8:40. Saatimi yanlış okumuşum."

"Uzak değilse hâlâ vakit var demektir." Adam Parrish her zaman kaynaklarını düşünürdü: para, zaman, uyku. Ronan, doğaüstü tehditlerin yakasına yapıştığı bir okul gecesinde bile Adam'ın tüm bunlar konusunda cimri davranacağını biliyordu; bu şekilde hayatta kalmıştı.

"Nereye gidiyoruz?"

"Bilmiyorum. Bu şeytanın nerede olduğunu bulmaya çalışmak istiyorum - sen sürerken scry yapıp yapamayacağıma karar vermeye çalışıyorum. Keşke aynı anda hem araba kullanıp hem de scry yapabilseydim ama bu imkansız. Gerçekten, tek istediğim bedenimi zihnimin gitmesini söylediği yere götürmek."

Tepede bir sokak lambası vızıldadı ve sonra söndü. Birkaç saattir yağmur yağmıyordu ama hava hâlâ bir fırtına kadar doluydu. Ronan gece dehşetinin nereye doğru gittiğini merak etti. "Tamam sihirbaz, sen kafayı yemişken arabayı ben kullanırsam nereye gideceğimi nasıl bileceğim?" dedi.

"Sanırım sana nereye gideceğini söyleyebilecek kadar hazır bulunmaya çalışacağım." "Bu mümkün mü?"

Adam omuz silkti; bugünlerde *mümkün* ve *imkânsız* tanımları tartışmaya açıktı. Chainsaw'a kolunu uzatmak için eğildi. Kolunun ağırlığı altında bükülürken dengesini sağlamak için kanat çırparak üzerine atladı ve Adam gagasının yanındaki ince tüyleri dikkatle okşarken başını eğdi. "Denemeden asla bilemeyiz. Buna hazır mısın?"

Ronan arabasının anahtarlarını şıngırdattı. Sanki hiç araba kullanacak havası yokmuş gibi. Çenesini Hondayota'ya doğru salladı. "Bok kutunu kilitleyecek misin?"

Adam dedi ki, "Anlamı yok. Holiganlar zaten içeri girdi." Söz konusu holigan ince ince gülümsedi.

Sürdüler.

NINETEEN

Adam, bir arabanın kapısının kapanma sesiyle sarsılarak uyandı. Korkunç küçük arabasındaydı - arabasında mı olması gerekiyordu? Araba mı?

Persephone yolcu koltuğuna yerleşti, solgun saçları konsolun üzerinden sürücü koltuğuna dökülüyordu. Koltuğun üzerinde duran alet kutusunu dikkatlice ayaklarının arasına yere yerleştirdi.

Adam renksiz yeni şafağa karşı gözlerini kıstı - gündüz mü olması gerekiyordu? - Gözleri hâlâ yorgunluktan kısıktı. Fabrikadaki gece vardiyasından çıktığından beri sadece birkaç dakika geçmiş gibi hissediyordu. Birkaç dakika uyumadan eve dönmek ona çok büyük bir işmiş gibi gelmişti; şimdi ise hiç mümkün görünmüyordu.

Persephone'nin gerçekten orada olup olmadığını anlayamıyordu. Öyle olmalıydı; saçları çıplak kolunu gıdıklıyordu.

Küçük sesiyle "Kartları çıkar," diye emretti. "Ne?"

Persephone yumuşak bir sesle, "Ders zamanı," dedi.

Yorgun beyni altından kaydı; tüm b u n l a r l a ilgili bir şey ona tam olarak *doğru* değilmiş gibi geldi. "Persephone - ben - ben düşünemeyecek kadar yorgunum."

İnce sabah ışığı Persephone'un gizli gülümsemesini aydınlattı. "Ben de buna güveniyorum."

Kartlara uzanıp, onları saklamak için kullandığı kapı cebini karıştırırken, aklına geldi. "Sen öldün."

Kadın başıyla onayladı. "Bu bir anı," dedi.

Tekrar başını salladı. Şimdi her şey anlam kazanmıştı. Persephone ile yaptığı ilk derslerden birini anımsıyordu. Bu seansların hedefleri hep aynıydı: Bilinçli zihninden kaçmak. Kendini keşfetmek

bilinçdışı. Bunu kolektif bilinçdışına genişletin. Her şeyi birbirine bağlayan ipleri arayın. Durulayın ve tekrarlayın. Başlangıçta ilk ikisini hiç geçememişti. Her seans kendini kendi somut düşüncelerinin dışına çekmeye çalışmakla geçmişti.

Adam'ın parmakları kapı cebinin çıplak tabanını sıyırdı. Kartların hafızasında nerede olduğu gerçeği, onları şimdiki zamanda nerede sakladığı bilgisiyle çarpışıyordu. Persephone'nin ölümünden sonra o cam akmaya başlamıştı ve zarar görmelerini engellemek için kartları torpido gözünde saklamaya başlamıştı.

"Neden buradasın? Bu bir rüya mı?" diye sordu, sonra kendini düzeltti. "Hayır, rüya görüyorum. Bir şey arıyorum."

Ve bir anda arabada yalnız kaldı.

Sadece yalnız değildi, aynı zamanda kadının bulunduğu yolcu koltuğunda oturuyordu ve elinde tek bir tarot kartı tutuyordu. Kartın üzerindeki resim kabataslak ve karalıydı ve biraz da eşek arısı yığınına benziyordu. Aslında bir yüz de olabilirdi. Önemi yoktu. Ne arıyordu? Bilinç ve bilinçdışı arasındaki boşlukta gezinmek zordu. Çok fazla odaklanırsa meditasyonu kaybedebilirdi. Çok az odaklanırsa da amacını yitirirdi.

Zihninin şimdiki zamana biraz daha yaklaşmasına izin verdi.

Elektronik müzik farkındalığına karışarak ona bedeninin aslında Ronan'ın arabasında olduğunu hatırlattı. Bu başka yerde, müziğin Ronan'ın ruhunun sesi olduğunu söylemek kolaydı. Aç ve duacı, karanlık yerleri, eski yerleri, ateşi ve seksi fısıldıyordu.

Adam nabız gibi atan arka vuruşlar ve Ronan'ın yakınlığının hatırasıyla topraklanmıştı. Şeytan. Hayır, bir iblis. Bilgi orada değildi ve sonra oldu.

Kuzey, dedi.

Parlayan beyaz bir halka her şeyi çevreliyordu. O kadar parlaktı ki, doğrudan ona bakarsa görüşünü yakıyordu; bakışlarını ileriye odaklamak zorunda kaldı. Çok uzaklardaki bir parçası, elektrik ritmiyle gümbürdeyen bir parçası, aniden bunun telefon şarj cihazının ışığı olduğunu hatırladı. Bu, beyninin Ronan'a yol tarifini fısıldayacak kadar hâlâ mevcut olan kısmıydı.

Sağa dön.

Cabeswater onun sağır kulağına mırıldandı. Parçalara ayırmayı, reddetmeyi, şiddeti ve hiçliği fısıldıyordu. Kendinden şüphe etmenin geriye doğru bir adımı, bir

Daha sonra sizi inciteceğini bildiğiniz yalan sözler, incineceğinizi ve muhtemelen bunu hak ettiğinizi bilmeniz. İblis, iblis, iblis.

Hadi, hadi, hadi.

Bir yerlerde, karanlık bir araba gece yolunda hızla ilerliyordu. Bir el direksiyonu kavrıyor, deri bantlar bilek kemiğine dolanıyordu. Greywaren. Ronan. Bu rüya yerinde tüm zamanlar aynı zamandı ve bu yüzden Adam, Ronan'ın Adam'ı asfalttan kaldırmak için elini uzattığı anı garip, berrak bir şekilde yeniden yaşadı. Bağlamından sıyrılan fiziksel hisler patladı: ten tene temas eden kavramanın yarattığı şaşırtıcı ısı şoku; bileziklerin Adam'ın bileğine değen yumuşak tıslaması; olasılığın ani ısırığı -

Zihnindeki her şey yakıcı beyaz ışıkla çember içine alınmıştı.

Adam müziğin ve beyaz halkalı karanlığın içinde ilerledikçe Ronan'la ilgili gizli bir gerçeğe daha da yaklaşıyordu. Bu, Adam'ın zaten bildiği şeylerde gizliydi, düşüncelerden oluşan bir ormanın ardında yarım yamalak görünüyordu. Adam bir an için Ronan ve Cabeswater hakkında -Ronan ve Cabeswater hakkında- neredeyse bir şeyler anladığını sandı, ama o şey elinden kayıp gitti. Cabeswater'ın düşüncelerinin yapıldığı şeyin derinliklerine daldı. Burada Cabeswater ona imgeler fırlatıyordu: bir ağacı boğan bir sarmaşık, kanserli bir büyüme, sürünen bir çürüme.

Adam iblisin *içeride* olduğunu bir anda fark etti.

İblisin onu izlediğini hissedebiliyordu.

Parrish.

Görüldü.

PARRISH.

Bir şey eline dokundu.

Göz kırptı. Her şey o parlayan daireydi ve sonra tekrar göz kırptı ve çakmağa takılı telefon şarj cihazının parlak irisine dönüştü.

Araba daha yeni durmuş olmasına rağmen hareket etmiyordu. Farlarının yanında hâlâ tozlar dönüyordu. Ronan tamamen sessiz ve hareketsizdi, bir elini yumruk yapmış vites koluna dayamıştı. Müzik kapatılmıştı.

Adam başını çevirdiğinde Ronan çenesini sıkarak ön camdan dışarı bakmaya devam etti.

Tozlar dağıldı ve Adam sonunda onları nereye getirdiğini gördü. İç çekti.

Çünkü soğuk gecenin ve Adam'ın bilinçaltının telaşıyla yaptıkları yolculuk onları Cabeswater'daki bir felakete, ley hattı boyunca uzanan kayalıklardaki bir yarığa ya da Adam'ın arabasının parlayan farlarında gördüğü tehdide götürmemişti. Bunun yerine, mantıktan kurtulmuş ve kendi zihninde serbest bırakılmış, bir iblis bulma görevine soyunmuş olan Adam, onları ailesinin hâlâ yaşadığı karavan parkına yönlendirmişti.

İkisi de konuşmadı. Karavanın ışıkları yanıyordu ama pencerelerde siluet yoktu. Ronan farları kapatmamıştı, bu yüzden farlar doğrudan karavanın ön tarafında parlıyordu.

"Neden buradayız?" diye sordu.

"Yanlış şeytan," diye cevap verdi

Adam sessizce.

Babasına karşı açılan davanın üzerinden o kadar da uzun zaman geçmemişti. Ronan'ın sonuçtan dolayı haklı olarak öfkelendiğini biliyordu: Mahkemenin gözünde ilk kez suç işleyen Robert Parrish, para cezası ve şartlı tahliye ile kurtulmuştu. Ronan'ın fark etmediği şey, zaferin cezada olmadığıydı. Adam'ın babasının hapse girmesine ihtiyacı yoktu. Sadece olayın dışından birinin olaya bakmasına ve evet, bir suç işlendiğini onaylamasına ihtiyacı vardı. Adam bunu icat etmemişti, teşvik etmemişti, hak etmemişti. Mahkeme evraklarında öyle yazıyordu. Robert Parrish, suçlu. Adam Parrish, serbest.

Yani, neredeyse. Hâlâ burada karavana bakıyor, nabzı karnında hafifçe atıyordu.

"Neden," diye tekrarladı Ronan, "buradayız?"

Adam başını iki yana salladı, gözleri hâlâ karavandaydı. Ronan henüz farlarını söndürmemişti ve Adam bir yanının Robert Parrish'in kapıya gelip kim olduğunu görmesini umduğunu biliyordu. Adam'ın bir yanı da öyleydi ama dişçinin dişinizi çekip bitirmesini beklemek gibi ürpertici bir şekilde.

Ronan'ın gözlerini üzerinde hissetti.

"Neden," dedi Ronan üçüncü kez, "bu lanet yerdeyiz?" Ama

Adam cevap vermedi çünkü kapı açıldı.

Robert Parrish merdivenlerde duruyordu, yüz ifadesindeki en ince ayrıntılar farların ışığıyla silinmişti. Gerçi Adam'ın onun yüzünü görmesine gerek yoktu, çünkü babasının hissettiklerinin çoğu vücudundan anlaşılıyordu. Omuzlarının itişi, boynunun eğimi, kollarının ellerinin donuk tuzaklarına doğru kıvrılması. Yani Adam babasının arabayı tanıdığını biliyordu ve onun bu konuda ne hissettiğini de çok iyi biliyordu. Adam tuhaf bir heyecan hissetti

Bilinçli düşüncelerinden tamamen ayrı bir korku. Parmak uçları, zihninin vücuduna asla üretmesini emretmediği hastalıklı bir adrenalin sarsıntısıyla uyuşmuştu. Kalbine dikenler saplanmıştı.

Adam'ın babası orada öylece durmuş, bakıyordu. Onlar da orada oturup arkalarına baktılar.

Ronan bir elini kapısına dayamış, sarmaş dolaş kaynıyordu.

"Yapma," dedi Adam.

Ama Ronan sadece cam düğmesine bastı. Renkli cam tıslayarak aşağı indi. Ronan dirseğini kapının kenarına dayadı ve pencereden dışarı bakmaya devam etti. Adam, Ronan'ın ne kadar kötü niyetli görünebileceğinin tamamen farkında olduğunu biliyordu ve Ronan yamalı karanlık çimlerin üzerinden Robert Parrish'e bakarken kendini yumuşatmadı. Ronan Lynch'in bakışları, yürümek istediğiniz kaldırımdaki bir yılandı. Yastığınızın üzerine bırakılmış bir kibritti. Dudaklarınızı birbirine bastırıyor ve kendi kanınızın tadına bakıyordunuz.

Adam da babasına baktı ama boş boş. Adam oradaydı, Cabeswater'daydı ve aynı anda karavanın içindeydi. Uzaktan bir merakla doğru işlemediğini fark etti, ama bunu işaretlerken bile üç bölünmüş ekranda var olmaya devam etti.

Robert Parrish kımıldamadı.

Ronan çimlere tükürdü - kayıtsız, tehditkâr olmayan bir hareket. Sonra çenesini geriye doğru yuvarladı, arabanın dışına taşan bir aşağılama ve sessizce camı tekrar kapattı.

BMW'nin içi tamamen sessizdi. O kadar sessizdi ki, bir rüzgâr estiğinde lastiklere çarpan kurumuş yaprakların sesi duyulabiliyordu.

Adam bileğinde normalde saatinin durduğu yere dokundu. "Gidip

Yetim Kız'ı almak istiyorum." dedi.

Ronan sonunda ona baktı. Adam onun gözlerinde benzin ve çakıl taşı görmeyi bekliyordu ama Ronan'ın yüzünde Adam'ın daha önce gördüğünden emin olmadığı bir ifade vardı: düşünceli ve değerlendirici bir şey, Ronan'ın daha bilinçli, sofistike bir versiyonu. Ronan, büyüyordu. Bu Adam'a kendini... bilemediğini hissettirdi. Nasıl hissettiğini bilmek için yeterli bilgiye sahip değildi.

BMW bir pislik ve tehdit gösterisiyle geri döndü. Ronan "Tamam." dedi.

TWENTY

Toga partisi hiç de korkunç değildi.

Aslında harikaydı.

Olay şuydu: Vancouver'daki kalabalığı bir oturma odasında çarşafla kaplı mobilyalara uzanmış, kendileri de çarşaf giymiş, her şey siyah ve beyaz, siyah saçlar, beyaz dişler, siyah gölgeler, beyaz ten, siyah zemin, beyaz pamuk. Bunlar Gansey'nin tanıdığı insanlardı: Henry, Cheng2, Ryang, Lee-Squared, Koh, Rutherford, SickSteve. Ama burada farklıydılar. Okuldayken azimli, sessiz, görünmez, örnek öğrenciler, Aglionby Akademisi'nin öğrencilerinin yüzde 11'inin farklı olduğu, yurtdışı değişim programları hakkında daha fazla bilgi edinmek için bağlantı kurduğu kişilerdi. Burada *kambur* durdular. Okulda kambur durmazlardı. Burada kızgındılar. Okulda kızgın olmayı göze alamazlardı. Burada gürültücüydüler. Okulda yüksek sesle konuşmak için kendilerine güvenmiyorlardı.

İşte buydu: Henry, Gansey ve Blue'ya Litchfield Evi'ni gezdirirken diğer çocuklar da togalarıyla onları takip ediyordu. Aglionby'de Gansey'ye her zaman çekici gelen şeylerden biri de aynılık, süreklilik, gelenek ve değişmezlik duygusuydu. Orada zaman diye bir şey yoktu... ya da varsa bile önemsizdi. Orası öteden beri öğrencilerle doluydu ve her zaman da öğrencilerle dolacaktı; onlar daha büyük bir şeyin parçasını oluşturuyorlardı. Ama Litchfield House'da durum tam tersiydi. Bu çocukların her birinin Aglionby olmayan bir yerden geldiklerini ve yine Aglionby olmayan bir hayata doğru yol aldıklarını görmemek mümkün değildi. Ev, okul için olmayan kitaplar ve dergilerle doluydu; dizüstü bilgisayarlar hem oyunlara hem de haber sitelerine açıktı. Takım elbiseler kapı girişlerinde ceset gibi asılı duruyor, kolay erişim gerektirecek kadar sık giyiliyordu. Motosiklet kaskları, kullanılmış biniş kartları ve tarım dergilerinin bulunduğu kasalara yaslanmıştı. Litchfield House çocuklarının zaten hayatları vardı. Geçmişleri vardı ve geçmişin ötesine savruldular.

Onlar. Gansey kendini tuhaf hissetti: Bir lunapark aynasına baktığını hissetti. Ayrıntılar yanlış, renkler aynıydı.

Olay şuydu: *Koreliler hakkında neden böyle kötü şeyler söyleyip durduğunu anlamıyorum. Kendin hakkında.* Henry de "*Bunu herkesten önce ben yapacağım.*" diyordu. *Her zaman kızgın olmamanın tek yolu bu.* Ve Blue birden Vancouver'lı çocuklarla arkadaş oldu. Onu öylece kabul etmeleri ve dikenli derisinden aynı hızla sıyrılması imkânsız görünüyordu ama olmuştu işte: Gansey bunun gerçekleştiği anı görmüştü. Kâğıt üzerinde onlara hiç benzemiyordu. Pratikte ise her şeyiyle onlar gibiydi. Vancouver kalabalığı dünyanın geri kalanı gibi değildi ve onlar da böyle olmasını istiyordu. Aç gözler, aç gülümsemeler, aç gelecekler.

İşte buydu: Koh bir çarşaftan nasıl toga yapılacağını gösteriyor ve Blue ile Gansey'i üstlerini değiştirmeleri için dağınık bir yatak odasına gönderiyordu. Gansey soyunurken kibarca arkasını dönüyordu ve sonra Mavi onun arkasını dönüyordu - belki de onun arkasını dönüyordu. Mavi'nin omzu, köprücük kemiği, bacakları, boğazı ve *kahkahası, kahkahası, kahkahası.* Ona bakmaktan kendini alamıyordu ve burada bunun bir önemi yoktu çünkü burada birlikte olmaları kimsenin umurunda değildi. Burada, yakın durduklarında parmaklarını onun parmaklarının üzerinde oynatabilir, yanağını onun çıplak omzuna yaslayabilir, ayak bileğini şakacı bir şekilde onunkine takabilir, beline doladığı bir kolla kendini yakalayabilirdi. Burada o gülüş için inanılmaz derecede açgözlüydü.

İşte buydu: Henry'nin bilgisayarının yanındaki hoparlörden K-pop, opera, hip-hop ve seksenlerin güç baladları yükseliyordu. Cheng2'nin kafası inanılmaz derecede güzeldi ve güney eyaletlerindeki ekonomiyi iyileştirme planından bahsediyordu. Henry'nin sarhoş olması ama gürültü yapmaması ve Ryang'ın onu yerde lakros sopaları ve golf toplarıyla oynanan bir bilardo oyununa kandırmasına izin vermesiydi. SickSteve'in daha iyi seslendirme yapabilmek için sesi kısarak projektöre film koymasıydı.

Bu şuydu: havada asılı kalmaya başlayan gelecek ve Henry'nin Blue'nun onunla Venezüella'ya seyahat etmek isteyip istemeyeceği hakkında sessiz, sarhoş bir sohbete başlaması. Blue'nun yumuşak bir sesle geleceğini, hem de çok isteyeceğini söylemesi ve Gansey'nin onun sesindeki özlemi, sanki kendi duyguları dayanılmaz bir şekilde yansıtılıyormuş gibi duyması. *Ben gelemez miyim?* diye sordu Gansey. *Evet, bizimle orada süslü bir uçakta buluşabilirsin*, dedi Henry. *Güzel saçlarına aldanma*, diye araya girdi Mavi, *Gansey yürüyüşe çıkacaktı.* Ve sıcaklık Gansey'in kalbindeki boş kovukları doldurdu. *Tanındığını* hissetti.

Şöyle oldu: Gansey merdivenlerden mutfağa iniyor, Blue yukarı çıkıyor ve ortada buluşuyorlardı. Gansey onun geçmesine izin vermek için kenara çekildi ama fikrini değiştirdi. Önce onun kolunu, sonra da geri kalanını yakaladı. Kadın ince pamuğun altında sıcak, canlı ve hareketliydi; adam da onunkinin altında sıcak, canlı ve hareketliydi. Mavi elini onun çıplak omzunun üzerinden göğsüne kaydırdı, avuç içi göğüs kemiğinin üzerinde düz bir şekilde yayıldı, parmakları merakla onun tenine bastırdı.

Daha kıllı olacağını düşünmüştüm, diye fısıldadı.

Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm.

Bacaklarda biraz daha fazlası var. Benimkiler de öyle.

Bu şuydu: Birbirlerinin tenine anlamsızca gülmek, oynamak, aniden oyun olmaktan çıkana ve Gansey ağzını tehlikeli bir şekilde onunkine yaklaştırarak kendini durdurana ve Blue karnını onunkine yaklaştırarak kendini durdurana kadar oynamak.

İşte buydu: Gansey, "Senden çok hoşlanıyorum, Mavi Çavuş." dedi.

İşte buydu: Blue'nun gülümsemesi - çarpık, alaycı, gülünç, telaşlı. Bu gülümsemenin köşesine sıkışmış çok fazla mutluluk vardı ve yüzü Gansey'den birkaç santim uzakta olmasına rağmen, bir kısmı yine de dışarı taştı ve ona bulaştı. Parmağını Gansey'in yanağına, kendi gülümsemesinin çukurlaştırdığını bildiği yere koydu ve sonra birbirlerinin ellerini tutup birlikte yukarı tırmandılar.

İşte buydu: bu an ve başka hiçbir an yoktu ve Gansey hatırlayabildiği kadarıyla ilk kez kendi hayatında var olmanın nasıl bir his olduğunu biliyordu.

TWENTY-ONE

Ronan bir şeylerin yolunda gitmediğini hemen anladı.

Cabeswater'a adım attıklarında Adam, Ronan'ın *"Fiat lux"* demesiyle aynı anda "Gün" dedi. Orman normalde insan sakinlerinin isteklerine oldukça uyumluydu, özellikle de bu insan sakinleri ya büyücüsü ya da Greywaren'i olduğunda. Ancak bu durumda, ağaçların etrafındaki karanlık inatla varlığını sürdürdü.

"*Fiat lux* dedim," diye tersledi Ronan, sonra da isteksizce, *"Amabo te*," dedi.

Karanlık yavaş yavaş yükselmeye başladı, tıpkı bir kâğıdın içinden akan su gibi. Ancak hiçbir zaman tam gün ışığına ulaşamadılar ve görebildikleri şey

... doğru değil. Donuk gri likenlerle çiçek açmış siyah ağaçların arasında durdular. Hava kasvetli ve yeşildi. Ağaçlarda yaprak kalmamış olmasına rağmen gökyüzü alçak, yosunlu bir tavan gibiydi. Ağaçlar hâlâ bir şey söylemiyordu; fırtına öncesindeki donuk sessizlik gibiydi.

"Huh," dedi Adam yüksek sesle, açıkça tedirgin olmuştu. Haksız değildi.

"Hâlâ buna hazır mısın?" Ronan sordu. Her şey ona tam olarak kâbuslarını hatırlatıyordu. Bütün akşam öyle olmuştu: karavana doğru yapılan yarış, Robert Parrish'in hayaleti, bu hastalıklı kasvet. Chainsaw normalde şimdiye kadar keşfe çıkardı ama onun yerine Ronan'ın omzuna eğildi, pençelerini ceketine geçirdi.

Ronan'ın rüyalarından birinde olduğu gibi, olacakları önceden bildiğini hissediyordu:

Adam tereddüt etti. Sonra başını salladı.

Rüyalarda Ronan'ın olacakları önceden bilip bilmediğini ya da olayların ilk o düşündüğü için mi gerçekleştiğini söylemek her zaman imkânsızdı. Fark eder miydi? Uyanıkken fark ederdi.

Konumlarını belirlemek için ormanın kenarında bir süre beklediler. Ronan için bu sadece ağaçların onu görebileceği kadar hareket etmekti.

Aralarındaydı; onun istediğini yapmak için ellerinden geleni yapacaklardı, buna doğaüstü hiçbir şeyin onu öldürmesine izin vermemek de dahildi. Adam için bu, ormanın altında titreşen ley hattına bağlanmak, kendini açmak ve daha büyük modelin içeri girmesine izin vermek anlamına geliyordu. Bu, dışarıdan izlemesi hem ürkütücü hem de harika olan bir süreçti. Adam; sonra Adam, boşaldı; sonra Adam, daha fazla.

Ronan, Adam'ın gezinen gözü ve serseri elinin hikâyesini düşündü. *Ellerin olacağım. Gözlerin olacağım.*

Bu düşünceyi kafasından silip attı. Adam'ın kendisinden bir parçayı pazarladığı anısı zaten kâbuslarında çok sık görülen bir ziyaretçiydi; bunu niyet ederek tekrar hatırlamasına gerek yoktu.

"Sihirbazlık işini bitirdin mi?" Ronan sordu. Adam başıyla onayladı. "Zaman?"

Ronan ondan kurtulduğuna sevinerek telefonunu ona uzattı.

Adam saati inceledi. "6:21," dedi kaşlarını çatarak. Ronan da kaşlarını çattı. Şaşırtıcı değildi çünkü burada beklenmedik bir şeydi. Ley hattında zaman her zaman belirsizdi, bir ileri bir geri atlıyor, dakikalar saatleri alıyor ya da tam tersi oluyordu. Şaşırtıcı olan, 6:21'in ley hattının dışında, şüphelerini uyandıracak kadar gerçekleşmiş olmasıydı. Bir şeyler oluyordu ama ne olduğunu bilmiyordu.

"Greywaren işini bitirdin mi?" Adam sordu.

"Bu devam ediyor," diye yanıtladı Ronan. Ellerini ağzına götürerek sessizliğin içinde, "Yetim Kız!" diye bağırdı.

Uzaklarda, durgun yeşil havada bir kuzgun öttü. *Ha ha ha.*

Testere tısladı.

"Benim için yeterince iyi," dedi Ronan ve yeşil ağaçların arasından yola koyuldu. Kasvetten memnun değildi ama kâbuslarda çalışmaya yabancı değildi. Önemli olan hangi kuralları ve korkuları oynadıklarını mümkün olduğunca çabuk öğrenmek ve onlara yaslanmaktı. Kabuslarda panik yüzünden yaralanırsınız. Rüyada yabancı bir şey olduğunuzu hatırlatmak, dışarı atılmak ya da yok edilmek için iyi bir yoldu.

Ronan, özellikle Cabeswater'da rüya gibi bir şey olmakta iyiydi.

Devam ettiler. Bu arada, orman etraflarında *yanlış* olmaya devam ediyordu. Altlarındaki zemin yeterince düz olmasına rağmen sanki bir eğimde yürüyorlardı.

"Bana tekrar anlat," dedi Adam dikkatle, "rüyalarının nasıl yanlış olduğunu. Daha az küfür ve daha fazla ayrıntı kullan."

"Etrafımızdaki Cabeswater'ı değiştirmeden mi?" Cabeswater ışık taleplerine yanıt vermekte yavaş davranmış olsa da, bu bir kâbus talebine yanıt vermekte yavaş davranacağı anlamına gelmiyordu. Zaten böyle görünüyorken, siyah gövdelerden oluşan gri-yeşil bir yarı-dünya.

"Belli ki."

"Bu şekilde yanıldılar." "Ne

gibi?"

Ronan, "İşte böyle." dedi.

Başka bir şey söylemedi. "Yetim Kız!" diye bağırdı.

Caw caw caw!

Bu kez sesi biraz daha kız gibi, biraz daha az kuş gibiydi. Ronan hızını biraz artırdı; artık tırmanıyorlardı. Sağlarında, çıplak yüzeydeki çatlaklardan fışkıran birkaç küçük ağaçtan başka bir şey olmayan çıplak bir kaya yüzeyi dik bir şekilde aşağıya doğru eğiliyordu. Bu tehlikeli kenar boyunca dikkatle ilerlediler; gevşek bir adım onları metrelerce kaymaya yol açabilirdi ve geri tırmanmak için hızlı bir yol yoktu.

Adam'ın onu takip ettiğinden emin olmak için arkasına baktı; Adam takip ediyordu ve kısılmış gözlerle Ronan'a bakıyordu.

"Cabeswater yanlış olduğu için mi rüyanın yanlış olduğunu düşünüyorsun?" Adam sordu.

"Muhtemelen."

"Yani Cabeswater'ı düzeltirsek, senin rüyalarını da

düzeltmiş oluruz." "Muhtemelen."

Adam hâlâ düşünüyordu, o kadar çok düşünüyordu ki Ronan bunu hissedebildiğini hayal etti. Aslında, Cabeswater'da, Adam ona bu kadar yakınken, gerçekten hissetmiş olması mümkündü.

"Cabeswater'ı bulmadan önce bir şeyleri hayal edebiliyordun, değil mi? Cabeswater olmadan yapabilir misin?"

Ronan durdu ve gözlerini karanlığın içinden kısarak baktı. Yaklaşık on beş metre aşağıda, yürüdükleri eğimli kaya kaydırağı tamamen berrak bir su havuzunda son buluyordu. Yeşil renkliydi çünkü hava yeşildi, çünkü her şey yeşildi, ama bunun dışında su berraktı. Ronan kayalık dibine kadar görebiliyordu. Genişliğinden çok daha derin olduğu belliydi, suyla dolu bir uçurumdu. Bu onun dikkatini çekti. "Neden?"

"Kendini Cabeswater'dan bir şekilde koparırsan, ben onu düzeltene kadar, rüyaların normal olur mu?"

İşte oldu. Adam sonunda doğru soruları soruyordu; muhtemelen cevabı zaten bildiği anlamına gelen soruları. Cabeswater'da geçirdikleri süre uzadıkça, Ronan'ın rüyalarıyla daha fazla birlikte çalıştıkça, Cabeswater'ın kâbusları Ronan'ınkilere daha fazla yansıyor ve tam tersi de oluyordu. Kanıtlar daha da birikti.

Ama şimdi o noktaya geldiklerine göre, Ronan diğer tarafta olmak istediğinden emin değildi. Parmak eklemlerini alnına bastırarak bir sıranın üzerinde geçirdiği *onca* gün, sessizce "*Ben tek miyim*, *bu ne anlama geliyor*?" diye sormuştu.

-

Dedi ki, "Cabeswater ile *daha iyisini* yapabilirim. Orphan Girl'de de. Ama -"

Durdu. Yere baktı. "Bana sor," dedi.

"Sadece yap. Sadece -" "Sana ne

sorayım?"

Ronan cevap vermedi, sadece yere baktı. Etrafındaki yeşil hava solgun tenini renklendirerek hareket ediyor, ağaçlar siyah ve gerçek bir şekilde etrafında kıvrılıyordu; buradaki her şey rüyalarına benziyordu ya da rüyalarındaki her şey buraya benziyordu.

Adam dudaklarını birbirine bastırdı ve sonra, "Cabeswater'ı rüyanda mı gördün?" diye sordu.

Ronan'ın mavi gözleri Adam'a kaydı.

TWENTY-TWO

I 6:21'di.

"Ne zaman?" Adam sordu. "Cabeswater'ı rüyanda gördüğünü ne zaman anladın? Hemen mi?"

Eğimli kayalıkların tepesinde karşı karşıya geldiler, berrak havuz çok aşağıdaydı. Adam'ın kalbi ya adrenalinden ya da ley hattına olan yakınlığından dolayı hızla çarpıyordu.

"Her zaman," dedi Ronan.

Bu Ronan'a bakışını değiştirmemeliydi. Rüya görmek her zaman etkileyici, olağandışı, bir tanrı hatası, genç bir adamın düşüncelerini somut nesnelere dönüştürmesine izin veren ley hattının bir numarası olmuştu. Büyü, ama makul bir büyü. Ama bu - sadece koca bir ormanı hayal etmekle kalmayıp, kendi kafasının dışında bir rüya alanı yaratmak. Adam Ronan'ın rüyalarında duruyordu; bu gerçekleşmenin anlamı buydu.

Ronan kendini düzeltti. "Her zaman öyle sayılır. Buraya geldiğimiz anda onu tanıdım. Kayanın üzerindeki benim el yazım. Sanırım hemen anladım. Sadece inanmam biraz uzun sürdü."

Adam'ın ormana yaptığı o ilk gezintilerle ilgili anılarının her biri yavaş yavaş içinde yer değiştiriyordu. Parçalar yerine oturuyordu. "Bu yüzden sana Greywaren diyor. Bu yüzden onun için farklısın."

Ronan omuz silkti ama bu çok az değil, çok fazla önemsemekten kaynaklanan bir omuz silkmeydi.

"Bu yüzden Latince grameri berbat. Bu *senin gramerin*."

Ronan yine omuz silkti. Sorular Adam'ın içinden akıp g i d i y o r d u, yüksek sesle söylemek çok zordu. Ronan insan mıydı? Yarı hayalperest, yarı rüya, kuzgunların, toynaklı kızların ve koca toprakların yaratıcısı. Aglionby üniformasının onu boğmasına, babasının ona gizlilik yemini ettirmesine, derslere odaklanamamasına şaşmamalı. Adam bunu fark etmişti

daha önce de fark etmişti, ama şimdi yeniden, daha tam ve daha büyük bir şekilde fark etti, Ronan Lynch'in politikacı adaylarının bulunduğu bir sınıftaki gülünçlüğünü.

Adam biraz histerik hissetti. "İşte bu yüzden Latince konuşuyor, Portekizce ya da Galce değil. Oh, Tanrım. Ben -"

Bu ormanla bir pazarlık yapmıştı. Uykuya daldığında ve Cabeswater düşüncelerindeyken, rüyalarına karıştığında, *Ronan* -

"Hayır," dedi Ronan hızlıca, ses tonu eğitimsizdi. "Hayır, bunu ben *icat* etmedim. Bunu anladıktan sonra ağaçlara sordum, neden - bu nasıl oldu diye. Cabeswater bir şekilde benden önce de vardı. Ben sadece hayal ettim. Yani, bu şekilde görünmesini ben sağladım. Bu ağaçları, bu dili ve tüm bu saçmalıkları bilmeden seçtim. Daha önce ley hattının neresindeyse, yok oldu ve o zaman bir bedeni, bir şekli yoktu - onu hayal ettiğimde, onu fiziksel forma geri getirdim, hepsi bu. Buna ne diyorlardı? *Manifesto*. Ben sadece onu başka bir düzlemdeyken tezahür ettirdim. O ben değilim."

Adam'ın düşünceleri çamurun içinde dönüp duruyordu; hiçbir ilerleme kaydedemedi. "Cabeswater ben değilim," diye tekrarladı Ronan. "Sen hâlâ sadece sensin."

Bunu söylemek başka bir şeydi, Ronan Lynch'i hayalinde var ettiği ağaçların arasında dururken görmek başka bir şeydi, onlarla bir parça gibi *görünüyordu* çünkü onlarla bir parçaydı. Sihirbaz - Ronan'ın Adam'ın tekinsiz olmasını sorun etmemesine şaşmamalı. Ona *ihtiyaç duymasına* da şaşmamalı.

"Sana neden söyledim bilmiyorum," dedi Ronan. "Yalan söylemeliydim."

"Bana bir saniye izin ver, olur mu?" Adam sordu.

"Her neyse."

"Kızgın olamazsın, çünkü bunu enine boyuna düşünüyorum."

"Her neyse dedim."

"Buna inanman ne kadar sürdü?" Adam sordu. "Hâlâ deniyorum," diye yanıtladı Ronan.

"O zaman yapamazsın -" Adam sözünü kesti. Birden kendini yüksekten düşmüş gibi hissetti. Ronan'ın büyük bir rüya gördüğünü anladığı zamanki hissin aynısıydı bu. Tekrar olduğunda bunun gerçekten ley hattı mı yoksa Ronan'ın ifşasının şoku mu olduğunu merak edecek zamanı olmuştu. Bu kez etraflarındaki ışık da onunla birlikte sarktı.

Ronan'ın ifadesi keskinleşmişti.

"Ley hattı ..." Adam başladı ve sonra bu düşünceyi nasıl bitireceğinden emin olamayarak sözünü kesti. "Ley hattına bir şeyler oluyor. Sanki

büyük hayaller kurduğunuzda."

Ronan kollarını açtı, anlamı açıktı. *Ben değilim.* "Ne yapmak istiyorsun?"

"Durum böyleyken burada kalmalı mıyız bilmiyorum," dedi Adam. "Gül deresine gitmeye çalışmamız gerektiğini kesinlikle düşünmüyorum. Onu birkaç kez daha arayalım."

Ronan Adam'a bakarak durumunu değerlendirdi. Adam'ın dairesinde diz çöküp ellerini başının üzerine koyması ve az önce öğrendiklerini düşünmesi gerektiğini hissettiğini doğru bir şekilde gördü. "Sadece bir kez daha yapmaya ne dersin?" dedi.

Birlikte bağırdılar: *"Yetim Kız!"*

Niyet, kasvetten daha keskin bir şekilde paylaştıkları kelimeleri kesti. Orman dinledi.

Yetim Kız ortaya çıktı, takkesini kocaman gözlerinin üzerine indirmişti, kazağı eskisinden daha da erkeksiydi. Bu gri-yeşil ormanda, karanlık ağaçların arasında sekerek geldiği gibi gelmemesine engel olamıyordu. Adam'ın Ambarlar'da gördüğü eski fotoğraflara, yıkılmış bir ülkeden gelen kayıp bir göçmen çocuğa aitmiş gibi görünüyordu.

"İşte buradasın, seni kestane," dedi Ronan, Testere gergin bir şekilde gevezelik ederken. "Nihayet."

Kız isteksizce Adam'ın saatini ona geri verdi. Adam saati son gördüğünden beri kordonunda diş izleri oluşmuştu. Yüzünde 6:21 yazıyordu. Çok kirliydi.

"Sende kalabilir," dedi Adam, "şimdilik." Saate gerçekten kıyamazdı ama kızın hiçbir şeyi, hatta bir adı bile yoktu.

Adam'ın bu yerin eski ve temel dili olduğunu bildiği garip, karmaşık dilde bir şeyler söylemeye başladı - genç Ronan'ın uzun zaman önceki rüyalarında Latince sanmış olması gereken dil - ve sonra kendini durdurdu. Onun yerine, "Dikkat et," dedi.

"Ne için?" Ronan sordu.

Yetim Kız çığlık attı.

Işık söndü.

Adam bunu göğsünde hissetti, bu enerji düşüşünü. Sanki kalbine giden her atardamar makaslanmış gibiydi.

Ağaçlar uludu; yer titredi.

Adam çömeldi, nefes almak için, yardım için, Cabeswater'ın ona kalp atışlarını geri vermesi için ellerini yere bastırdı.

Yetim Kız gitmişti.

Hayır, gitmemişti. Eğimli kaya yüzeyinden metrelerce aşağıya düşüyordu, parmakları tutunmak için pençeliyor, toynakları sıyrılıyor, küçük kayalar onunla birlikte aşağı yuvarlanıyordu. Yardım için ağlamadı - sadece kendini kurtarmaya çalıştı. Onun berrak su havuzuna doğru kayışını izlediler ve su çok şeffaf olduğu için ne kadar aşağıya düştüğünü görebiliyorlardı.

Ronan hiç duraksamadan onun peşinden atladı.

TWENTY-THREE

It 6:21'di.

Ronan suya o kadar sert vurdu ki görüşünün arkasında kıvılcımlar gördü. Havuz kan kadar sıcaktı ve bu sıcaklığı düşündüğü anda bu havuzu hatırladığını fark etti. Daha önce rüyasında görmüştü.

Asitti.

Sıcaklık onu yediği içindi. Bu rüyanın sonunda ondan geriye kemiklerden başka bir şey kalmamıştı, Nuh gibi üniforma içinde beyaz toplanmış çubuklar.

Ronan hemen tüm niyetini Cabeswater'a doğru fırlattı.

Asit olmasın, diye düşündü. *Asit*

olmasın. Yine de teni ısındı.

"Asit değil," dedi yüksek sesle, havuza doğru, gözleri yanarken. Sıvı ağzına aktı, burun deliklerine doğru emildi. Tırnaklarının altında fokurdadığını hissedebiliyordu. Altında bir yerlerde Öksüz Kız vardı ve garip denizde ondan birkaç saniye daha uzun süre kalmıştı. Onun ne kadar zamanı vardı? Şu anda rüyayı bilecek kadar iyi hatırlayamıyordu. Kelimeleri doğrudan asidin içine üfledi. *"Güvenli hale getir."*

Cabeswater etrafını sarmış, titriyor, omuz silkiyor, itirazını kabul etmeye çalışıyordu. Şimdi Yetim Kız'ın hemen altında yavaşça battığını görebiliyordu. Gözlerini kapatmıştı; onun peşinden geldiğini bilmiyordu. Muhtemelen yardım da beklemiyordu. Yetim kız, yetim oğlan.

Ronan ona doğru çırpındı - iyi bir yüzücüydü ama havasız ve asitle yüzemezdi.

Sıvı teninde hırıldadı.

Adam onun büyük boy kazağını kaptı ve kızın gözleri iri, tuhaf ve ürkmüş bir şekilde açıldı. Ağzı *Kerah?* şeklindeydi ve sonra onun kolunu yakaladı. Bir an için

O anda ikisi de battı, ama o aptal değildi ve boştaki eliyle kürek çekmeye ve taş duvarları tekmelemeye başladı.

Yüzeyin kilometrelerce altına batmış gibi hissediyorlardı.

"Cabeswater," dedi Ronan, ağzından kocaman baloncuklar çıkarken. Beyni problem çözme konusunda başarısız oluyordu. "Cabeswater, *hava*."

Cabeswater normalde onu güvende tutardı. Cabeswater normalde insan vücudunun ne kadar kırılgan olduğunu bilirdi. Ama şu anda onu dinlemiyordu ya da dinliyordu ama bu konuda hiçbir şey yapamıyordu.

Havuz etraflarında kaynıyordu.

Ölecekti ve tek düşünebildiği, eğer ölürse Matthew'un hayatının da nasıl sona ereceğiydi.

Birden bir şey ayağına çarptı. Ellerine bastırdı. Göğsünü ezdi. Nefesi kesildi - her şey kararmadan önce Yetim Kız'ı yakalamak için sadece zamanı vardı.

Ve sonra aşağıdan itilerek sudan dışarı fırladı. Havuzun kayalık kenarına doğru kustu. Yetim Kız onun kollarından yuvarlandı. İkisi de sıvıyı öksürerek çıkardı; dilindeki kabarcıklardan dolayı pembemsiydi. Yapraklar Ronan'ın kollarına, Yetim Kız'ın kollarına sıvanmıştı. Çok fazla yaprak.

Ronan dalgın dalgın omzunun üzerinden baktığında havuzun tamamının sarmaşıklar ve çalılarla dolu olduğunu gördü. Sarmaşıklar hâlâ havuzun dışında yavaşça büyüyordu. Bitkilerin suya batmış kısımları asit tarafından yenmeye başlamıştı bile.

Onları boğulmaktan kurtaran şey buydu. Dallar tarafından kaldırılmışlardı.

Adam havuzun diğer tarafına çömelmiş, koşacakmış ya da dua edecekmiş gibi başını eğmiş, ellerini iki yanındaki kayaya bastırmış, parmak eklemleri bembeyaz olmuştu. Ellerinin arasına birkaç küçük taş yerleştirmiş, bu taşlar ona anlamlı gelmiş olmalıydı. Hâlâ büyümekte olan dallardan biri ayak bileklerine ve bileklerine dolanmıştı.

Gerçek Ronan'ın yüzüne çarptı: Bitkiler hayatlarını kurtarmamıştı.

Adam Parrish hayatlarını kurtarmıştı. "Parrish," dedi Ronan.

Adam kafasını kaldırdı, gözleri bomboştu. Titriyordu.

Öksüz Kız havuzun etrafından dolanarak, kenardan iyice uzaklaşıp Adam'ın yanına gitti. Aceleyle, parmağı ve başparmağıyla havuzun içindeki küçük taşlara vurdu. Bir anda sarmaşıkların büyümesi durdu. Adam ürpererek arkasına yaslandı, yüz ifadesi hâlâ uzakta ve hastaydı. Sağ eli seğirdi

Bakması pek de rahat olmayan bir şekilde. Yetim Kız onun sol elini tuttu ve avucunu öptü - o sadece gözlerini kapattı - ve sonra aceleci bakışlarını Ronan'a çevirdi.

"Dışarı! Ona ihtiyacımız var!" dedi.

"Nereden?" Ronan havuzun etrafından onlara doğru ilerleyerek sordu. Kayalıklara, etrafındaki dağın yamacına baktı, bir çıkış yolu çizmeye çalışıyordu.

"Cabeswater," dedi Yetim Kız. "Bir şeyler oluyor. Ah!"

Havuzdaki batmış ve zarar görmüş yaprakların arasında sıvı siyaha dönüyordu. Bu bir kâbustu.

"Ayağa kalk Parrish," dedi Ronan, Adam'ın kolunu tutarak. "Buradan çıkıyoruz."

Adam gözlerini açtı; göz kapaklarından biri düşmüştü. "Onun da bizimle geleceğini unutma." dedi.

TWENTY-FOUR

I 6:21'di.

Fox Way'in telefonuna uzun zamandır kimse cevap vermiyordu. Blue, annesinin istediği gibi her kırk beş dakikada bir evi aramak için Gansey'in telefonunu kullanmıştı ama kimse açmamıştı. Bu ona ilk seferinde olağandışı gelmemişti; hat uzun mesafeli bir psişik danışma ile meşgulse, dışarıdan gelen aramalar telesekretere düşerdi. Yine de bunun sürekli olması olağandışıydı. Blue kırk beş dakika sonra tekrar denedi, sonra bir kez daha.

"Gitmemiz gerek," dedi Blue Gansey'e.

Bunu sorgulamadı. Henry Cheng'in hakkını vermek gerekirse, oldukça hayırsever bir şekilde sarhoş olmasına ve kalmalarını tercih etmesine rağmen o da sorgulamadı. Bunun yerine, bunun özel bir mesele olduğunu ve dokunulmaması gerektiğini hemen anlamış gibiydi. Çarşaflarını alıp onlara iyi geceler diledi ve Blue'ya bir kez daha Venezuela'ya onunla birlikte gitmesi için yalvardı.

Arabada, Gansey'in saatinin 6:21'i gösterdiğini fark ettiler. Bir sorun vardı.

300 Fox Way'de ön kapıyı denedi. Geç olmasına rağmen - geç miydi? Saat 6:20'ydi, şimdi 6:21, hep 6:20, sonra 6:21 - kapı kilitli değildi. Yanındaki Gansey hem temkinli hem de elektrikliydi.

Ön kapıyı arkalarından kapattılar. Bir şeyler ters gidiyordu.

Karanlık evde, Mavi neyin yanlış olduğunu hemen anlayamadı, sadece bir şey olduğundan kesinlikle emindi. Bu duyguyla donup kalmıştı, onu neyin rahatsız ettiğini bulana kadar hareket edemiyordu. *Psişik olmak böyle bir şey olmalı,* diye düşündü.

Elleri titriyordu.

Sorun neydi? Belki de her zamankinden daha karanlıktı, mutfaktan gelen ortam ışığı geceye nüfuz edemiyordu. Belki de normalde olduğundan daha serindi, ama bu onun endişesinden kaynaklanıyor olabilirdi. Daha sessizdi, televizyon sesi ya da kupa şıngırtısı yoktu ama bu sadece saatin geç olmasından kaynaklanıyor olabilirdi. Bir ampul titredi - hayır, sadece koridordaki masanın üzerinde duran saatin cam yüzünden yansıyan araba ışıklarıydı. Saat 6:21'i gösteriyordu.

Hareket edemiyordu.

Burada dehşetten başka bir şeyle kapana kısılmış olmak imkânsız görünüyordu ama yine de ayaktaydı. Kendi kendine, gizemli mağaralarda süründüğünü, kâbus gibi bir ejderhanın kıvılcımlarının altında durduğunu ve elinde silah olan çaresiz bir adamın huzurunda bulunduğunu, bu yüzden bariz bir tehdidin olmadığı kendi evi gerçeğinin onu felç etmemesi gerektiğini söyledi.

Ama hareket edemiyordu ve Gansey de kıpırdamıyordu. Bir parmağını dalgınca sol kulağına bastırmıştı. Gözlerinde, kısa bir süre önce mağarada geçirdiği panik ataktan hatırladığı camsı bakış vardı.

Dünyada kalan son iki kişinin onlar olduğuna dair yarım bir düşüncesi vardı. Oturma odasına girdiğinde cesetlerden başka bir şey bulamazdı.

Kendini tutamadan, içinden tek bir inilti notası kaçtı.

Mantıklı olun!

Gansey'nin eli onunkine dolandı. Gansey'in avucu terlemişti ama bunun bir önemi yoktu - onunki de terlemişti. İkisi de dehşete düşmüştü.

Şimdi düşününce evin hiç de sessiz olmadığını anladı. Sessizliğin altında, uyumsuz elektronik cihazlar gibi çatırdayan ve uğuldayan bir şey duydu.

Gansey'nin gözleri onunkilere kaydı. Kadın minnettarlıkla onun parmaklarını sıkıca kavradı. Sonra aynı anda birbirlerinin ellerini bıraktılar. Kendilerini savunmak için iki ellerine de ihtiyaçları olup olmadığından emin değillerdi.

Çekil, Mavi.

Yavaşça ilerlemeye başladılar, döşeme tahtaları gıcırdamaya başlarsa ikisi de tereddüt ediyordu. İkisi de ne bulduklarından emin olana kadar ses çıkarmaktan korkuyordu.

Sadece korkuyorum.

Merdivenlerin dibinde elini korkuluğun sert topuzuna dayadı ve dinledi. Daha önce duyduğu uğultu şimdi daha yüksek, daha uyumsuz ve canlıydı. Vızıltılı, sözsüz bir şarkıydı bu, bir notayı ürkütücü bir şekilde seslendiriyor, sonra alışılmadık skalanın daha yukarısındaki başka bir notaya modülasyon yapıyordu.

Tam arkalarından gelen bir gümbürtü Gansey'nin irkilmesine neden oldu. Ama Mavi *bu* sesten memnundu, çünkü bunu biliyordu. Bu, kuzeninin dev takunyalarının engebeli zeminde çıkardığı fırça sesiydi. Rahatlamış bir halde arkasını döndüğünde Orla'yı her zamanki İspanyol paça pantolonunun içinde rahatlatıcı bir şekilde tanıdık ve aptal bir halde buldu. Bakışları Mavi'nin başının üzerinde bir yere sabitlenmişti.

"Orla," dedi Mavi ve kuzeninin gözleri onunkilerle buluşmak

için düştü. Orla çığlık attı.

Mavi'nin elleri bir çocuk gibi kulaklarının üzerine kapanarak aklına gelmeden hareket etti ve ayakları da onu takip ederek Gansey'e doğru tökezledi. Orla ellerini kalbinin üzerine bastırdı ve tekrar çığlık attı, ses çatlıyor ve daha da yükseliyordu. Bu, Mavi'nin kuzeninden duyabileceğini hiç düşünmediği bir şeydi. Blue'nun bir parçası çığlık atan Orla'nın yüzü olmasın, izleyen Blue'nun bedeni olmasın, gerçek yerine bir rüya olsun diye ondan uzaklaştı.

Orla sessizliğe gömüldü.

Ama gözleri hâlâ Mavi'nin ötesindeki hiçliğe bakıyordu. Kendi içindeki bir şeye. Omuzları dehşetle sarsıldı.

Ve her şeyin arkasında, evin içinde bir yerlerden gelen uğultu devam ediyordu.

"Orla," diye fısıldadı Gansey. "Orla, beni duyabiliyor musun?"

Orla cevap vermedi. Mavi'nin göremediği bir dünyaya bakıyordu.

Mavi gerçeği söylemek istemedi ama yine de söyledi. "Sanırım sesi bulmamız gerekiyor."

Gansey acımasızca başını salladı. Orla'yı görmeden ağladığı yerde bırakarak evin derinliklerine doğru süzüldüler. Ön holün sonunda, mutfağın ışığı güvenlik ve kesinlik vaat ediyor gibiydi. Ama mutfakla aralarında okuma odasının kapısının karanlığı vardı. Blue'nun kalbi ona odanın içinin tamamen karanlık olduğunu söylese de, gözleri ona içerideki masanın üzerinde üç mum olduğunu gösterdi. Onlar yanıyordu. Ama bu önemli değildi. Karanlığı etkilemiyorlardı.

Okuma odasının içinden garip, çok başlı bir vızıltı yayıldı.

Ayrıca, sanki biri süpürgeyi döşeme tahtalarının üzerinde gezdiriyormuş gibi sıkıcı bir sürtünme sesi de geliyordu.

Gansey'nin parmak eklemleri onunkilere belli belirsiz dokundu.

Bir adım at.

Bir adım attı.

Girin.

İçeri girdiler.

Okuma odasının zemininde, Noah kıvranıyor ve seğiriyordu, vücudu imkansızdı. Bir yerlerde ölüyordu. Her zaman ölüyordu. Blue onu daha önce de ölümünü canlandırırken görmüş olsa da, izlemek hiç bu kadar kolay olmamıştı. Yüzü tavana dönüktü, ağzı akılsız bir acıyla açıktı.

Gansey'nin nefesi duyulabilir şekilde kesildi.

Noah'nın yukarısında, Calla büyük okuma masasında oturuyordu, gözleri hiçbir şeye odaklanmamıştı. Elleri dağınık tarot kartlarının üzerinde duruyordu. Yanlarında bir telefon duruyordu; uzun mesafeli bir okumanın ortasındaydı.

Uyumsuz uğultu her şeyden daha yüksekti.

Calla'dan geliyordu.

"Korkuyor musun?" Noah fısıldadı.

Hem Gansey hem de Mavi başladı. Noah'nın seğirmesinin durduğunu fark etmemişlerdi ama durmuştu ve sırt üstü yatmış, dizlerini yukarı çekmiş, onlara bakıyordu. Yüz ifadesinde birdenbire biraz alaycı, biraz da Noah'ya benzemeyen bir şey oldu. Kafatasının dişleri dudaklarının arasından gülümsüyordu.

Blue ve Gansey birbirlerine baktılar.

Nuh olan şey sanki bir şeyin yaklaştığını duymuş gibi aniden başını kaldırdı. O da mırıldanmaya başladı. Müzikal değildi.

Blue'nun vücudundaki her cep telefonu ona bir uyarı

gönderdi. Sonra Noah çoğaldı ve tekleşti.

Mavi bunu başka nasıl ifade edeceğinden emin değildi. Bir Nuh vardı, sonra onun hemen yanında, diğer tarafa bakan bir başkası ve sonra yine tek bir Nuh. Bunun Nuh'ta bir hata mı yoksa Nuh'u nasıl gördüğünde bir hata mı olduğuna karar veremiyordu.

"Hepimiz korkmalıyız," dedi Noah, sesi uğultudan incelmişti. "Zamanla oynadığınızda -"

Birden onlara yaklaştı, göz göze geldiler, ayakta duruyordu ya da en azından sadece yüzü öyleydi ve göz açıp kapayıncaya kadar tekrar birkaç adım uzaklaştı. Nuh'luğunun bir kısmını - çocuk kisvesini - tekrar üzerine çekmişti. Ellerini bir koşucu gibi dizlerinin üzerine koymuştu ve her nefes alış verişinde, uğultu isteksizce ondan kaçıyordu.

Blue'nun ve Gansey'in nefesi önlerinde bir bulut gibi asılı duruyor, sanki ölülermiş gibi parıldıyordu. Noah onlardan enerji çekiyordu. Çok fazla enerji.

"Mavi, git," dedi Noah. Sesi gergindi ama iğrenç uğultuyu kontrol altına almıştı. "Gansey... git. Ben olmayacağım!" Sağa doğru kaydı ve

sonra tekrar geri döndü; maddenin davranması gereken yol bu değildi. Dudaklarının arasından orantısız bir gülümseme geçti, örülmüş kaşlarıyla tamamen zıttı ve kayboldu. Yüzünde bir meydan okuma vardı ve sonra yoktu.

"Gitmiyoruz," dedi Mavi. Ama tüm korumasını kendi etrafına toplamaya başladı. Noah'nın hem Gansey'i hem de Calla'yı etkilemesini engelleyemezdi ama kendi pilini kesebilirdi.

"Lütfen," diye tısladı Noah. "Unmaker, unmaker." "Noah," dedi Gansey, "sen bundan daha güçlüsün."

Noah'ın yüzü karardı. Bir kalp atışı kadar kısa bir sürede kafatasından mürekkebe dönüştü. Sadece dişleri parlıyordu. Nefes aldı ya da güldü. "HEPINIZ ÖLECEKSINIZ."

"Bırakın onu!" Mavi hırladı.

Gansey soğuktan fena halde ürperdi. "Noah, bunu yapabilirsin."

Nuh ellerini önüne kaldırdı, avuç içleri ve parmaklar pençe dansı yapar gibi birbirine bakıyordu. Onlar Nuh'un elleriydi ve sonra karalanmış çizgiler oldular.

"Hiçbir şey imkânsız değildir," dedi Noah, sesi düz ve derindi. Kesik kesik çizilmiş çizgiler yine ellerinin yerini aldı, yozlaşmış ve işe yaramaz. Mavi göğüs boşluğunun içini görebiliyordu ve orada siyahtan başka bir şey yoktu. "Hiçbir şey imkânsız değildir. Onun için geliyorum. Onun için geliyorum. Onun için geliyorum."

Blue'yu bu yaratığa bu kadar yakın tutan tek şey, bir suça tanıklık ettiği bilgisiydi. Bu Noah'ın istemeden dehşete düşmesi değildi. Bu, Noah*'nın içinde,* Noah *aracılığıyla*, izni olmadan olan bir şeydi.

Uğultulu ses devam etti. "Onun için geliyorum - *Mavi!* - Onun için geliyorum - *Lütfen! Gidin!* - Onun için geliyorum -"

"Seni bırakmayacağım," dedi Mavi. "Korkmuyorum."

Nuh vahşi bir kahkaha attı, bir goblinin sevinciydi bu. Yüksek, yan bir sesle, "Olacaksın!" diye heyecanlandı.

Ve sonra kendini ona doğru attı.

Mavi, Noah'nın pençeleri yüzüne saplandığı sırada Gansey'nin onu yakalamaya çalıştığını gördü.

Okuma odası karanlık olduğu kadar aydınlıktı da. Acı ve parlaklık, soğuk ve sıcak -

Gözünü çıkarıyordu.

"Noah!" diye feryat *etti*.

Her şey eğri büğrü çizgilerden oluşuyordu.

Ellerini yüzüne götürdü ama hiçbir şey değişmedi. Pençelere takıldığını hissetti, parmakları etine saplanmıştı. Sol gözü sadece beyaz görüyordu; sağ gözü ise sadece siyah. Parmakları kayganlaşmıştı; yanağı sıcaktı.

Işık Nuh'tan güneşten gelen bir parlama gibi patlıyordu.

Birdenbire eller omuzlarını kavradı ve onu kendisinden uzaklaştırdı. Etrafı sıcaklık ve nane şekeriyle sarılmıştı. Gansey ona o kadar sıkı sarılmıştı ki, Gansey'in ona karşı titrediğini hissedebiliyordu. Uğultu her yerdeydi. Gansey onunla Noah'nın uğultulu öfkesi arasına girmek için döndüğünde bunu yanan yüzünde hissedebiliyordu.

"Oh, Tanrım. Blue, senin enerjine ihtiyacım var," dedi Gansey ona, tam kulağının dibinde ve kelimelerine sinmiş korkuyu duydu. "Şimdi."

Kalbinin her atışında acı patlıyordu ama kaygan parmaklarını almasına izin verdi.

Gansey onun elini kavradı. Enerjisinin etrafındaki tüm duvarları yıktı.

Net, kesin ve yüksek sesle o şeye şöyle dedi: *"Ol. Noah."*

Oda sessizliğe gömüldü.

TWENTY-FIVE

I 6:21'di.

Ley hattının altı yüz milden biraz daha aşağısında, Charles Nehri'nin karanlık ve soğuk dalgaları üzerinde bir milyon küçük ışık göz kırpıyordu. Kasım ayının dişlek havası Colin Greenmantle'ın Back Bay'deki evinin balkon kapısından içeri girdi. Kapıyı açık bırakmamıştı ama yine de açıktı. Sadece bir aralık.

Sürünerek girdiler.

Colin Greenmantle'ın kendisi de evin zemin katında, koleksiyonu için ayırdığı altın sarısı kahverengi, penceresiz odadaydı. Vitrinler çok güzeldi, cam ve demir, örgü ve altın, uygun şekilde tuhaf nesneler için uygun şekilde tuhaf görüntüler. Sandıkların altındaki zemin Pennsylvania'daki eski bir çiftlik evinden devşirilmiş meşeden yapılmıştı; Greenmantle'lar her zaman eskiden başkasına ait olan şeylere sahip olmayı tercih ederlerdi. Odanın gerçekte ne kadar büyük olduğunu söylemek imkansızdı, çünkü tek ışık her bir sıra dışı eseri aydınlatan spot ışıklarıydı. Ampuller, gece denizindeki gemiler gibi her yöndeki karanlığın içinde parlıyordu.

Greenmantle eski bir aynanın önünde durdu. Kenarları akantus yaprakları ve diğer kuğularla ziyafet çeken kuğularla oyulmuştu ve en üst çerçeveye pirinç çerçeveli bir saat yerleştirilmişti. Saatin kadranında akşam 6:21 yazıyordu. Sözde aynanın kendisi, eğer ailede yakın zamanda bir ölüm olmuşsa, izleyicilerin yansımalarına gözyaşı damlatıyordu. Onun yansıması kuru gözlüydü ama yine de acınacak halde göründüğünü hissetti. Bir elinde, etiketinde kiraz ve grafit notaları vaat eden bir şişe Cabernet Sauvignon tutuyordu. Diğer elinde ise karısı Piper için aldığı bir çift küpe vardı. Üzerinde güzel kesimli bir ceket ve bir çift boxer vardı. Misafir beklemiyordu.

Yine de geldiler, ikinci kattaki kütüphanenin kartonpiyerleri arasında birbirlerinin bedenleri üzerinde sürünerek ilerlediler.

Greenmantle doğrudan şişeden bir yudum şarap aldı - mutfaktan seçerken, bunun tek bir kadeh taşımaktan daha estetik olarak acınası ve çaresiz görüneceğini düşünmüştü ve öyle de oldu. Keşke burada estetik açıdan ne kadar acınası ve çaresiz göründüğünü görecek biri olsaydı.

"Kara barut ve terk edilmişlik notaları," dedi yansımasına. Bir yudum daha aldı; bu yudumda boğuldu. Aynı anda biraz fazla barut ve terk edilmişlik.

Yansıması gözlerini kamaştırdı; karısı arkasında duruyordu, parmakları boğazına sarılmıştı. Sarı saçlarından birkaçı pürüzsüz saçlarından ayrılmıştı ve arkasındaki koleksiyon ışıkları bu saç tellerini altın-beyaz-ateş gibi yakıyordu. Gözleri siyahtı. Kaşlarından biri kalkıktı ama parmak uçları adamın tenine bastırırken başka türlü şaşkın görünmüyordu. Boynu morarmıştı.

Gözlerini kırpıştırdı.

Orada değildi.

Oraya hiç gitmemişti. Onu geride bırakmıştı. Aslında adam onu geride bırakmıştı ama her şeyi o başlatmıştı. Tam da adam oyuncaklarını alıp gitmeye hazır olduğuna karar verdiğinde, Virginia'nın vahşi doğasında hatırı sayılır miktarda patavatsız şiddet suçunu sürdürmeyi seçen oydu.

Greenmantle aynaya "Yalnızım," dedi.

Ama o değildi. Merdivenlerden vızıldayarak indiler, resim çerçevelerinin tepelerine kondular ve sekerek mutfağa girdiler.

Greenmantle aynadan dönüp koleksiyonuna baktı. Dört kollu bir zırh, cüce keçi büyüklüğünde tahnit edilmiş bir tek boynuzlu at, cam kutusunun zeminine sürekli kan damlatan bir kılıç. Yaklaşık yirmi yıllık koleksiyonun en iyisini temsil ediyordu. Greenmantle, aslında en iyisi değil, sadece Piper'ın dikkatini çekebileceğini düşündüğü nesneler, diye düşündü.

Odanın koridorunda bir şey duyduğunu düşündü. Bir uğultu.
Ya da tırmalamak. Tam olarak tırmalamak değil - bunun için çok hafifti.

"Sayısız kişisel ihanetin ardından Colin Greenmantle otuzlu yaşlarının sonlarında sinir krizi geçirdi," diye anlattı Greenmantle sesi duymazdan gelerek, "bu da pek çok kişinin onun karanlıkta kaybolacağına inanmasına yol açtı."

Elindeki küpelere baktı. Bu küpeleri edinmek için iki yıl önce harekete geçmişti ama tedarikçilerinin Gambiya'da bir kadının kafasından kesmesi bu kadar uzun sürmüştü. Söylentilere göre küpeyi takan kişi duvarların arkasını görebiliyormuş. En azından bazı duvarların. Tuğla değil. Taş değil. Ama alçıpan. Alçıpanla başa çıkabiliyorlardı. Greenmantle'ın delinmiş kulakları yoktu, bu yüzden onları denememişti. Ve Piper yeni bir suç hayatı peşinde koşarken, bunu asla öğrenemeyecekmiş gibi görünüyordu.

"Ancak izleyenler Colin'in kişisel metanetini hafife almışlardı," dedi. "Duygusal yaralanmalardan sonra kendini toparlama becerisi."

Tam ziyaretçiler kapıdan içeri daldığı sırada kapıya döndü.

Gözlerini kırpıştırdı.

Ortadan kaybolmadılar.

Gözlerini kırpıştırdı, tekrar kırpıştırdı ve kapıdan hâlâ bir şey giriyordu; ne hayal gücünün ürünü ne de lanetli bir ayna görüntüsü olan bir şey. Zihninin sesi ve görüntüyü algılaması bir anını aldı ve bunun tek bir ziyaretçi olmadığını fark etti: Çok sayıda ziyaretçi vardı. Birbirlerinin üzerine dökülüyor, yuvarlanıyor ve tırmalıyorlardı.

Bir tanesi sürüden kurtulup ona doğru düzensiz bir şekilde uçana kadar böcek olduğunu fark etmedi. Siyah eşek arısı bileğine konduğunda, kendi kendine ona tokat atmamasını söyledi. Onu soktu.

"Orospu!" dedi ve şarap şişesini ona doğru savurdu.

İlkine bir eşek arısı daha katıldı. Greenmantle kolunu sallayarak onu yerinden oynattı ama bir üçüncüsü ona doğru uçtu. Bir dördüncü, bir beşinci, bir koridor dolusu. Hepsi onun üzerindeydi. Üzerinde güzel bir ceket, boxer ve eşek arıları vardı.

Dönerken küpeleri yere düştü. Aynadaki yansımasından gözyaşları damlıyordu ve eşek arılarını değil, Piper'ı gördü, kolları ve gülümsemesi ona sarılmıştı.

"İşimiz bitti," dedi ağzından.

Işıklar söndü.

Saat 6:22'ydi.

TWENTY-SIX

Y Piper Greenmantle hakkında ne isterseniz söyleyebilirsiniz, ama işler tam olarak istediği gibi gitmediğinde bile o pes etmedi.

hayal etti. Fiziksel olarak tatmin edici olduktan çok sonra bile Pilates yapmaya devam etti, diğer üyelerden çok daha hızlı bir okuyucu olduğunu keşfettikten sonra kitap kulübüne katılmaya devam etti ve kendisine en yakın kuaför sağlık ihlalleri nedeniyle kapatıldıktan sonra bile her iki haftada bir sahte vizon kirpik diktirmeye devam etti.

Bu yüzden, kiralık evinin yakınında gömülü olduğu varsayılan büyülü bir uyku varlığını aramaya başladığında, onu bulana kadar pes etmedi.

Unmaker.

Onu bulduğunda söylediği ilk şey bu olmuştu. Onun sorusuna ("Bu da ne?") cevap verdiğini anlaması biraz daha uzun sürmüştü.

Piper'ın savunmasına göre, uyuyan kişi rahatsız ediciydi. Bir insan bekliyordu ama onun yerine, ilk olarak eşek arılarını itici bulmasa ve ikinci olarak eşek arılarının on bir inç uzunluğunda olmaması gerektiğini düşünmese eşek arısı diyeceği, öldürücü siyah altı bacaklı bir yaratık buldu.

"Bu bir iblis," demişti Neeve. Neeve rahatsız üç ayaklı sehpalarının üçüncü ayağıydı. Güzel elleri ve kötü saçları olan, yumuşak sesli, bodur bir kadındı; Piper onun bir televizyon medyumu olduğunu düşünüyordu ama bu bilgiye nasıl ulaştığını hatırlayamıyordu.

Neeve bir iblisi ortaya çıkardığı için mutlu görünmüyordu ama Piper o sırada ölmek üzereydi ve arkadaşlarıyla pek konuşmuyordu. Diğer tüm sosyal incelikleri atlamış ve iblise, "Seni uyandırdım. Bana bir iyilik yapar mısın? Bedenimi onar."

Sana iyilik yapacağım.

Öyle de oldu. Karanlık mezardaki hava biraz bulanıklaştı ve sonra Piper'ın kan kaybından ölmesi durdu. Bunun her şeyin sonu olmasını bekliyordu. Ama iyilik yapmanın tek seferlik bir şey olduğu, ama iyilik yapmanın sonsuza dek süreceği ortaya çıkmıştı.

Şimdi ona bir bak. Mağaradan çıkmışlardı, güneş parlıyordu ve Piper az önce korkak pislik kocasını öldürmüştü. Büyü onun içinde çalkalanıyordu ve dürüst olmak gerekirse, kendini oldukça kötü hissediyordu. Yanı başında bir şelale yukarıya, geriye doğru çarpıyor, su büyük nefesler halinde gökyüzüne püskürüyordu. Piper'a en yakın ağaç kabuklarını soyarak ıslak kümeler halinde döküyordu.

"Hava neden böyle hissediyor?" Piper sordu. "Sanki beni tırmalıyor. Tüm zaman boyunca böyle seğirecek mi?"

"Sakinleştirici olduğuna inanıyorum," dedi Neeve soluk sesiyle. "Kocanızın ölüm anından ne kadar uzaklaşırsak o kadar sakinleşiyoruz. Bunlar artçı şoklar. Orman, aynı güç kaynağını kullanıyor gibi görünen ve ormana odaklanmış olan iblisten kurtulmaya çalışıyor. Orman öldürmek için kullanılmaya tepki veriyor. Buranın yaratımla ilgili olduğunu hissedebiliyorum ve bu yüzden buna ters düşen her adımınız bu tür bir ruhsal sarsıntıya neden olacaktır."

"Hepimiz istemediğimiz şeyler yaparız," dedi Piper. "Bir sürü insanı öldürecek değiliz ya. Bu sadece babama onunla barışmak konusunda ciddi olduğumu kanıtlamak içindi."

İblis sordu: *Şimdi ne diliyorsun?*

Bir ağacın mermerleşmiş eski kabuğuna tutunmuş, eşek arılarının soğukta, rutubette ya da şelaleden gelen esintide kıvrıldıkları gibi sırtını kamburlaştırmıştı. Antenleri ona doğru titriyordu ve artık ortalıkta görünmeyen bir sürüyle birlikte hâlâ vızıldıyordu. Tepede güneş sallanıyordu; Piper'ın aklına aslında gündüz olmadığı düşüncesi geldi. Ağaçtan bir parça daha kabuk sıyrıldı.

"Çevreye zarar veriyor musunuz?" Piper karbon ayak izine her zaman dikkat etmişti. Bütün bir ekosistemi yok edecekse yirmi yılını geri dönüşümle geçirmiş olması anlamsız görünüyordu.

Ben bu ortamın doğal bir ürünüyüm.

Bir dal Piper'ın yanında yere sarktı. Yaprakları simsiyahtı ve içinden kalın sarı bir sıvı akıyordu. Hava titremeye devam ediyordu.

"Piper." Neeve, Piper'ın elini şefkatli bir şekilde tuttu, ters yönde ilerleyen bir şelalenin yanında yırtık pırtık giysiler içindeki birinin bakabileceği kadar sakin görünüyordu. "Uyuyanın mezarına daldığında beni ittiğini biliyorum.

Uyuyanın lütfuna sadece ve sadece senin sahip olmanı sağlayarak beni devreden çıkarmayı ve sadece ve sadece senin kendi seçimlerini kontrol ettiğin ve iblisin lütfuna mazhar olduğun bir geleceğe devam etmeyi umuyordun, muhtemelen beni mağarada en iyi ihtimalle dolaşmaya, en kötü ihtimalle de ölmeye bırakacaktın. O zamanlar sana çok kızgın olduğumu itiraf etmeliyim ve o zamanki duygularım şu anda gurur duyduğum duygular değil. Şimdi görüyorum ki sadece güven sorununuz yok ve beni tanımıyordunuz. Ama eğer istersen..."

Piper, Neeve'in düzgün tırnaklarını fark ettiği için bunun büyük bir kısmını kaçırdı. Kıskanılacak kadar mükemmel, küçük keratin paralarıydılar. Piper'ın kendi tırnakları çökmüş mağaradan çıkmaya çalışmaktan yırtılmıştı.

"... hedeflerinize ulaşmak için daha iyi yollar var. Gerçekten de sihir konusundaki hatırı sayılır tecrübeme güvenmeyi öğrenmeniz çok önemli."

Piper'ın dikkati odaklandı. "Pekâlâ. Orada uyuyakaldım, ama ne? Tüm duygu kısımlarını atla."

"Kendinizi bir iblisle eşleştirmenin akıllıca olduğunu düşünmüyorum. Onlar doğaları gereği katkıdan ziyade eksilticidirler. Verdiklerinden daha fazlasını alırlar."

Piper iblise döndü; ne kadar dikkatli olduğunu söylemek zordu. Hornetlerin göz kapakları yoktu, bu yüzden uyuyor olması mümkündü. "Hayatımı geri almak için bu ormandan ne kadarının ölmesi gerekecek?"

Artık uyandığıma göre, her halükarda hepsini çözeceğim. Eninde sonunda.

"Peki o zaman," dedi Piper. Kötü bir kararın kendisi için verilmiş olmasının verdiği rahatlama hissi vardı. "Bu iş halloldu. Güneş parlarken biz de saman yapabiliriz. Hey - nereye gidiyorsun? Olmak istemiyor musun..." Piper dinledi ve iblis onun düşüncelerine eğildi. "... ünlü mü?"

Neeve gözlerini kırpıştırdı. "Saygıdeğer."

"Aynı fark," dedi Piper. "Şey, henüz gitme. Daha önce seni biraz şaftladım, çünkü ölüyordum ve biraz kabaydım. Sadece birazcık mı? Ama bunu düzeltmek istiyorum."

Neeve bu konuda Piper'ın umduğundan daha az hevesli görünüyordu ama en azından tekrar kaçmaya çalışmadı. Bu olumluydu; Piper gerçekten de iblisle yalnız kalmak istemiyordu. Korktuğu için değil, bir izleyici kitlesiyle daha enerjik hissettiği için. Kendisinin özel bir tür dışa dönük olduğunu ve muhtemelen hayatının geri kalanında da böyle olacağını söyleyen bir online teste girmişti.

Piper Neeve'e, "Bu ikimiz için de yeni bir başlangıç olacak," diye güvence verdi.

İblis başını eğdi, antenleri tekrar sallanmaya başladı. Piper, eşekarısı gözlerinin bu kadar büyük olmaması gerektiğini düşündü. Büyük kahverengi-siyah havacı güneş gözlükleri gibiydiler. Yaşam ve ölüm olasılıkları içlerinde karanlık bir şekilde hareket ediyordu.

Şimdi ne olacak?

Piper, "Babamı tekrar arama zamanı." dedi.

TWENTY-SEVEN

I 6:21 değildi.

Ya gece geç saatlerde ya da sabahın erken saatleriydi.

Adam ve Ronan Mountain View Acil Bakım'a vardıklarında, küçük bekleme odasını Gansey dışında boş buldular. Tepede müzik tıngırdıyordu; floresan ışıkları ruhsuz ve masumdu. Haki pantolonu kanlıydı ve bir sandalyeye oturmuş, başını ellerinin arasına almış, ya uyuyor ya da yas tutuyordu. Karşısındaki duvarda Henrietta'nın bir tablosu asılıydı ve tablodan su damlıyordu, çünkü görünüşe göre şu anda yaşadıkları dünya buydu. Başka bir zaman Adam böyle bir işaretin ne anlama geldiğini anlamaya çalışabilirdi; bu gece zihni zaten veri noktalarıyla dolup taşıyordu. Cabeswater gücünün bir kısmını geri kazandığı için elinin seğirmesi durmuştu ama Adam bunun tehlikenin sona erdiği anlamına geldiği yanılsamasına kapılmamıştı.

Ronan Gansey'e, "Hey, Bok Lordu," dedi. "Ağlıyor musun?" Gansey'nin ayakkabısının yan tarafını tekmeledi. "Sfinkter. Uyuyor musun?"

Gansey yüzünü ellerinden kaldırıp Adam ve Ronan'a baktı. Çenesinin yanında küçük bir kan lekesi vardı. Yüz ifadesi Adam'ın beklediğinden daha keskindi ve Ronan'ın kirli giysilerini görünce daha da keskinleşti. "Neredeydiniz?"

"Cabeswater," dedi Ronan.

"Cabeswa- *Onun* burada ne işi var?" Gansey, Adam'ın arkasındaki kapıdan tökezleyerek giren Yetim Kız'ı yeni görmüştü. Ronan'ın BMW'nin bagajından çıkardığı bir çift çamurlu botun içinde sakardı. Bacakları için çok büyüktüler ve elbette toynakları için tamamen yanlış şekildelerdi ama istenen etki de buydu zaten. "Eğer onu tekrar geri getireceksen, bütün bir öğleden sonrayı onu oraya götürmek için kullanmamızın ne *anlamı vardı*?"

"Her neyse dostum," dedi Ronan, Gansey'nin öfkesi karşısında kaşlarını kaldırarak. "Sadece iki saat sürdü."

Gansey, "Belki iki saat sizin için bir şey ifade etmiyor ama bazılarımız okula gidiyor ve iki saat bizim için bir şey ifade etmiyor" dedi.

"Her neyse, baba."

"Biliyor musun?" Gansey ayağa kalktı. Ses tonunda alışılmadık bir şey vardı, yay kirişi geri çekilmiş gibiydi. "Eğer bana bir kez daha böyle seslenirsen -"

"Mavi nasıl?" Adam araya girdi. Onun ölmediğini zaten tahmin ediyordu, yoksa Gansey'nin Ronan'la tartışacak kadar geniş bir bant genişliği olmazdı. Aslında durumun gerçekte olduğundan daha kötü göründüğünü varsayıyordu, yoksa Gansey bir durum raporu verirdi.

Gansey'nin yüz ifadesi hâlâ keskin ve parıltılıydı. "Gözü onda kalacak."

"Gözü sende *kalsın," diye* yineledi

Adam. "Şu anda dikiş atılıyor."

"Dikişler," diye yineledi Ronan.

Gansey, "Boş yere paniklediğimi mi sandınız? Sana söylemiştim: Noah ele geçirilmişti."

Bir şeytan tarafından ele geçirilmiş gibi. Ele geçirilmiş, Adam'ın eli gibi. Cabeswater'ın içinde kaynayan o kara ile Nuh'un sahiplenmesinin bu şiddetli sonucu arasında Adam, Cabeswater onu koruyamazsa kendi elinin neler yapabileceğini hissetmeye başlamıştı. Bir yanı bunu Gansey'e anlatmak istiyordu ama bir yanı da Adam'ın Cabeswater'la ilk pazarlığı yaptığında Gansey'in acı dolu haykırışını hiç unutmamıştı. Gansey'nin *ben sana söylemiştim* diyeceğini pek sanmıyordu ama Adam *bunu* yapmaya hakkı olduğunu biliyordu ki bu daha da kötüydü. Adam her zaman kendi kafasının içindeki en olumsuz ses olmuştu.

İnanılmaz bir şekilde Ronan ve Gansey hâlâ kavga ediyordu. Ronan, "*Hadi* ama, Henry Cheng'in beni partiye davet etmesi umurumda bile değildi," deyince Adam tekrar kulak kabarttı.

"Önemli olan *benim* sana sormamdı," dedi Gansey. "Henry'nin sorması değil.

O umursamadı; ben umursadım."

"Ah," dedi Ronan, ama nazik bir şekilde

değil. "Ronan," dedi Adam.

Gansey pantolonundaki kan lekesine bir fiske vurdu. "Onun yerine Cabeswater'a gittin. Orada ölebilirdin ve benim haberim bile olmazdı.

çünkü telefonu açma zahmetine katlanamadın. Malory buradayken konuştuğumuz gobleni hatırlıyor musun? Üzerinde Blue'nun yüzü olan? Tabii ki hatırlıyorsun Adam, çünkü Cabeswater'daki kabus Blue'ları ortaya çıkardın. Nuh olayı bittiğinde Blue tıpkı ona benziyordu." Ellerini kaldırdı, avuç içleri dışarıdaydı. "Elleri kıpkırmızıydı. Kendi kanı. Aylar önce bana bir şeylerin başladığını söyleyen sendin Ronan. Şimdi haydutluk yapmanın sırası değil. Birileri öldürülecek. Daha fazla oyun yok. Gerçeklerden başka bir şey için daha fazla zaman yok. Bu her neyse, *bu* işte birlikte olmalıyız."

Bunların hiçbirine etkili bir itiraz yapılamazdı; hepsi tartışmasız doğruydu. Adam, ley hattının işlerini yapmak için Cabeswater'a sayısız kez gittiğini ve bunun da diğer zamanlar gibi olduğunu düşündüğünü söyleyebilirdi ama ormanda bir şeylerin ters gittiğini fark ettiğini ve yine de devam ettiğini çok iyi biliyordu.

Yetim Kız ofis kapısının arkasındaki elbise askısını devirdi ve çarpışmadan sıçrayarak uzaklaştı.

"Dalga geçmeyi bırak," diye tersledi Ronan. Mantıksız bir şekilde, onun öfkelenmesi tartışmanın bittiği anlamına geliyordu. "Ellerini ceplerine sok."

Kadın ona ne İngilizce ne de Latince olan bir dilde bir şeyler tıslayarak karşılık verdi. Burada, bu sıradan ofiste, başka bir dünyanın kurallarına göre bir araya getirildiği özellikle açıktı. O eski moda kazak, o kocaman siyah gözler, toynakları çizmelerin içinde saklı ince bacaklar. Ronan'ın onu rüyalarından çıkardığına inanmak imkânsızdı ama diğer tuhaf rüya nesnelerine de inanmak imkânsızdı. Bir iblisin akla yatkın olduğu bir dünyaya doğru uzunca bir süredir hızlı adımlarla yürüdükleri artık apaçık ortadaydı.

Arka kapı açıldığında hepsi birden başını kaldırdı. Blue ve Maura bekleme odasına adım atarken bir hemşire tezgâhın arkasına geçti. Tüm dikkatler hemen Blue'ya çevrildi.

Sağ kaşında, yanağından aşağıya doğru devam eden bir oyuktan temizlenmiş kenarları birbirine tutturan iki görünür dikiş vardı. En derin yaranın her iki yanındaki silik çizikler, derisini tırmalayan parmakların hikâyesini anlatıyordu. Sağ gözü büyük ölçüde kısılmıştı ama en azından hâlâ oradaydı. Adam onun acı çektiğini anlayabiliyordu.

Onu önemsediğini biliyordu çünkü sadece yarasına bakarken bile midesi rahatsız edici bir şekilde karıncalanıyor, şiddet çağrışımı kara tahtanın üzerindeki parmaklar gibi içini tırmalıyordu. Bunu *Noah* yapmıştı. Adam kendi elini yumruk şeklinde kıvırdı ve kendi kendine hareket etmesinin nasıl bir his olduğunu hatırladı.

Gansey haklıydı: Bu gece içlerinden herhangi biri ölebilirdi. Oyun oynamayı bırakmanın zamanı gelmişti.

Garip bir an için hiçbiri konuşmadı.

Sonunda Ronan dedi ki, "Tanrım, Çavuş. Dikişlerin var mı?
Yüz mü? Kötü. Göt. Buraya koy, seni pislik."

Mavi biraz rahatlayarak yumruğunu kaldırdı ve onunkine vurdu.

"Kornea aşınması," dedi Maura. Esprili olmayan, işveli ses tonu endişesini herhangi bir ağlamadan daha fazla ele veriyordu. "Antibiyotik damlalar. Bir şey olmaz."

Yetim Kız'a baktı. Yetim Kız da ona baktı. Ronan gibi onun da dikkatli bakışları asık suratla saldırganlık arasında bir yerde duruyordu ama bu etki, çamurlu botlar giyen kimsesiz bir kız tarafından sunulduğunda biraz daha tekinsizdi. Maura bir şey soracakmış gibi baktı ama onun yerine ödeme yapmak için tezgâha doğru çekildi.

"Bak," dedi Gansey alçak bir sesle. "Bir şey söylemem gerekiyor. Bunu söylemek için garip bir zaman ama ben - bunu yapmak için doğru anı bekleyip durdum ve eğer bu gece daha kötü geçseydi, o anı asla yakalayamayabileceğimi düşünmeden edemiyorum. İşte burada: Kendim olmadığım sürece senden dürüst olmanı isteyemem."

Kendini toparladı. Adam onun bakışlarını Mavi'nin üzerinde gördü. Belki de ne söylemek üzere olduğunu bilip bilmediğini ya da s ö y l e m e s i gerekip gerekmediğini değerlendiriyordu. Başparmağını alt dudağına dokundurdu, kendini tuttu ve elini indirdi.

"Blue ve ben görüşüyoruz," dedi. "Kimsenin duygularını incitmek istemiyorum ama onunla görüşmeye devam etmek istiyorum. Artık saklamak istemiyorum. Bu beni yiyip bitiriyor ve böyle gecelerde burada durup Blue'nun yüzüne bu şekilde bakmak ve öyleymiş gibi davranmak zorunda kalmak -" Kendini bir durağa çekti, tam bir durak, o kadar yoğun bir sessizlik ki kimse içine başka bir ses düşürmedi. Sonra sözlerini şöyle bitirdi: "Kendim yapmadığım şeyleri sizden yapmanızı isteyemem. İkiyüzlü davrandığım için özür dilerim."

Adam, Gansey'in ilişkiyi bu kadar sivri bir şekilde kabul edeceğine hiç inanmamıştı ve şimdi bu itiraf

hava, son derece tatsızdı. Gansey'nin bu kadar mutsuz görünmesinden ve Gansey ile Mavi'nin birbirlerini görmeye devam etmek için izin istemelerinden alınacak hiçbir keyif yoktu. Adam keşke ona başından beri gerçeği söyleselerdi diye düşündü; o zaman işler bu noktaya hiç gelmeyecekti.

Ronan bir kaşını kaldırdı.

Mavi parmaklarını iki yanında küçük, sıkı yumruklar haline getirdi.

Gansey başka bir şey eklemedi, sadece karar vermesini bekledi, kararsız bakışları özellikle Adam'ın üzerindeydi. Gansey, Adam'ın ilk tanıştığı kişinin yırtık pırtık bir versiyonuydu ve Adam, Gansey'nin farklı birine mi dönüştüğünü, yoksa çok önceden olduğu birine mi döndüğünü anlayamıyordu. Adam, Gansey'nin şimdi söylemesini istediği bir şey var mı diye içini yokladı ama hiçbir şey göze çarpmadı. Bunca zamandır istediği Gey saygıydı ve geç de olsa aradığı Gey de saygıydı. "Teşekkür ederim," dedi Adam. "Sonunda bize söylediğin için." *Bana söylediği için* demek istemişti. Gansey bunu biliyordu; başını hafifçe salladı. Mavi ve Adam birbirlerine baktılar. Kadın dudağını emdi; Adam bir omzunu kaldırdı. İkisi de üzgündü. "Güzel. Bunun ortaya çıkmasına sevindim," dedi Gansey havalı bir sesle. Uzun zaman önce, Adam bu neşeli yanıtı dayanılmaz bulurdu; bunun küstahlık olduğunu düşünürdü. Şimdi bunun tam tersi olduğunu biliyordu. Büyük ve kişisel bir şeye çok yaklaştığında, Gansey neşeli bir nezaketle uzaklaşıyordu. Bu acil serviste, bu çalkantılı gecede öylesine yersizdi ki, gerçekten rahatsız ediciydi, özellikle de yüz ifadesindeki düzensizlik devam etti.

Mavi, Gansey'in elini tuttu.

Adam onun bunu yapmasından memnundu.

"İğrenç," dedi Ronan, bu olabilecek en çocukça yanıttı.

Ama Gansey yüzünde yine düzgün bir ifadeyle, "Katkıların için teşekkürler Ronan," dedi ve Adam Ronan'ın o anki gerilimi ne kadar zekice azalttığını gördü. Hepsi yeniden nefes alabiliyordu.

Maura tezgâhtan onlara doğru döndü. Adam, Maura'nın orada kasıtlı olarak oyalandığı ve onlara yer açtığı izlenimine kapıldı. Şimdi arabasının anahtarlarını çıkardı ve "Hadi buradan gidelim. Bu tür yerler beni geriyor."

Adam eğilerek parmak eklemlerini Gansey'ninkilere vurdu. Artık oyun oynamak yoktu. Sadece gerçekler için zaman vardı.

TWENTY-EIGHT

Hikayeye nereden başladığınıza bağlı olarak, Declan Lynch hakkındaydı.

İnanması zor olsa da, paranoyak olarak doğmamıştı. Ve gerçekten, yanılmadığınız zaman paranoya mıydı?

Dikkat. İnsanlar sizi gerçekten öldürmek istediğinde buna böyle denirdi. Dikkatli olmayı öğrenmişti, paranoyayı değil.

Uysal ve güven dolu doğmuştu ama öğrenmişti. Size nerede yaşadığınızı soran insanlardan şüphelenmeyi öğrenmişti. Babasıyla sadece benzin istasyonlarından alınan tek kullanımlık cep telefonlarıyla konuşmayı öğrenmişti. Yozlaşmış bir şehirde tarihi bir kasaba evini, kaplan derisi halılı bir ana süiti, güzel göz kırpan burbonlarla dolu bir çantayı ve dünyayı sizden daha iyi bilen bir Alman arabasını özlemenin onurlu olmadığını söyleyen hiç kimseye güvenmemeyi öğrendi. Yalanların sadece bazen doğruyu söylediğinizde tehlikeli olduğunu öğrenmişti.

Niall Lynch'in en büyük ve en doğal oğlu Alexandria, Virginia'daki evinde durdu ve alnını cama yaslayarak aşağıdaki sessiz sabah sokağına baktı. D.C. trafiği daha yeni canlanmaya başlamıştı ve bu mahalle henüz uyanmak için kendini silkelememişti.

Elinde bir telefon vardı. Çalıyordu.

Politikacı ve golf topu katili Mark Randall'ın yanında staj yaparken kullandığı iş telefonundan daha hantaldı. Babasının işi için kasıtlı olarak kesinlikle farklı bir şekle sahip bir model seçmişti. Elini postacı çantasına sokup yanlış olanı almak istememişti. Gecenin bir yarısı komodine dokunmak ve yanlış kişiyle kolayca konuşmak istemiyordu. Ashley'e tutması için yanlış telefonu vermek istemiyordu. Niall Lynch işini yürütürken kendisine paranoyak -temkinli- olmayı hatırlatacak her şey yardımcı olabilirdi.

Bu telefon haftalardır çalmıyordu. Sonunda bundan kurtulduğunu düşündü. Telefon çaldı.

Uzun süre onu almanın mı yoksa görmezden gelmenin mi daha tehlikeli olduğunu tartıştı.

Kendini yeniden ayarladı. O artık Declan Lynch değildi, politikacı züppe. O Declan Lynch'ti, Niall Lynch'in çelik çeneli oğlu.

Çaldı.

Onu eline aldı.

"Lynch."

Telefonun diğer ucundaki kişi, "Bunu bir nezaket araması olarak kabul edin," dedi. Arka planda müzik çalıyordu; feryat eden bir yaylı çalgı.

İnce, yapışkan bir sinir ipi gerildi ve Declan'ın boynundan aşağı damladı.

"Tüm bunların bundan ibaret olduğuna inanmamı beklemiyorsunuz herhalde" dedi.

"Böyle bir şey beklemiyorum," diye yanıtladı diğer hattaki ses. Kırpılmış, eğlendirici, aksanlı ve her zaman bir tür müziğin eşlik ettiği bir sesti. Declan onu sadece Seondeok olarak tanıyordu. Çok fazla eser satın almazdı ama aldığında da bir drama yaşanmazdı. Anlaşma açıktı: Declan büyülü bir nesne sundu, Seondeok bir teklif yaptı, Declan ona teslim etti ve bir dahaki sefere kadar yolları ayrıldı. Declan hiçbir noktada babasının arabasının bagajına kaprisli bir şekilde tıkılıp babasının hırpalanmasını dinleyebileceğini, kelepçelenip ailesinin ahırının önüne atılmasını izlemeye zorlanabileceğini ya da Aglionby yurt odasında anlamsız bir şekilde dövülüp yarı ölü bırakılabileceğini hissetmedi.

Declan küçük şeyleri takdir ederdi.

Ama hiçbirine güvenilemezdi.

Dikkat, paranoya değil.

Seondeok, "Henrietta'da durum çok değişken," dedi. "Artık Greenmantle'ın mağazası olmadığını duydum."

Uçucu, evet. Bu da bir kelimeydi. Bir zamanlar Niall Lynch "eserlerini" dünyanın dört bir yanındaki satıcılara satmıştı. Her nasılsa bu iş Colin Greenmantle, Laumonier ve Seondeok'la sınırlı kalmıştı. Declan bunun güvenlik için olduğunu düşünmüştü ama belki de babasına fazla güveniyordu. Belki de diğer herkesi yabancılaştırmıştı.

"Başka ne duydun?" Declan ne doğrulayarak ne de yalanlayarak sordu.

Seondeok, "Bana güvenmediğini duyduğuma sevindim," diye cevap verdi. "Baban çok fazla konuştu."

Declan, "Ses tonunu beğenmedim," dedi. Babası çok fazla konuşmuştu. Ama bunu bir Lynch söyleyebilirdi, Koreli bir yasadışı büyülü antika satıcısı değil.

Arka plandaki müzik özür dilercesine inliyordu. "Evet, kabalık ettim. Henrietta'da birilerinin özel bir şeyler satıyor olabileceği söyleniyor," dedi Seondeok.

Sinirler Declan'ın yakasından aşağı salya akıttı. "Ben değil."

"Ben öyle düşünmüyorum. Dediğim gibi: nezaket ziyareti. Kurtların kapınıza gelip gelmediğini bilmek isteyebileceğinizi düşündüm."

"Kaç kurt var?"

Müzik kesildi; yeniden başladı. "Muhtemelen sürüler ve paketler olabilir."

Belki de Ronan'ı öğrenmişlerdi. Declan'ın parmakları telefonda sıkılaştı. "Ne için uluduklarını biliyor musun, *seonsaengnim*?"

"Mm," dedi Seondeok. Bu, hem onun yalakalık yaptığını bildiğini hem de yine de bunu kabul ettiğini ifade eden çağrışımlı bir sesti. "Bu sır henüz çok yeni. Size harekete geçmeniz için yeterli zamanı verebileceğimi umarak aradım."

"Peki sizce nasıl davranmalıyım?"

"Bunu söylemek bana düşmez. Ben senin ebeveynin
değilim." Declan, "Biliyorsun benim ailem yok" dedi.

Müzik fısıldadı ve arkasından iç çekti. Sonunda tekrarladı: "Ben senin ebeveynin değilim. Ben sadece başka bir kurdum. Bunu sakın unutma."

Pencereyi itti. "Özür dilerim. Şimdi kabalık ettim. Aradığınız için teşekkür ederim. "

Zihni şimdiden en kötü senaryoları araştırmaya başlamıştı. Ronan ve Matthew'u Henrietta'dan çıkarması gerekiyordu - önemli olan tek şey buydu.

Seondeok, "Babanın bulduklarını özlüyorum; çok güzeller. Çok sorunlu bir adamdı ama bence çok güzel bir zihni vardı."

Niall Lynch'in dolapları, koleksiyonları ve bodrumları karıştırdığını, bulduğu nesneleri dikkatle küratörlüğünü yaptığını hayal ediyordu. Declan ise gerçeğe daha yakın bir şey hayal ediyordu: Babası Barns'ta, otel odalarında, koltuklarda, artık Ronan'ın olan BMW'nin arka koltuğunda hayaller kuruyordu.

"Evet," dedi Declan. "Evet, ben de öyle düşünüyorum."

TWENTY-NINE

Sleep, snatched. Kahvaltı, atlandı. Okula gidildi.

Gansey, Glendower'ın peşine düşmek için okuldan izin almasını haklı gösterebilmesi için dünyanın -kendi dünyasının- sonuna ne kadar yaklaşmış olması gerektiğini bilemezdi ve bu yüzden devam etti. Adam gitti, çünkü Adam Ivy League hayallerine Godzilla'nın çenelerinde gökyüzüne taşınıyor olsalar bile tutunacaktı. Ve Gansey'i hayrete düşüren Ronan da gitmiş, odasının dağınıklığında tam bir üniforma ararken neredeyse ikisinin de geç kalmasına neden oluyordu. Ronan'ın sadece bir gece önce acil servisteki kavgayı telafi etmek için katıldığından şüpheleniyordu ama Gansey'nin umurunda değildi. Sadece Ronan'ın sınıfta biraz zaman geçirmesini istiyordu.

Henry, Borden House'un koridorunda Gansey'i dersten çıkarken yakaladı (Fransızca, artık kullanılmayan Latince derslerinin yerine geçecekti - Gansey Latince'yi tercih ediyordu ama Fransızca'da *fena* değildi, bu yüzden *n'y a pas de quoi fouetter un chat*). Henry, Gansey ile aynı hizaya gelene kadar sekti. "Hey, ufaklık. Dün geceden sonra dünyanda her şey yolunda mı?"

"Neşeden iki adım aşağıda. Dün gece Litchfield'da çok iyi vakit geçirdik. O zaman kaçmamız kabalıktı."

"Sen gittikten sonra telefonlarımızda sadece müzik videoları izledik. Ruh halimiz bozuldu. Çocukları yatırdım ve onlara hikayeler okudum ama seni sormaya devam ettiler."

Bu Gansey'i güldürdü. "Maceralar yaşıyorduk." "Ben de

öyle düşünmüştüm. Ben de onlara öyle söyledim."

Gansey dikkatle ekledi: "Eski bir dostum kendini iyi hissetmiyordu." Bu bir yalan değildi. Sadece tam bir gerçek de değildi. Gerçeğin bir ucuydu.

Henry bu sınırı açıkça fark ettiğini göstermek için bir kaşını kaldırdı ama kaşını çekmedi. "İyi olacaklar mı?"

Noah'ın yüzü kapkara oldu. Noah'nın kız kardeşi oditoryum sahnesinde duruyordu. Aglionby kazağının altında kemikleri sararmıştı.

Gansey, "İyimserliğimizi koruyoruz" dedi.

Bunu söylerken sesinin tonunda bir tuhaflık olduğunu düşünmüyordu ama Henry'nin bakışları hızla ona kaydı. Kaşları yine çatıldı. "İyimser. Evet, sen iyimser bir insansın, Gansey Boy. Öğle yemeğinden önce ilginç bir şeyler görmek ister misin?"

Saatine bir göz atan Gansey, Adam'ın en azından yakında yemekhanede onu arayacağını söyledi.

Henry bu bakışı hızla yorumladı. "Tam burada. Borden'da. Çok havalı. Gansey gibi."

Bu Gansey'e son derece saçma geldi. Gansey gibi olmanın ne olduğunu kimse bilmiyordu, Gansey bile. Öğretmenleri ve aile dostları her zaman onun ilgisini çekebileceğini düşündükleri, Gansey'e benzediğini düşündükleri makaleler ve hikayeler topluyorlardı. İyi niyetli yazılar her zaman onun en belirgin yönlerini ele alırdı. Galler kralları, eski Camaro'lar ya da kimsenin anlamadığı tuhaf nedenlerle dünyayı dolaşan diğer gençler. Kimse bunun ötesine geçmiyordu ve o da bunu pek teşvik etmediğini düşünüyordu. O günlerde arkasında çok fazla gece vardı ve o yüzünü güneşe dönmeyi tercih ediyordu. Gansey gibi. Gansey gibi olan neydi?

"Bu gülümseme evet anlamına mı geliyor? Evet, güzel, beni takip edin," dedi Henry. Hemen üzerinde SADECE PERSONEL KULLANIMI yazan dar bir kapıdan sola döndü. Borden House aslında akademik bir bina değil, bir evdi ve kapı dar bir merdivene açılıyordu. Yolu telaşlı bir aplik aydınlatıyordu; ışık, iğrenç derecede yoğun duvar kâğıtları tarafından yutulmuştu. Merdivenlerden inmeye başladılar. "Burası çok eski bir bina, Dick Three. On yedi elli bir. Gördüğü şeyleri bir düşünsene. Ya da duyduklarını, çünkü evlerin gözleri yoktur."

"Para Yasası," dedi Gansey.

"Ne?"

"1751 yılında kabul edildi," dedi Gansey. "New England tarafından para basılmasını yasaklıyordu. Yanlış hatırlamıyorsam Üçüncü George da 1751'de Galler Prensi olmuştu."

"Ayrıca" - Henry bir ışık düğmesine uzandı. Toprak zeminli, alçak tavanlı bir bodrum katını zar zor aydınlatıyordu. Temel duvarlarından birine itilmiş birkaç karton kutudan başka bir şey olmayan, "Amerika Birleşik Devletleri'ndeki ilk maymun gösterisi". Saçlarının açıktaki ahşap kirişlere dolanmasını önlemek için başını eğmek zorunda kaldı.

üstlerindeki zemini destekliyordu. Hava, Borden House'un yer üstündeki katlarının yoğunlaştırılmış bir versiyonu gibi kokuyordu - yani küf ve lacivert halı gibi - ancak mağaralara ve çok eski bodrumlara özgü ek nemli, canlı bir koku da vardı.

"Gerçekten mi?" Gansey sordu.

"Belki," dedi Henry. "Birincil kaynakları bulmaya çalıştım ama interneti biliyorsun dostum. İşte buradayız."

Bodrumun uzak köşesine gelmişlerdi ve merdivenlerin dibindeki tek ampul Henry'nin işaret ettiği şeyi tam olarak aydınlatmıyordu. Gansey'nin zaten karanlık olan toprak zemindeki daha siyah karenin ne olduğunu anlaması bir anını aldı.

"Bu bir tünel mi?" diye
sordu. "Hayır."

"Bir saklanma deliği mi?" Gansey sordu. Çömeldi. Öyle görünüyordu. Kenarları yüzyıllar boyunca aşınmış olan delik en fazla bir metre kareydi. Gansey bir kenardaki oyuğa dokundu. "Sanırım bir zamanlar bir kapısı vardı. İngiltere'de onlara rahip deliği derlerdi. Köleler için olmalı, ya da
... alkol yasağı sırasında, belki?" "Onun
gibi bir şey. İlginç, değil mi?"

"Mmm," dedi Gansey. Tarihseldi. Gansey'e yakışan buydu, diye düşündü. Belli belirsiz bir hayal kırıklığına uğramıştı, bu da daha fazlasını umduğu anlamına geliyor olmalıydı, daha fazlasının ne olduğunu bilmese bile.

"Hayır, Gansey'e benzeyen kısım içeride," dedi Henry. Henry şaşkınlık içinde çukura doğru kaydı ve sert bir gümbürtüyle dibe indi. "Şuna bir bak."

"Eğer yaparsam geri dönmek için bir planınız olduğunu varsayıyorum."

"Tutamaklar var." Gansey hareket etmeyince Henry, "Ayrıca bu bir test," diye açıkladı.

"Neyin?"

"Liyakat. Hayır. Ma- Hayır. Cesaret için kullanılan *bir* kelime var ama
hatırlayamıyorum.
Ön lobum dün geceden beri hâlâ sarhoş."

"Metanet."

"Evet, evet, işte bu. Bu bir cesaret testi. Gansey'e benzeyen kısmı bu."

Gansey Henry'nin haklı olduğunu kalbinde hissettiği titreşimden *anladı*. Bu, toga partisinde hissettiği duyguya çok benziyordu. Biliniyor olma duygusu. Yüzeysel bir şekilde değil, daha derin ve daha gerçek bir şekilde. "Eğer geçersem ödülüm ne olacak?" diye sordu.

"Bir cesaret sınavının ödülü nedir ki? Ödül sizin onurunuzdur, Bay Gansey."

İki kat bilinir. Üç kez biliniyor.

Gansey, ne de olsa yeni tanıştığı biri tarafından bu kadar isabetli bir şekilde teşhis edilmesiyle nasıl başa çıkacağından tam olarak emin değildi.

Bu yüzden kendini deliğe indirmekten başka çare kalmamıştı.

Neredeyse tamamen karanlıktı ve duvarlar araya giriyordu. Henry'nin saç ürününün kokusunu alabilecek ve hafifçe hızlanan nefes alışını duyabilecek kadar Henry'ye yakındı.

"Tarih, o karmaşık kaltak," dedi Henry. "Klostrofobik misin?" "Hayır, başka kötü alışkanlıklarım var." Eğer bu Cabeswater olsaydı, Gansey'nin korkusuyla birlikte hızla çalışarak sokan böcekler üretirdi. Gansey niyetin Cabeswater dışında bu kadar güçlü bir şey olmadığına şükretti. Yerdeki bu delik sadece yerdeki bir delik olarak kalabilirdi. Bu dünyada sadece dışını eğitmekle ilgilenmesi gerekiyordu, içini değil.

"Bunlardan birinin içinde saklanmak zorunda kaldığını hayal edebiliyor musun? Testi geçtim mi?"

Henry duvarı ya da ona benzer bir şeyi kaşıdı; toprak yere dökülürken ölü, tıslayan bir ses çıkardı. "Hiç kaçırıldın mı, Richard Gansey?"

"Hayır. Şimdi de kaçırılıyor muyum?"

"Okul gecesi olmaz. Bir keresinde kaçırılmıştım," dedi Henry. Ses tonu o kadar hafif ve sıradandı ki Gansey onun şaka yapıp yapmadığından emin olamadı. "Fidye için. Ailem aynı ülkede değildi ve bu yüzden iletişim iyi değildi. Beni böyle bir deliğe koydular. Belki biraz daha küçüktü."

Şaka yapmıyordu.

"Tanrım," dedi Gansey. Karanlıkta Henry'nin anlattığı hikâye hakkında ne hissettiğini anlamak için yüzünü göremiyordu; sesi hâlâ hafifti.

"Ne yazık ki İsa orada değildi," dedi Henry. "Ya da belki de şanslıydı. Delik ancak benim için yeterince büyüktü."

Gansey, Henry'nin parmaklarını birbirine sürttüğünü ya da yumruk yapıp indirdiğini duyabiliyordu; bu tozlu odada her ses yükseliyordu. Ve şimdi korkuyla birlikte gelen o tuhaf kokuyu alabiliyordu: Vücudun ürettiği kimyasallar endişe kokuyordu. Ancak bu kokunun kendisine mi yoksa Henry'ye mi ait olduğunu anlayamıyordu. Çünkü Gansey'nin zihni bu deliğin onu öldürmek için ani bir arı sürüsü üretmeyeceğini biliyordu. Ama Gansey'nin

Cabeswater'daki mağarada asılı kaldığını ve sürülerin altında geliştiğini duyduğunu h a t ı r l ı y o r d u .

"Bu da Gansey gibi, değil mi?" Henry sordu.

"Hangi kısmı?"

"Sırlar."

"Yeterince doğru," diye itiraf etti Gansey, çünkü sırların olduğunu kabul etmek onları anlatmakla aynı şey değildi. "Ne oldu?"

"Ne oldu?" diye soruyor. Annem fidyeyi hemen ödemenin, kendisi yokken başkalarını çocuklarını kaçırmaya teşvik etmekten başka bir işe yaramayacağını biliyordu ve bu yüzden beni kaçıranlarla pazarlık yaptı. Tahmin edebileceğiniz gibi bu hiç hoşlarına gitmedi ve ödemediği her gün bana ne yapacaklarını telefonda ona anlatmamı istediler."

"Ona söylemeni mi *istediler*?"

"Evet, evet. Görüyorsunuz, bu pazarlığın bir parçası. Ebeveyn çocuğun korktuğunu bilirse, daha hızlı ve daha fazla ödeme yapmasını sağlar, bu bilgeliktir."

"Hiçbir fikrim yoktu."

"Kimin var? Artık sen biliyorsun." Duvarlar daha da yakınlaşmıştı. Henry küçük bir kahkaha atarak devam etti. "Kadın, 'Hasarlı mallar için ödeme yapmam,' dedi. Onlar da alacağının bu kadar olduğunu söylediler, vesaire. Ama annem pazarlık konusunda çok iyidir. Ve böylece beş gün sonra, tüm parmaklarım ve iki gözüm hala yerindeyken ona geri döndüm. İyi bir fiyata, diyorlar. Biraz sesim kısıktı ama bu benim hatamdı."

Gansey bu konuda ne hissettiğini bilmiyordu. Bu sır ona verilmişti ama nedenini bilmiyordu. Henry'nin ondan ne istediğini bilmiyordu. Kullanmaya hazır olduğu birçok tepki vardı -sempati, tavsiye, endişe, destek, öfke, üzüntü- ama hangi kombinasyonun gerekli olduğunu bilmiyordu. Bilmeye alışkındı. Henry'nin kendisinden bir şey beklediğini sanmıyordu. Bu haritası olmayan bir manzaraydı.

Sonunda, "Şimdi de böyle bir çukurun içinde duruyoruz ve sesin oldukça sakin geliyor" dedi.

"Evet, mesele de bu zaten. Ben... ben bunu yapabilmek için uzun yıllarımı harcadım," dedi Henry. Kısa, ince bir nefes aldı ve Gansey onun yüzünün, hâlâ havadar olan sesinden çok daha farklı bir hikâye anlattığından emindi. "Saklanmak yerine, korktuğum şeyle yüzleştim."

"Kaç yıl? Kaç yaşındaydın?"

"On." Henry'nin kazağı hışırdadı; Gansey onun yeniden pozisyon aldığını hissetti. Sesi biraz değişmişti. "O arılar seni soktuğunda kaç yaşındaydın, Whoop Whoop Gansey Boy?"

Gansey gerçek cevabı biliyordu ama Henry'nin istediği cevabın bu olup olmadığından emin değildi. Bu konuşmanın neden yapıldığını hâlâ bilmiyordu. "Ben de on yaşındaydım."

"Peki o yıllar size nasıl davrandı?"

Tereddüt etti. "Bazıları diğerlerinden daha iyi. Gördünüz sanırım." "Bana güveniyor musun?" Henry sordu.

Burada, karanlıkta ve daha da karanlıkta yüklü bir soruydu. Burada cesaret testinde. Öyle miydi? Gansey'nin güveni her zaman içgüdülerine dayanmıştı. Bilinçaltı tüm işaretleri hızla bir araya getirerek, neden anladığını bilmeden anladığı bir resme dönüştürüyordu. Neden bu çukurdaydı? Bu sorunun cevabını zaten biliyordu.

"Evet."

"Bana elini ver," dedi Henry. Ellerinden biriyle karanlıkta Gansey'nin avucunu buldu. Diğeriyle de içine bir böcek yerleştirdi.

THIRTY

Gansey nefes almadı.

İlk başta bunun gerçekten bir böcek olduğunu düşünmedi. Karanlıkta, bu yakınlıkta onu hayal ediyordu. Ama sonra ağırlığını avucuna verdiğini hissetti. Tanıdıktı. Daha geniş bir gövdeyi destekleyen ince bacaklar.

"Richardman," dedi Henry. Gansey nefes almadı.

Elini çekemedi: Bu daha önce oynadığı ve kaybettiği bir oyundu. Sonra, korkunç bir şekilde, bir kez, havalanmadan vızıldadı. Gansey'nin uzun zamandır ses olarak yorumlamayı bıraktığı bir sesti bu. Bu bir silahtı. İlk irkilenin ilk öldüğü bir krizdi bu.

"Dick."

Gansey nefes almadı.

Aslında bir böcek tarafından sokulma olasılığı şaşırtıcı derecede düşüktü. *Düşünsene*, demişti Gansey sık sık endişeli bir aile dostuna, dışarıda dururlarken, böcekler alacakaranlıkta parlıyordu. *En son ne zaman sokulmuştun?* Henry'nin bunu neden yaptığını anlayamıyordu. Ne düşünmesi gerektiğini bilmiyordu. Başına gelen her şeyi hatırlaması mı gerekiyordu? Tüm iyi ve kötü şeyleri mi? Çünkü eğer öyleyse, kayıt cihazı sıkışmış, sadece bu anı çalıyordu.

"Gansey," dedi Henry. *"Nefes al."*

Gansey'in görüş alanının köşesinde küçük ışıklar hareket ediyordu. Nefes alıyordu ama yeterli değildi. Hareket etme riskini göze alamazdı.

Henry Gansey'nin elinin arkasına dokundu ve sonra diğer elini Gansey'ninkinin üzerine koydu. Böcek, Gansey ve Henry'nin arasında, parmaklardan oluşan bir kürenin içinde sıkışıp kalmıştı.

"İşte öğrendiğim şey," dedi Henry. "Eğer korkusuz olamazsan -"

Dehşetin durduğu ve hiçliğe dönüştüğü bir yer vardı. Ama bugün, bu delikte, teninde bir böcekle, yakında öleceğine dair bir sözle, hiçlik hiç gelmedi.

Henry sözlerini bitirdi, "- Kork ve mutlu ol. Çocuk gelinin Gansey'i ve dün gece yaşadıklarımızı düşün. Neyden korktuğunu düşün. Sana arı olduğunu söyleyen o ağırlıktan mı? Seni öldürecek bir şey olmak zorunda mı? Hayır. Sadece küçük bir şey. Herhangi bir şey olabilir. Onun yerine güzel bir şey de olabilir."

Gansey nefesini daha fazla tutamadı; ya bayılacaktı ya da düzgün bir nefes alacaktı. Değersiz bir hava akımı bıraktı ve bir başkasını içine çekti. Karanlık yine sadece karanlık olmuştu; dans eden ışıklar gitmişti. Kalbi hâlâ göğsünde bir gürültü çıkarıyordu ama yavaşlıyordu.

"İşte orada," dedi Henry, tıpkı Kuzgun Günü'nde yaptığı gibi. "Başka birinin korktuğunu görmek korkunç bir şey, değil mi?"

"Elimde ne var?"

"Bir sır. Bu sır konusunda sana güveneceğim," dedi Henry. Şimdi kendisi de biraz kararsız gibiydi. "Çünkü bana güvenmeni istiyorum. Ama bunu yapmak için, eğer arkadaş olacaksak, gerçeği bilmen gerek."

Henry derin bir nefes aldı ve sonra elini Gansey'nin avucunun üstünden çekerek olağanüstü büyüklükte bir arıyı ortaya çıkardı.

Henry parmaklarına tekrar dokunduğunda Gansey'nin tepki verecek zamanı bile olmamıştı. "Sakin olun, Bay Gansey. Tekrar bakın."

Gansey artık yerine yerleştiğine göre, bunun sıradan bir arı olmadığını görebiliyordu; çok güzel, robotik bir böcekti. *Güzel* belki de en iyi kelime değildi ama Gansey'nin aklına başka bir şey gelmiyordu. Kanatları, antenleri ve bacakları açıkça metalden yapılmıştı, ince mafsallı eklemleri ve ince tel kanatları vardı ama diğer her yeri bir çiçek yaprağı kadar narin ve zarif renklere sahipti. Canlı değildi ama canlı görünüyordu. Bu karanlıkta onu görebiliyordu çünkü kehribar rengi bir parıltı yayan küçük bir kalbi vardı.

Gansey, Henry'nin ailesinin robotik arı işinde olduğunu biliyordu ama robotik arıları düşünürken *bunu* aklına getirmemişti. Robotik arıların resimlerini gördüğünden oldukça emindi ve etkileyici nanorobotik parçalar olsalar da gerçek arılara hiç benzemiyorlardı, canlı böceklerden çok küçük helikopterlerle ortak yönleri vardı. Henry'nin arısı ise korkutucu ve imkânsız bir şekilde inşa edilmişti. Ona öyle bir şey hatırlatıyordu ki

Ronan'ın rüya nesnelerinin büyük bir kısmı, bir kez aklına geldiğinde bu fikirden kurtulmanın zor olduğunu gösteriyordu.

Henry cebinden telefonunu çıkardı. Hızla dokunarak, bakması da bir o kadar tuhaf olan, gökkuşağıyla kaplı bir ekran getirdi. "RoboBee bu uygulama aracılığıyla ChengPhone ile arayüz oluşturuyor. Parmak izine özel, yani parmağımı buraya bastırıyorum ve ne bulmasını istediğimi söylüyorum - RoboBee, harika saç bul! - oh ve bak, işte gidiyor."

Gansey, arı önceki gibi aynı sesle havalanıp saçlarının üzerine konduğunda şiddetle irkildi. Arının oradaki ağırlığı, avucunun içinde olmasından bile daha kötüydü. Sertçe, "Şunu kaldırabilir misiniz? Beni çok rahatsız ediyor."

Henry parmağını tekrar ekrana bastırdı ve arı tekrar havaya kalkarak omzunda vızıldadı.

Gansey, "O zaman hiçbir şey söylememiştin." dedi.

"Hayır, hiçbir şey söylememe gerek yok. Parmak izim aracılığıyla düşüncelerimi okuyor," dedi Henry. Bunu söylerken başını ekrandan kaldırmadı ama Gansey ışıkta onun Gansey'nin tepkisini ölçtüğünü görebiliyordu. "Ben de ona ne yapacağını söylüyorum ve - *hoop!* - gidiyor, teşekkür ederim, teşekkür ederim, küçük arı."

Henry elini uzattı ve arı hareketli bir çiçek gibi elinin içine girdi; ışık söndü. Onu tekrar cebine soktu. Elbette bu imkânsızdı ve Henry, Gansey'nin bunun imkânsız olduğunu söylemesini bekliyordu. Bu yüzden gizliydi, çünkü var olamazdı.

Ağ Gansey'in etrafına dolandı; bunu hissetti.

"Ailen robotik arılar yapıyor," diye dikkatle başladı.

"Babam. Babamın şirketi, evet." Gansey anlamasa da burada bir sınır çizilmişti.

"Ve arıları böyle yapıyor." Gansey buna inanıyormuş gibi görünmeye çalışmadı.

Henry, "Gansey Boy, sanırım birbirimize güvenip güvenmeyeceğimize karar vermeliyiz," dedi. "Sanırım bu genç arkadaşlığımızın en önemli anı."

Gansey onun sözlerini değerlendirdi, "Ama birine güvenmek ve ona sır vermek aynı şey değildir."

Henry onaylayarak güldü. "Hayır ama ben zaten sana hem güvendim hem de sana sır verdim. Aracının arkasında ne olduğunu ve Adam Parrish'in o çatı kiremitleri tarafından öldürülmemesinin sırrını sakladım. Güven budur. Ben de sana güvendim: Sana RoboBee'yi gösterdim."

Bunların hepsi doğruydu. Ama Gansey sırları olan insanları tanıyordu ve bu sırların kolayca para olarak kullanılmasına gözleri kamaşmıyordu. Ve Gansey'nin yaşadığı şeylerin çoğu artık sadece kendi hayatını değil, başkalarının hayatını da tehlikeye atıyordu. Bir toga partisi ve yerdeki bir delik için çok fazla güven vardı. "Araba satıcılarının kullandığı psikolojik bir prensip vardır. Size kendi paralarıyla kola makinesinden bir içecek alırlar ve siz de kendinizi onlardan araba almak zorunda hissedersiniz."

Henry'nin sesinde mizah vardı. "Senin sırlarının benim sırlarıma, bir otomobilin gazlı bir içeceğe olan yakınlığı kadar yakın olduğunu mu söylüyorsun?"

Şimdi Gansey'in yüzünde bir mizah vardı. "O arıyı babanın şirketi yapmadı, değil mi?"

"Hayır."

En iyisi bu işi bitirmekti. "Ne söylememi istiyorsun? *Büyü* kelimesini mi?"

"RoboBee'm gibi bir sihri daha önce de görmüştün," dedi Henry. "Bu, Parrish'in bir ton kayrak taşını savuşturmasını izlemekle aynı türden bir sihir değil. Bu tür bir sihri nerede gördün?"

Gansey yapamadı. "Bu benim sırrım değil."

Henry, "Seni bu ıstıraptan kurtaracağım; bunu biliyorum. Declan Lynch. Anneme iki tane sattı."

Bu o kadar beklenmedik bir şeydi ki Gansey tekrar karanlıkta kaldıkları için memnundu; şokun yüzüne yansıdığından emindi. Bu bilgiyi bir araya getirmekte zorlandı. Declan - yani bu arı Niall'ın işiydi. Henry'nin annesi bir müşteriyse, bu Declan'ın okuldaki insanlara satış yaptığı anlamına mı geliyordu? Elbette Declan o kadar aptal değildi. "Annen bunları alacağını nereden biliyordu? Ona bunlardan bahsettin mi?"

"Her şeyi tersinden anlıyorsun. Ben burada olduğum için bilmiyor. Ben buradayım çünkü o biliyor. Anlamıyor musun? Ben onun bahanesiyim. Beni ziyaret ediyor. Declan Lynch'ten bir şeyler alıyor. Geri dönüyor. Kimse daha akıllı değil. Ah! Bunu iki yıldır yüksek sesle söylemek istiyordum. "Sırlar iltihaplanır."

"Annen seni Aglionby'ye Declan'la iş yaparken bir kılıfı olsun diye mi gönderdi?" Gansey sordu.

"Büyülü eserler, kardeşim. Büyük iş. Korkunç bir iş. Kendini diz çöktürmek için iyi bir yol. Ya da adamımız Kavinsky gibi öldürülmek için."

Gansey ifşaatlar karşısında boğulacaktı. "Onunla iş mi yaptı?" "Asla.

Sadece uyuşturucu satıyormuş ama onların da sihirli olduğunu söyledi.

Ve

H a d i ama. Bu yılki 4 Temmuz partisinde siz de vardınız. Açıkla bakalım.

ejderhalar."

"Yapamam," dedi Gansey. "İkimiz de biliyoruz."

"Evet, biliyoruz," dedi Henry memnun bir ifadeyle. "Bir keresinde, sırf eğlence olsun diye neredeyse Cheng Two'yu öldürüyordu. Çok kötüydü."

Gansey arkasını tozlu duvara yasladı.

"Bayılıyor musun? İyi misin? Sohbet ettiğimizi sanıyordum."

Konuşuyorlardı ama Gansey'nin beklediği şekilde değil. Glendower'ın peşindeyken pek çok tekinsiz insanla konuşmuştu. Birçok yönden, seyahatlerini şehirler ya da ülkeler değil, insanlar ve fenomenler belirliyordu. Aradaki fark, Gansey'nin onları aramaya gitmiş olmasıydı. Onlar asla onu aramaya gelmemişlerdi. Kendisi gibi başka biriyle hiç karşılaşmamıştı ve Henry Gansey'in ikizi olmaktan çok uzak olsa da, Gansey'in şimdiye kadar bulduğu en yakın kişiydi.

Test edilene kadar bu inancın yalnızlığını fark etmemişti. "Aglionby'de bilmem gereken başka büyülü insanlar var mı?" diye sordu.

"Sizinle birlikte koşanlar dışında mı? Tanıdığım kimse yok. Bir yıldır numaranı almaya çalışıyorum."

"Öğrenci rehberinde var."

"Hayır, seni aptal. İdiomatik olarak. Al. Senin. Numaranı. K gibi bir sürüngen olup olmadığına bak. Al. Numaranı al. Numaranı al. Burada ikinci dili İngilizce olan kim var? İpucu, sen değilsin."

Gansey güldü, sonra biraz daha güldü. Son birkaç gün içinde insanoğlunun bildiği her duyguyu yaşadığını hissediyordu.

"Ben sürüngen değilim," dedi. "Ben sadece kral arayan bir adamım. Annenin bunlardan iki tane aldığını söylemiştin. Diğeri nerede?"

Henry mücevherli böceği cebinden geri çıkardı. Kehribar rengi kalbi çukurun içinden tekrar ışık saçtı. "Tabii ki sevgili babam onu büyülü olmayan parçalarla kopyalamaya çalıştığı için laboratuara geri döndüm. Annem bana ne olduğumu hatırlatması için bunu saklamamı söyledi."

"Peki neymiş o?"

Arı hem kendisini hem de Henry'yi aydınlattı: yarı saydam kanatları, Henry'nin hınzırca kesilmiş kaşları.

"Daha fazlası."

Gansey ona sertçe baktı. Yol boyunca bir yerlerde, Glendower'ı ararken, içinde ne kadar sihir olduğunu fark etmeyi unutmuştu.

Dünya. Bir mezarda gömülü olmayan ne kadar çok sihir vardı. Şimdi bunu hissediyordu.

"Arkadaş olmadan önce sana söylemem gereken bir şey var," dedi Henry. "Annem sihir satar. Bana sırlarını öğrenmek için seni izlememi söyledi. Şimdi seni kullanmak istemiyorum ama yapmam gereken buydu. Bu oyuna bir arkadaş aramak için başlamadım."

"Ne söylememi istiyorsun?"

"Henüz bir şey yok," dedi Henry. "Bunu düşünmeni istiyorum. Sonra da bana güvenmeyi seçeceğini umuyorum. Çünkü ben sırlarla doluyum ve dostlarımla az besleniyorum."

Arıyı aralarında tuttu, böylece Gansey arının muhteşem gövdesinin ışıltısından ona bakıyordu. Henry'nin gözleri canlı ve vahşiydi.

Arıyı havaya fırlattı. "Hadi bu delikten çıkalım."

THIRTY-ONE

Dünyada nefreti ölçmek için kelimeler yoktu. Tonlar, metreler, yıllar vardı. Volt, knot, watt. Ronan onun ne kadar hızlı olduğunu açıklayabilirdi.

araba gidiyordu. Günün ne kadar sıcak olduğunu tam olarak tarif edebiliyordu. Kalp atış hızını özellikle ifade edebilirdi. Ama Aglionby Akademisi'nden ne kadar nefret ettiğini başka birine anlatmasının bir yolu yoktu.

Herhangi bir ölçü birimi nefretin hem hacmini hem de ağırlığını içermelidir. Ayrıca zaman bileşenini de içermesi gerekirdi. Sınıfta geçirdiği, boşa harcadığı, işe yaramayan, istemediği bir hayat için beceriler öğrendiği günler. Muhtemelen bu kavramı kapsayacak tek bir kelime bile yoktu. Belki de *hepsi*. Aglionby Akademisi'nden nefret ediyordu.

Hırsız mı? Aglionby hırsızdı. Ronan'ın hayatı yağmalanmış bir rüyaydı.

Kendisine bırakmasına izin vereceğini söylemişti: bu onun kendine on sekizinci doğum günü hediyesiydi.

Ve yine de buradaydı.

Bırak. Sadece bırak. Ya yapabileceğine inanıyordu ya da inanmıyordu.

Gansey'in sesini duyabiliyordu: *Mezuniyete kadar dayan; sadece birkaç ay daha var*. *Eminim o kadar dayanabilirsin.*

Şimdi de o denedi.

Okul günü başının üzerinde bir yastık gibiydi. Son zil çalmadan önce boğulacaktı. Bulabildiği tek oksijen, Adam'ın bileğinde saatinin olduğu yerdeki soluk deri bandı ve ders aralarında gökyüzünün bir anlık görüntüsüydü.

Dört saat daha var.

Declan ona mesaj atmayı bırakmadı. *Bir dakikan olduğunda bana mesaj at*. Ronan insanlara sadece mesaj atmazdı. *Hey, okulda olduğunu biliyorum ama belki arada bana haber verirsin*. Bu bir yalandı, Declan'ın süper gücü. Ronan'ın okulda olmadığını varsayıyordu. *Hey, şehirdeyim, seninle konuşmam lazım*.

Bu Ronan'ın dikkatini çekti. Declan mezun olduktan sonra genellikle güvenli bir şekilde iki saat uzaklıkta, Washington'da saklanıyordu; Ronan'ın tahminine göre bu mesafe, ilişkilerini geliştirilebilecek her yönden geliştirmişti. Sadece Pazar ayini için dönüyordu, Matthew'un kanıksadığı, Ronan'ın ise sadece kısmen anladığı, gidiş-dönüş dört saatlik abartılı bir yolculuktu bu. Elbette Declan'ın D.eclan C.ity'de yapacak daha iyi işleri vardı, gününün yarısını nefret ettiği bir kasabada, asla bir parçası olmak istemediği bir aileyle geçirmekten daha iyi.

Ronan bunların hiçbirini umursamadı. Sanki yaz boyunca hiçbir şey kazanmamış gibi hissediyordu. Aglionby'ye döndüğünde, Declan'dan kaçmaya çalışırken korkulu rüyalar görüyordu.

Üç saat daha var.

"Lynch," dedi Jiang, yemek salonunda onun yanından geçerken. "Öldüğünü sanmıştım."

Ronan ona soğuk bir bakış attı. Bir arabanın direksiyonunda olmadığı sürece Jiang'ın yüzünü görmek istemiyordu.

İki saat daha var.

Declan bir konuk sunumu sırasında aradı. Sessizdeki telefon kendi kendine mırıldandı. Dışarıdaki gökyüzü bulutlarla parçalanmış maviydi; Ronan dışarıda olmayı özlemişti. Onun türü esaret altında ölmüştü.

Bir saat daha.

"Halüsinasyon gördüğümü sandım," dedi Adam, dolapların yanında, koridorun hoparlörlerinden bir anons duyuluyordu. "Ronan Lynch Aglionby koridorlarında."

Ronan dolabını çarptı. İçine bir şey koymamıştı ve açıp kapatmak için de bir nedeni yoktu ama metalin koridorda çıkardığı tatmin edici sesin anonsları bastırması hoşuna gitmişti. İyi bir önlem için tekrar yaptı. "Bu gerçek bir konuşma mı Parrish?"

Adam cevap verme zahmetine girmedi. Sadece üç ders kitabını beden eğitimi kapüşonuyla değiştirdi.

Ronan kravatını çözdü. "Okuldan sonra çalışıyor musun?"

"Bir hayalperestle."

Ronan'ın bakışlarını dolabının kapısının üzerinde

tuttu. Okul düzelmişti.

Adam dolabını yavaşça kapattı. "Saat dört buçukta işim bitiyor. Hayalindeki ormanın onarımı için beyin fırtınası yapmak istersen. Tabii ödevin yoksa."

"Pislik herif," dedi Ronan.

Adam neşeyle gülümsedi. Ronan bu gerçek gülümseme için savaşlar başlatır ve şehirler yakardı, elastik ve dostane.

Ronan'ın iyi ruh hali sadece koridor ve sonundaki merdivenler kadar sürdü, çünkü dışarıda Declan'ın şık Volvo'su kaldırıma park etmişti. Declan'ın kendisi de yanında durmuş, Gansey'le konuşuyordu. Gansey'nin üniforma gömleğinin dirsekleri kirlenmişti - okul günü boyunca dirseklerini nasıl bu kadar kirletebildiği Ronan'ı şaşırtmıştı. Declan takım elbise giyerdi ama giydiği zaman özel bir durum varmış gibi görünmezdi. Diğer insanların pijama altı giydiği gibi o da takım elbise giyiyordu.

Ronan'ın ağabeyine duyduğu nefreti ya da tam tersini ölçecek kelimeler bulamadılar. Nefret ve ihanetin, yargı ve alışkanlığın eşit parçalarından oluşan bir duygu için ölçü birimi yoktu.

Ronan ellerini yumruk yaptı.

Arka camlardan biri açılarak Matthew'un altın buklelerini ve patolojik güneşli gülümsemesini ortaya çıkardı. Ronan'a tek bir el salladı.

Üçü bir kilise dışında aynı yerde bulunmayalı aylar olmuştu.

"Ronan," dedi Declan. Bu sözcük ek bir anlam yüklüydü: *Görüyorum ki okuldan yeni çıkmışsın ve üniforman şimdiden berbat görünüyor; burada şok edici bir şey yok.* Volvo'yu işaret etti. "Ofisimde bana katıl."

Ronan ofisinde ona katılmak istemedi. Ronan kendini akü asidi içmiş gibi hissetmekten vazgeçmek istiyordu.

"Ronan'la ne işin var?" Gansey sordu. Onun "Ronan "ı da ek anlamlar yüklüydü: *Bu önceden planlanmış mıydı ve bana neler olduğunu anlat ve müdahale etmemi istiyor musun?*

"Sadece küçük bir aile sohbeti," dedi Declan. Ronan yalvarırcasına Gansey'e baktı.

"Fox Way yolunda gerçekleşebilecek bir aile sohbeti mi?" Gansey tüm kibarlığıyla sordu. "Çünkü o ve ben de tam oraya gidiyorduk."

Normalde Declan, Gansey'nin en ufak bir baskısı karşısında geri adım atardı ama "İşimiz bittikten sonra onu oraya bırakabilirim. Sadece birkaç dakika."

"Ronan!" Matthew elini pencereden Ronan'a doğru uzattı. Onun coşkulu "Ronan "ı "*lütfen "*in başka bir versiyonuydu.

Tuzağa düştüm.

"*Miseria fortes viros*, Ronan," dedi Adam. "Ronan" dediğinde, bu şu anlama geliyordu: *Ronan*.

Ronan yine, "Pislik," dedi ama kendini biraz daha iyi hissediyordu.

Arabaya bindi.

İkisi de arabaya bindikten sonra Declan fazla uzağa gitmedi, sadece park yerinin diğer tarafına, giden arabaların ve otobüslerin yolundan çekildi. Koltuğunda arkasına yaslandı, gözleri Aglionby'deydi, annelerine hiç benzemiyordu, sadece biraz babalarına benziyordu. Gözleri yorgunluktan torbalanmıştı.

Matthew telefonunda oyun oynamaya devam etmişti, ağzı dikkatsiz bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

Declan başladı: "Geleceğin hakkında konuşmamız gerek." "Hayır," dedi Ronan. "Hayır, hayır, konuşmayacağız."

Çoktan arabadan inmiş, ayakkabılarının altında yapraklar ölü gibi şaklıyordu.

"Ronan, bekle!"

Ronan beklemedi.

"*Ronan!* Ölmeden önce birlikte dışarı çıktığımızda babam bana seninle ilgili bir hikâye anlatmıştı."

Bu hiç adil değildi.

Bu büyük bir haksızlıktı çünkü Ronan'ın çekip gitmesini engelleyecek başka hiçbir şey yoktu.

Bu hiç adil değildi çünkü Declan bunu biliyordu ve Ronan'ın çekip gitmeye çalışacağını da biliyordu ve bunu hazırlamıştı, azalan bir kilerden nadir bulunan bir yemek.

Ronan'ın ayakları asfaltın üzerinde yanıyordu. Atmosferdeki elektrik derisinin altında çatırdıyordu. Teli boynuna nasıl dolayacağını çok iyi bildiği için kardeşine mi yoksa ilmikten kurtulamadığı için kendisine mi daha çok öfkelendiğini bilmiyordu.

"Benim hakkımda," diye yineledi Ronan sonunda, sesi olabildiğince cansızdı. Kardeşi cevap vermedi. Sadece bekledi.

Ronan arabaya geri döndü. Kapıyı çarptı. Açtı ve tekrar çarptı. Üçüncü kez açtı ve kafatasının topuzunu koltuk başlığına dayayıp ön camdan çalkantılı bulutlara bakmadan önce bir kez daha çarptı.

"Hepsi bitti mi?" Declan sordu. Matthew'a baktı ama en genç Lynch hâlâ telefonunda keyifli keyifli oynuyordu.

"Aylar önce işim bitmişti," diye yanıtladı Ronan. "Eğer bu bir yalansa..."

"Sana daha önce söyleyemeyecek kadar kızgındım." Declan tamamen farklı bir tonda, "Sessiz olacak mısın?" diye ekledi.

Bu da haksız bir atıştı, çünkü babaları onlara bir hikâye anlatmak üzereyken hep böyle derdi. Ronan zaten dinleyecekti; bu onun başını pencereye yaslayıp gözlerini kapatmasına neden oldu.

Declan pek çok açıdan babasına benzemiyordu ama Niall Lynch gibi o da hikâye anlatabiliyordu. Ne de olsa hikâye, yalana çok benzer ve Declan mükemmel bir yalancıydı. Başladı:

"Bir zamanlar, uzun zaman önce, İrlanda'nın insanlar ve şehirlerden çok adalar ve büyüden ibaret olduğu zamanlarda, eski bir İrlandalı kahraman vardı. Kahramanın bir adı vardı ama sonuna kadar sana söylemeyeceğim. O bir tanrı-kahramandı, korkunç, bilge ve aceleciydi. Bir mızrağı vardı - hikaye mızrak hakkında - kana susamıştı ve başka hiçbir şeye susamamıştı. Bu mızrağa kim sahip olursa savaş alanına o hükmederdi, çünkü onun öldürücü büyüsüne karşı durabilecek hiçbir şey yoktu. O kadar doymak bilmez bir şekilde kana susamıştı ki, gözlerini gizlemek ve öldürmeyi durdurmak için örtülmesi gerekiyordu. Sadece körken dinlenebilirdi."

Declan durakladı, sanki hikâyenin ağırlığı elle tutulur bir şeymiş ve gücünü toplamak için biraz zamana ihtiyacı varmış gibi iç çekti. Ayinin anısının yeterince ağır olduğu doğruydu. Ronan, babasının Matthew'un yatağının ucunda oturduğu, kardeşlerin yatağın başında yuvarlandığı, annesinin kimsenin oturmadığı o yırtık pırtık masa sandalyesine tünediği yarım yamalak görüntülere takılıp kalmıştı. O da bu hikâyeleri severdi, özellikle de kendisiyle ilgili olanları.

Tırnak tıkırtısına benzer bir ses arabanın tavanına çarptı ve bir saniye sonra kurumuş yaprak sürüsü ön camda sıçradı. Bu Ronan'a gece dehşetinin pençelerini hatırlattı; henüz Ahırlara dönüp dönmediğini merak etti.

Declan devam etti. "Mızrak bir kez ortaya çıktığında, kahramanın en gerçek aşkının ya da ailesinin onunla birlikte odada olması fark etmezdi; mızrak onları yine de öldürürdü. Öldürmek onun iyi olduğu şeydi ve bu yüzden öldürmek onun yaptığı şeydi."

Arka koltukta Matthew havayı yumuşatmak için dramatik bir şekilde soludu. Chainsaw gibi o da Ronan'ı üzgün görmeye dayanamıyordu.

Declan, "Dövüşmek için şekillendirilmiş güzel bir silahtı, başka bir şey için değil," dedi. "Adanın savunucusu olan kahraman, mızrağı iyilik için kullanmaya çalıştı. Ama o

Düşmanları ve dostları, kötüleri ve sevgilileri keser ve kahraman tek fikirli mızrağın ayrı tutulması gerektiğini görür."

Ronan öfkeyle deri bilekliklerini karıştırdı. Daha birkaç gün önce gördüğü rüyayı hatırladı. "Bu hikâyenin benim hakkımda olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Babam mızrağın o olduğunu söyledi." Declan Ronan'a baktı. "Ronan'ın sadece bir mızrağın adı değil, kahramanın adı olduğundan emin olmamı söyledi."

Sözcüklerin oyalanmasına izin verdi.

Üç Lynch kardeş dışarıdan bakıldığında birbirlerine hiç benzemiyorlardı: Declan, yağ gibi akan bir politikacı; Ronan, porselen dükkânı dünyasında bir boğa; Matthew, güneş gibi parlayan bir çocuk.

Lynch kardeşler içten içe birbirlerine oldukça benziyorlardı: Hepsi de arabaları, kendilerini ve birbirlerini seviyorlardı.

"Onun gibi hayalperest olduğunu biliyorum," dedi Declan alçak bir sesle. "Bu konuda iyi olduğunu biliyorum. Senden durmanı istemenin anlamsız olduğunu da biliyorum. Ama babam senin de onun gibi yalnız olmanı istemedi. Kendisinin yaptığı gibi."

Ronan deri bantları daha sıkı ve daha sıkı büktü.

Matthew sonunda, "Oh, anlıyorum," dedi. Kendi kendine hafifçe güldü.

"Duh." "Bunu bana neden şimdi söylüyorsun?" Ronan sonunda sordu.

Declan, "Henrietta'da büyük bir olay olacağına dair duyumlar aldım," dedi.

"Kim?" "Kim

ne?"

"Bu kelime de nereden çıktı?"

Declan ağır ağır ona baktı. "Seni

arayacaklarını nereden bildiler?"

Declan, "Gerçekten babamın bunları kendi başına takip ettiğini mi sanıyordun?" diye cevap verdi.

Ronan'ın vardı ama bir şey söylemedi.

"Neden Washington'da olduğumu

düşünüyorsun ki?"

Ronan, Declan'ın politikaya girmek için orada olduğunu düşünmüştü ama bunun doğru cevap olmadığı o kadar açıktı ki çenesini kapalı tuttu.

"Matthew, kulaklıklarını tak," dedi Declan.

"Yanımda değiller."

"Kulaklıkların takılıymış gibi davran," dedi Ronan. Biraz arka plan müziği için radyoyu açtı.

"Bana doğru dürüst bir cevap vermeni istiyorum," dedi Declan. "Üniversiteye gitmeyi düşünüyor musun?"

"Hayır." Bunu yüksek sesle söylemek tatmin edici ve korkunçtu, bir tetik çekildi, patlama bir saniye içinde bitti. Ronan etrafta ceset aradı.

Declan sallandı; merminin en azından hayati bir organını sıyırdığı belliydi. Çaba sarf ederek atardamar spreyini kontrol altına aldı. "Evet. Anlamıştım. Yani oyunun sonu bunu senin için bir kariyer haline getirmek, değil mi?"

Aslında Ronan'ın istediği bu değildi. Hayal kurmakta ve Ahır'da yaşamakta özgür olmak istese de, Ahır'da yaşayabilmek için hayal kurmak istemiyordu. Tüm binaları onarmak, babasının sığırlarını doğaüstü uykularından uyandırmak, tarlaları yenecek ve satılacak yeni hayvanlarla doldurmak ve en arkadaki tarlayı arabaların etrafında daireler çizmesine uygun dev bir çamur yığınına dönüştürmek için yalnız bırakılmak istiyordu. Ronan'a göre bu, ulaşmak için çok şey yapacağı romantik bir ideali temsil ediyordu. Yine de bunu kardeşine ikna edici ve utandırıcı olmayan bir şekilde nasıl söyleyeceğinden emin değildi, bu yüzden düşmanca bir tavırla, "Aslında çiftçi olmayı düşünüyordum," dedi.

"Ronan, Tanrı aşkına," dedi Declan. "Bir kez olsun ciddi bir konuşma yapabilir miyiz?"

Ronan hızlı bir ustalıkla onu tersledi.

"Her neyse," dedi Declan. "Şu anda Henrietta'nın sıcak olduğunu hissetmiyor olabilirsin ama bunun tek nedeni onları şehirden uzak tutmak için canla başla çalışıyor olmam. Bir süredir babamın satışlarıyla ben ilgileniyorum, bu yüzden herkese Washington'dan ilgilendiğimi söyledim."

"Babam sana yeni şeyler hayal etmiyorsa, sen ne satıyordun?"

"Ahırları gördünüz. Mesele sadece eski malları yavaş yavaş parsellemek ve böylece arka bahçeye gitmek yerine başka kaynaklardan alıyormuşum gibi görünmesini sağlamak. Babam bu yüzden sürekli seyahat ediyordu, her yerden geliyormuş gibi görünmek için."

"Madem babam sana yeni şeyler hayal etmiyordu, *neden* satıyordun?"

Declan elini direksiyonun etrafında gezdirdi. "Babam hepimize mezar kazdı. İnsanlara henüz hayal bile etmedikleri şeyler vaat etti. Her zaman ödeme yapmayı umursamayan ve nerede yaşadığımızı bilen insanlarla anlaşmalar yaptı. İnsanların rüyalarından bok çıkarmasını sağlayan bir eser -Greywaren- bulduğunu iddia etti. Evet. Tanıdık geldi mi? İnsanlar onu satın almak için ona geldiğinde, onun yerine onlara başka bir şey yutturdu. Efsane oldu. Sonra

Tabii ki onları birbirine düşürmesi ve psikopat Greenmantle'ı kızdırması ve sonunda ölmesi gerekiyordu. İşte buradayız."

Bu yılın başlarında bu tür bir ifade kavga çıkarmak için yeterli olurdu ama şimdi Declan'ın sesindeki acı sefalet öfkeden daha ağır basıyordu. Ronan geri çekilip bu ifadeleri babası hakkında bildikleriyle karşılaştırabilirdi. Declan hakkında bildikleriyle karşılaştırabilirdi.

Bundan hoşlanmadı. Buna inanıyordu ama hoşuna gitmiyordu. Declan'la sadece kavga etmek daha kolaydı.

"Neden bana söylemedin?" diye
sordu. Declan gözlerini kapattı.
"Denedim." "Cehenneme kadar
yolun var."

"Sana onun düşündüğün kişi olmadığını söylemeye çalıştım."

Ama bu tam olarak doğru değildi. Niall Lynch tam da Ronan'ın düşündüğü gibiydi ama aynı zamanda Declan'ın tanıdığı o şeydi. İki versiyon birbirini dışlamıyordu. "Demek istediğim, neden bana tüm bu insanlarla karşı karşıya olduğunu söylemedin?"

Declan gözlerini açtı. Tüm Lynch kardeşlerinki gibi parlak maviydiler. "Seni korumaya çalışıyordum, seni küçük pislik."

"Daha fazlasını bilseydim çok daha kolay olurdu," diye karşılık verdi Ronan. "Bunun yerine Adam ve ben Greenmantle'ı kendi başımıza yönetmek zorunda kaldık, sen ise pelerin ve hançer oynadın."

Kardeşi ona dikkatle baktı. "O sen miydin? Nasıl - oh." Ronan
bir dakika boyunca kardeşinin takdirinin tadını çıkardı.

"Parrish her zaman ürkütücü derecede zeki bir puşttu," diye gözlemledi Declan, sesi biraz da olsa babalarına benziyordu. "Bakın, olay şu. Bu alıcı bu sabah beni aradı ve dediğim gibi birinin burada büyük bir şey satmayı teklif ettiğini söyledi. İnsanlar her yerden buraya bakmaya gelecekler, her ne ise. Seni, Matthew'u, Barns'ı ve buradaki ormanı bulmak fazla çaba gerektirmeyecek."

"Bir şeyler satan bu kişi kim?"

"Bilmiyorum. Umurumda da değil. Önemi bile yok. Anlamıyor musun? Anlaşma bittikten sonra bile ortaya çıkacaklar çünkü Henrietta dev bir doğaüstü işaret. Ve kim bilir babamın hangi işini henüz temizlemediğim için. Ve eğer rüya görebildiğini öğrenirlerse - Tanrı yardımcın olsun, çünkü her şey biter. Ben sadece -" Declan konuşmayı kesti ve gözlerini kapattı; gözlerini kapadığında Ronan uzakta büyüdüğü ağabeyi yerine birlikte büyüdüğü ağabeyini görebiliyordu. "Yoruldum, Ronan."

Araba çok sessizdi.

"Lütfen -" Declan başladı. "Sadece benimle gel, tamam mı? Sen Aglionby'den ayrılabilirsin, Matthew da Washington'da bir okula transfer olabilir, ben de babamın yaptığı her şeyin üzerine benzin dökerim ve Barns'ı geride bırakırız. Hadi gidelim."

Ronan'ın söylemesini beklediği şey hiç de bu değildi ve cevap veremeyeceğini anladı. Aglionby'yi bırak; Henrietta'yı bırak; Adam'ı bırak; Gansey'i bırak.

Bir keresinde, Ronan oldukça gençken, Pazar okuluna gidecek kadar gençken, elinde yanan gerçek bir kılıçla uyanmıştı. O zamana kadar akademik bir ilgi alanı gibi görünen sıkı güvenlik kurallarına bağlı olan pijamaları eriyerek onu kurtarmıştı ama battaniyeleri ve perdelerinin büyük bir kısmı küçük bir cehennemde tamamen yok olmuştu. Ronan'ı odasından sürükleyip ailesini uyandıran Declan'dı; bu konuda hiçbir şey s ö y l e m e m i ş, Ronan da ona teşekkür etmemişti.

Söz konusu olduğunda, başka bir seçenek yok gibiydi. Lynch'ler mecbur kalırlarsa her zaman birbirlerinin hayatını kurtarırlardı.

"Matthew'u al," dedi Ronan. "Ne?"

Ronan, "Matthew'u Washington'a götür ve onu güvende tut,"

diye tekrarladı. "Öyle mi? Peki ya sen?"

Birbirlerine baktılar, birbirlerinin çarpıtılmış ayna görüntüleri.

"Burası benim evim," dedi Ronan.

THIRTY-TWO

Fırtınalı hava Blue Sargent'ın ruhunu mükemmel bir şekilde yansıtıyordu. Uzaklaştırmadan sonra okula döndüğü ilk gün bitmek bilmiyordu. A

Bunun küçük bir kısmı okuldan uzakta geçirdiği zamanın olağanüstü olmasıydı: Mountain View Lisesi'ndeki sıradan deneyimin tam tersi. Ama çok daha büyük bir kısmı, uzaklaştırılmasının en büyülü olmayan unsurunun anısıydı: Henry Cheng'in toga partisi. Bu deneyimin büyüsü, aslında hiçbir sihir içermediği gerçeğiyle daha da etkileyici hale gelmişti. Ve oradaki öğrencilerle kurduğu anlık yakınlık, Mountain View'da geçirdiği yıllar boyunca böyle bir şeyi kesinlikle deneyimleyemediğinin altını çiziyordu. Vancouver'daki kalabalığın içinde kendini bu kadar rahat hissetmesini sağlayan şey neydi? Ve bu yakınlık neden farklı bir dünyaya ait olan insanlarla olmak zorundaydı? Aslında bunun cevabını biliyordu. Vancouver kalabalığı gözlerini yıldızlara dikmişti, yere değil. Her şeyi bilmiyorlardı ama bilmek istiyorlardı. Başka bir dünyada olsaydı, bütün gençlik yılları boyunca Henry gibi insanlarla arkadaş olabilirdi. Ama bu dünyada Henrietta'da kalıyor ve böyle insanların uzaklaşmasını izliyordu. Venezuela'ya gitmeyecekti.

Mavi, hayatının sınırlarının bu kadar net çizilmiş olmasından dolayı hayal kırıklığıyla doluydu. *Yeterli* olmayan ama sahip olabileceği şeyler.

Daha fazlası olan, yapamayacağı *şeyler*.

Bu yüzden dikenli yaşlı bir kadın gibi durdu, elbise haline getirdiği uzun, parçalanmış kapüşonuyla kamburlaştı, otobüslerin kalkmasını ve bisikletini boşaltmasını bekledi. Keşke bir telefonu ya da İncil'i olsaydı da önündeki otobüs kuyruğunda bekleyen bir avuç utangaç genç gibi onunla çok meşgulmüş gibi yapabilseydi. Dört sınıf arkadaşı tehlikeli bir şekilde yakın durmuş, herkesin izlediği o filmdeki banka soygunu sahnesinin gerçekten harika olup olmadığı hakkında sohbet ediyorlardı ve Blue onların

fikrini sordu. Genel anlamda, konularının yanlış bir yanı olmadığını biliyordu ama daha özel anlamda, küçümseyici bir velet gibi görünmeden film hakkında konuşmasının mümkün olmadığını da biliyordu. Kendini bin yaşında hissediyordu. Ayrıca belki de küçümseyici bir velet *olduğunu* hissetti. Bisikletini istiyordu. Kendisi gibi bin yaşında küçümseyici veletler olan arkadaşlarını istiyordu. Etrafının bin yaşındaki küçümseyici veletlerle çevrili olduğu bir dünyada yaşamak istiyordu.

Venezuela'ya gitmek istiyordu.

"Hey, hey, bayan! Hayatının yolculuğuna çıkmak ister misin?"

Mavi sözlerin kendisine yöneltildiğini hemen fark etmedi. Gerçek ancak etrafındaki tüm yüzlerin kendisine dönük olduğunu fark ettiğinde ortaya çıktı. Yavaşça döndüğünde yangın şeridine park edilmiş çok gümüş renkli ve pahalı bir araba olduğunu gördü.

Blue aylarca Aglionby oğlanlarıyla takılmış gibi *görünmeden* onlarla takılmayı başarmıştı ama işte en kuzgun oğlan görünümlü kuzgun oğlan yangın şeridinde onun yanına park etmişti. Şoför, Gansey'in bile kaba bulacağı bir saat takıyordu. Sürücünün saçları arabanın tavanına değecek kadar uzundu. Sürücü güneş olmamasına rağmen büyük siyah çerçeveli güneş gözlükleri takıyordu. Şoför Henry Cheng'di.

Banka soyguncularından biri olan Burton yavaşça dönerek, "Hooooooooooo," dedi. "Senin Kaltağın Değil'in bir randevusu mu var? Seni tartaklayan o mu?"

Banka soyguncularından ikincisi olan Cody, Fisker'a bakmak için kaldırıma doğru adım attı. Henry'ye sordu, "Bu bir Ferrari mi?"

Henry açık yolcu penceresinden, "Hayır, bu bir Bugatti, dostum," dedi. "Ha-ha, şaka yapıyorum dostum. Bu kesinlikle bir Ferrari. Sargent! Beni bekletme!"

Otobüs hattının yarısı ona bakıyordu. O ana kadar, Mavi hiç gerçekten yığılmış yukarı hepsi . onu kamu ifadeler karşı gereksiz reklamcılık, saldırgan erkek arkadaşlar ve Aglionby öğrencileri tek bir yerde. Şimdi herkes önce Henry'ye, sonra da ona bakarken, o da yığına bakıyor ve onu devasa buluyordu. Ayrıca her öğrencinin yavaş yavaş *MAVİ SARGENT BİR HİPOKRİTTİR* yığınını etiketlediğini görüyordu. Henry'nin erkek arkadaşı olmadığını kanıtlamanın kolay bir yolu yoktu ve dahası, Henry'nin erkek arkadaşı olduğu gerçeği ışığında bu biraz anlamsız görünüyordu.

gizli erkek arkadaşı, şu anda önünde duran örnekten sadece biraz daha az ezici bir şekilde Aglionby idi.

Mavi, muhtemelen MAVİ *SARGENT BİR HİPOKRİTTİR* yığınını kendi el yazısıyla etiketlemesi gerektiğine dair rahatsız edici bir kesinlikle doldu.

Yolcu penceresine doğru yürüdü.

"Onu burada patlatmayın, Çavuş!" diye bağırdı biri. "Önce sana biftek vermesini sağla!"

Henry neşeyle gülümsedi. "Ho! Yerliler huzursuz. Merhaba, halkım! Merak etmeyin, hepiniz için daha yüksek bir asgari ücret belirleyeceğim!" Tekrar Blue'ya bakarak ya da en azından güneş gözlüklerini ona doğru çevirerek, "Merhaba, merhaba, Çavuş," dedi.

"Burada ne arıyorsun!" Mavi talep etti. Hissediyordu - emin değildi. *Çok şey hissediyordu.*

"Hayatınızdaki erkekler hakkında konuşmak için buradayım. Hayatımdaki erkekler hakkında konuşmak için. Bu arada elbiseni beğendim. Çok boho chic ya da her neyse. Eve dönüyordum ve toga partisinde iyi vakit geçirip geçirmediğini öğrenmek ve Zimbabwe için planlarımızın hâlâ geçerli olduğundan emin olmak istedim. Kendi gözünü çıkarmaya çalıştığını görüyorum; bu çok sinirli."

"Sanırım... sanırım... Venezuela'ydı." "Oh,

doğru, bunu yolda yaparız." "Tanrım," dedi.

Henry başını eğerek alçakgönüllülükle onayladı.

"Mezuniyet bize nefes aldırıyor, cahil bayan," dedi. "Şimdi, hepsi uçup gitmeden önce saklamak istediğimiz tüm balonların iplerine sahip olduğumuzdan emin olma zamanı."

Mavi ona kurnazca baktı. Hiçbir yere uçmadığını, bu balonun yavaş yavaş helyumunu kaybedeceğini ve doğduğu yerde yere batacağını söylemek kolay olurdu ama annesinin onun için yaptığı tahminleri düşündü ve bunu yapmadı. Bunun yerine Venezüella'ya seyahat etmek istediğini ve Henry Cheng'in de bunu istediğini düşündü ve bu, gelecek hafta bir şey ifade etmese bile şu anda bir şey ifade ediyordu.

Aklına bir düşünce geldi. "Gansey ile birlikte olduğumu hatırlatmama gerek yok, değil mi?"

"Doğal olarak hayır. Ben Henryseksüelim zaten. Seni eve götürebilir miyim?"

Aglionby çocuklarından uzak durun, çünkü onlar piçtir.

Mavi dedi ki, "Bu arabaya binemem. Arkamda neler olduğunu görüyor musun? Bakmak bile istemiyorum."

Henry, "Şimdi bana parmağını gösterip bağırmaya ve prensiplerinle geri çekilmeye ne dersin?" dedi. Gülümsedi ve üç parmağını havaya kaldırdı. Şeytan boynuzlarıyla ikiye kadar saydı.

"Bu son derece gereksiz," dedi Mavi ona ama gülümsediğini de hissedebiliyordu.

"Hayat bir gösteridir," diye yanıtladı. Orta parmağıyla bir saydı ve sonra yüzü abartılı bir şoka girdi.

Mavi bağırdı, "Geber, seni piç!"

"İYİ!" Henry rolünün gerektirdiğinden biraz daha fazla histeriyle bağırarak karşılık verdi. Gıcırdayarak otoparktan çıkmaya çalıştı, el frenini çekmek için durdu ve sonra daha sakin bir şekilde topallayarak dışarı çıktı.

Üç bölümden oluşan oyunlarının sonuçlarını görmek için dönecek zamanı bile olmamıştı ki çok tanıdık bir gümbürtü duydu. *Oh hayır -*

Ama son ziyaretçisinin üzüntüsünü yaşayamadan, parlak turuncu bir Camaro önündeki kaldırıma yanaştı. Motor biraz sarsılıyordu; daha önce yangın şeridini işgal eden araç kadar hayatta olmaktan mutlu değildi ama elinden geleni yapıyordu. Aynı zamanda, içinde bir Aglionby çocuğu taşıyan bir Aglionby arabası olduğu da az önce ayrılan araba kadar açıktı.

Daha önce, otobüs hattının yarısı Blue'nun dikkatini çekmişti. Şimdi hepsine sahipti.

o.

Gansey yolcu koltuğuna doğru eğildi. Henry'nin aksine, en azından yüzünü buruşturarak okulun ilgisini kabul etme nezaketini gösterdi. "Jane, bekleyemediğim için üzgünüm. Ama Ronan az önce beni aradı."

"Seni mi *aradı*?"

"Evet. Bizi istiyor. Gelebilir misiniz?"

MAVİ SARGENT BİR HİPOKRİTTİR harfleri kesinlikle kendi el yazısıyla karalanmıştı. Daha sonra kendi kendini sorgulaması gerektiğini hissetti.

Göreceli bir sessizlik vardı.

Kendi kendini sorgulama şimdi gerçekleşiyordu. "Aptal kuzgun çocuklar," dedi ve arabaya bindi.

THIRTY-THREE

Ronan'ın telefonunu kullandığına kimse inanamadı.

Ronan Lynch'in arkadaşlarını ve sevdiklerini rahatsız eden birçok alışkanlığı vardı - küfür etmek, içki içmek, sokak yarışı yapmak - ama tanıdıklarını en çok kızdıran şey telefon aramalarına cevap verememesi ya da mesaj gönderememesiydi. Adam Ronan'la ilk tanıştığında, Ronan'ın süslü telefonlara karşı isteksizliğini o kadar iyi anlamıştı ki, bunun arkasında bir hikâye olması gerektiğini düşünmüştü. Acil bir durumda bile Ronan'ın ilk tepkisinin telefonunu bir başkasına vermek olmasının bir nedeni olmalıydı. Adam şimdi onu daha iyi tanıdığından, bunun daha çok telefonun herhangi bir duruşa izin vermemesiyle ilgili olduğunu fark etti. Ronan'ın duygularını ifade etme biçiminin yüzde doksanı beden diliyle gerçekleşiyordu ve bir telefon bunu umursamıyordu.

Ve yine de kullanmıştı. Declan'ın Ronan'la işinin bitmesini beklerken, Adam birkaç yağ değişimi için Boyd'a gitmişti. Ronan aradığında birkaç saattir oradaydı. Sonra Ronan Gansey'e mesaj atmış ve Fox Way'i aramıştı. Her birine aynı şeyi söylemişti: *Barns'a gelin*, demişti. *Konuşmamız gerek.*

Ve Ronan onlardan telefonla bir şey yapmalarını hiç istemediği için, hepsi her şeyi bırakıp gittiler.

Adam ahıra vardığında diğerleri çoktan gelmişti - ya da en azından Camaro oradaydı ve Adam Gansey'nin Blue'yu da getirmiş olacağını düşündü, özellikle de sırları ortaya çıktığına göre. Ronan'ın BMW'si yan park edilmişti ve tekerlekleri şu anki konumuna kaymış olduğunu düşündürecek şekilde kriko ile kaldırılmıştı. Ve Adam'ı hayrete düşüren bir şekilde Declan'ın Volvo'su da oraya park edilmiş, bir noktaya geri çekilmiş ve çoktan gitmeye hazırdı.

Adam dışarı çıktı.

Ahırların Adam üzerinde garip bir etkisi vardı. İlk birkaç ziyaretinde bu duyguyu nasıl teşhis edeceğini bilememişti çünkü

Ahırların yapıldığı iki şeye gerçekten inanıyordu: büyü ve aşk. Şimdi bu iki şeyle de en azından geçici bir tanışıklığı olduğu için, bu onu farklı bir şekilde etkiliyordu. Eskiden böyle bir yerde büyüseydi nasıl görüneceğini merak ederdi. Şimdi ise, eğer isterse, bir gün böyle bir yerde yaşayabileceğini düşünüyordu. Neyin değiştiğini tam olarak anlayamamıştı.

İçeride diğerlerini çeşitli kutlama hallerinde buldu. Adam'ın bunun Ronan'ın doğum günü olduğunu anlaması bir anını aldı: Arka tarafta ızgaranın dumanı tütüyordu, mutfak masasının üzerinde dükkândan alınmış kekler ve odanın köşelerinde yuvarlanan birkaç şişirilmiş balon vardı. Gansey ve Declan tezgâhın yanında durmuş, başlarını öne eğmiş, olduklarından daha yaşlı görünmelerine neden olan alçak ve ciddi seslerle konuşurken, Blue balonların iplerini bağlamak için fayansların üzerinde oturuyordu. Ronan ve Matthew arka bahçeden itişip kakışarak mutfağa girdiler. Gürültücü ve kardeş gibiydiler, at koşturuyorlardı, inanılmaz derecede fizikseldiler. Kardeş sahibi olmak böyle bir şey miydi?

Ronan başını kaldırdı ve Adam'la göz göze geldi.

Ronan, "Etrafta dolaşmaya başlamadan önce ayakkabılarını çıkar, bok kafalı," dedi.

Adam kendini kontrol etti ve ayakkabısının bağını çözmek için eğildi.

"Seni değil - Matthew'u kastetmiştim." Ronan bir süre daha Adam'ın bakışlarını üzerinde tuttuktan sonra Matthew'un ayakkabılarını çıkarmasını izledi. Matthew'un yemek odasına çoraplı ayaklarıyla kayarak girmesini dikkatle izlerken Adam anladı: Bu kutlama Matthew'un iyiliği içindi.

Mavi ayağa kalkarak Adam'ın yanına gitti. Alçak bir sesle, "Matthew Declan'la kalacak. Aglionby'den taşınıyor."

Resim daha da netleşti: Bu bir veda kutlamasıydı.

Sonraki bir saat boyunca hikaye yavaş yavaş, oradaki her bir kişi tarafından parça parça anlatılmaya başlandı. Sonuç şuydu: Barns kansız bir devrimle el değiştiriyor, en büyük oğul tahttan feragat ederken taç babadan ortanca oğula geçiyordu. Ve Declan'a inanılacak olursa, sınırın hemen diğer tarafında rakip devletler birbirlerini boğazlıyordu.

Bu hem bir veda partisi hem de bir savaş konseyiydi.

Adam buna tam olarak inanamıyordu; Ronan ve Declan'ı daha önce hiç kavga etmeden aynı yerde görüp görmediğini bilmiyordu. Ama bunların daha önce hiç görmediği kardeşler olduğu doğruydu. Declan rahatlamış ve

Bitkin; Ronan, amaç ve neşeyle yoğun ve güçlü; Matthew, değişmeyen ve mutlu bir rüya gibi coşkulu.

Tüm bunlarda Adam'ı dengesiz hissettiren bir şey vardı. Bunu tam olarak anlayamıyordu. Mutfaktaki açık pencereden şimşir kokusu alıyor ve bu ona Ronan'ın arabasında kehanette bulunduğunu düşündürüyordu. Yetim Kız'ın elinde bir kutu tinker oyuncağıyla yemek masasının altında Elektrikli Testere'yle saklandığını görüyor ve Ronan'ın Cabeswater'ı rüyasında gördüğünü keşfetmenin şokunu bir kez daha hatırlıyordu. Ronan Lynch'in rüyasına girmişti; Ronan bu krallıktaki her şeyi kendi hayal gücüne göre yeniden yaratmıştı.

"Neden *burada* değil?" Ronan'ın sesi mutfaktan geldi, öfkeliydi.

Matthew cevap olarak gürledi.

Bir an sonra Ronan parmaklarını yemek odasının kapısına geçirip dışarı baktı. "Parrish. Parrish. Bir yerlerde lanet olası bir alüminyum folyo rulosu bulabilir misin? Belki Matthew'un odasındadır."

Adam Matthew'un odasının nerede olduğunu tam olarak hatırlamıyordu ama dolaşmak için bulduğu bahaneden memnundu. Mutfakta sohbet devam ederken, koridorlardan ve gizli merdivenlerden diğer yarı koridorlara ve diğer yarı merdivenlere doğru ilerledi. Alt katta Ronan bir şeyler söyledi ve Matthew öyle bir kahkaha attı ki korkunç olmalıydı. Adam şaşırarak Ronan'ın da güldüğünü duydu, gerçek bir kahkaha, bilinçsiz, nazik.

Kendini Niall ve Aurora'nın odası olması gereken yerde buldu. Pencereden süzülen ışık, beyaz yatak örtüsünün üzerine yumuşak ve uykulu bir şekilde vuruyordu. Yatağın yanında çerçevelenmiş bir alıntı "*Gel buraya ey insanoğlu*" diyordu. Şifonyerin üzerinde çerçeveli bir fotoğraf vardı: Aurora, ağzı açık, şaşkın, kuralsız bir kahkaha atıyor, Matthew'a benziyor. Niall onu yakalamış, gülümsüyor, keskin ve yakışıklı, çene hizasındaki siyah saçları kulaklarının arkasına toplanmış. Yüzü Ronan'ın yüzüydü.

Adam uzun bir süre fotoğrafa baktı, onu neden tuttuğundan emin değildi. Şaşkınlık olabilirdi, diye düşündü, çünkü Aurora'nın boş bir palet olduğunu, Cabeswater'da olduğu gibi yumuşak ve sessiz olduğunu varsaymıştı. Ronan'ın onun bir rüya değil, gerçek olduğuna bu kadar uzun süre inanmış olması için, onun mutluluk ve dinamizm yeteneğine sahip olduğu aklına gelmeliydi.

Gerçek olan neydi?

Ama onu tutan şeyin Niall Lynch, yani Ronan'ın daha yaşlı versiyonu olması mümkündü. Benzerlik elbette mükemmel değildi ama Ronan'ın tavırlarını görebilecek kadar yakındı. Bu vahşi, yabani baba; bu vahşi, mutlu anne. Adam'ın içinde bir şeyler acıyordu.

Hiçbir şey anlamadı.

Ronan'ın odasını buldu. Dağınıklığından ve tuhaflığından Ronan'ın odası olduğunu anladı; Monmouth'taki odasının daha parlak bir kuzeniydi. Tuhaf küçük nesneler tüm köşelere sıkıştırılmış ve yatağın altına doldurulmuştu: genç Ronan'ın hayalleri ya da belki bir babanın hediyeleri. Sıradan şeyler de vardı - bir kaykay, yırtık pırtık bir tekerlekli bavul, açık bir kutuda tozlu bir şekilde duran gayda olması gereken karmaşık görünümlü bir enstrüman. Adam raftan parlak bir araba maketi kaldırdı ve ürkütücü, hoş bir melodi çalmaya başladı.

Adam oturmak zorunda kaldı.

Tüylü beyaz yatak örtüsünün kenarına oturdu, saf beyaz ışıktan bir kare dizlerinin üzerine sıçradı. Kendini sarhoş hissediyordu. Bu evdeki her şey kimliğinden, yerinden o kadar emindi ki. İstendiğinden o kadar emindi ki. Sessizliğe gömülmüş olmasına rağmen model arabayı hâlâ dizlerinin üzerinde dengede tutuyordu. Belirli bir tür araba değildi -her-kas-arabası-hayalinin, hiçbir-kas-arabası-hayali olmayan bir şekle bürünmüş haliydi- ama Adam'a kendisine aldığı ilk şeyi hatırlatıyordu. Bu nefret dolu bir anıydı, bazen uykuya dalarken kazara kenarından geçtiği, düşüncelerinin ona yaklaştığı ve sonra geri çekildiği, yandığı türden bir anı. Kaç yaşında olduğunu hatırlayamıyordu; büyükannesi ona içinde on dolar olan bir kart göndermişti, büyükannesinin hala kart gönderdiği zamanlarda. O parayla bir model araba almıştı, yaklaşık bu büyüklükte, bir Pontiac. Modeli nereden aldığı, neden o model olduğu ve hatta kartın hangi vesileyle alındığı hakkında hiçbir şey hatırlamıyordu. Tek hatırladığı, yatak odasında yerde yattığı, halıya lastik izleri sürdüğü ve babasının diğer odadan şöyle dediğini duyduğuydu

Adam'ın düşünceleri anıya yaklaştı ve geri çekildi.

Ama yine de rüya modelinin kapüşonuna dokundu ve o anı hatırladı. Anıyı hatırlamanın korkutucu beklentisi anının kendisinden daha kötüydü, çünkü Adam direndiği sürece devam edecekti. Bazen hemen teslim olmak daha iyiydi.

Adam'ın babası, *"Onu sana fışkırttığım an için pişmanım*," demişti. Bağırmamıştı. Kızgın değildi. Bu sadece bir gerçekti.

Adam*, kendisinin* Adam olduğunu fark ettiği anı hatırlıyordu. Sonrasında annesinin tam olarak ne söylediğini hatırlamıyordu, sadece verdiği cevabın duygusunu hatırlıyordu - *ben de böyle hayal etmemiştim* ya da *istediğim* bu *değildi* gibi bir şey. Kesin olarak hatırladığı tek şey o araba ve *fışkıran* kelimesiydi.

Adam iç geçirdi. Bazı anıların hiç çürümemesi imkânsızdı. Eskiden olsa - belki de birkaç ay önce- Adam o anıyı tekrar tekrar hatırlar, kafasının içinde sefil, saplantılı bir döngü halinde oynatırdı. Bir kez teslim olduğunda, nasıl duracağını bilemezdi. Ama şimdi, en azından, acısını sadece bir kez hissedebiliyor ve sonra başka bir gün için bir kenara koyabiliyordu. Kendini yavaş yavaş o karavandan çıkarıyordu.

Bir döşeme tahtası çatladı; parmak eklemleri açık kapıya bir kez vurdu. Adam başını kaldırdığında Niall Lynch'in kapıda durduğunu gördü. Hayır, Ronan'dı, yüzü bir yandan aydınlık, diğer yandan gölgeler içindeydi, başparmaklarını kot pantolonunun ceplerine sokmuş, deri bileziklerini bileğine dolamış, ayakları çıplak, güçlü ve rahat görünüyordu.

Sözsüzce yere geçti ve Adam'ın yanına, yatağın üzerine oturdu.
Elini uzattığında, Adam modeli elinin içine koydu.

"Bu eski şey," dedi Ronan. Ön tekerleği çevirdi ve yine müzik çalmaya başladı. Ronan arabayı incelerken ve her bir tekerleği farklı bir melodi çalması için çevirirken birkaç dakika böyle oturdular. Adam Ronan'ın dikişleri nasıl dikkatle incelediğini izledi, kirpikleri açık renk gözlerinin üzerine düşmüştü. Ronan bir nefes verdi, maketi yanındaki yatağa bıraktı ve Adam'ı öptü.

Bir keresinde, Adam hâlâ karavan parkında yaşarken, bir mil ötede yağmur yağdığını fark ettiğinde çim biçme makinesini dağınık yan bahçede itiyordu. Kokusunu alabiliyordu, yağmurun toprak üzerindeki topraksı kokusu, ama aynı zamanda ozonun elektrikli, huzursuz kokusu. Ve onu görebiliyordu: puslu gri bir su tabakası dağların görüşünü engelliyordu. Uçsuz bucaksız kuru tarlada kendisine doğru ilerleyen yağmur çizgisini takip edebiliyordu. Ağır ve karanlıktı ve dışarıda kalırsa sırılsıklam olacağını biliyordu. Yağmur o kadar uzaktan geliyordu ki çim biçme makinesini kaldırıp bir siper almak için bolca zamanı vardı. Ama bunun yerine orada durup yaklaşmasını izledi. Son dakikada bile, yağmurun çimleri dümdüz ettiğini duyduğunda, orada öylece durdu. Gözlerini kapadı ve fırtınanın onu ıslatmasına izin verdi.

Bu öpücüktü.

Tekrar öpüştüler. Adam bunu dudaklarından daha fazla hissetti.

Ronan arkasına yaslandı, gözleri kapalı, yutkunuyordu. Adam onun göğsünün inip kalkışını, kaşlarının çatılışını izledi. Kendini pencereden giren ışık kadar parlak, düşsel ve hayali hissediyordu.

Hiçbir şey anlamadı.

Ronan gözlerini açana kadar uzun bir süre geçti ve açtığında ifadesi karmaşıktı. Ayağa kalktı. Hâlâ Adam'a bakıyordu, Adam da ona bakıyordu ama ikisi de bir şey söylemedi. Muhtemelen Ronan ondan bir şey istiyordu ama Adam ne diyeceğini bilmiyordu. O bir büyücüydü, demişti Persephone ve onun büyüsü farklı şeyler arasında bağlantılar kurmaktı. Ancak şu anda herhangi bir mantıksal bağlantı kuramayacak kadar beyaz, bulanık ışıkla doluydu. Dünyadaki tüm seçenekler arasında Ronan Lynch'in en zor versiyon olduğunu biliyordu. Ronan'ın üzerinde deney yapılacak bir şey olmadığını biliyordu. Ağzının hâlâ sıcak olduğunu biliyordu. Aglionby'de geçirdiği süre boyunca tek yapmak istediği şeyin bu eyaletten ve içindeki her şeyden mümkün olduğunca uzaklaşmak olduğundan emin olarak başladığını biliyordu.

Ronan'ın ilk öpücüğü olduğundan oldukça emindi.

"Ben aşağıya iniyorum," dedi Ronan.

THIRTY-FOUR

Niall'ın bir keresinde Ronan'a anlattığı, tam olarak hatırlayamadığı ama hep hoşuna giden bir hikâye vardı. Bir çocuk hakkında bir şeydi - kim

Niall'ın öykülerinde erkeklerin sık sık yaptığı gibi Ronan'ın da sesi çok benziyordu - ve Niall'ın öykülerinde erkeklerin sık sık yaptığı gibi Niall'ın da sesi çok benzeyen yaşlı bir adam hakkında. Aslında yaşlı adam bir büyücü, çocuk da onun çırağı olabilirdi ama Ronan bunu bir zamanlar izlediği bir filmle karıştırmış olabilirdi. Hikâyede, onu yiyen kişiye mutluluk veren sihirli bir somon balığı vardı. Ya da belki de mutluluk değil bilgelikti. Her halükarda, yaşlı adam somonu yakalamak için zaman harcayamayacak kadar tembel, meşgul ya da iş seyahatindeydi ve bu yüzden çocuğu onun yerine yakalaması için görevlendirmişti. Çocuk somonu yakaladığında pişirecek ve yaşlı adama getirecekti. Çocuk yaşlı büyücü kadar zeki olduğu için söyleneni yapmış ama somonu pişirirken kendini yakmış. Bunu düşünmeden önce, yanmış parmağını ağzına soktu ve böylece somonun büyüsünü kendisi için aldı.

Ronan istemeden de olsa mutluluğu yakaladığını hissetti.

Her şeyi yapabilirdi.

"Ronan, kardeşim, orada ne yapıyorsun?" Declan aradı. "Yemek hazır!"

Ronan küçük ekipman kulübelerinden birinin çatısındaydı. Kanatları olmadan kısa sürede çıkabileceği kadar yüksekti. Kollarını indirmedi. Ateşböcekleri, süs eşyaları ve hayalindeki çiçek etrafında parlayıp dönüyordu ve o pembeye boyanmış gökyüzüne bakarken bunlar gözünün önünden geçmeye devam ediyordu.

Bir süre sonra çatı inledi, Declan inledi ve sonra ağabeyi kendini Ronan'ın yanına çekti. Gökyüzüne değil, küçük kardeşinin etrafında uçuşan şeylere bakarak durdu.

İç çekti. "Buraya çok şey katmışsın." Ateşböceklerinden birini yakalamak için uzandı. "Tanrım, Ronan, burada böcek bile yok."

Ronan kollarını indirdi ve Declan'ın yakaladığı ışığa baktı. Omuz silkti.

Declan ışığı tekrar havaya bıraktı. Tam önünde süzülerek Lynch'in keskin yüz hatlarını, kaşlarının arasındaki endişe düğümünü, ağzındaki hayal kırıklığı baskısını aydınlattı.

"Seninle gitmek istiyor," dedi Ronan.

"Parlayan bir topu yanıma alamam."

"Al," dedi Ronan. "Bekle."

Cebinden bir şey çıkarmak için ağırlığını kaydırdı ve avucunun içinde Declan'a uzattı. Yaklaşık bir buçuk santim eninde, kaba, ağır hizmet tipi metal bir rondelaya benziyordu, garip bir makineden çıkmış steampunk bir kağıt ağırlığı.

Declan alaycı bir tavırla, "Haklısın, bunun göze batma olasılığı çok daha düşük," dedi.

Ronan nesneye keskin bir dokunuş yaptı ve küçük bir ateş küresi bulutu ışıltılı bir tıslamayla yukarı püskürdü.

"Tanrım, Ronan!" Declan çenesini geri çekti.

"Lütfen. Yüzünü havaya uçuracağımı mı sandın?"

Tekrar gösterdi, o hızlı dokunuş, o parlak kürelerin patlaması. Declan'ın eline tutuşturdu ve Declan bir şey söyleyemeden bir kez daha etkinleştirmek için sapladı.

Küreler nefes nefese havaya yükseldi. Bir an için kardeşinin onların içinde nasıl sıkışıp kaldığını, yüzünün etrafında öfkeyle süzülmelerini, her bir altın güneşin altın ve beyazı ateşlemesini izlediğini gördü ve Declan'ın yüzündeki geniş özlemi gördüğünde, Declan'ın ne hayalperest ne de hayalci olarak büyümekle ne kadar çok şey kaçırdığını fark etti. Burası hiçbir zaman onun evi olmamıştı. Lynch'ler burayı Declan'ın evi yapmaya hiç çalışmamışlardı.

"Declan?" Ronan sordu.

Declan'ın yüzü aydınlandı. "Bu şimdiye kadar hayal ettiğin en faydalı şey. Ona bir isim vermelisin."

"Bende var. ORBMASTER. Büyük harflerle."

"Teknik olarak küre ustası sensin, değil mi? Ve bu sadece bir küre."

"Herkes kim tutar o olur bir ORBMASTER. Sen hemen bir ORBMASTER. İşte, sende kalsın, cebine koy.

D.C. ORBMASTER."

Declan uzandı ve Ronan'ın tıraşlı kafasına sürtündü. "Sen küçük bir pisliksin."

Bu çatıda en son birlikte durduklarında, anne ve babaları hayattaydı ve bu tarlalardaki sığırlar yavaş yavaş otluyordu ve dünya daha küçük bir yerdi. O zamanlar geride kalmıştı ama bir kez olsun her şey yolundaydı.

Kardeşler kendilerini yaratan yere dönüp baktılar ve sonra birlikte çatıdan aşağı indiler.

THIRTY-FIVE

Hikayeye nereden başladığınıza bağlı olarak, Neeve Mullen hakkındaydı.

Neeve, çoğu medyumun sahip olmayı arzuladığı türden bir kariyere sahipti. Bunun bir nedeni, çok kolay para kazanılabilen bir durugörü çeşitliliğine sahip olmasıydı: Belirli sayılar, belirli harfler, insanların cüzdanlarından telefon numaraları, kafalarından doğum günleri çıkarma, gelecekteki olayların zamanlarını doğru bir şekilde belirleme konusunda iyiydi. Bunun bir nedeni de tek başına hırslı olmasıydı. Hiçbir şey asla yeterli değildi. Kariyeri asla dolmayacak gibi görünen bir bardaktı. Bir telefon hattıyla başladı, sonra birkaç kitap yayınladı, sabahın çok erken saatlerinde çıkan bir televizyon işi buldu. Toplum içinde saygınlığı vardı.

Ama.

Topluluğun dışında her zaman sadece bir medyum olarak kalacaktı. Bu günlerde, bu yüzyılda, en iyi medyum bile bir cadının burnu kırışmış damgasına sahipti ve hiçbiri huşu duymuyordu.

Neeve ellerini geleceğe, geçmişe ve diğer dünyalara uzatabilirdi ve bu *kimsenin umurunda değildi.* Bu yüzden büyüler yapmış, rüyalar görmüş ve ruhani rehberlerinden bir yol istemişti. *İnsanların görmezden gelemeyeceği bir şekilde nasıl güçlü olacağımı söyle.*

Henrietta, diye fısıldadı rehberlerinden biri. Televizyon ekranı Virginia'nın hava durumu haritalarına takıldı. Rüyasında ley hattını gördü. Üvey kız kardeşi aradı. "Henrietta'ya gel ve bana yardım et!" Aynalar ona tüm gözlerin üzerinde olduğu bir gelecek gösterdi. Evren yolu gösteriyordu.

Ve işte Piper Greenmantle ve bir iblisle birlikte kararmış bir ormandaydı.

Neeve, güce olan saplantısının onu bir iblisle pazarlık yapma fırsatına getireceğini tahmin etmeliydi ama etmemişti. 100 değildi

Ama o aptal değildi: Böyle bir pazarlığın mutlu sonla bitmeyeceğini biliyordu. Yani bu bir çıkmaz sokaktı. Muhtemelen tam anlamıyla.

Moraller düşüktü.

Piper ise hevesini kaybetmemişti. Yırtık pırtık paçavralarının yerine mükemmel bir gök mavisi elbise ve ona uygun topuklu ayakkabılar giymişti; giderek renksizleşen bir manzarada bir renk şoku gibiydi. Neeve'e, "Kimse bir berduştan lüks bir eşya almak istemez," dedi.

"Ne satıyorsunuz?" Neeve sordu.

"İblis," diye yanıtladı Piper.

Neeve bunun bir hayal gücü hatası mı yoksa psişik algılama hatası mı olduğundan emin değildi ama *bunu* da tahmin etmemişti. Piper'ın cevabına kötü bir his eşlik etti. Neeve bunu ifade etmeye çalıştı. "Bana öyle geliyor ki iblis bu coğrafi konumla bağlantılı ve belirli bir amaç için var, yani bu durumda bu yerle ilişkili tüm enerji eserlerinin yapımını durdurmak için ve bu yüzden onu ciddi bir zarar vermeden hareket ettirebilmeniz bana pek olası görünmüyor-"

"Burada zaman tuhaf mı?" Piper araya girdi. "Birkaç dakikadır burada olup olmadığımızı anlayamıyorum."

Neeve burada çok daha uzun süredir bulunduklarından oldukça emindi, ancak orman Piper'ı oyalamak için zaman algılarını manipüle ediyordu. Yine de bunu yüksek sesle söylemek istemedi çünkü Piper'ın bu bilgiyi korkunç bir şekilde kullanacağından korkuyordu. Piper'ı öldürüp öldüremeyeceğini merak etti - *ne.* Hayır, öldürmedi. Bu, her zaman olduğu gibi düşüncelerine fısıldayan iblisti.

Piper'a ne fısıldadığını merak etti.

Neeve iblise baktı. O da arkasına baktı. Burada, ormanın içinde daha çok evindeymiş gibi görünmeye başlamıştı ki bu muhtemelen ağaçlar için kötüye işaretti. Alçak bir sesle, "Bu iblisi nasıl satmayı umduğunu anlamıyorum. Bu bir kibir egzersizi. Onu kontrol edemezsin."

İblis tam orada olduğu için sesini alçaltması anlamsızdı ama Neeve kendini tutamadı.

"Beni kayırıyor," dedi Piper. "Söylediği buydu."

"Evet, ama sonuçta iblisin kendi gündemi var. Sen bir araçsın."

İblisin düşünceleri ağaçların arasından fısıldadı; ağaçlar titredi. Bir kuş öttü ama bu tersine bir sesti. Neeve'den birkaç metre ötede, yerde bir ağız açılmıştı ve yavaşça açılıp kapanıyordu.

aç, ihmal edilmiş bir şekilde. Bu mümkün değildi ama iblisin umurunda değildi.

mümkün. Orman artık kâbus kurallarıyla yaşıyordu.

Piper telaşlanmamış görünüyordu. "Ve sen de moral bozucusun. İblis, bana bir ev yap. Ev mağarası. Buralarda hızlıca ne yapabiliyorsan. Banyo yapabildiğim sürece ben varım. Öyle olsun, ya da her neyse."

Piper'ın sözüne göre bu böyleydi ya da her neyse.

İblisin büyüsü Neeve'in daha önce kullandığı hiçbir şeye benzemiyordu. Negatifti, büyülü bir banka kartıydı; enerjinin ne yaratıldığının ne de yok edildiğinin psişik bir kanıtıydı. Eğer bir bina yapmak istiyorlarsa, iblisin ormanın bir kısmını yok etmesi gerekiyordu. Ve bu izlemesi kolay bir süreç değildi. Eğer bu basit bir silme işlemi olsaydı, Neeve bu kadar zorlanmayabilirdi. Ama bu bir bozulmaydı. Sarmaşıklar büyüdü, büyüdü ve büyüdü, kendilerini boğup çürüyene kadar durmaksızın büyüyerek çiçek açtı ve tomurcuklandı. Narin dikenli ağaçlar, kendilerini büyüten dalı kesene kadar kıvrılıp bükülen jiletler ve dikenler yetiştirdi. Kuşlar bağırsaklarını kusmaya başladı, bu bağırsaklar yılanlara dönüştü, yılanlar kuşları yedi ve sonra acı içinde çırpınarak kendilerini yediler.

En kötüsü de büyük ağaçlardı. Onlar kutsaldı - Neeve onların kutsal olduğunu *biliyordu* - ve ormanda yaşayan diğer her şeyden daha uzun süre değişime direndiler. Önce siyah özsu akıttılar. Sonra yavaş yavaş yaprakları buruştu. Dallar birbirlerine çarparak siyah bir çamur içinde çöktü. Kabuklar, harap olmuş deri gibi soyulup döküldü. Ağaçlar inlemeye başladı. Bu bir insanın çıkarabileceği bir ses değildi. Bir *ses* değildi. Bir dalın rüzgârda inlerken çıkardığı sesin tonal bir versiyonuydu. Fırtınada devrilen bir ağacın şarkısıydı.

Neeve'in savunduğu her şeye karşıydı.

Yine de kendini izlemeye zorladı. Ölümünü izlemeyi bu eski kutsal ormana borçluydu. Bu ormana onu kurtarmak için mi getirildiğini merak etti.

Her şey bir kabustu.

Piper'ın yeni evi kayalardaki devasa derin bir yarığı dolduruyor, sihirli araçlarla asılıyor ve sabitleniyordu. Yapı, hem Piper'ın arzularının hem de iblisin sıva-küf-yuva hassasiyetinin garip bir evliliğiydi. Ana odanın tam ortasında derin, gözyaşı şeklinde bir yüzme havuzu vardı.

Her iyi uzlaşmada olduğu gibi, her iki taraf da belli belirsiz hoşnutsuzdu ama bu konuda hiçbir şey söylemedi. Piper kibarca dudak büktü ama sadece "Harika. Babamı kontrol etme zamanı geldi."

Neeve hemen, "Sahiplenme yerine, babanla iletişim kurmak için küvette scry yapabilirsin," diye önerdi. Söylemediği şey, kehanetin sahiplenmeden çok daha az enerji kullanacağını düşünmesiydi. Bir ağacı kurtaramayabilirdi ama onu biraz daha uzun süre koruyabilirdi.

İblis antenlerini Neeve'e doğru çevirdi. Onun ne yaptığını biliyordu. Bir saniye sonra Piper dikkatle baktı; iblis açıkça doğrudan onun aklına girmişti. Neeve bir karşılık bekledi ama Piper sadece düşünceli bir şekilde kenarlarını havuzun kenarında gezdirmekle yetindi. "Zaten yüzümü görürlerse daha çok sevecekler. Şeytan, bu konuda babamı bağla. Öyle olsun, ya da her neyse."

Böyleydi ya da her neyse.

Laumonier halka açık bir erkekler tuvaletindeydi. Aynanın önünde durdu ve kimsenin içeri girmediğinden emin olmak için erkekler tuvaletinin kapısının önünde de durdu.

Piper gözlerini kısarak havuza baktı. "Legal Sea Foods'da mısın? Buna inanamıyorum. Her şeyden nefret ediyorum."

"Evet, istiridye istedik," dedi Laumonier, sesi havuz yerine iblisin içinden geliyordu. Gözlerini kısmış, kızının bulunduğu yeri daha iyi görmeye çalışıyordu. "Yaban arısı yuvasında mısın?"

"Bu bir tapınak," dedi

Piper. "Ne için?"

"Ben. Oh, böyle sorduğuna sevindim. Esprimi mükemmel bir şekilde hazırladın. Bak, banyo yapmak için can attığımdan bunu hızlıca yapacağım. Sen ne yaptın?"

Laumonier tezgâhlardan birinden dışarı çıkarak, "Ürününüz için bir göz atma etkinliği düzenledik," dedi. "Zamanlamayı, şehir dışından gelen konukların aralarına karışabilmelerini sağlamak amacıyla, Kongre'nin bir erkek okulunda düzenlediği bağış toplama etkinliğinin ertesi gününe ayarladık. Ne satıyoruz?"

Piper iblisi tarif etti. İblis uçarak havuzun etrafında dönmeye başladı ve Neeve, Laumonier'in ifadesinden iblisin *de* onlara iblisi tarif ettiğini anlayabildi. Düşüncelerinin çarpıtılmasından açıkça etkilenmişlerdi.

"İyi bulmuşsun," dedi Laumonier. "Temas

halinde olalım." Büyü havuzundan kayboldular.

"Banyo zamanı," dedi Piper muzaffer bir edayla. Neeve'e onu yalnız bırakmasını söylemedi ama Neeve yine de bunu yaptı. Dışarı çıkması gerekiyordu. Yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Sakinleşmesi gerekiyordu, böylece her şeyi doğru bir şekilde görebilecekti.

Bir daha sakin olabileceğinden emin değildi.

Dışarıda, ıslak merdivenlerin başında, Neeve saçlarını tuttu. Geriye dönüp baktığında, evrenin gücünü yalnızca kişisel çıkarları için kullandığını biliyordu. Buraya bu şekilde gelmişti. Bu ders karşısında öfkelenemezdi. Onu kurtarmaya çalışmak zorunda kalacaktı. İşin özü buydu. Aksi takdirde, kutsal bir yer yok edilirken seyirci kaldığını bilerek yaşayamazdı.

Koşmaya başladı.

Neeve normalde koşmazdı ama bir kez koşmaya başladığında bunu hemen yapmadığına inanamıyordu. İblisi gördüğü anda koşmaya başlamalı ve onu kafasının içinde duyamayacak kadar uzaklaşana kadar durmamalıydı. Korku ve tiksinti aniden onu yakaladı ve ormanda ilerlerken hıçkırıklara boğuldu. *İblis, iblis, iblis.* Çok korkmuştu. Ayaklarının altındaki kuru yapraklar, üzerinde yüzü olan tarot kartlarına dönüştü. Yüzeylerinde kaydı, ama ayakkabılarının altından savrulduklarında tekrar yaprak oldular.

Su, diye düşündü ormana. *Sana yardım edeceksem bir aynaya ihtiyacım var.*

Yapraklar onun üzerinde kayıtsızca kıpırdandı. Bir damla yağmur yanağına sıçradı ve gözyaşlarına karıştı.

Yağmur değil. Ayna için su, diye düşündü Neeve. Koşarken omzunun üzerinden baktı. Tökezledi. İzlendiğini hissetti, ama elbette izlendiğini hissedecekti. Bütün bu yer onu izliyordu. Bir yamaçtan aşağı kayarken, elleri sadece onu daha da kaydıran kuru yapraklara takıldı ve kendini içi oyulmuş bir kütüğe bakarken buldu.

Su, su. O izlerken, su şırıldayarak onu doldurdu. Neeve elini içine soktu ve birkaç seçkin tanrıçaya dua etti, sonra da scry yapmak için ellerini suyun üzerinde tuttu. Zihni Tilki Yolu'nun görüntüleriyle doldu. Kaldığı tavan arası, orada yaptığı ritüeller. Sonunda onu buraya getiren olasılıklar arasında onu ilerletmek için kurduğu aynalar.

Omzunun üzerinden bakmayı çok istiyordu.

Odağını bozamadı.

Neeve o anı hissetti. Yüzü tanımıyordu ama bunun bir önemi yoktu. Eğer 300 Fox Way'deki bir kadınsa, bilgi bu konuda bir şeyler yapmak isteyen insanlara ulaşacaktı. Neeve fısıldadı, "Beni duyabiliyor musun? Bir iblis var. Ormanı ve ona bağlı olan her şeyi ortadan kaldırıyor. Ben deneyeceğim -"

"Biliyor musun," dedi Piper, "eğer benimle bir sorunun varsa, keşke önce bana gelseydin."

Neeve'in bağlantısı koptu. Kütüğün içindeki su dalgalandı, sadece su ve sonra iblisin sert siyah kabuğu yüzeyden yükseldi. Antenlerini hafifçe sallayarak koluna süründü. Ağır. Kötü niyetli. Giderek korkunçlaşan olasılıklar fısıldıyordu. Piper kütüğün diğer tarafına odaklandı, yaprakların arasından onlara doğru yürüyordu. Saçları banyodan dolayı hâlâ nemliydi.

Neeve yalvarmaya zahmet etmedi.

"Tanrım, Neeve. Siz Yeni Çağ tipleri çok kötüsünüz." Piper elini iblise doğru çevirdi. "Onu serbest bırak."

THIRTY-SIX

Tgecenin *canlı* bir yanı vardı.

Declan ve Matthew gitmişti. Gansey, Blue, Ronan ve Adam ahırda kalmış, funda kokulu oturma odasında daire şeklinde oturuyorlardı. Tek ışık Ronan'ın hayal ettiği şeylerdi. Tepelerinde geziniyor ve şöminenin içinde dans ediyorlardı. Işığın dokunmadığı yerlerde bile sihir hepsinin arasında asılı gibiydi. Gansey hepsinin uzun zamandır olmadıkları kadar mutlu olduklarının farkındaydı; bir önceki gecenin korkutucu olayları ve Declan'dan aldıkları uğursuz haberler ışığında bu garip görünüyordu.

Gansey, "Bu gece doğruluk gecesi," dedi ve başka zaman olsa belki de ona gülerlerdi. Ama bu gece değil. Bu gece, hepsi yavaşça dönen bir makinenin parçası olduklarını söyleyebilirdi ve bunun büyüklüğü onları şaşırtmıştı. "Hadi şu şeyi bir araya getirelim."

Yavaşça bir gün önce başlarına gelenleri anlattılar, Gansey'nin günlüğüne yazmasına izin vermek için durakladılar. Gerçekleri not ederken -6:21'de ley hattının tutulması, Nuh'un saldırısı, kararmaya başlayan ağaç, Adem'in gözünün kendi kendine hareket etmesi- oynadıkları rollerin şeklini hissetmeye başladı. Yeterince dikkatli bakarsa neredeyse sonunu görebilecekti.

Cabeswater'ı ve ley hattını koruma sorumlulukları olup olmadığını tartıştılar - hepsi de vardı. Artemus'un söylediğinden daha fazlasını bildiğini düşünüp düşünmediklerini - hepsi düşünüyordu. Bu konuda özgürce konuşacağını düşünüp düşünmediklerini tartıştılar - hepsi ikna olmamıştı.

Bu konuşmanın bir bölümünde Ronan ayağa kalktı. Adam mutfağa gitti ve kendisi için bir kahveyle döndü. Mavi, Gansey'nin yanındaki koltuk minderlerine yuva yaptı ve başını onun kucağına koydu.

Buna izin verilmedi.

Ama öyleydi. Gerçek gün ışığına çıkıyordu.

Kasaba hakkında da konuştular. Henrietta'ya doğaüstü kalıntılar için kazı yapmaya gelen yabancılardan saklanmanın mı yoksa onlarla savaşmanın mı daha akıllıca olacağını. Onlar hayali savunmalar ve tehlikeli müttefikler, silahlandırılmış canavarlar ve asit hendekleri hakkında fikirler üretirken, Gansey Blue'nun kulağının üstündeki saça hafifçe dokundu, yarası yüzünden kaşının yanındaki deriye dokunmamaya dikkat etti, kendi bilinci yüzünden Ronan'ın veya Adam'ın gözleriyle karşılaşmamaya özen gösterdi.

Buna izin vardı. Bunu istemesine izin verilmişti.

Henry hakkında konuştular. Gansey, Henry'nin çok iyi korunan sırlarını anlattığının farkındaydı ama aynı zamanda okul gününün sonunda Gansey'e bir şey anlatmanın Adam'a, Ronan'a ve Blue'ya da anlatmak anlamına geldiğine karar vermişti. Onlar bir paket anlaşmaydı; onları da kazanmadan Gansey'nin kazanılması beklenemezdi. Adam ve Ronan Henry'nin aleyhinde çocukça şakalar yaptılar ("*Yarı Çinli" "Hangi yarısı?"*) ve klanvari bir *şekilde kıs kıs* güldüler; Blue onlara seslendi ("*Çok mu kıskandın?"*); Gansey onlara önyargılarını bir kenara bırakıp kendisi hakkında düşünmelerini söyledi.

Henüz kimse *iblis* kelimesini kullanmamıştı.

Orada asılı duruyordu, konuşulmamıştı, etrafındaki konuşmanın şekliyle tanımlanmıştı. Adam ve Ronan'ın peşine düştükleri şey, Noah'da yaşayan şey, muhtemelen Cabeswater'a saldıran şey. Maura 300 Fox Way'den aramamış olsaydı, bütün akşam boyunca bu konuya değinmemiş olmaları mümkündü. Gwenllian tavan arasındaki aynalarda bir şey gördüğünü söylemişti. Gerçekten ne gördüğünü anlaması bu kadar uzun sürmüştü ama görünüşe göre Neeve bir uyarıda bulunmuştu.

Şeytan.

Unmaker.

Ormanı ve ona bağlı olan her şeyi ortadan kaldırmak.

Bu açıklama Ronan'ın volta atmayı bırakmasına ve Adam'ın tamamen sessizleşmesine neden oldu. Ne Blue ne de Gansey bu tuhaf sessizliği bozdu ve sonunda Adam, "Ronan, sanırım *onlara* senin de söylemen gerekiyor," dedi.

Ronan'ın yüz ifadesi ihanete uğramış gibiydi. Bu yorucuydu; Gansey tartışmanın nereye doğru gittiğini çok iyi görebiliyordu. Adam yaydan soğukkanlı ve gerçekçi bir şeyler fırlatacak, Ronan bir küfür topuyla karşılık verecek, Adam merminin yoluna benzin damlatacak ve sonra her şey saatlerce yanacaktı.

Ama Adam sadece ciddi bir tonda, "Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek Ronan. Burada etrafımızda rüya ışıklarıyla oturuyoruz ve ben

salonda strafor yediğini hayal ettiğin toynaklı bir kız görüyoruz. Rüyalarından çıkardığın bir arabayla dolaşıyoruz. Şaşırtıcı ama bu onların size bakışını değiştirmeyecek."

Ronan da "İfşaatla iyi başa çıkamadın" diye karşılık verdi.

Gansey onun incinmiş ses tonundan Ronan hakkında bir şeyler anladığını düşündü.

"Yapacak başka işlerim vardı," diye yanıtladı Adam. "Bu da üstlenmemi biraz zorlaştırdı."

Gansey *kesinlikle* Ronan hakkında bir şeyler anladığını hissetti.

Mavi ve Gansey birbirlerine baktılar. Mavi'nin bir kaşı perçeminin içine doğru kalkmıştı; diğer gözü hâlâ kısıktı. Bu onu normalde göründüğünden daha da meraklı gösteriyordu.

Ronan deri bilekliklerini karıştırdı. "Her neyse. Cabeswater'ı rüyamda gördüm."

Oda bir kez daha tamamen sessizdi.

Gansey, Ronan'ın onlara söylemekte neden tereddüt ettiğini belli bir düzeyde anladı: Kafanızdan büyülü bir orman çıkarma yeteneği kişiliğinize uhrevi bir hava katıyordu. Ama diğer tüm seviyelerde Gansey'nin kafası biraz karışmıştı. Sanki kendisine daha önce de söylenmiş bir sırrın söylendiğini hissediyordu. Bunun nedeninin Cabeswater'ın kendisinin bu gerçeği oradaki yürüyüşlerinden birinde onlara zaten fısıldamış olması mı, yoksa sadece kanıtların ağırlığının bilinçaltının daha paket resmi olarak teslim edilmeden sırrın sahipliğini kabul edecek kadar kesin olması mı olduğunu anlayamıyordu.

"Kanserin tedavisini rüyanda görüyor olabilirdin," dedi Blue. "Bak,

Çavuş," diye karşılık verdi Ronan. "Sana bir göz rüyası görecektim

Dün gece krem sürdüm çünkü belli ki modern tıp senin için hiçbir şey yapmıyor, ama rüya cehenneminin dördüncü çemberinden bir ölüm yılanı tarafından neredeyse kıçıma tekmeyi yiyordum, bu yüzden rica ederim."

Mavi uygun bir şekilde duygulanmış görünüyordu.

"Ah, teşekkürler, dostum." "Sorun değil, kardeşim."

Gansey kalemini günlüğüne vurdu. "Hazır açık sözlü davranmışken, bize anlatmanız gereken başka coğrafi yerler gördünüz mü? Dağlar? Su özellikleri?"

"Hayır," dedi Ronan. "Ama Matthew'u rüyamda gördüm."

"Tanrı aşkına," dedi Gansey. Sürekli bir imkansızlık hali içinde yaşıyor, zaman zaman daha da yüksek bir duruma geçiyordu.

imkansızlık. Tüm bunlara inanmak zordu ama zaten aylardır inanması zor olan şeyler vardı. Ronan'ın kimseye benzemediği sonucuna çoktan varmıştı; bu sadece bir başka destekleyici kanıttı. "Bu, o ağaçtaki imgelemlerin ne anlama geldiğini bildiğin anlamına mı geliyor?"

İçinde durana hayaller veren oyuk ağacı kastediyordu; Cabeswater'ı ilk keşfettiklerinde onu keşfetmişlerdi. Gansey orada iki imgelem görmüştü: Birinde Blue Sargent'ı öpmenin eşiğindeydi, diğerinde ise Owen Glendower'ı bulmanın eşiğindeydi. Bunların her ikisine de büyük ilgi duyuyordu. Her ikisi de çok gerçekçi gelmişti.

"Kâbuslar," diye cevap verdi Ronan umursamazca.

Hem Mavi hem de Adam gözlerini kırpıştırdı. Mavi yankılandı, "Kabuslar mı? Hepsi bu mu? Gelecek vizyonları değil mi?"

Ronan, "O ağacı rüyamda gördüğümde, yaptığı şey buydu. En kötü durum senaryoları. Ertesi gün seni mahvetme olasılığı en yüksek olan zihin karışıklığını düşündü."

Gansey her iki imgelemini *de en kötü senaryo* olarak sınıflandırabileceğinden emin değildi ama her ikisinin de belli bir ölçüde zihin bulandırıcı olduğu doğruydu. Blue'nun şaşkın ifadesi aynı fikirde olduğunu gösteriyordu. Öte yandan Adam o kadar büyük bir nefes almıştı ki, sanki aylardır tutuyormuş gibi görünüyordu. Bu şaşırtıcı değildi. O ağaca adım attığında Adam'ın gerçek hayatı zaten bir kâbustu. Gerçeğin ötesinde bir zihin karışıklığı gerçekten korkunç olmalıydı.

"Mümkün mü?" diye başladı Gansey ve sonra durup düşündü. "Cabeswater için bir koruma hayal etmeniz mümkün mü?"

Ronan omuz silkti. "Cabeswater'daki siyah şeyler rüyalarımdaki siyah şeyler demek. Sana söyledim, dün gece Sargent için göz kremi bile çıkaramadım ve bu önemsiz bir şey. Bir çocuk bile bunu gösterebilir. Bende hiçbir şey yok."

"Sana yardım etmeye çalışabilirim," dedi Adam. "Sen rüya görürken scry yapabilirim. İşe yarar bir şeyler bulabilmen için enerjini yeterince temizleyebilirim."

Gansey, "Bu çok önemsiz hissettiriyor," dedi. Gerçekten *de canavarın çok büyük hissettirdiğini* kastetmişti.

Mavi doğruldu ve gözünü tutarak inledi. "*Asılsız* bir şeyle sorunum yok. Annemle konuşana kadar *önemli* bir şey yapmamız gerektiğini düşünmüyorum. Gwenllian'ın gördükleri hakkında daha fazla şey duymak istiyorum. Ugh. Sanırım beni

Eve, Gansey. Gözüm beni deli ediyor ve kendimi olduğumdan daha yorgun hissetmeme neden oluyor. Kusura bakmayın çocuklar."

Ama daha fazla bilgi olmadan daha fazla fikir edinmek mümkün değildi, bu yüzden diğerleri de bunu kalkıp esnemek için bir bahane olarak kullandılar. Mavi mutfağa doğru yöneldi ve Ronan onun önünde koşarak kalçasıyla kasıtlı olarak onu itti. "Seni *pislik*," dedi Mavi ve Ronan neşeyle güldü.

Gansey o kahkahanın sesinden derinden etkilenmişti, hem de burada, Ahır'da, Ronan'ın babasını ölü ve hayatını paramparça bulduğu yerden sadece elli adım ötedeki bir odada. Artık o kahkaha öyle sıradan bir sesti ki. Kolayca harcanabileceğini söyleyen kolay bir kahkaha çünkü geldiği yerde daha fazlası vardı. Yara her şeye rağmen iyileşiyordu; kurban her şeye rağmen başaracaktı.

O ve Adam oturma odasında durmuş düşünüyorlardı. Bir pencere BMW'nin, Adam'ın boktan arabasının ve görkemli Camaro'nun bulunduğu karanlık park alanına bakıyordu. Domuz verandanın ışığında bir roket gemisi gibi görünüyordu; Gansey'nin kalbi hâlâ hem karanlık hem de aydınlık vaatler ve sihirle doluydu.

"Blue'nun lanetini biliyorsun, değil mi?" Adam alçak bir sesle sordu.

Eğer gerçek aşkını öpersen, o ölür.

Evet, biliyordu. Adam'ın neden sorduğunu da biliyordu ve bundan kurtulmak için kabadayılık edip şaka yapmanın cazibesini hissedebiliyordu, çünkü kendisi ve Mavi hakkında konuşuyor olmak garip bir şekilde utanç vericiydi. Mavi ve o. Yeniden bir ortaokul öğrencisine dönüşmüştü. Ama bu gece gerçeklerin konuşulacağı bir geceydi ve Adam'ın sesi ciddiydi, bu yüzden "Evet," dedi.

"Sence bu senin için de geçerli mi?" Adam sordu. Gansey dikkatle, "Sanırım öyle," diye cevap verdi.

Adam, Ronan ve Blue'nun hâlâ mutfakta güvende olup olmadıklarına baktı; öyleydiler. "Peki ya sen?"

"Peki ya ben?"

"Lanet senin *onun* gerçek aşkı olduğunu söylüyor. Peki ya sen? *Onu* seviyor musun?" Adam *aşkı* çok dikkatli telaffuz etti, sanki periyodik cetveldeki yabancı bir elementmiş gibi. Gansey bu cevabı geçiştirmeye hazırdı ama Adam'a bir bakış atınca hem arkadaşının bu cevaba oldukça önem verdiğini hem de sorunun muhtemelen tamamen başka bir şeyle ilgili olduğunu anladı.

Gansey açıkça, "Evet," diye cevap verdi.

Şimdi Adam ona dönmüştü, gergin bir şekilde. "Bu ne *anlama geliyor*? Onun arkadaşı olmaktan farklı olduğunu nereden biliyorsun?"

Şimdi Adam'ın tamamen başka bir şey düşündüğü çok açıktı ve bu yüzden Gansey nasıl cevap vereceğinden emin değildi. Bu ona bir anda o gün Henry'yle birlikte delikte olduklarını hatırlattı, Henry'nin Gansey'nin kendisini dinlemesinden başka bir şeye ihtiyacı yoktu. Bu öyle bir şey değildi. Adam'ın bir şeye ihtiyacı vardı. O yüzden bunu ifade etmenin bir yolunu bulmaya çalıştı. "Sanırım... beni sessizleştiriyor. Henrietta gibi." Bunu Adam'a daha önce de söylemişti; kasabayı bulduğu anda içinde bir şeylerin nasıl durgunlaştığını anlatmıştı - içinde her zaman tedirgin olduğunu fark etmediği bir şey. Adam anlamamıştı ama yine de Henrietta onun için her zaman farklı bir anlam ifade etmişti.

"Hepsi bu kadar mı? Bu kadar basit mi?"

"*Bilmiyorum*, Adam! Benden zamanın başlangıcından beri kimsenin açıklamayı başaramadığı soyut bir kavramı tanımlamamı istiyorsun. Bunu bana sen sordun," dedi Gansey. "Neden hava soluyoruz? Havayı sevdiğimiz için mi? Çünkü boğulmak istemiyoruz. Neden yemek yiyoruz? Çünkü açlıktan ölmek istemiyoruz. Onu sevdiğimi nereden biliyorum? Çünkü onunla konuştuktan sonra uyuyabiliyorum. Neden?"

"Hiçbir şey," dedi Adam, öyle çirkin bir yalandı ki bu, ikisi de sessizlik içinde yeniden avluya baktılar. Bir elinin parmaklarını diğer elinin avuç içine vurdu.

Normalde Gansey ona dolaşması için yer verirdi; Adam ya da Ronan'ı hazır olmadan konuşmaya zorlamak her zaman şüpheli bir şekilde verimli olmuştur. Ama bu durumda saat geç olmuştu ve Gansey'nin Adam'ın tartışma konusuna dönmesini bekleyecek ayları yoktu. "Bu gecenin gerçeklerin konuşulacağı bir gece olduğunu sanıyordum," dedi.

"Ronan beni öptü," dedi Adam hemen. Kelimeler açıkça sıraya konmuştu. Gözlerini titizlikle ön bahçeye dikti. Gansey hemen bir şey söylemeyince Adam, "Ben de onu öptüm," diye ekledi.

"Tanrım," dedi Gansey.

"Tanrım." "Şaşırdın mı?"

En çok da Adam'ın ona *söylemesine* şaşırmıştı. *Gansey*'nin diğerlerine söylemeye cesaret edebilmesi için Mavi'yle birkaç ay kaçamak flört etmesi gerekmişti ve o zaman da ancak olağanüstü koşullar altında söyleyebilmişti. "Hayır. Evet. Bilmiyorum. Bugün yaklaşık bin sürprizle karşılaştım ve bu yüzden daha fazlasını söyleyemem. *Sen* şaşırdın mı?"

"Hayır. Evet. Bilmiyorum."

Şimdi Gansey'nin bunu düşünmek için bir saniyeden fazla zamanı vardı ve böyle bir şeyin nasıl gerçekleşebileceğini düşündü. Her zaman bilim adamı olan Adam'ı hayal etti. Ronan, vahşi, sadık ve kırılgan. "Onu kırma, Adam."

Adam pencereden dışarı bakmaya devam etti. Aklının öfkeyle çalıĢtığını gösteren tek Şey parmaklarının yavaĢ yavaĢ birbirine dolanmasıydı. "Ben aptal değilim, Gansey."

"Ben ciddiyim." Şimdi Gansey'nin hayal gücü, Ronan'ın onsuz, Declan'sız, Matthew'suz ve yeni kırılmış bir kalple var olmak zorunda kalabileceği bir geleceği hayal etmeye başlamıştı. "Göründüğü kadar sert biri değil."

"Ben *aptal* değilim, Gansey."

Gansey Adam'ın aptal olduğunu düşünmüyordu. Ama Adam'ın zarar vermek istemediği zamanlarda bile kendi duyguları Adam tarafından defalarca incitilmişti. En kötü kırılmalardan bazıları, Adam bunlara kendisinin neden olduğunu fark etmediği *için* ortaya çıkmıştı.

"Bence sen bir aptalın tam tersisin," dedi Gansey. "Aksini ima etmek istememiştim. Sadece demek istedim ki..."

Ronan'ın Adam hakkında söylediği her şey Gansey'nin zihninde yeniden şekillendi. Ne tuhaf bir takımyıldızdı hepsi.

"Onun kafasını karıştırmayacağım. Neden seninle konuştuğumu sanıyorsun? Ben bile bilmiyorum nasıl ..." Adam sözünü yarıda kesti. Gerçeğin ortaya çıkacağı bir geceydi ama ikisinin de emin olduğu şeyler tükenmişti.

Tekrar pencereden dışarı baktılar. Gansey cebinden bir nane yaprağı çıkarıp ağzına attı. Gecenin başında hissettiği sihir duygusu daha da belirginleşmişti. İyi ya da kötü her şey mümkündü.

"Bence," dedi Gansey yavaşça, "bu kendinize karşı dürüst olmanızla ilgili. Yapabileceğiniz tek şey bu."

Adam ellerini birbirinden ayırdı. "Sanırım duymaya ihtiyacım olan şey buydu."

"Elimden
geleni
yapıyorum."

"Biliyorum."

Sessizlikte, Blue ve Ronan'ın mutfakta Yetim Kız'la konuştuklarını duydular. Seslerinin sevecen ve tanıdık mırıltısında oldukça rahatlatıcı bir şey vardı ve Gansey zamanın o esrarengiz çekişini yeniden hissetti.

Bu anı daha önce yaşadığını ya da gelecekte yaşayacağını. İstemek ve sahip olmak, ikisi de aynı şey. Glendower'ı aramaktan vazgeçmek için can attığını fark edince irkildi. Hayatının geri kalanını istiyordu. Bu geceye kadar, hayatında daha fazlası *olduğuna* inandığını hiç düşünmemişti.

"Sanırım Glendower'ı bulmanın zamanı geldi." dedi. Adam, "Sanırım haklısın." dedi.

THIRTY-SEVEN

Hikayeye nereden başladığınıza bağlı olarak, Henry Cheng hakkındaydı.

Henry'nin kelimelerle arası hiç iyi olmamıştı. Bunun bir örneği: Aglionby'deki ilk ayında bunu İngilizce öğretmeni Jonah Milo'ya açıklamaya çalışmış ve kendisine çok yüklendiğini söylemişti. Milo*, harika bir kelime dağarcığın var*, demişti. Henry harika bir kelime dağarcığı olduğunun farkındaydı. Bu, kendini ifade etmek için gereken sözcüklere sahip olmakla aynı şey değildi. *Senin yaşında bir çocuk için çok iyi konuşuyorsun*, diye eklemişti Milo. *Benim yaşımdaki biri için bile.* Ama hissettiklerini söylüyormuş gibi görünmek, bunu gerçekten başarmakla aynı şey değildi. *Pek çok ESL öğrencisi böyle hisseder*, diye bitirmişti Milo. *Annem İngilizce'de asla kendisi olmadığını söylerdi.*

Ama sorun Henry'nin İngilizce konuşurken daha az kendinde olması değildi. *Yüksek sesle* daha az kendisiydi. Onun ana dili *düşünceydi*.

Bu yüzden Richard Gansey ve Gansey'in kraliyet ailesinin üyeleriyle arkadaş olmaya çalışırken ne hissettiğini açıklamanın gerçek bir yolu yoktu. Borden House'un bodrumunda en sıkı korunan sırrını sunma nedenlerini ifade edecek hiçbir kelimesi yoktu. Barış dalının kabul edilip edilmeyeceğini görmek için beklemenin ne kadar zor olduğunu anlatacak hiçbir şey yoktu.

Bu da zaman öldürmesi gerektiği anlamına geliyordu. Kendini meşgul tuttu.

Kişisel elektronik cihazların birinci dünyaya yayılması üzerine odaklanmış çalışmasıyla tarih dersinde Murs'u memnun etti; Aglionby'nin tanıtım bütçesi ile burs bütçesi arasındaki eşitsizlik üzerine odaklanmış çalışmasıyla yönetim dersinde Adler'i kızdırdı. Koh'un futbol maçında (kaybettiler) saha kenarında bağırmaktan sesi kısıldı. Bir gelato salonunun arkasındaki çöplüğe sprey boyayla *BARIŞ, BITCHES* kelimelerini yazdı.

Daha çok gün vardı. Gansey'in aramasını mı bekliyordu? Beklediği şey için söyleyecek sözü yoktu. Bir hava olayı. Hayır. İklim değişikliği. Kuzeybatıda ekinlerin yetiştirilme biçiminde kalıcı bir değişiklik.

Güneş battı. Vancouver kalabalığı tünemek ve Henry'den emir almak üzere Litchfield'a döndü. Gansey, Sargent, Lynch ve Parrish'le arkadaş olmayı arzuladığı için kendini yüzde yirmi suçlu hissediyordu. Vancouver'daki kalabalık harikaydı. Sadece yeterli değillerdi ama nedenini söyleyecek kelime bulamıyordu. Her zaman onu örnek aldıkları için mi? Onun sırlarını bilmedikleri için mi? Artık takipçi değil, arkadaş istediği için mi? Hayır. Daha fazlası vardı.

Bayan Woo Henry'ye, "Çöpü dışarı çıkar," dedi.

"Çok meşgulüm teyze," diye cevap verdi Henry, iç çamaşırlarıyla video oyunlarını izlediği her halinden belliydi.

"Bunları taşımakla meşgulüm," dedi ve iki çantayı onun yanına bıraktı.

Şimdi kendini Litchfield House'un arka kapısından çakıllı araziye çıkarken, üzerinde sadece Madonna tişörtü ve en sevdiği siyah spor ayakkabılarıyla bulmuştu. Gökyüzü mor-gri renkteydi. Yakınlarda bir yerde bir yas güvercini hülyalı hülyalı bayılıyordu. Henry'nin içinde sözcüklere dökülmeyen duygular yine de kabardı.

Henry'nin kelimelerle arasının iyi olmadığını söylerken ne demek istediğini bilen tek kişi annesiydi. Her zaman babasına bir şeyler açıklamaya çalışırdı, özellikle de karısı yerine Seondeok olmaya karar verdiğinde. Her zaman söylediği *şey buydu ama daha fazlası da vardı.* Bu cümle Henry'nin kafasında yaşamaya başlamıştı. *Daha fazla bir şey*, ne demek istediğini neden hiçbir zaman söyleyemediğini mükemmel bir şekilde açıklıyordu - *daha fazla bir şey*, tanımı gereği, her zaman elinizde olandan farklı olurdu.

Duygularını dişlerinin arasından bir nefesle dışarı vurdu ve ardından çakılların üzerinden çöp kutularına doğru ilerledi.

Arkasını döndüğünde, az önce çıktığı kapıda bir adam duruyordu.

Henry yürümeyi bıraktı. Sırım gibi, beyaz, kendine hakim adamın adını bilmiyordu ama nasıl bir adam olduğunu bildiğini hissediyordu. Daha önce Richard Gansey'e annesinin kariyerinden bahsetmişti ve şimdi, saatler sonra, şüphesiz annesinin kariyeri için burada olan biriyle karşı karşıyaydı.

Adam, "Biraz sohbet edebilir miyiz?" diye sordu.

"Hayır," diye yanıtladı Henry. "Yapabileceğimizi sanmıyorum." Arka cebindeki telefonuna uzandı ama yarı yolda pantolon giymediğini hatırladı. Evin pencerelerine bir göz attı. Yardıma değil -içerideki hiç kimse Henry'nin annesinin nasıl bir tehlike içinde olduğundan şüphelenecek kadar bile bilgi sahibi değildi- RoboBee'nin kendisine gelmesini sağlayabilecek herhangi bir çatlak pencereye bakıyordu.

Adam, Henry'nin silahı olmadığını görebilmesi için avuçlarını göstererek büyük bir şov yaptı. Sanki bu bir fark yaratacakmış gibi. "Sizi temin ederim ki amaçlarımız aynı."

"Amacım *EndWarden II* için izlenecek yolu izlemeyi bitirmekti. Sonunda benim vizyonumu paylaşan birini bulduğuma inanamıyorum."

Adam ona baktı. Seçenekleri değerlendiriyor gibiydi. "Bana Henrietta'da bir şeylerin hareket ettiği söylentisi geldi. İnsanların Henrietta'da bir şeylerin yerini değiştirmesinden hoşlanmam. Sizin de hayatınızda insanların dolaşmasını istemediğinizi sanıyorum."

"Ve yine de," dedi Henry hafifçe, "işte buradayız."

"Bunu kolay yoldan mı yapacaksın? Beni zahmetten kurtar."

Henry başını salladı.

Adam iç çekti. Henry'nin tepki vermesine fırsat vermeden aralarındaki mesafeyi kapattı, Henry'yi pek de dostça olmayan bir şekilde kucakladı ve Henry'nin yumuşak bir gıcırtı çıkarmasına ve omzunu tutarak sendelemesine neden olan bir manevra yaptı. Bazı insanlar çığlık atabilirdi ama Henry sır saklamaya en az o adam kadar kararlıydı.

"Vaktimi boşa harcama," dedi adam, "oysa ben buna gayet medeni bir şekilde başlamıştım."

RoboBee, diye düşündü Henry. *Gel de bul beni.*

Evin bir yerinde bir pencere kırık olmalıydı; Bayan Woo kaloriferi hep çok yüksek açardı.

"Eğer benden bir sır almaya çalışıyorsan," diye karşılık verdi Henry, onun omzuna hafifçe dokunarak, "vaktini boşa harcıyorsun."

"Tanrı aşkına," dedi adam. Tabancasını ayak bileğindeki kılıfından çıkarmak için eğildi. "Başka zaman olsa bunu gerçekten onurlu bulurdum. Ama şimdi seni vurmadan önce arabama bin."

Her zaman olduğu gibi silah kazandı. Henry yolun karşısındaki arabaya doğru ilerlemeden önce eve son bir kez baktı. Beyaz arabayı tanıdı ama bunun ne anlama geldiğini anlamadı. Arkaya binmeye başladı.

"Yolcu koltuğu iyi," dedi adam. "Size söyledim, bu bir sohbet."

Henry kendisine söyleneni yaptı, adam direksiyona yerleşip kaldırımdan uzaklaşırken üçüncü kez eve baktı. Adam radyoyu kapattı (*Yes, I'm a lover not a fighter* şarkısını söylüyorlardı) ve "Sadece kimi bekleyeceğimi ve sorun çıkarıp çıkarmayacaklarını bilmek istiyorum. Seninle bir daha muhatap olmak gibi bir niyetim yok."

Yolcu koltuğunda oturan Henry emniyet kemerini bağlamadan önce camdan dışarı baktı. Dizlerini yukarı çekti ve kollarını çıplak bacaklarına doladı. Biraz titremeye başlamıştı. Adam ısıtıcıyı açtı.

"Beni nereye götürüyorsun?" Henry sordu.

"Makul insanların bir konuşma yapmaya çalışırken yaptıkları gibi bloğun etrafında dönüyoruz."

Henry yerdeki bir deliği düşündü.

"Tabancası olan biriyle hiç mantıklı bir konuşma yapmadım." Tekrar pencereden dışarı baktı, arkasına bakmak için boynunu büktü. Sokak lambaları dışında her yer karanlıktı. Yakında RoboBee'yle iletişim kuramayacak kadar uzakta olacaktı ama son bir ricada bulundu: *Bunu durdurabilecek birine söyle.*

Kelimelerle ifade edilebilecek bir istek değildi ama Henry'nin düşüncelerinde anlamlıydı ve arı için önemli olan tek şey de buydu.

"Bak," dedi adam. "Omzuna üzüldüm. Bu bir alışkanlıktı."

Ön camın üstünden metalik bir *çınlama* sesi geldi. Adam arabaya neyin çarptığını görmek için boynunu bükerken, Henry dikkatle doğruldu. Öne doğru eğildiğinde pencerenin kenarında üç ince siyah çizgi gördü.

Bir telefon çaldı.

Adam telefonu orta konsolda ters çevirmeden önce bir ses çıkardı. Her kimse dikkatini çekmişti çünkü telefonu aldı ve vites kolunu kullanmaya devam edebilmek için omzuna sıkıştırdı. Telefona, "Bu sorduğunuz çok garip bir soru," dedi.

Henry bu fırsattan yararlanarak camını bir santim aşağı indirdi. RoboBee hemen ön camdan fırladı ve çatlaktan içeri girdi.

"Hey -" dedi adam.

Arı Henry'nin avucuna uçtu. Onu memnuniyetle göğsüne bastırdı. Ağırlığı güvenlik hissi veriyordu.

Adam kaşlarını çattı ve sonra telefona, "Yıllardır kimseyi kaçırmadım ama şu anda arabamda bir öğrencim var" dedi. A

Durakla. "Bu ifadelerin ikisi de doğru. Bazı söylentilere açıklık getirmeye çalışıyordum. Onunla konuşmak ister misiniz?"

Henry'nin kaşları havaya kalktı.

Adam Henry'ye telefonunu uzattı. "Alo?"

Henry söyledi.

"Şey," dedi Gansey telefonun diğer ucundan, "Bay Gray'le tanıştığınızı duydum."

THIRTY-EIGHT

Henry pantolon giyiyordu. Bakkal Blue ve Gansey onunla ve Gri Adam'la Fresh Eagle'da buluştuklarında Mağaza neredeyse tamamen boştu ve gecenin belli bir saatinden sonra bu tür yerlerin almaya başladığı ışıltılı zamansızlığa sahipti. Tepede, birinin rüyalarından çıkıp arabasına binmesiyle ilgili bir şarkı çalıyordu. Sadece bir kasiyer vardı ve onlar otomatik kapıdan geçerken başını kaldırıp bakmadı. Henry'yi mısır gevreği reyonunda durmuş telefonuna bakarken, Bay Gray'i de reyonun sonunda durmuş bir kutu çelik yulafın arkasını ikna edici bir şekilde okurken buldular. İkisi de dikkat çekmiyordu. Bay Gray ortama uyum sağlamıştı çünkü mesleği ona uyum sağlamayı öğretmişti. Henry uyum sağlamadı - şık ceketi ve Madonna gömleğinden siyah spor ayakkabılarına kadar para kokuyordu - ama yine de dikkat çekici bir şekilde öne çıkamadı: Henrietta onun gibi gençlerin para hırsına yabancı değildi.

Henry'nin elinde sizin için kötü ama şekerlemeler için iyi olan türden bir kutu mısır gevreği vardı, ama onları fark edince kutuyu rafa geri koydu. Toga partisinde olduğundan çok daha gergin görünüyordu. Muhtemelen, diye düşündü Mavi, daha önce silah zoruyla alıkonulmasının bir yan etkisiydi.

"Kendime sorduğum soru," dedi Gansey, "neden saat on birde Fresh-Fresh-Eagle'da olduğum."

"Benim kendime sorduğum soru," diye cevap verdi Henry, "neden akşamın bilmem kaçında bir haydutun arabasında olduğumdu. Sargent, bana bu iğrenç hırsız çetesinin bir parçası olmadığını söyle."

Mavi, elleri kapüşonunun ceplerinde, özür dilercesine omuz silkti ve çenesiyle Gri Adam'ı işaret etti. "Annemle çıkıyor sayılır."

"Ne kadar karışık bir ağ örüyoruz," dedi Gansey elektrikli, pürüzlü bir sesle. Ahırda geçirdiği geceden ve Henry'nin varlığından sonra çok heyecanlanmıştı.

sadece cesaretlendirdi. "Yine de arkadaşlığımızda atmak istediğim bir sonraki adım bu değildi. Bay Gray?"

Bay Gray'in adını tekrarlamak zorunda kaldı, çünkü Gray Man'in yulaf ezmesi kutusuna b a k ı y o r m u ş gibi yapmadığı, aslında kutunun arkasını okuduğu ortaya çıktı.

O da onlara katıldı. Mavi'yle yan yana kucaklaştılar ve sonra kaşının üstündeki dikişleri incelemek için onu omuzlarından çevirdi. "Bunlar özenle yapılmış."

"Öyle mi?"

"Muhtemelen bir yara izi kalmayacak."

"Kahretsin," dedi Mavi.

Gansey ona "Taze Kartal senin fikrin miydi yoksa Henry'nin mi?" diye sordu.

Bay Gray şöyle cevap verdi: "Rahatlatıcı olabileceğini düşündüm. İyi aydınlatılmış, kamera var ama ses kaydı yok. Güvenli ve emniyetli."

Mavi, Taze Kartal'ı daha önce hiç bu şekilde düşünmemişti.

Bay Gray içtenlikle, "Korktuğum için üzgünüm," diye ekledi.

Henry bütün bu alışverişi yakından izliyordu. "Sen işini yapıyordun. Ben de işimi yapıyordum."

Bu ne büyük bir gerçekti. Blue iç enerji prensiplerini öğrenerek ve kendisine masallar anlatılarak büyürken, Henry Cheng baskı altında annesinin sırlarını korumak için ne kadar ileri gidebileceğini düşünerek büyümüştü. Bu işin bir parçası oldukları fikri onu o kadar rahatsız etmişti ki, "Artık iş yapmayı bırakıp çözüm üretmeye başlayalım. Buraya kimin ve neden geldiği hakkında konuşabilir miyiz? Bu alışverişin tüm amacı bu değil miydi? Birileri bir şeyler almak için bir yerlere geliyor ve herkes çıldırmış durumda?"

Henry dedi ki, "Siz bir aksiyon kadınısınız. R. Gansey'in sizi neden kabinesine aldığını anlıyorum. Benimle yürüyün, Başkan."

Onunla birlikte yürüdüler. Tahıl reyonundan, fırın reyonundan ve konserve reyonundan geçtiler. Onlar yürürken Henry, yaklaşan satışla ilgili kendisine anlatılanları, doğal bir felaketle ilgili sunum yapan iyi bir öğrencinin tüm coşkusuyla anlattı. Eser satan sakinlerin buluşması Aglionby'nin bağış toplama etkinliğinin ertesi günü gerçekleşecekti, böylece Henrietta'ya yabancı arabaların ve insanların akını gizlenmiş olacaktı. Bilinmeyen sayıda taraf, satılık nesneyi - büyülü bir varlık - görmek için gelirdi, böylece bu potansiyel alıcılar ürünün öteki dünyalılığını kendileri de teyit edebilirlerdi. Sonra bir açık artırma yapılırdı.

Takip edin - ödeme ve ürünün değişimi, her zaman olduğu gibi, meraklı gözlerden uzak ayrı bir yerde gerçekleşecektir; kimse meşhur cüzdanının bir alıcı tarafından kaldırılmasını istemez. Başka parçalar da satışa sunulabilir; içeriden bilgi alabilirsiniz.

"Büyülü bir varlık mı?" Mavi ve Gansey aynı anda Gri Adam'ın "Başka parçalar?" sözünü yankıladı.

"Büyülü varlık. Tüm açıklama buydu. Büyük bir sır olması gerekiyordu. Yolculuğa değer! Derler." Henry bir kutu mikrodalga makarna ve peynirin dış yüzeyinde gülen bir yüzün izini sürdü. Logoda bir sürü dişi olan minik bir ayı vardı; gülümsüyor muydu yoksa yüzünü mü buruşturuyordu anlamak zordu. "Kendimi meşgul etmem ve yabancı erkeklerden şeker kabul etmememem söylendi."

"Büyülü varlık. Ronan olabilir mi?" Gansey endişeyle sordu.

"Ronan'ı daha yeni gördük; ellerinde olmadan onu satmaya çalışmazlar, değil mi? Bir iblis olabilir mi?" Mavi söyledi.

Gansey kaşlarını çattı. "Elbette kimse bir iblisi satmaya çalışmaz."

"Laumonier olabilir," dedi Bay Gray. Sesi pek hoşnut görünmüyordu. "'Daha fazla parça' lafını sevmiyorum. Hele söz konusu Laumonier ise."

"Sesi neye benziyor?" Gansey sordu.

"Yağmacılık," diye yanıtladı Henry onun yerine. "Ronan büyülü bir varlık derken ne demek istiyorsun? *O* bir iblis mi? Çünkü eğer öyleyse tüm bunlar mantıklı geliyor."

Ne Mavi ne de Gansey bu soruya cevap vermekte acele etmedi; Ronan gerçeği o kadar büyük ve tehlikeli bir sırdı ki, ikisi de Henry kadar sevdikleri biriyle bile olsa bu sırla oynamak istemiyordu.

"Tam olarak değil," dedi Gansey. "Bay Gray, tüm bu insanların aşağı inmesi fikri hakkında ne düşünüyorsunuz? Declan endişeli görünüyordu."

"Bu insanlar en masum insanlar değil," dedi Gri Adam. "Hayatın her kesiminden geliyorlar ve tek ortak noktaları belli bir fırsatçılık ve ahlak esnekliği. Kendi başlarına yeterince tahmin edilemezler, ama onları gerçekten istedikleri bir şeyin olduğu bir yerde bir araya getirdiğinizde neler olabileceğini söylemek zor. Onlara paralarını yanlarında getirmemelerinin söylenmesinin bir nedeni var. Ya Greenmantle, Laumonier ile kavga etmek için tekrar ortaya çıkarsa? Hepsi ile Lynch'ler arasında husumet var."

Henry çok kesin bir ifadeyle, "Colin Greenmantle öldü," dedi. "Yakında hiçbir yere gitmeyecek ve eğer giderse, düşünmemiz gereken daha büyük sorunlarımız olacak."

"Öldü mü?" dedi Gri Adam sertçe. "Kim sa- bekle."

Gri Adam'ın gözleri aniden yukarı doğru kaydı. Blue'nun hırsızlığı önlemek için yapılmış dışbükey bir aynaya baktığını fark etmesi bir anını aldı. Aynada gördüğü her neyse, onu anında ani ve güçlü bir şeye dönüştürdü.

"Mavi," dedi alçak bir sesle, "bıçağın yanında mı?"

Nabzı yavaşça hızlandı; bunu dikişlerinde hissetti. "Evet." "Çocuklarla birlikte bir sonraki koridora gidin. O tarafa değil. Diğer tarafa. Sessizce. Arka odanın girişinin şu duvarda olup olmadığını hatırlamıyorum, ama eğer öyleyse, o taraftan çıkın. Alarm çalabilecek hiçbir kapıdan çıkmayın."

Aynada gördüğü her neyse artık yoktu ama tereddüt etmediler. Mavi konserve reyonunun sonuna doğru hızla ilerledi, iki yana baktı ve diğer tarafa geçti. Çamaşır deterjanı. Renklerin agresif bir şekilde bir araya geldiği kutular ve kutular. Onların diğer tarafında büyük bir tereyağı ve yumurta kasası vardı. Depo çıkışı yoktu. Mağazanın önü çok uzakta görünüyordu.

Koridorun diğer tarafında Gri Adam'ın alçak, düz ve tehlikeli sesini duydular. Az önce onlara karşı kullandığından daha soğuk bir tondu bu. Başka bir ses cevap verdi ve Henry yanlarında hareketsiz kaldı. Parmakları raflardan birinin kenarına dokundu - *fiyatı 3.99 dolar!* - Ve başını çevirip dinlemeye başladı.

"Bu -" diye fısıldadı. "Bu Laumonier."

Laumonier. Gerçeklerden çok duygular taşıyan bir isimdi. Blue, Greenmantle hakkındaki konuşmalarda bu ismin fısıldandığını duymuştu.

Laumonier. Tehlike.

Laumonier'nin aksanlı sesiyle, "Seni burada, Henrietta'da görmek çok şaşırtıcı. Sahibin nerede, tazı?"

"Sanırım bunun cevabını ikimiz de biliyoruz," dedi Bay Gray, sesi o kadar düzgündü ki Colin Greenmantle hakkındaki haberleri kendisinin de yeni öğrendiğini anlamak imkânsızdı. "Ve her halükarda, bu yazdan beri yalnız çalışıyorum. Bunun herkes tarafından bilindiğini sanıyordum. *Sizi* burada, Henrietta'da görmek benim için daha ilginç."

"Eh, kasaba artık kimseye ait değil," dedi Laumonier, "yani dedikleri gibi özgür bir ülke."

"O kadar da bedava değil," dedi Gri Adam. "Anladığım kadarıyla burada satacak bir şeyiniz var. İçeri girip sonra tekrar çıkmanızı istiyorum: Henrietta artık benim evim ve misafirleri pek sevmem."

Bunun üzerine biraz neşe oldu. "Bu 'ya da ne' dediğim kısım mı? Çünkü öyle olacak gibi görünüyor."

Sesleri bir süreliğine kesildi - tatsızlaşacak gibi görünüyordu - ve Gansey öfkeyle mesaj yazmaya başladı. Telefonu Blue ve Henry'ye çevirdi.

Dışarı çıkmamız için bizi oyalıyor. Henry Robobee bir kapı bulabilir mi?

Henry, Gansey'nin telefonunu aldı ve mesaja ekledi:

Robobee'yi gözden uzak tutmam gerekecek çünkü her zaman onu istediler, beni almalarının bir nedeni de bu.

Mavi telefonu ondan kaptı ve daha yavaş mesaj attı, çünkü onlardan daha az pratiği vardı:

Bay Gray onlardan kimi saklamaya çalışıyor? Hepimizi mi yoksa sadece seni mi Henry?

Henry göğsüne hafifçe dokundu.

Mavi yazdı:

Gidebildiğin zaman git. Ben yetişirim.

Gansey'in telefonunu ona geri verdi, raflardan birkaç fiyat etiketini hızla kaldırarak bir buket haline getirdi ve koridorun sonuna doğru ilerledi. Bay Gray'in yanında bir değil, iki adam olduğunu görünce irkildi. Yabancılara bakarken hissettiği eğilme hissinin, birbirlerine ürkütücü derecede benzemelerinden kaynaklandığını anlaması çok uzun sürdü. Kardeşler. Belki de ikizler. İkisi de Nino's'ta çalıştığı süre boyunca nefret ettiği bir görünüşe sahipti. Hayır cevabını kabul etmeyen, kolay kolay anlaşmaya yanaşmayan, her seferinde yemeklerinin bir kısmını biletten kesen müşteriler. Ayrıca, bir şekilde hayatları boyunca yaşadıkları kör bir travmanın izlerini taşıyan, yavaş ve kabadayı bir tavırları vardı.

Biraz korkutucuydular.

Bay Gray, Mavi'ye belli belirsiz bir şekilde göz kırptı, yüzünde hiçbir tanıma ifadesi yoktu.

Diğer iki adam önce Blue'nun kapüşonuna -pek profesyonel görünmüyordu- sonra da elindeki fiyat etiketlerine baktı. Başparmağını sıkılmış ve rahat bir şekilde etiketlerin uçlarında gezdirdi ve "Efendim? Beyler? Rahatsızlık verdiğim için özür dilerim ama araçlarınızı çekmenizi rica edeceğim."

"Affedersiniz, neden?" diye sordu ilki. Şimdi onu daha iyi duyabiliyordu, aksanı daha belirgindi. Fransız aksanı mı? Belki de.

"Alışveriş yapıyoruz," dedi diğeri belli belirsiz bir eğlenceyle.

Mavi, Henrietta aksanına yaslandı; bunun onu zararsız ve yabancılar için görünmez kıldığını erkenden öğrenmişti. "Biliyorum. Özür dilerim. Araziyi temizlemek için bir sokak süpürgecisi gelecek ve her şeyin temizlenmesini istiyor. İşe başladığında burada hâlâ araba varsa çok kızacak."

Bay Gray anahtarlarını karıştırırken büyük bir gösteri yaptı, öyle ki pantolonunun paçasını kıvırarak bir silahı ortaya çıkardı. Laumonier mırıldandı ve birbirlerine bakıştılar.

"Tekrar özür dilerim," dedi Mavi. "Burada işiniz bitmediyse çamaşırhanenin oraya gidebilirsiniz."

"Sokak süpürücüsü," dedi Laumonier, sanki bu ifadeyi yeni duymuş gibi.

Blue, "Şirket imtiyazı elimizde tutmak için bize bunu yaptırıyor," diye yanıtladı. "Ben yapmıyorum.
kuralları koyar."

Bay Gray diğer ikisine ince bir gülümsemeyle, "İşleri medeni bir şekilde halledelim," dedi. Mavi'ye bakmadı. Sıkılmış ve kuşatılmış görünmeye devam etti, kalbinin her atışında başparmağını fiyat etiketlerinin üzerinde gezdirdi. "İkinizi sonra yakalarım."

Üçü karşıt mıknatısların tedirgin, genişleyen oluşumuyla ön kapıya doğru ilerlediler ve onlar gidene kadar Blue aceleyle koridordan aşağıya, arka oda kapılarından, pis tuvaletlerin yanından, kutular ve bidonlarla yığılmış bir depo odasına ve Gansey ile Henry'nin az önce mağazanın arkasındaki karton dolu çöp kutularına ulaştıkları yere doğru kaymıştı.

Süpermarketin arka tarafına sabitlenmiş ışıklardan yansıyan gölgesi önce onlara ulaştı ve her ikisi de kime ait olduğunu anlamadan önce bu hareket karşısında irkildiler.

"Seni büyülü şey," dedi Gansey ve saçlarının çoğunu tokalarından kurtararak onun başına sarıldı. İkisi de soğuktan titriyordu. Laumonier'nin iki yüzü hâlâ hafızasındayken, bu siyah gökyüzünün altında her şey sahte ve sade geliyordu. Araba kapılarının kapandığını duydu, belki de ön otoparktan, gecenin içinde hem uzak hem de yakın her ses.

"Bu harikaydı." Henry elini başının üzerinde, avuç içi gökyüzüne bakacak şekilde tuttu. Avucundan bir böcek fırladı, bir an için sokak lambaları tarafından aydınlatıldı ve sonra karanlığın içinde kayboldu. Gidişini izledi ve sonra telefonunu çıkardı.

Mavi sordu, "Ne istiyorlardı? Bay Gray neden sizinle ilgileneceklerini düşündü?"

Henry telefonunun ekranında bir metin akışının kaymasını izledi. "RoboBee - Gansey Boy sana ne olduğunu söyledi mi? Güzel - RoboBee

Laumonier ve Greenmantle'ın ilk kavga ettikleri konu. Lynch onlardan birine satmaktan söz ediyordu ama onun yerine anneme sattı çünkü onu benim için istiyordu; bunu asla unutmadı; bu yüzden ondan nefret ediyorlar ve o da onlardan nefret ediyor."

"Ama Laumonier senin için burada değil, değil mi?" Gansey sordu. O da Henry'nin telefon ekranını okuyordu. Laumonier'nin nerede olduğunu bildiriyor gibiydi.

"Hayır, hayır," dedi Henry. "Bahse girerim adamınız Gray'in arabasını eski günlerden tanıdılar ve buradayken Kavinsky'den bir şey alıp alamayacaklarına bakmaya geldiler. Fransızların yöntemlerini bildiğimi iddia etmiyorum. Beni hala o delikten tanıyabilirler mi bilmiyorum; artık yaşlandım. Ama yine de. Suikastçı adamınız tanıyabileceklerini düşünüyor gibiydi. Bana bir iyilik yaptı. Bunu unutmayacağım."

Blue'nun Laumonier'nin hareketlerini canlı olarak izleyebilmesi için telefonu çevirdi. Mesaj kesik kesik geliyordu ve garip bir şekilde sohbet havasındaydı; Laumonier'nin otoparktan yavaşça çıkışını Henry'nin yaklaşan eser satışını anlattığı gibi anlatıyordu. Henry'nin düşünceleri ekrandaydı. Garip ve özel bir sihirdi.

Birlikte izlerken Gansey paltosunu açtı ve Mavi'yi de içine soktu. Bu da garip ve özel bir sihirdi, kolaylığı, onun etrafındaki sıcaklığı, sırtına çarpan kalp atışları. Bir elini sanki bir şeyden korumak istermiş gibi yaralı gözünün üzerine koydu ama bu sadece parmak uçlarının ona dokunması için bir bahaneydi.

Henry bu aleni yakınlık gösterisinden etkilenmemişti. Parmaklarını telefonunun ekranına bastırdı; telefon birkaç kez yanıp söndü ve ona Hangul dilinde bir şeyler bildirdi.

"İstiyor musun..." Mavi başladı ve tereddüt etti. "Bu gece bizden biriyle kalmalı mısın?"

Henry'nin gülümsemesini şaşkınlık aydınlattı ama başını salladı. "Hayır, yapamam. Litchfield'a geri dönmeliyim, bir kaptan olarak gemisine dönmeliyim. Beni aramaya geldiklerinde Cheng Two ve diğerlerini bulurlarsa kendimi affetmem. Biz gidene kadar RoboBee'yi nöbetçi bırakacağım -" Bir parmağını randevu gibi bir şeyi işaret eden bir hareketle daire içine aldı.

"Yarın mı?" Gansey sordu. "Öğle yemeği için kız kardeşimle buluşmam gerekiyor.

İkiniz de lütfen gelin."

Ne Henry'nin ne de Mavi'nin yüksek sesle bir şey söylemesine gerek yoktu; Gansey sadece sorarak ikisinin de geleceğini garanti ettiğini kesinlikle biliyordu.

Henry, "Anladığım kadarıyla artık arkadaşız," dedi.

"Öyle olmalıyız," diye cevap verdi Gansey. "Jane öyle olması gerektiğini söylüyor." "Öyle olmalı," diye onayladı Blue.

Şimdi Henry'nin gülümsemesini başka bir şey aydınlatıyordu. İçten ve memnun bir gülümsemeydi bu ama aynı zamanda *başka bir şey daha* vardı ve bunu anlatacak kelimeler yoktu. Telefonunu cebine koydu. "Güzel, güzel. Etraf temiz; sizi yalnız bırakıyorum. Yarına kadar."

THIRTY-NINE

Tşapka gecesi, Ronan rüya görmedi.

Gansey ve Blue ahırdan ayrıldıktan sonra, ön sundurma sütunlarından birine yaslandı ve soğuk karanlıkta göz kırpan ateşböceklerine baktı. O kadar ham ve elektrikliydi ki uyanık olduğuna inanmak zordu. Normalde onu bu çıplak enerjiye kavuşturmak için uyku gerekirdi. Ama bu bir rüya değildi. Bu onun hayatı, evi, gecesiydi.

Birkaç dakika sonra kapının arkasından hafifçe açıldığını duydu ve Adam ona katıldı. Sessizce tarlalarda dans eden ışıklara baktılar. Adam'ın kendi düşünceleriyle yoğun bir şekilde uğraştığını görmek zor değildi. Kelimeler Ronan'ın içinde yükseliyor ve daha dışarı çıkamadan patlıyordu. Soruyu çoktan sorduğunu hissediyordu; cevabı da veremiyordu.

Üç geyik ağaçların hizasında, verandanın ışığının ulaştığı yerin hemen kenarında belirdi. İçlerinden biri güzel, solgun bir geyikti, boynuzları dal ya da kök gibiydi. Adam onları izledi, onlar da onu ve sonra Ronan dayanamadı. "Adam?"

Adam onu öptüğünde, Ronan'ın hız sınırını aştığı her saatteki her mildi. Pencereler kapalı, tüyleri diken diken olmuş, dişleri gıcırdayan soğuk bir gece yolculuğuydu. Adam'ın kaburgaları Ronan'ın ellerinin altındaydı ve Adam'ın ağzı onun ağzındaydı, tekrar ve tekrar ve tekrar. Dudaklardaki kirli sakallar ve Ronan'ın durmak, nefesini almak, kalbini yeniden çalıştırmak zorunda kalmasıydı. İkisi de aç hayvanlardı ama Adam daha uzun süredir açlık çekiyordu.

İçeride rüya görür gibi yaptılar ama görmediler. Oturma odasındaki kanepeye yayıldılar ve Adam, Ronan'ın sırtını kaplayan dövmeyi inceledi: birbirlerine harika ve korkuyla bağlanan tüm keskin kenarlar.

"Unguibus et rostro," dedi Adam.

Ronan Adam'ın parmaklarını ağzına götürdü.

Bir daha asla uyumayacaktı.

FORTY

TO gece iblis uyumadı.

Piper Greenmantle mışıl mışıl uyurken, yaklaşan satışı ve büyülü eserler topluluğunda şöhrete kavuşmasını hayal ederken, iblis ortaya çıktı.

Cabeswater'ın fiziksel tuzaklarını - ağaçları, yaratıkları, eğrelti otlarını, nehirleri, taşları - ama aynı zamanda ormanın rüya gibi fikirlerini de ortadan kaldırdı. Korularda yakalanan anılar, sadece gece vakti icat edilen şarkılar, şelalelerden birinin etrafında akıp giden o ürpertici coşku. Bu yerde hayal edilen her şey hayal olmaktan çıktı.

Hayalperestin sonunu getirecekti.

Savaşacaktı.

Hep kavga ederlerdi.

İblis çözüldükçe ve çözüldükçe, çalıların arasından kendi hikâyesinin ipuçlarıyla karşılaşmaya devam etti. Başlangıç hikayesi. Ley hattının enerjisiyle zengin olan bu verimli yer, sadece ağaç ve kral yetiştirmek için iyi değildi. Üzerine yeterince kötü kan döküldüyse, iblis yetiştirmek için de iyiydi.

Bu ormanda bir iblis yaratmaya yetecek kadar kötü kan birikmişti.

Çok az şey çalışmasını durdurdu. İblis ormanın doğal düşmanıydı ve onu durduracak tek şey henüz kimsenin aklına gelmemişti. Sadece en yaşlı ağaçlar mücadele etti, çünkü nasıl yapılacağını hatırlayan tek şey onlardı. İblis yavaşça ve metodik olarak onları içlerinden söktü. Çürüyen dallarından siyah boncuklar döküldü; kökleri çürüyüp yok olurken yere yıkıldılar.

Bir ağaç diğerlerinden daha uzun süre direndi. O en yaşlısıydı ve daha önce bir iblis görmüştü ve bazen bunun kurtarmakla ilgili olmadığını biliyordu.

Bu, bir başkası sizi kurtarana kadar yeterince uzun süre dayanmakla ilgiliydi. Bu yüzden direndi ve kökleri kazılırken bile yıldızlara uzandı ve direndi ve gövdesi çürürken bile diğer ağaçlara şarkı söyledi ve direndi ve yapılmamışken bile gökyüzünü hayal etti.

Diğer ağaçlar feryat etti; eğer o yaratılmamış olsaydı, kim dayanabilirdi? İblis uyumadı.

FORTY-ONE

Hikâyeye nereden başladığınıza bağlı olarak, Gwenllian hakkındaydı. O sabah şafak vakti bir çığlıkla uyandı. "Kalk!"

yatağından sıçrarken kendi kendine uludu. Saçları eğimli tavan arasına çarptı, sonra da kafatası çarptı; elini başına bastırdı. Dışarısı hâlâ donuk gri renkteydi, sabahın erken saatleriydi ama odadaki tüm ışıklar yanana kadar düğmelere bastı, düğmeleri kaydırdı ve kabloları çekti. Gölgeler bir o yana bir bu yana salındı.

"Kalk!" dedi tekrar. "Anne, anne!"

Rüyaları hâlâ üzerine yapışmıştı; ağaçlar simsiyah eriyor, iblisler tıslayarak ses çıkarıyordu; saçlarındaki ve kulaklarındaki örümcek ağlarını temizlemek için ellerini etrafında salladı. Başına bir elbise geçirdi, sonra başka bir etek, çizme ve kazak giydi; zırhına ihtiyacı vardı. Sonra yere serdiği kartların ve meditasyon için yaktığı bitkilerin arasından geçerek doğruca selefinin tavan arasında bıraktığı iki aynaya yöneldi. Neeve, Neeve, sevgili Neeve. Diğerleri ona söylememiş olsa bile Gwenllian onun adını bilirdi, çünkü aynalar sürekli fısıldar, şarkı söyler ve tıslardı. Onu nasıl sevdiklerini ve ondan nasıl nefret ettiklerini. Onu yargıladılar ve ona hayran oldular. Onu yücelttiler ve alaşağı ettiler. Neeve, Neeve, nefret dolu Neeve, tüm dünyanın saygısını istemiş ve bunu elde etmek için her şeyi yapmıştı. Sonunda kendine saygı duymayan Neeve, Neeve, sevimli Neeve oldu.

Boy aynaları birbirlerine bakacak şekilde yerleştirilmişti ve sonsuza dek bir yansımayı yansıtıyorlardı. Neeve, kendisi için hayal edebileceği tüm olasılıklarla dolu olmalarını sağlamak için karmaşık bir ritüel gerçekleştirmiş ve sonunda bunlardan biri onu yemişti. Sycharth'lı kadınlar bunun tam bir büyücülük olduğunu söylerdi. Hepsi ormana gönderilirdi.

Gwenllian aynaların arasında durdu. Aynaların büyüsü çekiştiriyor ve uğulduyordu. Camlar aynı anda bu kadar çok şeyi göstermek için tasarlanmamıştı; çoğu insan aynı anda bu kadar çok olasılığı işlemek için yaratılmamıştı. Ancak Gwenllian sadece başka bir aynaydı ve bu yüzden avuçlarını her iki cama da bastırdığında büyü zararsız bir şekilde üzerinden geçti. Tüm olasılıklara uzandı ve bir yanlış gerçekten diğerine geçerek etrafına bakındı.

"Anne, anne," dedi Gwenllian yüksek sesle. Düzensiz düşünceleri, onları hemen yüksek sesle söylemediği takdirde dönüşüme uğruyordu.

Ve annesi oradaydı: bu gerçek şimdiki zamanda, bu mevcut olasılıkta, Neeve'in kendisinin öldüğü bu gerçeklikte. Yapılmamış bir orman ve onlarla birlikte yapılmamış Gwenllian'ın annesi.

Yapılma

mış

Yapılma

mış

Gwenllian bir çığlık atarak aynaları yere düşürdü. Alt kattan bir çığlık geldi; ev uyanıyordu. Gwenllian tekrar çığlık atarak odasında bir alet, bir silah aradı. Bu tavan arasında bir çentik açabilecek çok az şey vardı - ah. Kordonu duvara çarpan bir lambayı kaptığı gibi merdivenlerden aşağı yuvarlandı. *Güm güm güm güm*, her ayağını iki kez merdivene *vurdu*.

"Artemusssssssss!" diye mırıldandı, sesi yarıda kesildi. Loş mutfağa doğru kaydı. Sadece fırının üstündeki küçük ampul ve lavabonun üstündeki pencereden gelen dağınık gri ışıkla aydınlanıyordu. Sadece sis vardı, güneş yoktu. "Artemusssss!"

Adam uyanıktı; muhtemelen o da kızla aynı rüyayı görmüştü. Ne de olsa damarlarında aynı yıldızlı madde vardı. Kapıdan onun sesi geldi. "Git buradan."

"Kapıyı aç, Artemussss!" Gwenllian söyledi. Nefes nefese kalmıştı. Titriyordu. Orman, yapılmamış, annesi, yapılmamış. Bu dolapta saklanan ve hareketsizliğiyle herkesi öldüren bu korkak büyücü. Kapıyı denedi; içeriden bir şeyle sabitlemişti.

"Bugün olmaz!" Artemus dedi ki. "Hayır, teşekkür ederim! Bu on yılda çok fazla etkinlik var. Belki daha sonra! Şok geçiremem! Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

Krallara danışmanlık yapmıştı.

Gwenllian lambayı kapıya çarptı. Ampul gümüşi bir sesle paramparça oldu; lambanın ucu kapının ince laminatını yardı. Şarkı söyledi, "Küçük tavşan delikten aşağı, delikten aşağı, / Küçük tilki delikten aşağı

Delikten aşağı, delikten aşağı, / Küçük tazı delikten aşağı, delikten aşağı! Çık dışarı küçük tavşan, sorularım var. *İblisler* hakkında."

"Ben yavaş büyüyen bir yaratığım!" Artemus feryat etti. "Bu kadar çabuk adapte olamam!"

"Eğer biri bizi soyuyorsa, iş saatinden sonra gelsin!" Calla'nın sesi üst kattan geldi.

"Anneme ne olduğunu biliyor musun, iğrenç dal?" Gwenllian lambayı bir kez daha yüzeye vurabilmek için kapıdan söktü. Çatlak genişledi. "Aynalarımda ne gördüğümü sana anlatacağım!"

"Git buradan, Gwenllian," dedi Artemus. "Hiçbiriniz için bir şey yapamam!

Beni rahat bırak!"

"Bana babamın nerede olduğunu söyleyebilirsin, küçük çalı! Onu hangi deliğe attın?"

Shwack

Kapı ikiye bölündü; Artemus karanlığın içine doğru büzüldü. Tupperware'ler, yeniden kullanılabilir market torbaları ve un çuvalları arasında katlanmıştı. Kadın lambayı kullanırken uzun yüzünü ondan korudu.

"Gwenllian!" Mavi dedi ki. "Ne *yapıyorsun*? Kapılar *paralıdır*."

İşte Artemus'un küçük kızı -onu hiçbir şekilde hak etmiyordu- onu kurtarmaya gelmişti. Gwenllian'ın kolunu tutmuş, lambayla korkağın kafasını yarmasını engellemeye çalışıyordu.

"Onu şaşırtmak istemiyor musun, mavi zambak?" Gwenllian çığlık attı. "Cevap isteyen tek kişi ben değilim. Annemin çığlığını duydun mu Artemussss?"

Mavi, "Gwenllian, hadi ama, daha erken, uyuyoruz. Ya da *öyleydik*."

Gwenllian lambayı bıraktı, kolunu çekti ve onun yerine

Artemus'u ellerinden ve saçlarından yakaladı. Artemus bir köpek gibi inlerken onu dolaptan sürükledi.

"Anne!" Mavi bağırdı, elini bir gözünün üzerine götürdü. Artemus aralarına yayılmış, onlara bakıyordu.

"Bana bu iblisin ne kadar güçlü olduğunu söyle Artemus," diye tısladı Gwenllian. "Sırada kimin için geldiğini söyle. Babamın nerede olduğunu söyle. Söyle bana, söyle bana."

Birden ayağa kalktı. Gwenllian onu pençeleyip kavrarken, kırılmış cam ampulün üzerinde kayarak koştu. Bir kalçasının üzerine sertçe düştü ve tırmanarak ayağa kalktı. Gwenllian ayağa kalkmadan önce arka bahçeye açılan sürgülü cam kapıdan geçmişti.

Kadın sisli arka bahçeye daldığında, adam çoktan kayın ağacının ilk dalına ulaşmıştı.

"Sana sahip olmayacak, seni korkak!" Gwenllian bağırdı, her ne kadar bağıracağından korksa da. Onun peşinden fırladı ve kendisi de tırmanmaya başladı. Ağaçlara ve dallarına yabancı değildi ve ondan daha hızlıydı. "Seni entrikacı, seni hayalperest, seni -" diye hırladı.

Elbisesi bir dala takıldı ve onu yarım anlığına kurtardı. Artemus ellerini havaya kaldırdı, bir dal buldu ve bir seviye yukarı tırmandı. Tekrar tırmanmaya başladığında, yapraklar aceleyle takırdadı ve küçük dallar kırıldı.

"Yardım edin," dedi ama öyle demedi. *"Auxiril!"* dedi. Kelime hızlı, korkmuş, çaresiz ve umutsuz bir şekilde çıkmıştı.

"Annem," dedi Gwenllian. Düşünceler duraksamadan kelimelere dönüştü. "Annem, annem, annem."

Kayın ağacının ölü yaprakları üzerlerinde titreyerek her ikisinin de etrafına yağdı.

Gwenllian ona doğru sıçradı.

"Auxiril!" diye tekrar yalvardı.

"Bu seni kurtarmayacak!"

"Auxiril," diye fısıldadı ve ağaca asıldı.

Kalan sonbahar yaprakları takırdayarak döküldü. Dallar savruldu. Kökler toprağı aceleyle çekiştirirken zemin büküldü. Gwenllian tutunacak bir yer aradı, buldu ve kaybetti. Altındaki dal silkindi ve şiddetli bir rüzgârda savruldu. Kökler sallanırken aşağıda toprak fısıldadı - ceset yolundan bunun için çok uzaktaydılar ve Artemus bunu yine de yapacaktı, tipik, tipik, tipik - ve sonra Gwenllian altındaki dal seğirirken serbest kaldı.

Omzunun üzerine ağır bir şekilde düştü, tüm nefesi kaçtı ve Blue ile ölü arkadaşının ona baktığını görmek için başını kaldırdı. Diğerleri evin kapısında duruyordu ama Gwenllian düşmenin etkisiyle onları tanıyamayacak kadar sersemlemişti.

"Ne!" Mavi haykırdı. "Az önce ne oldu? O -?" "Ağaçta

mı?" diye bitirdi Noah.

"Annem bir ağaçtaydı ve öldü," diye tersledi Gwenllian. "Baban bir ağaçta ve o bir korkak. Şanssız olan sensin. Dışarı çıktığında seni öldüreceğim, seni zehirli dal!" Bu ağacın yönüne doğruydu. Artemus onu duyabiliyordu, biliyordu, ruhu olduğu gibi o ağacın içinde kıvrılmıştı, lanet olası ağaç-ışık, lanet olası büyücü. Bu Gwenllian'ı çileden çıkarıyordu.

kayın ağacı hayatta kaldığı sürece orada saklanabileceğini biliyordu. İblisin Cabeswater'ın bu kadar dışındaki bir ağaçla ilgilenmesi için hiçbir neden yoktu ve bu yüzden herkes ve diğer her şey öldükten sonra bile bir kez daha zarar görmeden ortaya çıkacaktı.

Oh, *öfke.*

Mavi ağzını hafifçe açarak kayın ağacına baktı. "O... o *içinde*?"

"Elbette!" dedi Gwenllian. Kendini yerden kaldırdı ve bir daha takılıp düşmemek için eteğini avuçlarının arasına aldı. "İşte bu o! Bu senin kanın. Damarlarında kökleri hissetmedin mi? *Lanet olsun!* Lanet olsun."

Maura ve Calla'yı iterek eve geri döndü. "Gwenllian," dedi Maura, "neler oluyor?"

Gwenllian koridorda durakladı. "İblis geliyor! Herkes ölecek. İşe yaramaz babası hariç. O sonsuza dek yaşayacak."

FORTY-TWO

Pazartesi günü Adam mükemmel bir sessizliğe uyandı. Böyle bir şeyin **nasıl** bir şey olduğunu unutmuştu. Dışarıda sis hafifçe hareket ediyordu.

Declan'ın yatak odasının pencereleri kuş seslerini bastırıyordu. Çiftlik evi, herhangi bir arabanın sesinin ona ulaşması için yola çok uzaktı. Arkasında tıkırdayan bir kilise yönetim ofisi, kaldırımda köpek gezdiren biri ya da okul otobüsüne binen çocuklar yoktu. Sadece o kadar derin bir sessizlik vardı ki sanki kulaklarına baskı yapıyormuş gibi hissediyordu.

Sonra Cabeswater soluk soluğa içinde yeniden var oldu ve ayağa kalktı. Eğer geri geldiyse, bu gittiği anlamına geliyordu.

Orada mısın?

Kendi düşüncelerini, kendi düşüncelerinden daha fazlasını ve sonra sessizce, zar zor Cabeswater'ı hissetti. Doğru olmayan bir şeyler vardı.

Ama Adam yorganı atıp ayağa kalktıktan sonra bir süre daha oyalandı. İşte Lynch'lerin evinde uyanıyordu, üzerinde dün geceden kalma, hâlâ mangal dumanı kokan giysiler vardı ve bu sabahki ağırlık sınıfını birkaç saat aşmıştı. Ağzı Ronan Lynch'inkini hatırladı.

O ne yapıyordu? Ronan oynanacak bir şey değildi. Oynadığını düşünmüyordu.

Bu eyaletten ayrılıyorsun, dedi kendi kendine.

Ama topuklarındaki ateşi uzun **zamandır** hissetmemişti. Artık ifadenin anlaşılan ikinci yarısı yoktu: *ve asla geri dönmeyecekti*. Alt kata yöneldi, geçtiği her odaya baktı ama yalnız görünüyordu. Kısa, tuhaf bir an için rüya gördüğünü, uykusunda bu doygunluğu azalmış çiftlik evinde yürüdüğünü hayal etti. Sonra midesi guruldadı ve mutfağı buldu. Tereyağı bulamadığı için üzerinde hiçbir şey olmayan iki hamburger ekmeği yedi ve

Sonra da kalan sütü doğrudan kutudan içti. Portmantodan bir ceket ödünç aldı ve dışarı çıktı.

Dışarıda, tarlalarda sis ve çiy sürükleniyordu. Otlaklar arasındaki patikada yürürken sonbahar yaprakları çizmelerinin üstüne yapışmıştı. Ahırlardan herhangi birinde bir hareketlilik olup olmadığına kulak kabarttı ama temelde sessizlikten memnundu. Bu sessizlik, bu mutlak sessizlik, alçak gri gökyüzü ve Adam'ın düşüncelerinden başka bir şey yoktu.

İçeride çok hareketsizdi.

Sessizlik, bir yaratığın ona doğru fırlamasıyla bozuldu. Toynaklarının üzerinde o kadar hızlı ve garip bir şekilde sıçrıyordu ki, eli elinin içine girene kadar onun Yetim Kız olduğunu anlamadı. Elinde siyah ıslak bir sopa tutuyordu ve ona baktığında dişlerine kabuk parçaları yapışmış olduğunu gördü.

"Bunu yemeli misin?" diye sordu ona. "Ronan nerede?"

Yanağını şefkatle adamın elinin arkasına bastırdı. *"Savende e'lintes i firen* -"

"İngilizce ya da Latince," dedi.

"Bu taraftan!" Ama onu belli bir yöne götürmek yerine, elini bıraktı ve kollarını bir kuş gibi çırparak etrafında daireler çizdi. Adam yürümeye devam etti, kadın da daireler çizmeye devam etti ve tepede uçan bir kuş uçuşunun ortasında kendini kontrol etti. Chainsaw Yetim Kız'ın hareketini fark etmişti ve şimdi ötüyor, dönüyor ve yukarı tarlalara doğru geri gidiyordu. Adam Ronan'ı burada, sisle yıkanmış tarlada siyah bir leke olarak buldu. Ronan başka bir şeyi izliyordu ama Testere onu uyarmıştı ve şimdi dönmüş, ellerini koyu renk ceketinin ceplerine sokmuş, Adam'ın yaklaşmasını izliyordu.

"Parrish," dedi Ronan. Adam'a baktı. Belli ki hiçbir şeyi hafife almıyordu.

Adam, "Lynch." dedi.

Öksüz Kız koşarak aralarına girdi ve sopasının ucuyla Ronan'ı dürttü.

"Seni küçük kusmuk," dedi Ronan

ona. "Onu yemesi mi gerekiyor?"

"Bilmiyorum. İç organları var mı onu bile bilmiyorum."

Adam buna, tüm bunların gülünçlüğüne güldü.

"Yemek yedin mi?" Ronan sordu.

"Sopalar dışında mı? Evet. Ağırlıkları özledim."

"İsa ağlıyor. Saman balyası taşımak ister misin? Göğsünde kıl çıkacak. Hey. Onunla beni bir kez daha dürtersen -" Bu Yetim Kız içindi.

Çimlerin üzerinde itişip kakışırlarken Adam gözlerini kapadı ve başını arkaya yasladı. Neredeyse böyle scry yapabilirdi. Sessizlik ve boğazındaki soğuk esinti onu alıp götürecek, ayakkabılarının içindeki ayak parmaklarının ıslaklığı ve canlıların kokusu onu burada tutacaktı. İçinde ve dışında. Burayı mı yoksa Ronan'ı mı idolleştirdiğini anlayamıyordu ve arada bir fark olduğundan da emin değildi.

Gözlerini açtığında Ronan'ın ona baktığını gördü, aylardır ona baktığı gibi. Adam da aylardır baktığı gibi arkasına baktı.

"Hayal kurmaya ihtiyacım var," dedi Ronan.

Adam Yetim Kız'ın elini tuttu. "Hayal kurmamız gerek." diye düzeltti.

FORTY-THREE

Gansey uyanıktı ve başı beladaydı.

Başının ne için belada olduğunu henüz bilmiyordu ve Gansey ailesini tanıdığı için bunu asla öğrenemeyebilirdi. Yine de bunu hissedebiliyordu, Glendower hikâyesinin ağının üzerine düştüğünü hissettiği kadar emindi. Gansey ailesinde kızgınlık iyi bir vanilya özü gibiydi. Az kullanılırdı, nadiren tek başına kullanılırdı ve genellikle sadece geçmişe bakıldığında tanımlanabilirdi. Pratik yaparak tadını tanımayı öğrenebilirdiniz ama ne amaçla? *Bu çörekte biraz öfke var, sence de öyle değil mi? Oh, evet, sanırım biraz -*

Helen Gansey'e kızgındı. Sonuç buydu.

Gansey ailesi, Gansey'in yatırım amaçlı mülklerinden biri olan okul binasında toplanmıştı. Washington, D.C. ile Henrietta arasındaki yemyeşil ve ücra tepelerde yer alan, kısa süreli kiralık olarak geçimini sağlayan, oldukça eski püskü bir taş okul eviydi. Ailenin geri kalanı geceyi orada geçirmişti - Gansey'i geceyi onlarla geçirmesi için ikna etmeye çalışmışlardı, Ronan ve Henry olmasa bu isteği yerine getirebilirdi. Belki de Helen'in ona kızmasının nedeni buydu. Her halükârda, oynamaları için ilginç arkadaşlar getirerek bunu telafi etmişti. Gansey'ler diğer insanları memnun etmeyi severlerdi. Konuklar daha fazla insan için ayrıntılı yemek pişirme becerilerini sergilemek anlamına geliyordu.

Ama hala başı beladaydı. Ailesiyle değil. Onu gördüklerine *çok* sevindiler *-ne kadar da bronzsun, Dick-* ve tahmin edildiği gibi Henry ve Blue'yu gördüklerine daha da çok sevindiler. Henry, Adam ve Ronan'ın her zaman zorlandıkları bir tür arkadaş-akran testini hemen geçmişti ve Blue da -en başta en genç Gansey'yi cezbeden şey Blue'nun keskin ve meraklı ifadesiydi.

yaşlı Gansey'leri de yakaladı. Patlıcan doğrarken hemen Blue'yu ailesinin mesleği hakkında sorgulamaya başladılar.

Blue, 300 Fox Way'deki sıradan bir günü, arabada Gansey'e babasının bir ağacın içinde kaybolmasıyla ilgili sıradan olmayan deneyimini anlatırken kullandığından daha az şaşkınlık ve merakla anlattı. Psişik yardım hattını, evlerin temizlenmesini, meditasyon çemberlerini ve kartların dağıtılmasını sıraladı. Bunu anlatırken kullandığı üstünkörü yöntem Gansey'in ailesini daha da etkilemişti; eğer bunu onlara satmaya çalışsaydı, asla işe yaramazdı. Ama o sadece onlara nasıl olduğunu anlatıyordu ve onlardan hiçbir şey istemiyordu ve onlar da buna bayıldılar.

Blue oradayken, Gansey hepsinin onun gözünden nasıl göründüğünün dayanılmaz bir şekilde farkındaydı - arabadaki eski Mercedes, paçaları kıvrılmış pantolonlar, düzgün bir cilt, düz dişler, Burberry güneş gözlükleri, Hermes eşarplar. Artık okul binasını bile onun merceğinden görebiliyordu. Geçmişte olsa, özellikle paralı göründüğünü düşünmezdi - seyrek bir şekilde dekore edilmişti ve bunun sade göründüğünü varsayardı. Ama şimdi Blue ile vakit geçirdiğine göre, evi zengin gösteren şeyin tam da bu seyreklik olduğunu görebiliyordu. Gansey'lerin evde çok fazla eşya bulundurmasına gerek yoktu çünkü sahip *oldukları* her nesne tam da amacına uygun şeylerdi. Fazladan tabak çanak deposu olarak da kullanılan ucuz bir kitaplık yoktu. Evrak işlerinin yanı sıra dikiş malzemelerini ve oyuncakları da taşımak zorunda olan bir masa yoktu. Dolapların üzerine yığılmış tencere ve tavalar ya da ucuz plastik kovaların içinde duran tuvalet pompaları yoktu. Bunun yerine, bu köhne okul binasında bile her şey estetikti. Paranın yaptığı buydu. Pistonları bakır kaplara, ekstra tabakları cam kapıların arkasına, oyuncakları oymalı çeyiz sandıklarına koyuyor ve tavaları demir tencere raflarına asıyordu.

Bu konuda oldukça heyecanlı hissediyordu.

Gansey iyi olup olmadıklarını anlamak için sürekli Blue ve Henry'nin bakışlarını yakalamaya çalışıyordu ama Gansey'lerle dolu bir odada kurnaz olmaya çalışmanın püf noktası, kurnazlığın hepsinin konuştuğu bir dil olmasıydı. Kurtarmaya ihtiyaç olup olmadığını gizlice sormak mümkün değildi; tüm mesajlar ele geçirilirdi. Böylece öğle yemeği arka taraftaki verandaya götürülene kadar sohbet devam etti. Henry ve Blue, onlara havadan yardım atamayacağı kadar uzaktaki sandalyelerde oturuyorlardı.

Helen onun yanına oturmaya özen gösterdi. Kovalar dolusu vanilyanın tadına bakıyordu.

"Müdür Child üniversite başvurularınızı biraz geciktirdiğinizi söyledi," dedi Bay Gansey öne eğilip tabaklara kinoa koyarken.

Gansey buzlu çayından bir sivrisinek çıkarmakla meşguldü.

Bayan Gansey dayanışma amacıyla elini görünmez bir sivrisineğe doğru salladı. "Böcekler için çok soğuk olmalı. Buralarda durgun su olmalı."

Gansey ölü böceği dikkatle masanın kenarına sildi.

Bay Gansey, "Bugünlerde Dromand ile hâlâ görüşüyorum," dedi. "Hâlâ Harvard tarih bölümündeki tüm işlerde parmağı var, eğer hâlâ bunu düşünüyorsanız."

"Tanrım, hayır," dedi Bayan Gansey. "Yale, elbette."

"Ne, Ehrlich gibi mi?" Bay Gansey özel bir şakayla hafifçe güldü. "Bu *hepimize* bir ders olsun."

Bayan Gansey, "Ehrlich aykırı bir adam," diye cevap verdi. Kadehlerini gizemli bir şekilde tokuşturdular.

"Şimdiden ne koydun?" Helen sordu. Sesinde bir tehlike vardı. Ganey olmayanlar için tanımlanamaz ama babalarının kaşlarını çatmasına yetecek kadar.

Gansey gözlerini kırpıştırdı. "Henüz yok."

"Bu tür şeylerin zamanlamasını hatırlayamıyorum," dedi Bayan Gansey. "Ama yakında, değil mi?"

"Zaman benden uzaklaştı." *Teorik olarak önemli olmadan önce öleceğimin* mümkün olan en basit versiyonuydu, bu *yüzden akşamlarımı başka şeyler için kullandım.*

"Boşluk yılları üzerine bir çalışma okudum," dedi Henry. Bayan Gansey tabağını önüne koyarken gülümsedi ve bu gülümsemede onun bu incelik dilinde akıcı olduğu anlaşılıyordu. "Bizim gibi insanlar için iyi olduğu söyleniyor."

"Bizim gibi insanlar nedir?" Gansey'in annesi, aralarındaki ortaklık fikrinden hoşlandığını belli eden bir tavırla sordu.

Henry, "Bilirsiniz işte, mükemmellik peşinde koşarken kendilerini sinir krizlerine sürükleyen aşırı eğitimli gençler," dedi. Gansey'nin ailesi güldü. Mavi peçetesini karıştırdı. Gansey kurtarılmıştı; Blue ise mahsur kalmıştı.

Ancak Bay Gansey topu gördü ve daha yere düşmeden yakaladı. "Senden bir şeyler okumayı çok isterim, Blue.

bir medyumlar evi. Akademik olabilirsin ya da anılarını anlatabilirsin ve her iki durumda da büyüleyici olur. Konuşurken bile çok farklı bir sesiniz var."

"Evet, bunu ben de fark ettim, Henrietta temposu," dedi Bayan Gansey sıcak bir şekilde; mükemmel takım oyuncularıydılar. İyi kurtarış, Gansey'lere sayı, İyi Hissedenler Takımı'na galibiyet.

Helen, "Neredeyse bruschetta'yı unutuyordum; yanacak. *Dick*, içeri taşımama yardım eder misin?"

İyi Hissetme Ekibi aniden dağıldı. Gansey başının neden belada olduğunu öğrenmek üzereydi.

"Doğru, elbette," dedi. "İçerideyken bir şey isteyen var mı?" "Aslında, Ellie'nin mobilyalarının yanındaki programımı geri getirirseniz harika olur, teşekkürler," dedi annesi. "Yeterli zaman içinde orada olacağından emin olmak için Martina'yı aramam gerekiyor."

Gansey kardeşler içeri girdi, Helen önce tostu fırından çıkardı ve sonra ona döndü. "Bana 'kardeş arkadaşlarının üzerinde ne tür bir pislik bulacağımı söyle ki annem buraya gelmeden önce onu çevirebileyim' dediğimi hatırlıyor musun?" diye sordu.

"Bunun retorik bir soru olduğuna inanıyorum," dedi Gansey. Bruschetta'yı süsledi.

Helen, "Bana bu konuda herhangi bir bilgi ile geri dönmediniz" dedi.

"Size Türk Haftası şakalarının kupürlerini gönderdim."

"Yine de *müdüre rüşvet verdiğinizi* söylemeyi unuttunuz." Gansey bruschetta'yı süslemeyi bıraktı.

"Gerçekten de öyle," dedi Helen, onu zahmetsizce okuyarak. Gansey kardeşler aynı radyo frekansına ayarlanmışlardı. "Hangisi için yaptın bunu? Hangi arkadaşın için? Karavan parkındaki."

"Aşağılayıcı olma," diye cevap verdi Gansey sertçe. "Sana kim söyledi?"

"Evrak işleri söyledi. Henüz 18 yaşında değilsin, biliyorsun. Nasıl oldu da Brulio'yu o belgeyi senin için yazmaya ikna etmeyi bile başardın mı? Onun babamın avukatı olduğunu sanıyordum."

"Bunun babamla bir ilgisi yok. Onun parasını harcamadım."

"Sen on yedi yaşındasın. Başka ne paran var?"

Gansey ona baktı. "Sanırım belgenin sadece ilk sayfasını okudunuz."

"Telefonumda açılan tek şey bu," dedi Helen. "Neden? İkinci sayfada ne yazıyor? *Yüce Tanrım.* Child'a o deponu verdin, değil mi?"

Böyle söylediğinde kulağa çok temiz geliyordu. Öyle olduğunu sanıyordu. Monmouth Manufacturing karşılığında bir Aglionby diploması.

Muhtemelen bunu kaçırmak için burada olmayacaksın, dedi kendi kendine.

"Her şeyden önce, böyle bir şeyi hak edecek ne yapmış olabilir?" Helen talep etti. "Onunla yatıyor musun?"

Öfke sesini soğuttu. "Arkadaşlık yeterince değerli olmadığı için mi?"

"Dick, yükseklerde durmaya çalıştığını görüyorum ama bana güven, başarısız oluyorsun. Oraya ulaşmak için sadece bir ahlak merdivenine değil, merdiveni koymak için bir yükseltici sandalyeye de ihtiyacın var. Bu aptallığınız ortaya çıkarsa bunun annemi ne kadar kötü bir duruma sokacağını anlıyor musunuz?"

"Annem değil. Benim."

Helen başını yana eğdi. Normalde aralarındaki yaş farkını fark etmezdi ama o anda Helen'in gösterişli bir yetişkin, onunsa -her neyse- bir çocuk olduğu çok açıktı. "Sence basının umurunda olur mu? Sen on yedi yaşındasın. Aile avukatıydı, Tanrı aşkına. Aile yolsuzluğu örneği, vesaire, vesaire. Bunu yapmak için en azından seçim sonrasını beklemediğine inanamıyorum."

Ama Gansey ne kadar zamanı olduğunu bilmiyordu. Seçimlerden sonrasına kadar vakti olup olmadığını da bilmiyordu. Bu, göğsünün sıkışmasına ve nefes alış verişlerinin bir anda azalmasına neden oldu, bu yüzden bu düşünceyi olabildiğince çabuk kendinden uzaklaştırdı.

"Bunun sonuçlarını düşünmemiştim," dedi. "Kampanya için." "Belli ki! Ne düşündüğünü bile bilmiyorum. Her şeyi deniyordum bir araya getirmek için buraya kadar geldim ama yapamadım."

Gansey kesme tahtasının üzerindeki bir domates topağını itti. Kalbi hâlâ içinde atıyordu. Çok daha kısık bir sesle, "Babası öldü diye hepsini atmasını istemedim. Şimdi istemiyor ama daha sonra istediğini anladığında sahip olmasını istedim."

Helen hiçbir şey söylemedi ve kız kardeşinin onu incelediğini, tekrar okuduğunu biliyordu. O domates yığınını itip kakmaya devam etti, Ronan'ın diplomaya ihtiyacı olup olmadığından bile emin olmadığını ve Child'la anlaşma yaptığına nasıl pişman olduğunu düşündü. Pek çok konuda yanılmıştı ve artık bunları düzeltmek için çok geçti, zaman tükeniyordu. Saklaması gereken yalnız ve suçlu bir sırdı.

Şaşkınlıkla Helen ona sarıldı.

"Küçük kardeşim," diye fısıldadı, "neyin var senin?"

Gansey'ler kucaklaşmayı sevmezlerdi ve Helen normalde bluzunu kırıştırmayı göze almazdı ve ince altın bilezikleri Gansey'in koluna çizgiler halinde baskı yapıyordu ve tüm bunların birleşiminden oluşan bir şey Gansey'i tehlikeli bir şekilde ağlamaya yakın hissettiriyordu.

"Ya onu bulamazsam," dedi Gansey sonunda. "Glendower."

Helen bir iç çekti ve onu serbest bıraktı. "Sen ve o kral. Ne zaman bitecek bu?"

"Onu bulduğumda."

"O zaman ne olacak? Ya onu bulursanız?" "Hepsi bu kadar."

Bu iyi bir cevap değildi ve hoşuna da gitmemişti ama gözlerini kısmakla yetindi. Bluzundaki bazı kırışıklıkları düzeltti.

"Annemin kampanyasını mahvettiğim için özür dilerim," dedi.

"Sen mahvetmedin. Sadece yapmam gerekecek, bilmiyorum. Uyumlu olduğundan emin olmak için Child'ın dolabında bazı iskeletler bulacağım." Helen bu görevden pek de hoşnut görünmüyordu. Gerçekleri düzenlemek hoşuna gidiyordu. "Tanrım. Bir de taciz ve marihuana bulundurmakla uğraşacağımı düşünmüştüm. Bu arada dışarıdaki kız kim? Onu öptün mü?"

"Hayır," diye yanıtladı Gansey dürüstçe. "Yapmalısın," dedi.

"Ondan hoşlanıyor musun?"

"O garip. Sen de tuhafsın."

Gansey kardeşler birbirlerine gülümsediler.

"Hadi şu bruschetta'yı buradan çıkaralım," dedi Helen. "Böylece bu hafta sonundan canlı çıkabiliriz."

FORTY-FOUR

I bir hataydı.

Adam bunu kehanet kâsesinin karanlık ağzına düştüğü anda anlamıştı ama Ronan'ı orada, rüyasında tek başına bırakamazdı.

Fiziksel bedeni Barns'ın arkasında bağdaş kurmuş oturuyordu, seramik bir köpek tabağı onun scrying kasesi olarak hizmet ediyordu. Ronan'ın bedeni kanepeye kıvrılmıştı. Yetim Kız Adam'a yakın oturmuş, onunla birlikte kâseye bakıyordu.

Bu gerçekti.

Ama bu da gerçekti: Cabeswater olan bu hastalıklı senfoni. Orman etrafına siyah kusuyordu. Ağaçlar siyahın içinde eridi, ama tersine - uzun siyah yapışkan ipler gökyüzüne doğru damlıyordu. Hava titredi ve dalgalandı. Adam'ın zihni gördüklerini nasıl algılayacağını bilemiyordu. Bu, daha önce gördükleri siyah kanayan ağacın dehşetiydi, sadece atmosfer de dahil olmak üzere tüm ormana yayılmıştı. Gerçek Cabeswater'dan geriye hiçbir şey kalmamış olsaydı, bu daha az dehşet verici olurdu - bir kâbus olarak daha kolay göz ardı edilebilirdi - ama yine de tanıdığı ormanın kendini korumak için mücadele ettiğini görebiliyordu.

Cabeswater mı?

Cevap gelmedi.

Cabeswater ölürse ona ne olacağını bilmiyordu. "Ronan!"

Adam bağırdı. "Burada mısın?"

Belki de Ronan sadece uyuyordu, rüya görmüyordu. Belki de başka bir yerde rüya görüyordu. Belki de buraya Adam'dan önce gelmişti ve rüyasında çoktan öldürülmüştü. *"Ronan!"*

"Kerah," diye inledi Yetim Kız.

Yine de onu aradığında, hiçbir yerde görünmüyordu. Onunla birlikte mi gelmişti, onun peşinden kâseye mi bakıyordu? Ronan rüyasında

bir başkasını rüyalarına mı sokacaktı? Adam bunun cevabını biliyordu: evet. Rüyasındaki Ronan'ın gerçek Ronan'ın önünde öldüğünü görmüştü. Bu ormanda sonsuz sayıda Yetim Kız olabilirdi. *Lanet olsun.* Onu nasıl çağıracağını bilmiyordu. Denedi: "Yetim Kız!"

Bağırır bağırmaz üzüldü. Bu yerde her şeyin adı vardı. Her neyse, cevap gelmedi.

Ormanın içinde ilerlemeye başladı. Ahırların arkasındaki bedenine tutunmaya dikkat ediyordu. Elleri soğuk kehanet kâsesinin üzerindeydi. Kalça kemikleri ahşap zemine değiyordu. Arkasında şöminenin kokusu. *Nerede olduğunu unutma, Adam.*

Ronan'ı tekrar aramak istemiyordu; bu kâbusun bir kopyasını oluşturmak istemiyordu. Gördüğü her şey korkunçtu. Burada hâlâ canlıyken eriyen bir yılan, burada yerde ağır çekimde pedal çeviren bir geyik, hâlâ canlı olan etinin içinden çıkan sarmaşıklar. Burada Âdem olmayan ama yine de bir şekilde onun gibi giyinmiş bir yaratık vardı. Adam irkildi ama garip çocuk onunla ilgilenmiyordu. Onun yerine yavaşça kendi ellerini yiyordu.

Adam ürperdi. "*Cabeswater*, nerede o?"

Sesi çatladı ve Cabeswater büyücüsünü yatıştırmaya çalışarak kasıldı. Önünde bir kaya belirmişti. Daha doğrusu hep oradaydı, rüyalar gibi, Nuh'un görünüp kaybolduğu gibi. Adam bu kayayı daha önce görmüştü; çizgili yüzeyi Ronan'ın el yazısıyla yazılmış mor-siyah harflerle kaplıydı.

Arkasından bir şey çığlık atarken Adam yanından geçti.

Ronan buradaydı. Sonunda. Sonunda.

Ronan yıkık ağaçların arasındaki yanmış otların arasında bir şeyin etrafında dönüyordu; Adam yaklaştığında bunun bir leş olduğunu gördü. İlk başta neye benzediğini söylemek zordu. Kireçli beyaz bir derisi varmış gibi görünüyordu ama etinde derin yarıklar vardı; kenarları pembemsi bir şekilde kendi içlerine kıvrılıyordu. Yağlı gri bir kapağın altından bir bağırsak kıvrımı çıkmış ve kırmızı uçlu bir pençeye takılmıştı. Her yerinden mantarlar fışkırıyordu ve onlarda korkunç derecede yanlış bir şeyler vardı; bakması zordu.

"Hayır," dedi Ronan. "Olamaz. Seni piç

kurusu." "Ne oldu?" Adam sordu.

Ronan'ın eli, her ikisi de siyah ve mor-kırmızı bir şeyle çevrili, yan yana duran iki ayrık gaganın üzerinde geziniyordu.

derinden. "Gece dehşetim. Tanrım.
Kahretsin." "Neden burada olsun
ki?"

"Bilmiyorum. Benim önemsediğim şeyleri önemsiyor," dedi Ronan. Adam'a baktı. "Bu bir kâbus mu yoksa gerçek mi?"

Adam onun bakışlarını tuttu. Şu anda bulundukları yer burasıydı: Kâbuslar gerçekti. Burada, Cabeswater'da birlikte durduklarında rüyalar ve gerçekler arasında hiçbir fark yoktu.

"Bunu ne yapıyor?" Ronan sordu. "Ağaçları duyamıyorum. Hiçbir şey benimle konuşmuyor."

Adam onun bakışlarını tuttu. *Şeytan*'ı yüksek sesle söylemek istemedi.

Ronan dedi ki, "Uyanmak istiyorum. Uyanabilir miyiz? Hiçbirini geri getirmek istemiyorum. Ve düşüncelerimi tutamıyorum - yapamıyorum -"

"Evet," diye araya girdi Adam. O da yapamadı. "Diğerleriyle konuşmamız gerek. Hadi -"

"Kerah!"

Yetim Kız'ın ince çığlığı Ronan'ı hemen yakaladı; karanlık dalların ve havuzların arasında onu görmek için boynunu büktü.

"Bırak onu," dedi Adam. "O gerçek hayatta bizimle
birlikte." Ama Ronan tereddüt etti.

"Kerah!" diye tekrar feryat etti ve Adam bu kez onun sesindeki acıyı duydu. Küçük, çocuksu ve acınasıydı ve içindeki her şey buna yanıt vermek üzere kodlanmıştı. *"Kerah, succurro!"*

Bunun Ahır'daki Yetim Kız mı, yoksa onun bir kopyası mı, ya da onun sesine sahip korkunç bir şeytan kuşu mu olduğunu söylemek imkânsızdı. Ronan umursamadı. Yine de koştu. Adam peşinden düştü. Yanından geçtiği her şey iğrençti: birbirinin içine sarkmış söğütlerden oluşan bir orman, bir notayı tersten söyleyen bir kuş, bir tavşan leşinin üzerinde sürünen siyah böceklerden oluşan bir yumruk.

Ses korkunç bir şeytan kuşuna ait değildi. Bu Yetim Kız'dı ya da ona benzeyen bir şeydi ve kuru otların arasında diz çökmüştü. Ağlamıyordu ama Ronan'ı görünce gözyaşlarına boğuldu. Adam nefes nefese ona ulaştığında, yalvarırcasına kollarını ona uzattı. Adam onun bir kopya olduğunu düşünmüyordu; kordonunda ısırık izleri olan saatini takıyordu ve her halükârda bu zayıf Cabeswater onun böylesine bozulmamış bir versiyonunu üretecek güçten yoksundu.

"Succurro, succurro," diye hıçkırdı. *Yardım edin, yardım edin* - Ronan'a uzattığı kolları dirseklerine kadar kanla kaplanmış ve sıçramıştı.

Ronan dizlerinin üzerine çöktü, kollarını ona doladı ve küçük, tuhaf rüya yaratığına nasıl vahşice sarıldığını ve yüzünü onun omzuna nasıl gömdüğünü izlemek Adam'ın canını yaktı. Adam Ronan'ın kollarında, ona sıkıca sarılarak durdu ve *Ronan'ın, Hayır, iyi yaptın, her şey yoluna girecek, uyanıyoruz,* dediğini duydu.

Sonra Adam *onu* gördü. Ronan'dan önce gördü, çünkü Ronan henüz Yetim Kız'ın ötesine bakmamıştı. *Hayır, hayır*. Yetim Kız burada durmamıştı çünkü koşabileceği tek yer burasıydı. Orada diz çökmüştü çünkü cesedi ancak bu kadar uzağa sürükleyebilirdi. *Ceset* onun için yumuşak bir kelimeydi. Uzun saç telleri en büyük parçalara yapışmıştı; hepsi yapışkan bir inci dizisi gibi uzun uzun dizilmişti. Yetim Kız'ın kolları işte böyle kanla boyanmıştı; bu nafile kurtarma çabası.

"Ronan," diye uyardı Adam, içindeki korku
kabarırken. Adam'ın sesindeki tonla Ronan döndü.

Sadece Adam'a baktığı kısa bir an vardı ve Adam onu sonsuza dek içinde tutabilmeyi diledi. *Sadece uyan*, diye düşündü ama Ronan'ın uyanmayacağını biliyordu.

Ronan'ın bakışları
düştü. "Anne?"

FORTY-FIVE

Hikayeye nereden başladığınıza bağlı olarak, Gri Adam hakkındaydı.

Gri Adam kralları severdi.

Resmi kralları, unvan ve taç sahibi olanları severdi, ama aynı zamanda soylu bir kan bağı ya da uygun bir taht olmadan yöneten, liderlik eden ve kâhyalık yapan gayri resmi kralları da severdi. Geçmişte yaşamış kralları ve gelecekte yaşamış kralları severdi. Sadece öldükten sonra efsane haline gelen kralları, hayatları boyunca efsane haline gelen kralları ve hiç yaşamadan efsane haline gelen kralları. En sevdiği krallar, güçlerini statü ve mülkiyetten ziyade öğrenme ve barış için kullanan, şiddeti sadece şiddetle yaşamak zorunda olmayan bir ülke yaratmak için kullanan krallardı. Gri Adam'ın en çok idolleştirdiği kral olan Alfred, Anglo-Sakson İngiltere'sinin kavgacı krallıklarını fethederek birleşik bir ülke yaratarak bunun örneğini vermişti. Gri Adam kendini kral yerine kiralık katil olarak bulduğunda bile böyle bir adama ne kadar hayranlık duyuyordu.

Tetikçi olma kararını tam olarak hatırlayamaması tuhaf görünüyordu.

Boston'da tarihçi olarak geçirdiği hayatın akademik kısımlarını hatırladı: dersler, makaleler, partiler, arşivler. Krallar ve savaşçılar, onur ve servet. Greenmantles'ı hatırlıyordu elbette. Ama diğer her şeyi bir araya getirmek zordu. Neyin gerçek hatıra, neyin sadece rüya olduğunu ayırt etmek zordu. O zamanlar gri bir günü diğerine eklemişti ve bu sisli ayrışmada haftalar, aylar ya da yıllar kaybetmiş olması muhtemel görünüyordu. Orada bir yerlerde birisi *paralı asker* kelimesini ağzına almıştı ve orada bir yerlerde birisi kimliğinden vazgeçip Gri Adam olmuştu.

"Burada ne bulmayı umuyoruz?" Maura şimdi ona sordu.

Birlikte arabaya binmişler, Singer Şelalesi'ne doğru yola çıkmışlardı. Markette Laumonier'nin sadece iki parçasının bulunması Gri Adam'ı onlardan ayrıldığından beri kemiriyordu ve gecenin çoğunu üçüncü ve en sevimsiz kardeşi aramakla geçirmişti. Şimdi, kiralık arabasını gözden kaybetmiş olmalarına rağmen, Ahırlara doğru ilerlemeye devam ediyorlardı.

"Hiçbir şey bulamayacağımızı *umuyoruz*," dedi Gri Adam. "Ancak Laumonier'yi Niall Lynch'in dolaplarını karıştırırken bulmayı umuyoruz."

Gri Adam'ın eskiden kiralık katil olan yanı Maura'nın kendisiyle gelmekte ısrar etmesi fikrinden heyecan duymuyordu; ona çok aşık olan yanı ise derinden tatmin olmuştu.

Maura, Gri Adam'ın telefonuna bakarak, "Ronan'dan hâlâ cevap yok," dedi. Blue o sabah onlara Ronan Lynch ve Adam Parrish'in Barns'ta çalıştıklarını söylemişti.

Gri Adam, "Muhtemelen numaramı açmadı," diye itiraz etti. Ayrıca, muhtemelen ölmüştü. Laumonier köşeye sıkıştırıldığında çok zor olabiliyordu.

Maura kaşlarını çatarak, "Muhtemelen," diye yineledi.

Ahırları her zamanki gibi cennet gibi buldular, çakıllı alanda sadece iki araba vardı - Lynch BMW ve Parrish'in üç renkli külüstürü. Laumonier'nin kiralık arabasından iz yoktu ama bu onun yakınlara park edip içeri girmediği anlamına gelmiyordu.

Maura, "Bana arabada kalmamı söylemeyin," dedi.

"Aklımın ucundan bile geçmezdi," diye cevap verdi, kapıyı hala zar zor saklı meyveler yetiştiren bir erik ağacına sıkıştırmamak için yavaşça açarak. "Park edilmiş bir araba savunmasız bir yerdir."

Silahını aldı ve Maura telefonunu arka cebine koydu ve ön kapıyı denediler - kilitli değildi. Adam ve Ronan'ı oturma odasında bulmaları çok kısa sürdü.

Ölmemişlerdi.

Ama onlar da tam olarak hayatta değillerdi. Ronan Lynch soluk deri koltukta tepkisiz yatıyordu ve Adam Parrish şöminenin yanında sırtüstü yatıyordu. Genç bir kız köpek çanağının önünde dimdik oturuyor, gözlerini kırpmıyordu. Toynakları vardı. Odadakilerin hiçbiri Maura'nın sesine cevap vermedi. Gri Adam onları bu halde görmekten garip bir şekilde etkilendiğini fark etti; Ronan'ın babasını öldürdüğü düşünüldüğünde bu çelişkili görünüyordu. Ama tam da Niall'*ı* öldürdüğü için şu anda

sorumluluk ve suçluluk duygusu kalbinin koridorlarında uğulduyordu. Artık kendi kendinin adamıydı ve başkasının maşası olarak Ronan'ı ve Barns'ı koruyucusuz bırakmıştı.

"Bu büyü mü yoksa zehir mi?" diye sordu Gri Adam Maura'ya. "Laumonier zehirlerini sever."

Maura kehanet kâsesine doğru eğildi, sonra geri çekildi. "Sanırım bu büyü. Ne tür bir sihirle oynuyorlarsa o konuda iyi olduğumdan değil."

"Onları sallayalım mı?" diye sordu.

"Adam. Adam, geri dön." Adam'ın yüzüne dokundu. "Ronan'ı uyandırmak istemiyorum, belki Adam'ın ruhunu yakınında tutuyordur. Sanırım... içeri girip Adam'ı getireceğim. Elimi tut. Bilmiyorum, doksan saniyeden fazla gitmeme izin verme."

"Tehlikeli mi?"

"Persephone böyle öldü. Ruh çok uzaklardayken beden yaşayamaz. Dolaşmaya niyetim yok. Eğer yakınlarda değilse, geri geleceğim."

Gri Adam Maura'nın kendi sınırlarını bildiğine güveniyordu, tıpkı onun da kendisine güvendiğini varsaydığı gibi. Silahını ayağının yanına yere koydu -eğer kız buysa, kolayca ulaşamayacağı bir yere- ve Maura'nın elini tuttu.

Kehanet kâsesine doğru eğildi ve gözleri kararırken adam saymaya başladı. *Bir, iki, üç* -

Adam nefes nefese kaldı ve seğirdi. Bir eli, orada olmayan bir tutamağı yakalamak için çırpındı, tırnakları ince bir saldırıyla sıvayı çizdi. Bakışları belirgin bir çabayla Gri Adam'a kaydı.

"Uyandırın onu," dedi boğuk bir sesle. "Orada tek başına kalmasına izin verme!" Toynaklı kız hiç duraksamadan yerinden sıçradı. (Belki de, diye düşündü Gri Adam geriye dönüp baktığında, aslında hiç kehanette bulunmamıştı ve Maura ile Gri Adam eve girdiğinde sadece kamuflaj olarak kıpırdamadan durmuştu, tüyler ürpertici ama son derece akla yatkın bir düşünce). Kollarını Ronan'ın yayıldığı yere doladı, sonra ellerini yanaklarına bastırıp göğsüne vurarak ve bir yandan da kulağa Latince gibi gelen ama Latince olmayan bir dilde konuşarak onu kışkırtmaya başladı.

Sonra tuhaf bir şey oldu. Prensipte Gri Adam ne olduğunu biliyordu, ama bunun gerçekten gözlerinin önünde gerçekleştiğini görmek çok farklı bir şeydi.

Ronan Lynch rüyalarından bir şey getirdi.

Bu durumda: kan.

Bir an uykudaydı, bir an uyanıktı ve elleri kanlar içindeydi. Gri Adam'ın beyni bu anlar arasında huzursuzca hareket etti ve en zor görüntüyü, ortadakini, düzgünce ortadan kaldırdığını hissetti.

Adam dengesiz bir şekilde ayağa kalktı. "*Maura'yı geri getirin*! Hiçbir fikrin yok -"

Evet, doksan saniye, doksan saniye olmuştu. Gri Adam, Maura'nın elini kullanarak onu kehanet kâsesinden uzaklaştırdı ve Maura sadece yüzeysel olarak dolaştığı için hemen ona döndü.

"Olamaz," dedi. "Bu korkunç. Çok korkunç. İblis - oh hayır."

Hemen kanepedeki Ronan'a baktı. Kaşları kapalı gözlerinin üzerinde daha belirgin hale gelmiş olmasına rağmen Ronan en ufak bir hareket bile etmemişti. Bir insanın genellikle içinde taşıdığı kanla kıyaslandığında dışında çok fazla kan yoktu ama yine de görüntüde ölümcül bir şey vardı. Kan ve çamurun birleşimi, ellerinin topuklarına yapışmış kemik ve iç organ parçalarıydı.

"Siktir," dedi Adam şiddetle. Yüzü değişmemiş olsa da titremeye başlamıştı.

"Ronan yaralandı mı?" Maura sordu.

"Hemen sonra hareket etmiyor," dedi Adam. "Eğer geri bir şey getirirse. Ona bir saniye ver. *Lanet olsun!* Annesi öldü."

"Dikkat et!" diye bağırdı kız. Ve Laumonier köşede elinde silahla belirdiğinde Gri Adam'ın ölmesini engelleyen de bu, sadece bu oldu.

Laumonier Gri Adam'ı gördüğünde bir saniye bile tereddüt etmedi: Onu bu bağlamda görmek onu vurmak demekti.

Ses odadan daha büyüktü.

Kız, bir insan kızının çıkaracağı sesle hiçbir ilgisi olmayan ve her şeyi bir karganın çıkaracağı sesle ilgili olan bir çığlık attı.

Gri Adam Maura'yı da yanına alarak hemen güverteye çarpmıştı. Yıpranmış döşeme tahtalarının üzerindeki o çıplak saniyede bir seçimle karşı karşıya olduğunu fark etti.

Laumonier'in bu kısmını silahsızlandırmayı deneyebilir, bölgeyi güvence altına alabilir ve Greenmantle öldüğüne göre Laumonier'in

Gri Adam'la herhangi bir tartışması yoktu. Kulağa geldiği kadar imkânsız değildi: Gri Adam'ın da elinin altında bir silah vardı ve Adam Parrish son derece soğukkanlı ve becerikli olduğunu çoktan kanıtlamıştı. Elbette böyle bir pazarlık Ahırları Laumonier'nin ilgisine açık bırakacaktı ve Laumonier toynaklı kızı bir kez gördüğünde, bu ilgi sonsuz olacaktı. Declan ve Matthew Lynch gibi kaçmadıkları sürece dünyanın bu kısmı -ve onunla birlikte 300 Tilki Yolu, Maura ve Mavi- sonsuza dek tehdide açık olacaktı. Eğer bu yolu seçerse, onları ilgili taraflardan korumak için sürekli tetikte olması gerekecekti. Sürekli savunmada.

Ya da Gri Adam Laumonier'i vurabilir.

Bu bir savaş ilanı olurdu. Laumonier'in diğer iki parçası bunun yorumsuz geçmesine izin vermezdi. Ama belki de bu çarpık işin ihtiyacı olan şey bir savaştı. Kendisinden bir süre öncesinden beri ara sokaklar, bodrumlar, adam kaçırmalar ve kiralık katillerden oluşan tehlikeli bir anarşiye dönüşmüş ve daha da asi bir hal almıştı. Belki de ihtiyacı olan şey, bu dağınık kralları hizaya getirmek için yukarıdan aşağıya bazı kurallar dayatacak biriydi. Ama bu kolay olmayacaktı, yıllar alacaktı ve Gri Adam'ın Maura ve ailesiyle birlikte kalacağı anlamına gelen bir versiyonu da yoktu. Tehlikeyi başka bir yere taşıması ve kendini bir kez daha o dünyanın içine atması gerekecekti.

Şiddeti bırakmaya başladığı bu yerde kalmayı o kadar çok istiyordu ki. Yeniden hissetmeyi öğrendiği bu yerde. Sevdiği bu yerde.

Sadece bir saniye geçmişti.

Maura iç çekti.

Gri Adam Laumonier'i vurdu. O

bir kraldı.

FORTY-SIX

I Blue için bir iblisin Ronan'ın annesini öldürdüğüne ve Cabeswater'ı da öldürdüğüne inanmak hiç de imkânsız değildi. Buraya geldiklerinde Okuldaki öğle yemeğinden döndükten sonra - hem Ronan'ın telefonundan hem de 300 Fox Way'den düzinelerce çağrı almışlardı - dünyanın sonu gelmiş gibi hissediyordu. Kasabanın üzerinde ve Gri Adam'ın geride bıraktığı birkaç küçük eşyayı topladığı evin içinde bulutlar düğümleniyordu.

"Siz iblisi öldürün," dedi hepsine. "Gerisini halletmek için elimden geleni yapacağım. Bir gün geri dönecek miyim?"

Maura elini onun yanağına koydu.

Onu öptü, Mavi'ye sarıldı ve gitti.

Jimi ve Orla da şok edici bir şekilde gitmişlerdi. Ateş hattında olmayı hak etmediklerini söyleyen Maura, Henrietta'ya ve içindeki medyumlara ne olacağı belli olana kadar Batı Virginia'daki eski dostlarının yanında kalmaya gitmişti.

Tüm randevular iptal edilmişti, bu yüzden hiç müşteri yoktu ve yardım hattı, arayan herkesi doğrudan sesli mesaja gönderecek şekilde ayarlanmıştı.

Sadece Maura, Calla ve Gwenllian kalmıştı.

Her şeyin sonu gelmiş gibiydi.

Blue, Adam'a "Ronan nerede?" diye sordu.

Adam, Blue ve Gansey'i Fox Way'den soğuk güne doğru götürürken, omzuna tünemiş ve başını öne eğmiş olan Chainsaw'ı yerinden oynatmamak için dikkatle hareket etti. Ronan'ın arabası birkaç ev ötede kaldırıma park etmişti.

Ronan BMW'nin direksiyonunda hareketsiz oturuyor, gözleri arkalarındaki yolda bir noktaya sabitlenmişti. Yolcu koltuğunun üzerinde bir ışık oyunu oynuyordu - hayır, bu bir o y u n değildi. Noah da orada oturuyordu, neredeyse hiç g ö r ü n m ü y o r d u .

hareketsizdi. Zaten kambur duruyordu ama Mavi'nin dikişlerine bakınca daha da kamburlaştı.

Blue ve Gansey sürücü tarafına yürüyüp beklediler. Ronan camı indirmedi ya da ona bakmadı, bu yüzden Gansey kapıyı denedi, kilidi açık buldu ve açtı.

"Ronan," dedi. Bunu nazik bir şekilde söylemesi neredeyse Mavi'yi ağlatacaktı.

Ronan başını çevirmedi. Ayakları pedalların üzerinde, elleri direksiyonun alt kısmında duruyordu. Yüzü oldukça sakindi.

Burada kalan son Lynch'in kendisi olduğunu hayal etmek ne kadar da acınasıydı.

Blue'nun yanında, Adam şiddetle ürperdi. Mavi kolunu ona doladı. Gansey ve o öğle yemeği yerken, Ronan ve Adam'ın birlikte bir cehennemde dolaştıklarını hayal etmek korkunçtu. Gansey'nin cesur büyücüleri, ikisi de dehşete kapılmıştı.

Adam tekrar titredi.

"Ronan," dedi Gansey tekrar.

Ronan çok alçak bir sesle, "Bana ne yapacağımı söylemeni bekliyorum, Gansey. Nereye gideceğimi söyle."

"Bunu geri alamayız," dedi Gansey. "Bunu geri alamam."

Bu Ronan'ın yüz ifadesinde bir değişiklik yaratmadı. Onu gözlerinde ateş ya da asit olmadan görmek korkunçtu.

"İçeri gel," dedi Mavi.

Ronan bunu kabul etmedi. "Bunu geri alamayacağımı biliyorum. Aptal değilim. Onu *öldürmek* istiyorum."

Yanlarından homurdanarak geçen bir araba, Ronan'ın açık kapısının yanında duran üçüne geniş bir alan bıraktı. Mahalle yakın, mevcut ve izliyor gibi hissediyordu. Arabanın içinde Noah onlarla göz teması kurmak için öne doğru eğildi. Yüzü perişandı; Blue'nun kaşının çizildiği yere kendi kaşını dokundurdu.

Senin hatan değildi, diye düşündü Mavi ona. *Sana kızgın değilim. Lütfen benden saklanmayı bırak.*

"Bunun Matthew'u etkilemesine izin vermeyeceğim," dedi Ronan. Ağzından bir nefes aldı, burun deliklerinden bıraktı. Yavaş ve kasıtlı. Her şey yavaş ve kasıtlıydı, zayıf bir kontrol durumuna düzleştirilmişti. "Onu rüyamda hissedebiliyordum. Ne istediğini hissedebiliyordum. Hayal ettiğim her şeyi bozuyor. Bunun olmasına izin vermeyeceğim. Başka kimseyi kaybetmeyeceğim. Onu nasıl öldüreceğini biliyorsun."

Gansey, "Glendower'ı nasıl bulacağımı bilmiyorum." dedi.

"Biliyorsun, Gansey," diye cevap verdi Ronan, sesi ilk kez düzleşmişti. "Biliyorum. Ve onu almaya hazır olduğunda, tam burada oturup bana söylediğin yere gitmeyi bekliyor olacağım."

Oh, Ronan.

Ronan'ın gözleri hâlâ önlerindeki yola odaklanmıştı. Bir damla gözyaşı burnundan akıp çenesine yapıştı ama gözünü bile kırpmadı. Gansey başka bir şey söylemeyince Ronan bakmadan, aşinalığın verdiği düşüncesizlikle kapının koluna uzandı. Kapıyı Gansey'nin elinden çekerek kurtardı. Kapı, Blue'nun Ronan'ın yapabileceğini düşündüğünden daha az bir gürültüyle kapandı.

Arkadaşlarının arabasının önünde öylece duruyorlardı, hiçbiri konuşmuyor ya da hareket etmiyordu. Esinti, kurumuş yaprakları Ronan'ın görüş alanına doğru sürüklüyordu. Dışarıda bir yerlerde bir canavar onun kalbini yiyordu. Mavi saldırı altındaki Cabeswater ağaçları üzerinde çok fazla düşünemiyordu, yoksa ayakta duramayacak kadar huzursuz oluyordu.

Dedi ki, "Arka koltuktaki dil bulmaca kutusu mu? Ona ihtiyacım olacak. Ben Artemus'la konuşmaya gidiyorum."

"O bir ağaçta değil mi?" Adam sordu.

"Evet," dedi Mavi. "Ama bir süredir ağaçlarla konuşuyoruz."

Sadece birkaç dakika sonra, kayın ağacının açıkta kalan kökleri arasından gövdesine doğru ilerledi. Gansey ve Adam da ona katılmışlardı ama arka kapının dışındaki verandada kalmaları ve yaklaşmamaları konusunda kesin emir almışlardı. Bu iş onunla, babasıyla ve ağacıyla ilgili olacaktı.

Umarım.

Bu kayın ağacının altında kaç kez oturduğunu sayamıyordu. Başkalarının en sevdiği kazağı, en sevdiği şarkısı, en sevdiği sandalyesi ya da en sevdiği yemeği varken, Mavi'nin arka bahçesinde hep kayın ağacı vardı. Elbette sadece bu ağaç değildi - tüm ağaçları severdi - ama bu ağaç tüm hayatı boyunca değişmezdi. Kabuğundaki çukurları, her yıl ne kadar büyüdüğünü ve hatta ilkbaharda tomurcuklanmaya başladıklarında yapraklarının kendine has kokusunu biliyordu. Onu 300 Tilki Yolu'ndaki herkesi tanıdığı kadar iyi tanıyordu.

Şimdi, baldırlarının üzerinde duran bulmaca kutusu ve onun üzerinde duran bir not defteri ile yıkılmış köklerin arasında bağdaş kurarak oturuyordu. Sarsılan zemin nemli ve soğuktu; *gerçekten* pratik biri olsaydı muhtemelen üzerine oturacak bir şey getirirdi.

Ya da belki de ağacın hissettiği zemini hissetmek daha iyiydi.

"Artemus," dedi, "beni duyabiliyor musun? Ben Blue. Senin kızın." Bunu söyledikten hemen sonra, bunun bir hata olabileceğini düşündü. Belki de bu gerçeğin kendisine hatırlatılmasını istemiyordu. Düzeltti, "Maura'nın kızı. Telaffuzum için şimdiden özür dilerim, ama bunun için gerçekten kitap sunmuyorlar."

Ronan'ın bu bulmaca kutusunu kullanma fikri ilk kez o gün Henry'yle konuşurken aklına gelmişti. Ona arının düşüncelerini kelimelerden daha saf bir şekilde nasıl tercüme ettiğini, arının aslında *Henry'*nin ağzından çıkan her şeyden daha önemli olduğunu anlatmıştı. Cabeswater'daki ağaçların insanlarla önce Latince, sonra İngilizce iletişim kurmakta nasıl zorlandıklarını ve birbirleriyle konuşuyor gibi göründükleri başka bir dilleri olduğunu düşündü - Ronan'ın bu çeviri kutusunda yer alan rüya dili. Artemus kendini ifade edebilecek gibi görünmüyordu. Belki bu yardımcı olabilirdi. En azından Mavi çaba göstermeye çalışıyormuş gibi görünebilirdi.

Şimdi söylemek istediği şeyleri rüya diline çevirmek için çarkı döndürdü ve ortaya çıkan kelimeleri not etti. Yazdığı cümleleri yüksek sesle, yavaşça ve emin olmadan okudu. Adam ve Gansey'nin varlığının farkındaydı ama bu rahatlatıcıydı, garip değil. Onların önünde daha aptalca görünen ritüeller yapmıştı. Yüksek sesle, cümleler biraz Latince gibi geliyordu. Blue'nun kafasında şu anlama geliyordu:

"Annem bana hep senin de benim gibi dünyaya, doğaya ve insanların onunla etkileşimine ilgi duyduğunu söylerdi. Belki bu konuda senin dilinde konuşabiliriz diye düşündüm."

Hemen iblis hakkında soru sormak istedi ama bunun Gwenllian için ne kadar kötü sonuçlandığını görmüştü. O yüzden şimdi sadece bekledi. Arka bahçe daha önce olduğu gibi aynıydı. Elleri nemliydi. Ne olmasını beklediğinden tam olarak emin değildi.

Yavaşça, İngilizce'den başka bir cümleyi çevirmek için bulmaca kutusundaki kadranları hareket ettirdi. Kayın ağacının pürüzsüz, derimsi kabuğuna dokunarak yüksek sesle sordu: "Lütfen, en azından beni dinlediğini söyleyebilir misin?"

Kalan kuru yapraklarda en ufak bir hışırtı bile yoktu.

Blue çok daha gençken, ailesinin üstlendiğini gördüğü psişik ritüellerin ayrıntılı versiyonlarını hazırlamak için saatler harcamıştı. Tarot üzerine sayısız kitap okumuş; el falı üzerine internet videoları izlemiş; çay yaprakları üzerinde çalışmış; gecenin bir yarısı banyoda ruh çağırma seansları düzenlemişti. Bir yandan da

Kuzenleri zahmetsizce ölülerle konuşurken ve annesi geleceği görürken, Blue doğaüstü bir ipucu için bile mücadele etti. Kulaklarını dünya dışı bir ses için zorlayarak saatler geçirdi. Hangi tarot kartını devirmek üzere olduğunu tahmin etmeye çalışıyordu. Ölü bir şeyin eline dokunmasını bekledi.

Bu tam olarak öyleydi.

Biraz farklı olan tek şey, Mavi'nin bu sürece biraz iyimser başlamış olmasıydı. Öteki dünyayla herhangi bir bağlantısı olduğunu düşünerek kendini kandırmayalı çok uzun zaman olmuştu. Bu konuda acı çekmiyorsa, bunun nedeni bunun öteki dünyayla ilgili olduğunu düşünmemiş olmasıydı.

"Bu ağacı seviyorum," dedi Mavi sonunda İngilizce olarak. "Üzerinde hiçbir hak iddia edemezsin. İçinde yaşayabilecek biri varsa o da *benim.* Onu senin sevebileceğinden çok daha uzun zamandır seviyorum."

İç çekerek ayağa kalktı ve bacaklarının arkasındaki pislikleri fırçaladı. Gansey ve Adam'a alaycı bir bakış attı.

"Bekle."

Mavi dondu kaldı. Gansey ve Adam sertçe arkasına baktılar.

"Az önce ne dediysen onu söyle." Artemus'un sesi ağaçtan yayılıyordu. Tanrı'nın sesi gibi değil, daha ziyade gövdenin hemen arkasından gelen bir ses gibi.

"Ne?" Mavi sordu. "Az

önce ne dediğini söyle."

"Bu ağacı sevdim mi?"

Artemus ağaçtan indi. Tıpkı Aurora'nın Cabeswater'da kayadan çıktığı zamanki gibiydi. Önce ağaç, sonra insan ve ağaç, sonra da sadece insan vardı. Artemus bulmaca kutusu için ellerini uzattı ve Aurora kutuyu ellerine koydu. Kucağında kutuyla yere çöktü, uzun bacaklarını kutunun etrafına doladı, kadranları yavaşça çevirdi ve her bir tarafa baktı. Uzun yüzünü, yorgun ağzını ve çökmüş omuzlarını izleyen Mavi, Artemus ve Gwenllian'ın yaşlarını ne kadar farklı yansıttıklarına hayret etti. Gwenllian altı yüz yıllık zamanı işaretleyerek genç ve öfkeli bir hale gelmişti. Artemus yenilmiş görünüyordu. Bunun toplam altı yüz yıldan mı yoksa sadece son on yedi yıldan mı kaynaklandığını merak etti.

Basitçe söyledi: "Yorgun görünüyorsun."

Ona baktı, uzun yüzünde küçük gözleri parlıyordu, kırışıklıkları derinlere yerleşmişti. "Yorgunum."

Mavi onun karşısına oturdu. Adam kutuyu test etmeye devam ederken Mavi hiçbir şey söylemedi. Parmakları daha uzun ve yumrulu olmasına rağmen, ellerinin kökenini onun ellerinde tanımlayabilmek garipti.

"Ben *tir e e'lintes'*lerden biriyim," dedi Artemus sonunda. "Bu benim dilim."

*Tir e e'lintes'*i hecelemek için bilinmeyen dil tarafındaki kadranları çevirdi.

Çeviri İngilizce tarafa kaymış ve ona göstermişti. " 'Ağaç ışıkları,' "

diye okudu. "Ağaçlarda saklanabildiğiniz için mi?"

"Onlar bizim ..." Bocaladı. Sonra kadranları çevirdi ve ona kutuyu tekrar gösterdi. *Deri ev.*

"Ağaçlarda mı yaşıyorsun?"

"İçinde mi? Birlikte." Düşündü. "Maura ve diğer iki kadın yıllar önce beni oradan çıkardıklarında bir ağaçtım."

"Anlamıyorum," dedi Mavi, ama nazikçe. Onun gerçekliğinden dolayı rahatsız değildi. Rahatsızdı çünkü adamın gerçeği onda da bir gerçek olduğunu düşündürüyordu. "Sen bir ağaç mıydın, yoksa bir ağacın içinde miydin?"

Ona baktı, kederli, yorgun, tuhaf ve sonra elini onun için açtı. Diğer elinin parmaklarıyla avucundaki çizgileri takip etti. "Bunlar bana köklerimi hatırlatıyor." Kadının elini tuttu ve kayın ağacının derisine düz bir şekilde yerleştirdi. Uzun, yumrulu parmakları onun küçük elini tamamen gölgede bıraktı. "Benim köklerim senin de köklerin. Evini özlüyor musun?"

Gözlerini kapattı. Tanıdık serin ağaç kabuğunu teninin altında hissedebiliyor ve dallarının altında, köklerinin üstünde, gövdesine yaslanmış olmanın rahatlığını bir kez daha hissediyordu.

"Bu ağacı seviyordun," dedi Artemus. "Bana zaten söylemiştin." Gözlerini açtı. Başını salladı.

"Bazen bunu giyeriz," diye devam etti, kendi kendine işaret edebilmek için kızın elini bıraktı. Sonra tekrar ağaca dokundu. "Bazen bunu giyeriz."

"Keşke," dedi Mavi, sonra durdu. Zaten cümleyi bitirmesi de gerekmiyordu.

Bir kez başını salladı. "İşte böyle başladı." dedi.

Hikayeyi tıpkı bir ağacın tohumdan başlayarak büyümesi gibi anlattı. Sonra ana gövde yukarı doğru uzamaya başladığında onu desteklemek için ince kökler kazdı.

"Galler gençken," dedi Artemus Mavi'ye, "ağaçlar vardı. Artık hepsi ağaç değil ya da ben gittiğimde değildi. Başlarda her şey yolundaydı. *Tir e e'lintes'ten* daha fazla ağaç vardı. Bazı ağaçlar *tir e'lint* tutamaz

e'lintes. Bu ağaçları biliyorsunuz; en sıkıcı adam bile bu ağaçları bilir. Onlar -" Etrafına baktı. Gözleri çitin diğer tarafındaki yabani, hızlı büyüyen çekirgeleri ve komşunun bahçesindeki dekoratif erik ağacını buldu. "Kendilerine ait bir ruhları yok ve başkasınınkini taşımak için de yaratılmamışlar."

Mavi parmaklarını bacağının yanındaki açıkta duran kayın kökünün üzerinde gezdirdi. Evet, biliyordu.

Artemus hikayesi için daha fazla kök yaydı: "Galler'de bizi taşıyabilecek kadar ağaç vardı. Ama yıllar geçtikçe Galler ormanların olduğu bir yerden ateşlerin, sabanların, teknelerin ve evlerin olduğu bir yere dönüştü; ağaçların canlı olması dışında olabileceği her şeyin olduğu bir yer haline geldi."

Kökler kazılmıştı; o da gövdeye başladı. "*Amae vialar* başarısız oluyordu. *Tir e e'lintes* sadece onlara yakın ağaçlarda var olabilir, ama biz de *amae vias*'ı besliyoruz. Bizler *oce iteres'iz*. Gökyüzü ve su gibi. Aynalar."

Sıcağa rağmen Blue, Noah'nın varlığıyla üşümüş gibi kollarını kendine doladı.

Artemus kayın ağacına ya da onun ötesindeki bir şeye, daha eski bir şeye özlemle baktı. "*Tir e e'lintes* ormanı gerçekten de bir şeydir, aynalara işaret eden aynalara işaret eden aynalar, altımızda çalkalanan *amae vias*, aramızda tutulan rüyalar."

Mavi sordu, "Peki ya onlardan biri? Onlardan biri nedir?"

Ellerine hayıflanarak baktı. "Yorgunum." Adam onunkilere baktı.

"Diğer." "Peki ya iblis?"

Ama bu ileriye atlamaktı. Başını salladı, geri çekildi.

"Owain sıradan insanlar gibi değildi," dedi. "Kuşlarla konuşabiliyordu. Bizimle konuşabilirdi. Ülkesinin büyülü, vahşi bir yer olmasını istiyordu; güçlü *amae vialarının* geçtiği, rüyaların ve şarkıların olduğu bir yer. Biz de onun için savaştık. Hepimiz her şeyimizi kaybettik. O her şeyini kaybetti."

"Bütün ailesi öldü," dedi Blue. "Ben de duydum."

Artemus başını salladı. "Bir *ama'nın* üzerine kan dökmek tehlikelidir. Birazcık bile karanlık şeyler ekebilir."

Mavi'nin gözleri büyüdü. "Bir iblis."

Kaşları daha çok hüzünlü tarafa doğru eğilmişti. Yüzü *Endişe* adlı bir portreydi. "Galler yapılmamıştı. Biz yapılmamıştık. Geriye kalan *tir e e'lintes*, Owain Glyndŵr'i tekrar yükselebileceği bir zamana kadar saklayacaktı. Onu bir süreliğine saklayacaktık. Bizim ağaçlarda yavaş olduğumuz gibi onu da yavaşlatmak için. Ama yeterince güçlü yer kalmamıştı.

Galler'deki *amae vias*'ta iblisin işinden sonra. Ve böylece buraya kaçtık; burada öldük. Zor bir yolculuktu."

"Annemle nasıl tanıştınız?"

"Ruhlar Yolu'na ağaçlarla iletişim kurma niyetiyle geldi ve öyle de yaptı."

Mavi başladı, sonra durdu, sonra tekrar başladı. "Ben insan mıyım?"

"Maura bir insan." O bir büyücü ya da ağaçlara çıkabilen bir insan değildi. O başka bir şeydi.

"Söyle bana," diye fısıldadı Artemus, "rüya gördüğünde yıldızları mı hayal ediyorsun?"

Her şey çok fazlaydı: iblis, Ronan'ın kederi, ağaçlar gerçeği. Şaşkınlıkla gözünden bir damla yaş süzüldü ve kaçtı; bir diğeri de onun arkasında sıraya girmişti.

Artemus onun çenesinden düşmesini izledi ve sonra şöyle dedi: "Tüm *tir e'lintler* potansiyel ile doludur, her zaman hareket halindedir, her zaman huzursuzdur, her zaman uzanmak ve başka bir yerde olmak, başka bir şey olmak için olasılıklar arar. Bu ağaç, o ağaç, o orman, o orman. Ama her şeyden çok yıldızları severiz." Sanki onları gündüz de görebiliyormuş gibi gözlerini yukarı dikti. "Keşke onlara ulaşabilseydik, belki de onlar olabilirdik. Onlardan herhangi biri bizim ten evimiz olabilir."

Mavi iç çekti.

Artemus tekrar kendi ellerine baktı; onu her zaman endişelendirmiş gibiydiler. "Bu form bizim için en kolayı değil. Uzun zamandır ruhlar yolundaki ormana geri dönmek istiyorum. Ama iblis bunu engelliyor."

"Ondan nasıl kurtulacağız?"

Artemus çok isteksiz bir şekilde, "Birisi ceset yolunda isteyerek ölmeli," dedi.

Karanlık Mavi'nin düşüncelerinin üzerine o kadar hızlı çöktü ki kayın ağacında dengede durmaya çalıştı. Zihninde Gansey'in ruhunun ley hattında yürüdüğünü gördü. Birden Adam ve Gansey'in duyma mesafesinde olduğunu hatırladı; sadece Artemus ve onun olmadığını tamamen unutmuştu.

"Başka bir yolu var mı?" diye sordu.

Artemus'un sesi hâlâ daha sessizdi. "İsteksiz ölümün bedelini ödemek için isteyerek ölüm. İşte böyle."

Sessizlik oldu, sonra daha da sessizlik oldu ve sonunda Gansey evin yanından sesini yükselterek sordu: "Glendower'ı uyandırmaya ne dersin?

bu iyiliği kullanarak?"

Ama Artemus cevap vermedi. Onun gittiği anı kaçırmıştı: Adam ağacın içindeydi ve bulmaca kutusu köklerin arasında yamuk duruyordu. Mavi'nin elinde bu korkunç gerçek ve başka hiçbir şey kalmamıştı, bir kahramanlık kırıntısı bile.

"Lütfen geri gel!" dedi.

Ama tepede sadece kurumuş yaprakların kıpırtısı vardı.

"Pekâlâ," dedi Adam, sesi Artemus'unki kadar yorgundu. "İşte bu kadar."

FORTY-SEVEN

N düşebilirdi; en azından buna hâlâ güvenilebilirdi.

Adam BMW'nin sürücü tarafındaki kapısını açtı. Ronan onu son gördüklerinden beri hiç kıpırdamamıştı; hâlâ yola bakıyor, ayakları pedallarda, elleri direksiyonda duruyordu. Gitmeye hazırdı. Gansey'i bekliyordu. Keder değildi; onun ötesinde daha güvenli, daha boş bir yer vardı. Adam Ronan'a "Burada uyuyamazsın." dedi.

"Hayır," diye kabul etti Ronan.

Adam karanlık sokakta durmuş, soğuktan titriyor, adım adım ilerleyerek Ronan'ın kıpırdayabileceğine dair bir kanıt arıyordu. Saat geç olmuştu. Adam bir saat önce Boyd'u aramış ve bakacağına söz verdiği egzoz kaçağı olan Chevelle'e gidemeyeceğini söylemişti. Kendini zorla uyanık tutabilse bile -Adam bunu neredeyse her zaman başarırdı- Cabeswater'ın saldırı altında olduğunu, Laumonier'nin komplo kurduğunu ve Ronan'ın yas tuttuğunu bilerek garajda çalışmaya dayanamazdı.

"İçeri gelip en azından bir şeyler yiyecek misin?" "Hayır,"

dedi Ronan.

İmkansız ve korkunç biriydi.

Adam kapıyı kapattı ve yumruğunu hafifçe tavana üç kez vurdu. Sonra arabanın diğer tarafına gitti, kapıyı açtı, Noah'nın içeride olmadığından emin oldu ve içeri tırmandı.

Ronan onu izlerken, koltuğu sonuna kadar yatıran kumandayı bulana kadar koltuğun kumandalarıyla oynadı ve sonra Ronan'ın Aglionby ceketine uzandı. Hem ceket hem de Yetim Kız arka koltuktaki diğer eşyaların arasında umutsuzca toplanmıştı - Yetim Kız burnunu çekti ve ceketi eline doğru itti. Ceketi yastık niyetine boynuna doladı ve sokak lambasını engellemek için kolunu gözlerinin üzerine sardı.

"Gerekirse beni uyandır," dedi ve gözlerini kapattı.

300 Fox Way'in içinde Blue, Gansey'nin geceyi geçirmek için Monmouth'a dönmek yerine orada kalmaya ikna edilmesini izledi. Evde bir sürü boş yatak olmasına rağmen, sadece bir yorgan ve açık pembe bir yastık kılıfı ile bir yastık kabul ederek kanepeyi aldı. Yukarı çıkıp kendi odasında yatağa girdiğinde gözleri kapanmamıştı. Herkes gittiği için evin içinde her şey çok sessiz, evin dışında ise her şey tehditkâr olduğu için çok gürültülüydü.

Uyumadı. Babasının bir ağaçla bütünleştiğini, Gansey'in Camaro'da başını eğmiş oturduğunu ve mağarada karşılaştığı karanlık uykucunun fısıltılı sesini düşündü. Her şey sona doğru ilerliyormuş gibi hissediyordu.

Uyu, dedi kendi kendine.

Gansey onun bir düzine metre altındaki bir odada uyuyordu. Bunun hiçbir önemi olmamalıydı - hiçbir önemi yoktu. Ama onun yakınlığını, imkânsızlığını düşünmeden edemiyordu. Onun ölüm vaadini.

Rüya görüyordu. Karanlıktı. Gözleri buna alışamadı ama kalbi alıştı. Konuşulacak bir ışık yoktu. O kadar zifiri karanlıktı ki gözler önemsizdi. Şimdi düşününce, gözleri olduğundan bile emin değildi. Bu garip bir fikirdi. Neyi vardı ki?

Ayaklarının altındaki serin nemi. Hayır. Kökleri. Yıldızlar onun üzerinde aşağıya doğru bastırıyor, o kadar yakınlar ki, eğer birkaç santim daha büyürse kesinlikle ulaşılabilecekler. Sıcak, canlı bir kabuk derisi.

Bu onun ruhunun şekliydi. Özlediği şey buydu. İnsan teninde kendini böyle hissediyordu, bir insan bedeninde ağaç şeklindeki duygular. Ne kadar yavaş, esneyerek yayılan bir sevinç.

Jane mi?

Gansey oradaydı. Başından beri orada olmalıydı, çünkü şimdi düşününce onu orada hissetmekten kendini alamıyordu. O daha fazla bir şeydi; o hâlâ insandı. Mavi olan *tir e e'lint* tarafından bu ağaca kaçırılmış bir kraldı. Kadın onun her yerindeydi. Bir önceki ifşasından duyduğu sevinç yavaşça bu sevincin üzerine bindi. O hâlâ hayattaydı, onunla birlikteydi, ona olabildiğince yakındı.

Neredeyiz?

Biz bir ağacız. Ben bir ağacım. Sen - haha bunu söyleyemem. İğrenç olur. Gülüyor musun?

Evet, çünkü mutluyum.

Yine de onun hızlı nabzını üzerinde hissettikçe neşesi yavaş yavaş azaldı. Adam korkuyordu.

Neden korkuyorsun?

Ölmek istemiyorum.

Bu doğru gibi geliyordu ama düşüncelerini hızlı bir şekilde bir araya getirmek zordu. Bu ağaç da insan bedeni gibi onun özündeki Maviliğe uymuyordu. Yarı biri, yarı diğeri olarak kalmıştı.

Ronan'ın arabadan gelip gelmediğine bakabilir misin? Deneyebilirim. Gerçekten gözlerim yok.

Kendisine sunulan tüm duyularıyla gerindi. İnsan duyularından çok daha iyiydiler ama çok farklı şeylerle ilgileniyorlardı. Gövdenin dibindeki insanların işlerine odaklanmak son derece zordu. Şimdiye kadar ağaçların onların ihtiyaçlarını karşılamak için ne kadar çaba sarf ettiğini tam olarak takdir etmemişti.

Bilmiyorum. Ona sıkıca sarıldı, onu sevdi ve korudu. *Burada kalabiliriz.*

Seni seviyorum, Blue, ama ne yapmam gerektiğini biliyorum. Yapmak istemiyorum. Ama ne yapmam gerektiğini biliyorum.

FORTY-EIGHT

A Fox Way'in tüm sesleri ve kokuları hava karardıktan sonra, tüm insan sakinlerinin sessiz olduğu zamanlarda daha da artıyordu. Bütün

Kokulu çaylar, mumlar ve baharatlar daha da belirginleşiyor, her biri kaynağını belli ediyor, gündüz vakti Gansey'nin daha önce sadece *Tilki Yolu* olarak tanımladığı bir şeye karışıyorlardı. Şimdi bu koku ona hem güçlü hem de ev gibi, gizli ve bildik bir şey gibi geliyordu. Bu ev de tıpkı Cabeswater gibi sihirli bir yerdi ama bunu anlamak için daha çok dinlemek gerekiyordu. Gansey kanepeye uzanıp üzerine bir yorgan örttü, gözlerini karanlığa karşı kapattı ve bir yerdeki havalandırma deliğinden gelen hava ya da nefes sesini, bir yerdeki pencereden gelen yaprak ya da çivi sesini, diğer odadan gelen tahta gümbürtüsünü ya da ayak seslerini dinledi.

Gözlerini açtı ve karşısında Nuh'u gördü.

Bu, gerçekte neye dönüştüğünü gölgeleyecek gün ışığı olmayan Nuh'tu. Çok yakındaydı, çünkü yaşayanların üç santimden daha yakındaki şeylere odaklanamayacağını unutmuştu. Çok soğuktu, çünkü artık görünür kalabilmek için muazzam miktarda enerjiye ihtiyacı vardı. Çok korkuyordu ve Gansey de korktuğu için düşünceleri birbirine karıştı.

Gansey yorganı tekmeledi. Ayakkabılarını bağladı ve ceketini giydi. Sessizce, bu eski zeminlere hafifçe basmaya büyük özen göstererek, Noah'yı oturma odasından dışarı kadar takip etti. Işıkları açmadı, çünkü zihni hâlâ Noah'nınkiyle karışmıştı ve artık karanlık olup olmamasını umursamayan Noah'nın gözlerini kullanıyordu. Ancak ölü çocuk onu beklediği gibi dışarıya değil, ikinci kata çıkan merdivenlere götürdü. Merdivenlerin ilk yarısında Gansey, Nuh'un evin etrafındaki her zamanki gezintisine götürüldüğünü, ikinci yarısında ise Mavi'ye götürüldüğünü düşündü. Ama Noah onun kapısını geçip çatı katının merdivenlerinin dibinde bekledi.

Tavan arası yüklü bir yerdi, önce Neeve, sonra da Gwenllian tarafından işgal edilmişti, farklı şekillerde zor iki insan. Gansey ikisini de ileriye giden olası yollar olarak görmezdi ama Nuh onu oraya götürmüştü ve bu yüzden Gansey eli kapı kolunun üzerinde tereddüt etti. Kapıyı çalmak istemiyordu; evin geri kalanını uyandırabilirdi.

Noah kapıyı itti.

Kapı hafifçe açıldı -kilitlenmemişti- ve Nuh merdivenlerden yukarı doğru ilerledi. Merdivenlerin tepesinden meşe kokulu, ısırıcı bir serinlik eşliğinde Wan ışığı geliyordu. Sanki bir pencere açıkmış gibi hissediyordu.

Gansey, Noah'yı takip

etti. Bir pencere açıktı.

Gwenllian odayı cadı dağınıklığına çevirmişti ve şu anda kendisi dışında her tuhaf şeyle doluydu. Yatağı boştu. Soğuk gece havası yuvarlak bir lomboz penceresinden içeri giriyordu.

Gansey tırmandığında, Noah ortadan kaybolmuştu.

"Merhaba küçük kral," diye selamladı Gwenllian. Evin küçük, uyumsuz çatı köşelerinden birine uzanmış, botlarını kiremitlere dayamış, aşağıdaki perili sokak lambalarının titrek ışığında karanlık ve tuhaf bir siluet oluşturuyordu. Yine de onda asil bir şeyler vardı, çenesinde cesur ve kibirli bir eğim. Yanındaki çatıyı okşadı.

"Güvenli mi?"

Başını eğdi. "Böyle mi ölüyorsun?"

Ona katıldı, yolunu dikkatle seçti, ayakkabılarının altında toprak ve ağaç çöpleri ufalandı ve sonra yanına oturdu. Bu noktadan bakıldığında ağaçlar ve daha fazla ağaç vardı. Yer seviyesinde sadece özelliksiz gövdelerden ibaret olan meşeler, çatı seviyesinde yükselen dallardan oluşan karmaşık dünyalara dönüşmüştü; bu dalların desenleri, aşağıdaki turuncu ışığın yarattığı gölgelerle daha da karmaşık hale geliyordu.

"Hi ho hi ho," diye şarkı söyledi Gwenllian alçak, küçümseyici bir sesle. "*Bana* bilgelik için mi geliyorsun?"

Gansey başını salladı. "Cesaret."

Onu değerlendirdi.

"Babanın savaşını durdurmaya çalıştın," dedi Gansey. "Yemek masasında şairini bıçaklayarak. Sonunun senin için iyi olmayacağından neredeyse emin olmalıydın. Bunu nasıl yaptın?"

Onun bu cesur hareketi yüzlerce yıl önce gerçekleşmişti. Glendower yüzyıllardır Galler topraklarında savaşmıyordu ve adam

Gwenllian'ın öldürmeye çalıştığı kişi nesillerdir ölüydü. Artık var olmayan bir aileyi kurtarmaya çalışıyordu; tamamen farklı bir dünyada, 300 Fox Way'in bu çatısında o t u r m a k için her şeyini kaybetmişti.

"Hala öğrenemedin mi? Bir kral, diğerleri harekete geçsin diye hareket eder. Hiçbir şey hiçbir şeyden meydana gelmez. Ama *bir şey bir şey* yaratır." Uzun parmaklarıyla havayı çizdi ama Gansey onun kendi bakışından başka bir bakışa yönelik bir şey çizdiğini düşünmedi. "Ben Gwenllian Glen Dŵr'ım ve bir kralın kızıyım ve bir ağaç-ışığının kızıyım ve başkaları bir şeyler yapsın diye bir *şeyler* yaptım. Bu krallığa yakışır."

"Ama nasıl?" Gansey sordu. "Bunu nasıl başardınız?"

Onu kaburgalarından bıçaklayacakmış gibi yaptı. Sonra, adam ona kızgın kızgın baktığında, çılgınca ve özgürce güldü. Tam bir dakika boyunca neşelendikten sonra, "*Nasıl* olduğunu sormayı bıraktım. Sadece yaptım. Kafa çok akıllıdır. Kalbim ise ateş gibi."

Kadın başka bir şey söylemedi, adam da başka bir şey sormadı. Çatıda yan yana oturdular, kadın parmaklarını havada dans ettirdi, adam Henrietta'nın ışıklarının gizli ve püsküren bir ley hattına benzer şekilde dans etmesini izledi.

Sonunda, "Elimi tutar mısın?" dedi.

Parmakları kıpırdamayı bıraktı ve sanki başka tarafa bakmasını ya da fikrini değiştirmesini bekliyormuş gibi uzun bir dakika boyunca bakışlarını tutarak ona baktı. Değiştirmedi.

Gwenllian karanfilli sigara ve kahve kokusuyla ona yaklaştı ve büyük bir şaşkınlıkla yanağından öptü.

"Yolun açık olsun Kral," dedi ve onun elini tuttu.

Sonuçta bu çok basit, küçük bir şeydi. Hayatında daha önce de bunun parıltılarını hissetmişti, mutlak kesinliği. Ama gerçek şu ki, bundan uzaklaşmaya devam etmişti. Hayatının nasıl sonuçlanacağı üzerinde gerçekten ne kadar kontrolü olduğunu hayal etmek çok daha korkutucu bir fikirdi. Kader tarafından savrulan cesur bir gemi olduğuna inanmak, kendi kaptanlığını yapmaktan daha kolaydı.

Şimdi dümen tutacaktı ve eğer kıyıya yakın kayalıklar varsa, öyle olsun.

"Bana Owen Glendower'ın nerede olduğunu söyle," dedi karanlığa. Keskin ve emin bir sesle, Nuh'a ve mağaradaki iskeletlere hükmetmek için kullandığı aynı güçle. "Bana Kuzgun Kral'ın nerede olduğunu göster."

FORTY-NINE

Tgece feryat etmeye başladı.

Ses her yerden geliyordu - vahşi bir çığlık. İlkel bir çığlık. Bir savaş çığlığı.

Ses gittikçe yükseldi ve Gansey ellerini yarı yarıya kulaklarına götürerek ayağa fırladı. Gwenllian sevinç ve coşkuyla bir şeyler haykırdı ama ses onun sesini bastırdı. Ağaçlarda kalan kuru meşe yapraklarının tıkırtısını bastırdı ve daha iyi bir görüş noktası için kenara doğru ilerleyen Gansey'nin ayakkabılarının çatıya sürtünme sesini bastırdı. Ses ışıkları bastırdı ve sokak karanlığa gömüldü. Çığlık her şeyi bastırdı ve ses kesilip ışıklar geri döndüğünde, donuk beyaz boynuzlu bir canavar aşağıdaki sokağın ortasında, toynakları asfalta yayılmış bir şekilde dikiliyordu.

Bir yerlerde sıradan bir dünya vardı; kırmızı ışıkların ve alışveriş merkezlerinin, benzin istasyonlarındaki floresan ışıkların ve banliyödeki bir evde açık mavi halının olduğu bir dünya. Ama burada, şimdi: Sadece çığlıktan önceki an ve sonraki an vardı.

Gansey'in kulakları çınladı.

Yaratık başını kaldırıp parlak gözlerle ona baktı. Herkesin görene kadar adını bildiğini sandığı, sonra da adının uçup gittiği ve geride sadece onu görme hissini bıraktığı türden bir hayvandı. Her şeyden daha yaşlı, her şeyden daha sevimli, her şeyden daha korkunçtu.

Gansey'nin göğsünde galip gelen ve korkutan bir şey çınladı; bu, Cabeswater'ı ilk gördüğünde onu ele geçiren duygunun aynısıydı. Bu yaratığa benzer bir şeyi daha önce de gördüğünü fark etti: Cabeswater'a hücum eden beyaz canavar sürüsü. Artık o da

Yine de buna baktığında, bunların b u n u n kopyaları, bunun torunları, bunun hayal edilmiş anıları olduğunu fark etti.

Canavar bir kulağını kıpırdattı. Sonra gecenin içine daldı.

Gwenllian Gansey'e sordu, "Peki, onu takip etmeyecek misin?"

Evet.

Kadın meşe dallarını işaret etti ve adam ona soru sormadı. Büyük bir dalın çatıya sarktığı yere doğru hızla ilerledi, üzerine tırmandı, orada burada dik mahmuzlara tutundu. Daldan dala kaydı ve sonra sekiz ya da dokuz metre atlayarak yere indi, inişin sarsıntısını ayaklarının taşaklarından dişlerine kadar hissetti.

Canavar gitmişti.

Kuşlar yüzünden Gansey'nin hayal kırıklığı yaşaması için zaman bile yoktu.

Her yerdeydiler: Hava tüyler ve tüylerle göz kamaştırıyor ve parıldıyordu. Kuşlar mahallenin sokağında dönüyor, dalıyor ve düşüyordu; sokak lambaları kanatlarını, gagalarını, pençelerini yakalıyordu. Çoğu kuzgundu ama başkaları da vardı. Küçük bülbüller, aerodinamik yas güvercinleri, kompakt jayler. Bu daha küçük kuşlar kuzgunlardan daha kaotik görünüyordu, sanki amacını anlamadan gecenin ruhuna kapılmış gibiydiler. Bazıları küçük ciyaklamalar ya da çığlıklar atıyordu ama çoğunlukla *kanat* sesleri duyuluyordu. Çılgınca uçuşun uğultusu, aceleci vızıltısı.

Gansey avluya adımını attı ve yoğun sürü hemen etrafına üşüştü. Etrafında dönüyorlar, kanatları ona sürtünüyor, tüyleri yanağına değiyordu. Her şekil ve renkteki kuşlardan başka bir şey göremiyordu. Kalbinin kendisi kanatlı bir şeydi. Nefesini tutamıyordu.

Çok korkmuştu.

Henry, *korkusuz olamıyorsanız*, *korkun ve mutlu olun*, dedi.

Sürü uzaklaştı. Takip edilmek istiyorlardı ve *şimdi* de takip edilmek istiyorlardı. Camaro'nun üzerinde büyük bir sütun halinde döndüler.

Yol açın! diye bağırdılar. *Kuzgun Kral'a yol açın!* Ses o kadar yüksekti ki evlerin ışıkları yanmaya başlamıştı.

Gansey arabaya tırmandı ve anahtarı çevirdi - çalıştır*, Pig, çalıştır.* Araba homurdanarak canlandı. Gansey aynı anda her şeyi hissetti: sevindi, dehşete düştü, üstesinden geldi, doydu.

Lastiklerin gıcırtısıyla kralını takip etti.

FIFTY

Ronan acil durum akü gücüyle çalışıyordu. Hız sabitleyici ile çalışıyordu. Ön camda boncuk boncuk biriken bir su damlasıydı. En ufak bir sarsıntı onu aşağıya doğru savurmaya yetecekti.

Uyanıklık ve uyku arasında hassas bir denge kurmaya çalıştığı için, BMW'nin sürücü tarafındaki kapısı kırılarak açılana kadar bir şey olduğunu fark etmedi. Gürültü müthişti, özellikle de kapı açılır açılmaz Chainsaw arabanın içine uçtuğu için. Yetim Kız arka koltukta çığlık attı ve Adam sarsılarak uyandı.

"*Bilmiyorum*," dedi Blue.

Ronan bunun ne anlama geldiğinden emin değildi, ta ki kadının kendisine değil, arkasındaki insanlara hitap ettiğini fark edene kadar. Maura, Calla ve Gwenllian gece vakti kargaşanın çeşitli halleriyle yolda duruyorlardı.

"Sana söylemiştim, sana söylemiştim," diye öttü Gwenllian. Saçları tüyler ve meşe yapraklarıyla karmakarışıktı.

"Uyuyor muydun?" Mavi Ronan'a sordu. Uyumuyordu. Gerçi uyanık da değildi, pek sayılmazdı. Gözlerini ona dikmişti. Tekrar bakana kadar yarasını unutmuştu; derisine yazılmış çok şiddetli bir imzaydı. Noah'ın normalde yapacağı her şeye aykırıydı. Her şey tersine. *İblis, iblis*. "Ronan. Gansey'nin nereye gittiğini gördün mü?"

Şimdi uyanıktı.

"Ava çıktı!" Gwenllian neşeyle bağırdı.

"Kapa *çeneni*," dedi Blue beklenmedik bir kabalıkla. "Gansey, Glendower'ın peşinden gitti. Domuz gitmiş. Gwenllian onun kuşların peşinden gittiğini söylüyor. Nereye gittiğini gördün mü? Telefonunu açmıyor!"

Bu gerçeği göstermek için elini dramatik bir şekilde arkasına götürdü. Fox Way 300'ün önündeki boş kaldırım, tüylerle dolu sokak

Tüm renkler, komşuların kapıları merakla açılıp kapanıyordu. "Tek başına gidemez," dedi Adam. "Aptalca bir şey yapar."

"Son derece farkındayım," diye yanıtladı Mavi. "Onu aradım. RoboBee'yi kullanıp kullanamayacağımızı öğrenmek için Henry'yi aradım. Kimse açmıyor. Çağrıların ulaşıp ulaşmadığını bile bilmiyorum."

"Yerini tespit edebilir misiniz?" Adam, Maura ve Calla'ya sordu.

Maura, "O ley hattına bağlı," dedi. "Bir şekilde. Bir şekilde. Bu yüzden onu göremiyorum. Tek bildiğim bu."

Gerçeklik onu sarsmaya başladığında Ronan'ın zihni yalpalıyordu. Her kâbusun gerçeğe dönüşmesinin dehşeti parmaklarını direksiyonun üzerinde titretiyordu.

"Belki scry yapabilirim," dedi Adam. "Yine de nerede olduğunu bilebileceğimi sanmıyorum. Eğer gitmediğim bir yerdeyse, orayı tanıyamam ve ipuçlarını bir araya getirmemiz gerekir."

Mavi öfkeli bir daire çizerek döndü. "Bu sonsuza dek sürecek."

Caddeye saçılmış tüyler Ronan'ı çarptı. Her bir ince kenar, önceki günlerin bulanık olaylarına karşı keskin, gerçek ve önemli görünüyordu. Gansey, Glendower'ın peşinden gitmişti. Gansey onlarsız gitmişti. Gansey *onsuz* gitmişti.

"Bir rüya göreceğim," dedi. İlk seferinde kimse onu duymadı, bu yüzden tekrar söyledi.

"Ne?" Blue, Maura'nın "Ne tür bir şey?" diye sorduğu ve Adam'ın "Ama *iblis*" dediği sırada sordu.

Ronan'ın zihninde hâlâ annesinin cesedini görmenin taze dehşeti vardı. Bu yeni anı, babasının cesedini bulduğu eski anıyla zahmetsizce çapraz tozlaşarak zehirli ve genişleyen bir çiçek oluşturdu. Şu anda kafasının içine geri dönmek istemiyordu. Ama dönecekti. "Gansey'i bulmak için bir şey. Henry Cheng'in RoboBee'si gibi. Sadece tek bir amacı olmalı. Küçük bir şey. Hızlıca yapabilirim."

"Hızlı bir şekilde öldürülebilirsin demek istiyorsun," dedi Adam.

Ronan buna cevap vermedi. Şimdiden böyle bir beceriyi hangi forma sokabileceğini düşünmeye çalışıyordu. İblisin kasırgası dikkatini dağıtsa bile en güvenilir şekilde ne yaratabilirdi? İblisin onu ortaya çıkarırken bile bozmayacağından emin olabileceği şey neydi?

"Cabeswater sana yardım edemez," diye bastırdı Adam. "Bu sizi sadece engelleyebilir. Tüm bunların arasında korkunç olmayan bir şey yaratmaya çalışmalısın ki

Başlamak imkansız gibi görünüyor ve sonra onu *ve sadece onu* rüyadan geri getirmeniz gerekecek ki bu *daha* da imkansız görünüyor."

Ronan direksiyona yöneldi. "Rüyanın nasıl işlediğinin farkındayım, Parrish."

Gansey'in cesedini bulma fikrine de katlanamayacağımı söylemedi. *Eski ailemi kurtaramazsam bile yenisini kurtarabilirim* demedi. *İblisin her şeye sahip olmasına izin vermeyeceğimi* söylemedi.

Tek gerçek kabusun bir şeyi yapamamak olduğunu ve bunun da en azından *bir şey* olduğunu söylemedi.

Sadece "Deneyeceğim" dedi ve Adam'ın geri kalan her şeyi zaten bildiğini umdu.

Adam yaptı. Diğerleri de öyle.

Maura, "Enerjinizi desteklemek ve en kötüsünü engellemek için elimizden geleni yapacağız" dedi.

Adam koltuk arkalığını tamamen dik ve kilitli konuma getirdi. "Ben araştıracağım." dedi.

"Blue," dedi Ronan, "bence onun elini tutsan iyi olur."

FIFTY-ONE

The Camaro bozuldu.

Her zaman yıkılıyor ve yeniden yaşıyordu ama bu gece - bu gece Gansey'nin buna ihtiyacı vardı.

Yine de bozuldu. Araba öksürdüğünde ve içindeki ışıklar söndüğünde ancak şehrin dışına varabilmişti. Gansey tepki vermeye bile vakit bulamadan araba durmuştu. Frenleri ve direksiyonu bozulmuştu ve arabayı kenara çekmek zorunda kalmıştı. Anahtarı denedi, aynaya baktı, kuşların bekleyip beklemediğini görmeye çalıştı. Beklemiyorlardı.

Kuzgun Kral'a yol açın*!* diye bağırdılar, yelken açarak. *Yol açın!*

Lanet olsun bu arabaya!

Kısa bir süre önce, zifiri karanlık bir gecede araba aynı şekilde ölmüş, onu yol kenarında mahsur bırakmış ve neredeyse ölümüne neden olmuştu. Adrenalin onu o gece olduğu gibi vurdu, anında ve eksiksiz, sanki zaman hiç ilerlememiş gibi.

Gazı pompaladı, bekletti, gazı pompaladı, bekletti.

Kuşlar uzaklaşıyordu. Takip edemiyordu. "Hadi," diye

yalvardı. *"Haydi."*

Camaro *açılmadı*. Kuzgunlar öfkeyle ağlıyordu; onu terk etmek istemiyor gibiydiler ama aynı zamanda kendilerini aşan bir güç tarafından çekiliyor gibiydiler. Yumuşak bir küfürle arabadan dışarı fırladı ve kapıyı çarptı. Ne yapacağını bilmiyordu. Onları kaybedene kadar yaya olarak kovalayacaktı. O -

"Gansey."

Henry Cheng. Gansey'nin önünde durdu, Fisker'ı arkasındaki sokağa park etmişti, kapısı açıktı. "Neler oluyor?"

Henry'nin varlığının imkânsızlığı Gansey'i o gece her şeyden daha çok etkilemişti, aslında en az imkânsız olan şey bu olsa da. Onlar

Litchfield'dan çok uzakta değildi ve Henry'nin buraya büyülü bir yolla değil, otomotiv yoluyla geldiği açıktı. Ama yine de zamanlamanın Gansey'den yana olduğu çok açıktı ve Henry, kuzgunların aksine, sırf Gansey istedi diye ortaya çıkmış olamazdı.

"Buraya nasıl geldin?" Gansey sordu.

Henry gökyüzünü işaret etti. Kuşları değil, RoboBee'nin göz kırpan minik bedenini. "RoboBee'ye bana ihtiyacın olursa söylemesi söylendi. O yüzden sana tekrar soruyorum: Neler oluyor?"

Kuzgunlar hâlâ Gansey'i takip etmesi için bağırıyorlardı. Daha da uzaklaşıyorlardı; yakında onları göremeyecekti. Nabzı göğsünü karıştırdı. Büyük bir çabayla Henry'nin sorusuna odaklandı. "Camaro çalışmıyor. Şu kuşlar. Beni Glendower'a götürüyorlar. *Gitmeliyim*, onları takip etmeliyim yoksa -"

"Durun. Dur. Dur. Arabama bin. Ne var biliyor musun? Sen sür. Bu şey beni çok korkutuyor."

Henry ona anahtarları

fırlattı. O da bindi.

Bu işte hastalıklı bir doğruluk vardı, sanki bir şekilde Gansey kovalamacanın böyle gideceğini hep biliyordu. Camaro'yu geride bıraktıklarında zaman akıp gidiyordu ve o da zamanın içindeydi. Tepelerinde kuzgunlar patlıyor ve karanlığın içinde yuvarlanıyorlardı. Kimi zaman binalara karşı silik, kimi zaman ağaçlara karşı görünmez oluyorlardı. Kasabanın son sokak lambalarının önünde yelpaze kanatları gibi parlayıp titriyorlardı. Gansey ve Henry medeniyetin son kalıntılarının arasından geçerek kırlara doğru ilerlediler. Henrietta, Gansey'nin zihninde o kadar büyüktü ki, dikkat etmediği zamanlarda küçük kasabanın ışıklarının dikiz aynasında ne kadar çabuk kaybolduğunu görünce biraz şaşırıyordu.

Kuzgunlar Henrietta'dan çıkıp kuzeye doğru süzüldüler. Gansey'nin kuşların uçabileceğini düşündüğünden daha hızlı uçuyor, ağaçların ve vadilerin içine dalıyorlardı. Onları takip etmek kolay bir iş değildi; kuzgunlar dümdüz uçarken, Fisker yollara sapmak zorunda kalıyordu. Kalbi ona bağırıyordu*, onları kaybetme. Onu kaybetme. Şimdi olmaz.*

Bunun tek şansı olduğu fikrinden kurtulamıyordu. Kafası

düşünmüyordu. Kalbi düşünüyordu.

"Hadi, hadi, hadi," dedi Henry. "Ben polislere göz kulak olurum. *Hadi, hadi, hadi*."

Telefona bir şeyler yazdıktan sonra başını eğerek arabadan dışarı baktı ve RoboBee'nin işini yapmak için dönüp gidişini izledi.

Gansey gitti gitti gitti.

Kuzeydoğuda, Gansey'nin muhtemelen daha önce geçtiği ama hatırlamadığı karışık yollardan geçiyordu. Bu eyaletin tamamını sürünerek geçmemiş miydi? Kuzgunlar onları dağların üzerinden, önce toprağa sonra da asfalta dönüşen kıvrımlı yollarda götürüyordu. Bir noktada, Fisker bir dağın yamacına tutunmuş ve görünürde hiçbir korkuluk olmayan dik bir düşüşe bakıyordu. Sonra yol tekrar asfalta döndü ve ağaçlar gökyüzünü gizledi.

Kuzgunlar gece karası dalların arkasında anında görünmez oldular ve onlar olmadan bir yöne doğru uçup gittiler.

Gansey frene bastı ve camı indirdi. Henry de hiç soru sormadan aynısını yaptı. Her iki çocuk da başlarını eğip dinlediler. Kış ağaçları esintiyle gıcırdıyor, uzaktaki kamyonlar aşağıdaki otoyolda yuvarlanıyor, kuzgunlar aceleyle birbirlerine sesleniyordu.

Henry hemen, "İşte," dedi. "Tamam."

Fisker ilerledi. Gansey, ley hattı boyunca ilerlediklerini düşündü. Kuzgunlar ne kadar uzağa uçacaklardı? Washington, D.C.? Boston'a mı? Atlantik'in öbür ucuna mı? Kendisinin takip edemeyeceği bir yere gitmeyeceklerine inanmak zorundaydı. Bu gece sona erdi, çünkü Gansey bu gece sona ereceğini söylemişti ve bunda ciddiydi.

Kuşlar hiç şaşmadan yollarına devam ettiler. Karanlıkta eyaletler arası bir tabela belirdi. "66 mı yazıyor?" Gansey söyledi. "Bu 66'nın rampası mı?"

"Bilmiyorum dostum. Sayılar kafamı karıştırıyor."

I-66 idi. Kuşlar ilerledi; Gansey eyaletler arası yola girdi. Daha hızlıydı ama biraz riskliydi. Kuzgunlar yollarını değiştirirse geri dönmek için hiçbir seçenek yoktu.

Kuşlar tereddüt etmedi. Gansey hızlandı, daha da hızlandı.

Kuşlar ley hattı boyunca ilerliyor, Gansey'i Washington, D.C.'ye ve çocukluk evine doğru götürüyorlardı. Ani ve korkunç bir düşünceyle kuşların onu tam olarak oraya götürdüğünü düşündü. Georgetown'daki Gansey'lerin evine, sonunun başlangıcı olduğunu öğrendiği yere ve sonunda büyümek zorunda olduğunu ve bunun gerektirdiği her şeyle birlikte başka bir Gansey olacağını kabul ettiği yere.

"Burası ne demiştiniz? I-66?" Henry, yanlarından I-66 gerçeğini ilan eden bir başka tabela geçerken telefonuna tekrar yazarak sordu.

"Nasıl sürüyorsun?"

"Benim yok. Sen biliyorsun.

Kilometre işareti?" "On bir."

Henry telefonunu inceledi, yüzü telefonun ışığıyla mavileşmişti. "Hey. Hey. Yavaş ol.
Bir mil içinde polis."

Gansey Fisker'ın hız sınırına yakın bir yere doğru süzülmesine izin verdi. Henry'nin fark ettiği yerden bir milden biraz daha az bir mesafede, refüjde plakasız bir polis arabasının koyu boyası parlıyordu. Yanlarından geçerken Henry onu selamladı.

"Hizmetin için teşekkürler, RoboBee."

Gansey soluksuz bir kahkaha attı. "Tamam, şimdi sen - bekle. RoboBee bize bir çıkış bulabilir mi?"

Kuzgunlar her milde otoyoldan biraz daha uzaklaşıyordu ve şimdi kalıcı bir şekilde ayrıldıkları oldukça açık hale geliyordu.

Henry telefonuna dokundu. "İki mil. Çıkış 23."

Gittikçe genişleyen bir üçgen içinde iki mil, kuzgunlarla araba arasında çok fazla boşluk bırakacaktı. "RoboBee kuşlara ayak uydurabilir mi?"

"Öğreneceğim."

Sürünün karanlıkta görülmesi zorlaştıkça ilerlemeye devam ettiler ve sonunda gözden kayboldular. Gansey'nin nabzı hızlandı. Henry'ye güvenmeliydi; Henry de RoboBee'ye güvenmeliydi. Çıkışta Gansey Fisker'ı hızla otoyoldan çıkardı. Kuzgunlardan hiçbir iz yoktu: etraflarında sadece sıradan Virginia gecesi vardı. Nerede olduklarını fark ettiğinde kendini garip hissetti, Delaplane yakınlarında, Henrietta'dan oldukça uzaktaydılar. Burası eski paranın, at çiftliklerinin, politikacıların ve lastik şirketi milyarderlerinin dünyasıydı. Arkaik vahşi büyünün olduğu bir yer değildi. Gün geçtikçe kendini kibar ve sevimli bir yer olarak gösterecekti, o kadar uzun zamandır sevilen ve işlenen bir yerdi ki, çılgınca koştuğunu hayal etmek imkansızdı.

"Şimdi nereye?" Gansey sordu. Hiçbir yere, sıradanlığa, Gansey'nin zaten yaşadığı bir hayata doğru gidiyorlardı.

Henry hemen cevap vermedi, başı telefonuna eğikti. Gansey gaza basmak istedi ama yanlış yöne gidiyorlarsa bunun bir anlamı yoktu.

"Henry."

"Özür dilerim. Tamamdır! Gaza bas, yapabildiğinde sağa dön."

Gansey söyleneni o kadar etkili bir şekilde yaptı ki Henry kendini desteklemek için bir elini tavana koydu.

"Yaşasın," dedi Henry. "Ayrıca, woo."

Sonra aniden kuzgunlar tekrar belirdi, sürü ağaçların üzerinde yuvarlanıp yeniden oluşuyordu, koyu mor gökyüzüne karşı simsiyah kesilmişlerdi. Henry sessiz bir zaferle tavana vurdu. Fisker dört şeritli, her iki yönü de boş olan geniş bir otoyola çıktı. Gansey yeniden hızlanmaya başlamıştı ki, kuzgunlar görünmez bir rüzgarla havaya savrulan kuşlardan oluşan bir kasırgaya dönüşerek aniden yön değiştirdiler. Fisker'ın farları bir araba yolunun sonundaki emlakçı tabelasını gördü.

"İşte. İşte oldu!" Henry dedi. "Dur!"

O haklıydı. Kuşlar garaj yolundan yukarı çıkmışlardı. Gansey çoktan yanından geçmişti. Önünü taradı; hemen görebileceği bir dönüş yolu yoktu. Kuşları kaybetmeyecekti. Onları kaybetmeyecekti. Camını indirdi, arkasındaki gece yolunun hâlâ karanlık olduğundan emin olmak için başını camdan çıkardı, sonra geri geri gitti, şanzıman heyecanla vınlıyordu.

"Pekala," dedi Henry.

Fisker dik araba yolunu tırmandı. Gansey evde birinin olabileceğini düşünürken duraksamadı bile. Geç olmuştu, bu süslü arabanın içinde garip ve unutulmazdı ve burası eski moda bir dünyanın özel bir köşesiydi. Bunun bir önemi yoktu. İş o noktaya gelirse ev sahiplerine söyleyecek bir şeyler düşünürdü. Kuzgunları bırakmayacaktı. Bu sefer bırakmayacaktı.

Farlar bakımsız ihtişamı aydınlatıyordu: araba yolunu kaplayan peyzaj taşlarının büyük dişleri, aralarında büyüyen otlar; bir tahtası sarkan dört tahta çit; çatlamış ve ölü otlar püskürten asfalt.

Zamanın akıp gittiği hissi şimdi daha da artmıştı. Daha önce de burada bulunmuştu. Bunu daha önce yapmış ya da bu hayatı daha önce yaşamıştı.

Henry boynunu büküp bakmaya çalışarak, "Burası, dostum," dedi. "Burası bir müze."

Araba yolu ağaç sınırının üzerine çıkana kadar tırmandı ve tepeye ulaştı. Yolun sonunda büyük bir daire ve onun arkasında da karanlık ve heybetli bir ev vardı. Hayır, ev değil. Bir malikânede büyümüş olan Gansey, bir malikâneyi gördüğünde tanırdı. Bu ev, ailesinin şu anki evinden çok daha büyüktü; sütunlar, çatı katları, revaklar ve kış bahçeleriyle süslenmiş, tuğla ve kremden oluşan geniş bir yapı. Ancak ailesinin evinin aksine, bu malikanenin şimşir ağaçlarını yabani keçiboynuzu ağaçları kaplamıştı ve sarmaşıklar tuğla duvarlardan

ön kapıya çıkan merdivenler. Gül ağaçları düzensiz ve çirkin bir şekilde yükselmişti.

Henry, "Çok fazla kaldırım çekiciliği yok," dedi. "Biraz tamirciye benziyor. Yine de çatıda harika zombi partileri olurdu."

Fisker çemberin etrafında yavaşça dönerken kuzgunlar çatıdan ve güverte korkuluklarından onları izliyordu. Déjà vu Gansey'nin zihnini kurcaladı, Nuh'a bakıp onun hem yaşayan hem de ölü halini görmek gibi.

Gansey düşünceli bir ifadeyle alt dudağına dokundu. "Ben de buradaydım."

Henry kuzgunlara baktı, kuzgunlar da kıpırdamadan onlara baktılar. Bekliyordu. "Ne zaman?"

"Burası öldüğüm yer."

FIFTY-TWO

Ronan uykuya dalmadan önce Cabeswater'ın dayanılmaz olacağını biliyordu ama bu kadar dayanılmaz olacağını fark etmemişti.

En kötüsü manzaralar değildi; duygulardı. İblis hâlâ ağaçlar, yer ve gökyüzü üzerinde çalışıyordu ama aynı zamanda ormanın *hissini,* içinde manzara olmasa bile bir rüyayı rüya yapan şeyleri de bozuyordu. Artık bir tür yalanın ardından çekilen her suçlu nefesti. Bir ceset bulduktan sonra midenin düşmesiydi. Terk edilebilir olduğunuza, çok fazla bela olduğunuza, ölseniz daha iyi olacağınıza dair içinizi kemiren şüpheydi. Yapmamanız gereken bir şeyi istemenin utancıydı; neredeyse ölüyor olmanın çirkin heyecanıydı. Bunların hepsiydi, aynı anda.

Ronan'ın kâbusları eskiden bunlardan bir ya da ikisiydi. Sadece nadiren hepsi olurdu. Bu onun ölmesini istedikleri zamanlardı.

Aradaki fark, onlarda yalnız olmasıydı. Şimdi Maura ve Calla uyanık dünyada ona destek oluyorlardı - Calla kaputunun üzerinde, Maura da arka koltukta oturuyordu. Onların enerjisini başının etrafındaki eller gibi hissedebiliyor, korkunç sesin bir kısmını bloke edebiliyordu. Ve rüyasında Adam'ın zihni de yanındaydı. Gerçek dünyada, yine yolcu koltuğunda scrying yapıyordu ve bu rüyada, bu yıkık ormanda, kambur duruyordu, yüzü emin değildi.

Hayır. Ronan kendi kendine itiraf etmek zorundaydı ki, her ne kadar işleri kolaylaştırsalar da, eski kâbuslarıyla bu kâbus arasındaki asıl fark onların varlığı değildi. Asıl fark, o zamanlar kâbusların onun ölmesini istemesiydi, Ronan da öyle.

Rüyasında güvenli bir yer, yaratımının güven içinde gelişebileceği bir yer aradı. Böyle bir yer yoktu. Rüyada bozulmamış olan tek şey Adem ve kendisiydi.

Bu yüzden kendisi tutacaktı. Ronan avuçlarını birbirine bastırdı ve orada küçük bir ışık topu oluştuğunu hayal etti. İblis bunu umursamadı. Kulağında bir nefes sesi duydu. Açıkça babasıydı. Açıkça acı içindeydi. Tek başına ölüyordu.

Senin hatan.

Ronan onu itti. Gansey'i bulmak için şekillendirdiği minik, parlak şeyi düşünmeye devam etti. Ağırlığını, büyüklüğünü, minyatür kanatlarının desenini hayal etti.

"Gerçekten senin için burada kalacağımı mı sandın?" Adam onun diğer kulağına soğuk bir şekilde kovarcasına konuştu.

Gerçek Adam, babasının mantıksız bir kopyası yüzüne bağırırken başını yana çevirmiş duruyordu, sesinin temposu gerçek Robert Parrish ile mükemmel ve ürkütücü bir şekilde eşleşiyordu. Adam'ın ağzında korkudan çok inatçılığa benzeyen bir sertlik vardı. Haftalardır gerçek babasından yavaş yavaş uzaklaşıyordu; bu kopyaya direnmek daha kolaydı.

Bırakılabilir.

Ondan kalmasını istemiyorum, diye düşündü Ronan. *Sadece geri gelmesini.* Elindeki nesnenin olmasını istediği şey olup olmadığını kontrol etmeyi çok istiyordu ama iblisin nesneyi bozmak, içini dışına çıkarmak, ters ve çirkin hale getirmek için nasıl can attığını hissedebiliyordu. Şimdilik onu gözlerden uzak tutmak, sadece olumlu bir şey yarattığına güvenmek daha iyiydi. Nesnenin uyanık hayata geri getirildiğinde ne yapması gerektiği fikrine tutunmak zorundaydı, iblisin nesnenin uyanık hayata geri getirildiğinde ne yapmasını istediği fikrine değil.

Bir şey Ronan'ın boynunu tırmalıyordu. Hafifçe, zararsızca, tekrar tekrar, acımasızca, ta ki derisinin en üst katmanına kadar ilerleyip kan bulana kadar.

Ronan bunu duymazdan geldi ve elindeki nesnenin parmaklarında canlandığını hissetti.

Rüya, önünde bir ceset sıçrattı. Siyah ve yırtılmış, parçalanmış ve bozulmuş. Gansey. Gözleri hâlâ canlı, ağzı hareket ediyordu. Harap ve çaresiz. Ronan'ın gece dehşetlerinden birine ait bir pençe hâlâ ağzının köşesine takılmış, yanağını delip geçmişti.

Güçsüz.

Hayır. Ronan öyle düşünmüyordu. Rüyanın avuçlarının içinde çırpındığını hissetti.

Adam, babasının kopyası ona bağırmaya devam ederken bile Ronan'ın bakışlarıyla karşılaştı. Yaptığı enerji dengelemesinin gerginliği yüzünden okunuyordu. "Hazır mısın?"

Ronan öyle umuyordu. Gerçek şu ki, BMW'de gözlerini açana kadar bu raundu kimin kazandığını gerçekten bilemeyeceklerdi. "Beni uyandır." dedi.

FIFTY-THREE

Gansey buraya daha önce de gelmişti - yedi yıl kadar önce. İnanılmaz bir şekilde, başka bir Kongre bağış toplama etkinliği için gelmişti.

Gansey gitmek için ne kadar heyecanlandığını hatırlıyordu. Yazın Washington, D.C. havasız ve kapalıydı, sakinleri başlarının üzerinde çantalarla isteksiz rehinelerdi. Her ne kadar Gansey'ler Pencap'taki nane çiftliklerini ziyaret etmek için denizaşırı bir geziye çıkmış olsalar da (Gansey'in hâlâ amacını tam olarak anlayamadığı siyasi bir gezi), bu seyahat en genç Gansey'i daha da huzursuz etmişti. Georgetown'daki evlerinin sahip olduğu tek arka bahçe duvardan duvara Gansey'den daha yaşlı çiçeklerle doluydu ve yaz aylarında arka bahçeye girmesi yasaktı, çünkü arka bahçe arılarla dolup taşıyordu. Ailesi onu antika sergilerine, müzelere, at yarışlarına ve sanat gösterilerine götürse de Gansey'nin ayakları kaşınmaya devam ediyordu. Bunların hepsini görmüştü. Yeni meraklara ve harikalara, daha önce hiç görmediği ve anlayamadığı şeylere karşı açlık hissediyordu. Gitmek istiyordu.

Dolayısıyla, siyaset fikri onu heyecanlandırmasa da, ayrılma fikri onu heyecanlandırmıştı.

"Eğlenceli olacak," demişti babası. "Orada başka çocuklar da olacak."

"Martin'in çocukları," diye eklemişti annesi ve ikisi de birbirlerine

Uzun zaman önce yaşanan küçük bir olay için özel bir gülüş.

Gansey'nin bunu sadece hava durumu güncellemesi olarak bildirmek yerine bir teşvik olarak sunduklarını anlaması bir anını almıştı. Gansey çocukları hiçbir zaman eğlenceli bulmamıştı, kendisi de bir çocuktu. Her zaman kendi adresini istediği zaman değiştirebileceği bir geleceğe bakmıştı.

Şimdi, yıllar sonra, Gansey sarmaşıklarla çevrili merdivenlerde duruyor ve kapının yanındaki levhaya bakıyordu. "YEŞİL EV" yazıyordu. KURULUŞ. 1824. Yakından bakıldığında, mülkün neden sadece tüylü değil de grotesk göründüğünü tam olarak söylemek zordu. Evin her yatay yüzeyinde kuzgunlar vardı.

acımadı. Ön kapıyı denedi: kilitliydi. Telefonundaki fener fonksiyonuna tıkladı ve yan pencerelere yaslanarak içeriyi görmeye çalıştı. Ne aradığını bilmiyordu. Belki de gördüğünde anlayacaktı. Belki bir arka kapı kilitli değildi ya da bir pencere kaydırılarak açılabilirdi. Bakımsız evin içinin Gansey'le ilgili sırlar barındırması için özel bir neden olmamasına rağmen, bir şeyleri bulmakta iyi olan yanı sessizce cama vuruyor, içeri girmek istiyordu.

Henry birkaç metre öteden, "Şuna bakın," diye seslendi. Sesi teatral bir şekilde şok olmuştu. "Bir noktada bu yan kapının Koreli bir genç vandal tarafından kırıldığını keşfettim."

Gansey ölü zambaklarla dolu bir yatağı aşarak daha az özenli bir yan girişte ona katılmak zorunda kaldı. Henry içeri uzanıp kilidi açabilmek için kırık bir pencere camının işini bitirmişti. "Bugünlerde çocuklar. 'Cheng' Korece değil, değil mi?"

"Babam değil," dedi Henry. "Ben öyleyim. Bunu ve vandallığı annemden öğrendim. İçeri girelim Dick, ben çoktan kırdım."

Gansey kapının dışında duraksadı. "RoboBee bana göz kulak oluyordu."

"Arkadaşçaydı. Arkadaşça bir şeydi."

Gansey'nin niyetinin saf olduğuna inanmasını istiyor gibiydi, bu yüzden Gansey hemen, "Bunu biliyorum. Sadece - benim gibi arkadaş edinen pek fazla insanla karşılaşmıyorum. Çok hızlı."

Henry ona çılgın şeytan boynuzları fırlattı. "*Jeong*,

kardeşim." "Bu da ne demek?"

"Kim bilir," dedi Henry. "Henry olmak demek. Richardman olmak demek. *Jeong*. O kelimeyi hiç söylemiyorsun ama yine de yaşıyorsun. Dürüst olacağım, bunu senin gibi bir adamda bulmayı beklemiyordum. Sanki birbirimizle daha önce tanışmışız gibi. Hayır, pek sayılmaz. Biz hemen arkadaşız, arkadaşların birbirleri için yapacaklarını anında yaparız. Sadece arkadaş değil. Arkadaş. Kan kardeşi. Bunu hissediyorsun. *Sen* ve *ben* yerine *biz*. Bu *jeong*."

Gansey belli bir düzeyde bu betimlemenin melodramatik, abartılı ve mantıksız olduğunun farkındaydı. Ama daha derin bir düzeyde, doğru ve tanıdık geliyordu ve sanki Gansey'nin hayatının çoğunu açıklıyordu. Ronan, Adam, Noah ve Blue hakkında da böyle hissediyordu. Her biri için anında doğru hissetmişti: rahatlatıcı. Sonunda onları bulduğunu düşünmüştü. *Sen* ve *ben* yerine *biz*.

"Tamam," dedi.

Henry parlak bir şekilde gülümsedi ve az önce kırdığı kapıyı açtı. "Şimdi, ne arıyoruz?"

"Emin değilim," diye itiraf etti Gansey. Evin tanıdık kokusu onu ele geçirmişti: Bu eski, başıboş kolonilerin böyle kokmasına neden olan şey her neyse. Küf, şimşir ve eski yer cilası belki de. Kesin bir anıdan ziyade, daha kaygısız bir dönemden etkilenmişti. "Alışılmadık bir şey sanırım. Sanırım belli olacak."

"Ayrılalım mı, yoksa bu bir korku filmi mi?"

"Seni bir şey yerse çığlık at," dedi Gansey, Henry ayrılmayı teklif ettiği için rahatlamıştı. Düşünceleriyle baş başa kalmak istiyordu. Henry kendi fenerini yaktığı sırada o da fenerini kapattı. Henry sanki nedenini soracakmış gibi baktı, o zaman Gansey *İçgüdülerimi daha yüksek sesle* söyle demek zorunda kalacaktı ama Henry yollarını ayırırken sadece omuz silkti.

Gansey sessizlik içinde Yeşil Ev'in loş koridorlarında dolaştı, hayaletler peşini bırakmıyordu. Burada bir büfe vardı; burada bir piyano vardı; burada çok dünyevi görünen bir grup siyasi stajyer vardı. Balo salonunun tam ortasında duruyordu. Gansey odanın içinde ilerlerken dışarıda bir ışık yandı ve onu ürküttü. Çirkin, eski bir ocağı ve uğursuz, siyah bir ağzı olan geniş bir şömine vardı. Pencere kenarlarında ölü sinekler vardı. Gansey sanki hayatta kalan son adammış gibi hissetti.

Oda daha önce çok büyük görünüyordu. Gözlerini kısarsa partiyi hâlâ görebiliyordu. Zamanın bir noktasında her zaman oluyordu. Eğer burası Cabeswater olsaydı, belki de o partiyi tekrar oynatabilir, zamanda geriye atlayarak tekrar izleyebilirdi. Bu düşünce hem hüzünlü hem de nahoştu: O zamanlar daha gençti ve daha kolaydı, sorumluluk ya da bilgelik gibi şeylerle sınırlandırılmamıştı. Ama o zamandan bu zamana o kadar çok şey yapmıştı ki. Tüm bunları tekrar yaşama, tüm zor dersleri tekrar öğrenme, Ronan ve Adam'la, Noah ve Blue'yla bir kez daha buluşmasını sağlamak için mücadele etme fikri yorucu ve sinir bozucuydu.

Balo salonundan çıktıktan sonra koridorlarda ilerledi, artık orada olmayan kolların altına girdi, çoktan bitmiş konuşmaların arasından geçerken kendini affettirdi. Şampanya vardı; müzik vardı; her yere sinmiş kolonya kokusu vardı. *Nasılsın, Dick?* İyiydi, mükemmeldi, başkentteydi, bu soruya verilebilecek tek olası yanıtlardı bunlar. Güneş her zaman onun üzerinde parlıyordu.

Verandaya çıktı ve kara Kasım ayına baktı. Yırtık pırtık çimler hareket halindeki ışıkta griydi; çıplak ağaçlar siyahtı; gökyüzü Washington, D.C.'nin uzaktaki tehdidinden dolayı mordu.

O partide birlikte oynadığı çocuklardan herhangi birini hala tanıyor muydu? Saklambaç: O kadar iyi saklanmıştı ki ölmüştü ve dirildiğinde bile onlardan gizlenmeye devam ediyordu. Kazara farklı bir yola sapmıştı.

Paravan kapıyı iterek açtı ve arka bahçenin nemli ölü çimlerine bastı. Parti de buradaydı, büyük çocuklar sinir bozucu bir kroket oyunu oynuyorlardı, kaleler sunucuların ayak parmaklarına takılmıştı.

Gansey'nin daha önce tetiklediği gri hareket ışığı arka bahçede parlıyordu. Çimenleri geçerek ağaçların kenarına geldi. Verandanın ışığı buraya kadar süzülüyor ve beklediğinden daha fazla içeri giriyordu. Hatırladığı kadar asi değildi, gerçi artık daha yaşlı olduğu ve daha fazla ormanda dolaştığı için mi, yoksa sadece yılın daha zayıf bir mevsimi olduğu için mi böyle olduğuna karar veremiyordu. Artık saklanılabilecek bir yere benzemiyordu.

Gansey, Glendower'ı aramak için Galler'e gittiğinde, bunun gibi birçok tarlanın kenarında, savaşların yapıldığı yerlerde durmuştu. O anda orada olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalışmıştı, elinde kılıç, altında at, terleyen ve kanayan adamlar. Owen Glendower olmak, onları çağırdığın için savaştıklarını bilmek nasıl bir şeydi?

Malory patikada ya da arabanın yanında oyalanırken, Gansey tarlaların ortasına, modern olan her şeyden olabildiğince uzağa gitmişti. Gözlerini kapatmış, uzaktaki uçakların sesini duymazdan gelmiş, altı yüz yıl öncesinin seslerini duymaya çalışmıştı. En genç versiyonu, perili olabileceğine; tarlanın perili olabileceğine; gözlerini açıp daha önce gördüklerinden daha fazlasını görebileceğine dair küçük bir umut beslemişti.

Ama en ufak bir psişik eğilimi yoktu ve Gansey'in savaş alanında yalnız kalmasıyla başlayan dakika, Gansey'in savaş alanında yalnız kalmasıyla sona erdi.

Şimdi Virginia ormanının kenarında belki bir dakika boyunca, ayakta durmak bile garip gelene, bacakları titremese de titriyormuş gibi hissedene kadar durdu. Sonra içeri adım attı.

Tepesindeki çıplak dallar esintiyle gıcırdıyordu ama ayaklarının altındaki yapraklar nemli ve sessizdi.

Yedi yıl önce burada eşek arılarının üzerine basmıştı. Yedi yıl önce ölmüştü. Yedi yıl önce yeniden doğmuştu.

Çok korkmuştu.

Onu neden geri getirmişlerdi?

Dallar kazağının kollarına takıldı. Olayın olduğu yere henüz gelmemişti. Kendi kendine yuvanın artık orada olmayacağını söyledi; yanına çöktüğü devrilmiş ağaç çürümüş olacaktı; bu hayalet ışıkta çok karanlıktı; onu tanıyamayacaktı.

Onu tanıdı.

Ağaç çürümemişti. Değişmemişti, eskisi kadar sağlamdı ama nemden ve geceden simsiyah olmuştu.

İlk acıyı burada hissetmişti. Gansey kolunu uzattı ve şaşkınlık içinde kendi elinin arkasını inceledi. Bocalayarak bir adım daha attı. Onları ensesinde, saç çizgisi boyunca sürünürken hissettiği yer burasıydı. Bu hissi tokatlamadı; onları fırçalayıp uzaklaştırmanın hiçbir faydası olmamıştı. Yine de parmakları yukarı doğru seğirdi, direndi.

Belirsiz bir adım daha attı. O yaşlı, değişmemiş kara ağaçtan bir adım uzaktaydı. Uzun zaman önce Gansey dizlerinin üzerine çökmüştü. Burada yüzünün üzerinde, kapalı göz kapaklarının üzerinde, titreyen dudaklarında gezinmişlerdi.

Kaçmamıştı. Onlardan kaçmak mümkün değildi ve zaten silah çoktan işini yapmıştı. Eşek arılarıyla kaplı olarak yeniden ortaya çıkarak partiyi mahvedeceğini düşündüğünü hatırlıyordu.

Kendini bir an için ellerinin üzerinde tuttu ve sonra dirseğinin üzerine yuvarlandı. Zehir damarlarını parçaladı. Yan yatmıştı. Kıvrılmıştı. Islak yapraklar yanağına bastırırken her parçası boğuluyor gibiydi. Titriyordu, bitmişti ve korkuyordu, çok korkuyordu.

Neden? Merak etti. *Neden ben? Bunun amacı neydi?*

Gözlerini açtı.

Ayakta durmuş, elleri yumruk olmuş, olayın olduğu yere bakıyordu. Glendower'ı bulmak için kurtarılmış olmalıydı. Bu iblisi öldürmek için kurtarılmış olmalıydı.

"Dick! Gansey! Dick! Gansey!" Henry'nin sesi avluda yankılandı. "Bunu görmek isteyeceksin."

FIFTY-FOUR

Tevin altında bir mağara açıklığı vardı. Cabeswater'da girdikleri mağara gibi büyük, yer üstünde bir açıklık değil.

Gwenllian'ın gömüldüğü mağaraya girmek için kullandıkları korunaklı toprak giriş de değildi. Bu, beton kemiklerin ve mobilya parçalarının üzerine çökmüş toprak rampaların yayıldığı, zeminin yarıldığı ve bir bodrum katının bir kısmının ortaya çıkan çukura düştüğü ıslak, geniş bir açıklıktı. Tazeliği, Gansey'nin buranın Tilki Yolu'nda Zincirli Testere'ye verdiği emir sonucunda açıldığından şüphelenmesine neden olmuştu.

Kuzgun Kral'ı görmek istemişti. Kuzgun Kral'a giden yol ona gösteriliyordu, bunun gerçekleşmesi için hangi toprağın yerinden oynatılması gerektiğine bakılmaksızın.

Henry, "Burası gerçekten de tam bir tamirhane," dedi, çünkü birinin bunu söylemesi gerekiyordu. "İyi bir satış fiyatı elde etmek istiyorlarsa bu bodrumu yenilemeleri gerektiğini düşünüyorum. Parke döşemeler, kapı kollarını yenilerler, *belki duvarı geri koyarlar*."

Gansey uçurumun kenarında ona katıldı ve içeri baktı. Her ikisi de telefonlarının ışıklarını çukura tuttular. Açılan taze yaranın aksine, aşağıdaki mağara sanki evin altında her zaman var olmuş gibi yıpranmış, kuru ve tozlu görünüyordu. Bu giriş sadece onun isteği üzerine icat edilmişti.

Gansey pencereden dışarı, ön tarafa park etmiş Fisker'a baktı ve zihninde kendini otoyolla, Henrietta'yla ve ley hattıyla aynı hizaya getirdi. Elbette bu evin ley hattı üzerinde olduğunu zaten biliyordu. En başta, ley hattındaki ölümünden sadece başka biri ley hattının başka bir yerinde öldüğü için kurtulduğu söylenmemiş miydi?

Bu mağaraya ulaşmanın daha kolay bir yolu olup olmadığını merak etti. Hat boyunca başka bir yerde başka bir doğal açıklık var mıydı, yoksa başından beri kendini göstermesi için emir vermesini mi bekliyordu?

"Pekâlâ," dedi Gansey sonunda. "Ben içeri giriyorum."

Henry güldü ve sonra onun ciddi olduğunu anladı. "Böyle keşif gezileri için bir miğferin ve bir uşağın olması gerekmez mi?"

"Muhtemelen. Ama ekipmanımı almak için Henrietta'ya dönecek vaktim olduğunu sanmıyorum. Yavaş yavaş gitmem gerekecek."

Henry'nin de gelmesini istemedi, çünkü gelmeyeceğini söylediğinde Henry'nin kendini kötü hissetmesini istemiyordu. Henry'nin, Gansey'nin kendisiyle birlikte böyle bir şey yapmasını, Henry'nin gerçekten korktuğu tek şey yerdeki deliklerken, yerdeki bir deliğe tırmanmasını beklediğini hissetmesini istemiyordu.

Gansey saatini çıkardı ve tırmanmak zorunda kalırsa bir şeye takılmaması için cebine koydu. Sonra pantolonunu kelepçeledi ve girişi bir kez daha düşündü. Aşağıya inmek o kadar da zor değildi ama eğer geri dönerse ve orada ona yardım edecek başka kimse yoksa geri çıkabileceğinden emin olmak istiyordu. Kaşlarını çatarak, çökme sırasında tahrip olmamış sandalyelerden birini aldı. Onu karanlığın içine indirdi; düzelttiğinde, geri çıkmak için ihtiyaç duyacağı fazladan birkaç metreyi ona verecekti.

Henry tüm bunları izledi ve sonra, "Bekle. Güzel ceketini çöpe atacaksın, beyaz adam. Al bunu." Aglionby süveterini omuzlarından çıkarıp uzattı.

"Yani kelimenin tam anlamıyla sırtındaki gömleği bana veriyorsun," dedi Gansey, onu paltosuyla değiştirirken. Minnettar olmuştu. Henry'ye baktı. "Diğer tarafta görüşürüz. *Excelsior*."

FIFTY-FIVE

A Gansey tünelde yürürken içinde delice bir sevinç ve hüznün giderek yükseldiğini hissetti. Hiçbir şey yoktu

Etrafında özelliksiz bir taş patikadan başka bir şey yoktu ama yine de bunun doğruluğunu aklından çıkaramıyordu. Bu anı pek çok kez hayal etmişti ve şimdi içinde olduğu için hayal etmekle yaşamak arasındaki farkı hatırlayamıyordu. Beklentileriyle gerçekler arasında daha önce hep olduğu gibi bir uyumsuzluk yoktu. Glendower'ı bulmayı amaçlamıştı ve şimdi Glendower'ı buluyordu.

Neşe ve hüzün, bedeninin kaldıramayacağı kadar büyüktü.

Zaman kayması hissini tekrar hissedebiliyordu. Burada, düşüncelerinin üzerinden akan su gibi hissediliyordu. Aklına sadece zamanın değil, mesafenin de kaymakta olduğu düşüncesi geldi. Bu tünel kendi üzerine katlanıyor ve onu ley hattı boyunca tamamen farklı bir yere götürüyor olabilirdi. Yürürken bir gözü cep telefonunun şarjındaydı; fener fonksiyonu açıkken şarjı hızla tükeniyordu. Ekrana her baktığında saat imkânsız bir şekilde değişiyordu: bazen iki kat hızlı ilerliyor, bazen geriye doğru sarsılıyor, bazen de Gansey'nin dört yüz adımı boyunca aynı dakikada kalıyordu. Bazen ekran titriyor ve tamamen sönüyor, feneri de beraberinde götürüyor, onu bir, iki, dört saniyelik karanlıkta bırakıyordu.

Karanlıkta kaldığında ne yapacağından emin değildi. Daha önceki mağaracılık görevlerinde, el feneriyle bile bir çukura düşmenin çok kolay olduğunu keşfetmişti. Mağara şu anda mağaradan çok koridor gibi görünse de, nereye varacağı belli değildi.

Kuzgunlardan ve doğruluk hissinden başka güvenecek hiçbir şeyi yoktu. Tüm adımları onu kesinlikle bu ana getirmişti.

Oraya varmadan önce ışığın sönmeyeceğine inanmak zorundaydı. Gece buydu, saat buydu; tüm bu zaman boyunca bunun için yalnız olması gerekiyordu.

Pili bir aşağı bir yukarı gidip gelirken yürüdü de yürüdü. Çoğunlukla aşağı.

Sadece uyarı kırmızısı bir şerit olduğunda tereddüt etti. Şimdi geri dönebilirdi ve bir süre daha ışık görebilirdi. Yürüyüşün geri kalanı karanlıkta geçecekti ama en azından aşağı inerken hiçbir tuzak olmadığını biliyordu. Ya da bir şeyler bulma umuduyla ışığın son kırıntısı da yok olana kadar yürümeye devam edebilirdi. Gideceği yere vardığında buna ihtiyacı olmayacağını umarak.

"Tanrım," diye yüksek sesle nefes aldı Gansey. O bir kitaptı ve son sayfalarını tutuyordu ve nasıl gittiğini öğrenmek için sonuna kadar gitmek istiyordu ve bitmesini istemiyordu.

Yürümeye devam etti.

Bir süre sonra ışık söndü. Telefonu çalışmıyordu. Zifiri karanlıktaydı.

Şimdi hareketsiz durduğu için havanın da serin olduğunu fark etti. Başının tepesine bir parça serin su damladı ve bir diğeri gömleğinin yakasından aşağı kaydı. Henry'nin ödünç aldığı kazağın omuzlarının ıslandığını hissedebiliyordu. Karanlık sanki gerçek bir şeydi ve onu sıkıştırıyordu.

Ne yapacağına karar veremiyordu. Karanlıkta santim santim ilerleyecek miydi? Şimdi mutlak karanlığın içindeydi ve kuzgunların mağarasında toprağın kendisinden çalındığı hissini çok iyi hatırlıyordu. Burada onu yakalayacak bir güvenlik halatı yoktu. Daha fazla kaymasını engelleyecek bir Adam da yoktu. Vızıldayan sürülere eşekarısı yerine kuzgun olduklarını söyleyecek Ronan da yoktu. Bir kez daha kendini kurtaracak kadar cesur olana kadar ona fısıldayacak Mavi de yoktu.

Karanlık sadece tünelde değildi; onun içindeydi.

"Seni bulmamı istemiyor musun?" diye fısıldadı. "Burada mısın?"

Tünel, tavandan taş zemine düşen suyun hafif patırtısı dışında sessizdi.

Korku içinde yükseliyordu. Gansey olduğunda korkunun çok özel bir şekli vardı. Ve Borden House'un altındaki deliğin aksine, böyle bir yerde korkunun gücü vardı.

Tünelin artık sessiz olmadığını fark etti. Bunun yerine, uzaktan bir ses gelmeye başlamıştı: son derece tanıdık bir nota.

Sürü.

Koridorda dolaşan tek bir böcek bile değildi. RoboBee de değildi. Bu, yaklaştıkça duvarlardan seken yüzlerce bedenin salınan feryadıydı.

Tünel karanlık olsa da Gansey, Cabeswater ağacından akan karanlığı *hissedebiliyordu*.

Gansey tüm hikâyeyi kafasında canlandırabiliyordu: Yedi yıldan biraz daha uzun bir süre önce, Nuh öldüğünde sokularak ölmekten nasıl kurtulduğunu. Ve şimdi, Nuh'un ruhu çürürken, Gansey yine sokularak ölecekti. Belki de tüm bunların mevcut duruma dönmekten başka bir amacı yoktu.

Uğultu daha da yaklaştı. Artık vızıltıdaki boşluklar neredeyse duyulamaz vuruşlarla noktalanıyordu, böcekler karanlıkta sekerek ona doğru geliyordu.

Henry'nin arıyı Gansey'nin eline koyarken söylediklerini hatırladı. Ona bunu kendisini öldürebilecek bir şey olarak değil, güzel olabilecek bir şey olarak düşünmesini söylemişti.

Bunu yapabilirdi. Bunu yapabileceğini düşünüyordu.

Güzel bir şey, dedi kendi kendine. *Asil bir şey.*

Vızıltı ona yakın duvarlara çarparak uğuldadı. Korkunç derecede gürültülüydü.

Buradaydılar.

"Bana zarar vermeyecek bir şey," dedi yüksek sesle.

Görüşü önce kırmızıya sonra siyaha döndü.

Kırmızı, sonra

siyah.

O zaman sadece

siyah.

"Yapraklar," dedi Ronan Lynch'in niyet dolu sesi. "Toz,"

dedi Adam Parrish.

"Rüzgar," dedi Mavi

Çavuş. "Kahretsin," diye

ekledi Henry Cheng.

Işık Gansey'i boydan boya çizdi ve uzaklaştı, kırmızı ve sonra tekrar

siyah. Bir meşale.

Işığın ilk yansımasında Gansey duvarların eşek arılarıyla titrediğini düşündü, ama ikinci yansımada onların sadece yapraklar, toz ve hepsini tünelden aşağı savuran bir esinti olduğunu gördü. Ve bu yeni ışıkta Gansey, yaprakların olduğu tünelde titreyen arkadaşlarını gördü.

"Seni aptal pislik," dedi Ronan. Gömleği çok kirliydi ve yüzünün yan tarafında kurumuş kan vardı, ancak bunun kendi kanı olup olmadığını söylemek mümkün değildi.

kendi.

Gansey sesini hemen bulamadı ve bulduğunda da, "Geride kalacağını sanıyordum," dedi.

"Evet, ben de," dedi Henry. "Sonra düşündüm ki, Gansey Üç'ün gizemli çukurda tek başına dolaşmasına izin veremem. Elimizde o kadar az eski hazine kaldı ki; onların yok olmasına izin vermek çok dikkatsizce olurdu. Ayrıca, birinin sarayınızın geri kalanını getirmesi gerekiyordu."

"Neden yalnız gidiyorsun?" diye sordu Mavi. Kollarını ona doladı ve Mavi onun titrediğini hissetti.

"Kahraman olmaya çalışıyordum," dedi Gansey ona sıkıca sarılarak. O gerçekti. Hepsi gerçekti. Hepsi gecenin bir yarısı onun için buraya gelmişti. Yaşadığı şokun bütünlüğü, hiçbir parçasının onun için böyle bir şey yapacaklarını gerçekten düşünmediğini söylüyordu. "Daha fazla canınızın yanmasını istemedim."

Adam, "Seni aptal bok" dedi.

Huzursuzca, huzursuzca güldüler, çünkü buna ihtiyaçları vardı. Gansey yanağını Mavi'nin başının üstüne bastırdı. "Beni nasıl buldun?"

"Ronan seni takip etmek için bir şey yaparken neredeyse ölüyordu," dedi Adam. Eliyle işaret etti ve Ronan elini açarak avucunun içinde yuvalanmış bir ateşböceği gösterdi. Parmakları onun için bir kafes olmaktan çıktığı anda, Gansey'e doğru uçtu ve kazağına yapıştı.

Gansey onu kumaştan dikkatle çekip aldı ve kendi eliyle kucakladı. Ronan'a baktı. *Üzgünüm* demedi ama *üzgündü* ve Ronan bunu biliyordu. Onun yerine, "Şimdi ne olacak?" dedi.

Henry hemen, "Bana RoboBee'den kralınızı bulmasını istememi söyleyin," diye cevap verdi.

Ama Gansey sadece büyü emri verme işindeydi ve asla insanlara emir verme işinde olmamıştı. Birine bir şey yapmasını *emretmek* Gansey'in tarzı değildi. İstediler ve umdular. Başkalarına bir şeyler yapar ve sessizce onların da kendilerine bir şeyler yapmasını umarlardı.

Buraya onun için gelmişlerdi. Buraya onun için geldiler.

Buraya onun için gelmişlerdi.

"Lütfen," dedi Gansey. "Lütfen bana yardım edin."

Henry arıyı havaya fırlattı. "Hiç sormayacaksın sanmıştım."

FIFTY-SIX

Gansey onu bulduğunda ne kadar zamandır yürüdüklerinden emin değildi.

Sonunda böyle görünüyordu: kuzgun oymalı bir taş kapı ve sarmaşıkların üzerinde gezinen hayal ürünü bir arı. Arkalarındaki tünel, Gansey'nin olağanüstü şimdiki zamanındaki bir ormandan değil, Gansey'nin büyülü olmayan gençliğinden kalma bir evden çıkıyordu. Hiçbir şey hayal ettiği gibi görünmüyordu.

Tam olarak doğru hissettirdi.

Oymanın önünde durdu, zamanın etrafında akıp gittiğini hissediyordu, kendisi ise zamanın akıp giden havuzunda hareketsizdi.

"Siz de hissediyor musunuz?" diye sordu diğerlerine. *Yoksa sadece ben mi hissediyorum?*

Mavi dedi ki, "Meşaleyle yaklaş."

Henry bu aramaya yeni katılan biri olarak geride durmuş, kibarca bekliyordu. Onları kalabalıklaştırmak yerine meşaleyi ona uzattı. Mavi onu taşa yakın tutarak ince ayrıntıları aydınlattı. Daha önce buldukları ve üzerinde bir şövalye tasviri olan mezarın aksine, bu mezarda kuzgunlar üzerine kuzgunlar oyulmuştu. Ronan daha önce buldukları mezarı tekmelemişti ama bu mezara dikkatle dokundu. Adam sadece mesafeli bir şekilde baktı, elleri soğukmuş gibi birbirine kenetlenmişti. Gansey aramayı belgelemek için her zamanki fotoğrafı çekmek üzere telefonuna uzandı, telefonunun şarjının bittiğini hatırladı ve sonra burası gerçekten Glendower'ın mezarıysa bunun bir anlamı olup olmadığını merak etti.

Hayır. Bu an onun içindi, halk için değil.

Elini kapının üzerine koydu, düz, parmakları yayılmış, deneysel. Kolayca sallanması kolayca açılacağını gösteriyordu.

"Bu adamın kötü olma ihtimali yok, değil mi?" Henry sordu. "Ölmek için gerçekten çok gencim. Gerçekten, gerçekten çok gencim."

Gansey'ye yedi yıl boyunca bu kapının ardındaki kral için olası her seçeneği düşünecek kadar zaman verilmişti. Glendower'ın hayatıyla ilgili anlatılanları, nereden baktığınıza bağlı olarak Glendower'ın bir kahraman ya da kötü adam olabileceğini bilecek kadar okumuştu. Glendower'ın kızını mezarından çıkarmış ve bunun onu delirttiğini görmüştü. İyilik vaat eden efsaneler de okumuştu, ölüm vaat eden efsaneler de. Bazı hikâyelerde Glendower yalnızdı; bazı hikâyelerde ise etrafı onunla birlikte uyanan düzinelerce uyuyan şövalyeyle çevriliydi.

Bazı hikayelerin - onların hikayesinin - içinde bir iblis vardı.

"Endişeleniyorsan dışarıda bekleyebilirsin, Cheng," dedi Ronan, ama kabadayılığı bir örümcek ağı kadar inceydi ve Henry onu bir örümcek ağı kadar kolay bir şekilde fırçaladı.

Gansey, "Bunun diğer tarafında ne olduğu hakkında hiçbir şey garanti edemem. Hepimiz iyiliğin iblisi öldürmek olduğu konusunda hemfikiriz, değil mi?"

Onlardı.

Gansey ellerini ölüm soğukluğundaki taşa bastırdı. Taş onun ağırlığının altında kolayca kayıyordu, ağır taşın dönmesini sağlayan akıllıca bir mekanizma vardı. Ya da belki de hiçbir mekanizma yoktur, diye düşündü Gansey. Belki de bir hayal ürünü, fizik kurallarına uymak zorunda olmayan hayali bir yaratık.

Meşale mezarın içini aydınlattı. Gansey içeri

girdi.

Gwenllian'ın mezarının duvarları zengin bir şekilde boyanmıştı; kuşlar kuşları kovalıyor, kırmızılar ve maviler ışıktan solmuyordu. Duvarlarda zırhlar ve kılıçlar asılı, uyuyanın uyandırılmasını bekliyordu. Tabut yükseltilmiş ve Glendower'ın bir büstünün yer aldığı karmaşık bir şekilde oyulmuş bir kapakla örtülmüştü. Mezarın tamamı kraliyet ailesine yakışır şekilde düzenlenmişti.

Öte yandan bu mezar sadece bir odaydı.

Tavan alçaktı ve kayaya oyulmuştu: Gansey başını biraz eğmek zorunda kaldı; Ronan ise başını çok eğmek zorunda kaldı. Duvarlar çıplak kayaydı. Meşale ışını yerde duran geniş, karanlık bir kâse buldu; dibinde daha karanlık bir daire vardı. Gansey artık bir kehanet kâsesini tanıyacak kadar çok şey biliyordu. Mavi meşaleyi daha da ilerletti. Odanın ortasında kare bir levha duruyordu; üzerinde zırhlı bir şövalye yatıyordu, üstü açık ve gömülmemişti. Sol elinde bir kılıç, sağ elinde bir fincan vardı.

Glendower'dı.

Gansey bu anı görmüştü.

Zaman onun etrafında daha cömertçe kayıyordu. Zamanın ayak bileklerine dolandığını, bacaklarına ağırlık verdiğini hissedebiliyordu. Hiç ses yoktu. Odadaki beş dikkatli genç dışında ses çıkaracak hiçbir şey yoktu.

Kendini pek gerçekçi hissetmiyordu.

"Gansey," diye fısıldadı Adam. Oda bu sesi yuttu.

Blue'nun feneri zırhlı figürün ötesindeki zemini işaret etti. Bu ikinci bir cesetti. Yavaşça ona doğru sürünmeye başlamadan önce hep birlikte karanlık bir bakış attılar. Gansey onun ayak seslerinin çıkardığı kuru sıyrıkların aşırı farkındaydı ve hep birlikte durup mezarın kapısına baktılar. Normal bir dünyada olsalar, kapının çarparak kapanması korkusundan kurtulmak için konuşmak çok kolay olurdu. Ama uzun zamandır normal bir dünyada yaşamıyorlardı.

Mavi fenerle cesedi aydınlatmaya devam etti. Çizmeler, kemikler ve rengi belirsiz, parçalanmakta olan bir tür giysiden ibaretti. Kısmen duvara yaslanmıştı, kafatası sanki kendi ayaklarına bakıyormuş gibi dikilmişti.

Ne yapıyorum ben? Gansey düşündü.

"Bizim yaptığımız şeyi yapmaya çalışırken öldüler mi?" Adam sordu.

Henry, "Sadece kralları uyandırmak tarihi bir eğlence olsaydı," diye cevap verdi, "çünkü bu adam ortaçağ ateşi taşıyordu."

Gansey ve Ronan kemiklerin yanında diz çöktü. Cesedin üzerinde bir kılıç vardı. *Giymek* kötü bir fiildi. Göğüs kafesine saplanmış bir kılıç vardı ve ucu anlamlı bir şekilde kürek kemiğine saplanmıştı.

"Glendower'ın dönemine doğru," dedi Gansey, çoğunlukla kendini daha iyi hissetmek için.

Ağır bir sessizlik vardı. Herkes Gansey'e bakıyordu. Sanki bir kalabalığa konuşma yapacakmış gibi hissediyordu.

"Tamam," dedi, "yapıyorum."

"Çabuk yap," diye önerdi Mavi. "İnanılmaz derecede ürkmüş durumdayım."

İşte o an gelmişti. Gansey zırhının içinde Glendower'ın bedenine yaklaştı.

Elleri kaskın hemen üzerinde duruyordu. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki nefes alamıyordu.

Gansey gözlerini kapattı.

Ben hazırım.

Deri çene kayışını soğuk metalden nazikçe kurtardı ve ardından kaskı dikkatlice çekip çıkardı.

Adam nefes aldı.

Gansey yapmadı. Hiç nefes almadı. Öylece durdu, dondu kaldı, elleri kralının miğferini kavradı. Kendine nefes almasını söyledi ve aldı. Nefes vermesini söyledi ve verdi. Yine de hareket etmedi ve konuşmadı.

Glendower ölmüştü.

FIFTY-SEVEN

Bolanları.

Toz.

"Bu mu - böyle mi görünmesi gerekiyordu?" Henry sordu. Gansey cevap vermedi.

Glendower'ın görünmesi gerektiği gibi değildi ama yine de gerçek dışı hissettirmiyordu. O gün yaşanan her şey daha önce yaşanmış, hayal edilmiş, yeniden yapılmıştı. Gansey kaç kez Glendower'ı bulacağından korkmuş ama onu ölü bulmuştu? Tek sorun, Gansey'nin Glendower'ı hep biraz geç bulacağından korkmuş olmasıydı. Ölümünden dakikalar, günler, aylar sonra. Ama bu adam yüzyıllardır ölüydü. Miğfer ve kafatası sadece metal ve kemikten ibaretti. Zırhın altındaki gambeson iplik ve tozdan ibaretti.

"Biz..." Adam başladı ve sonra durdu, kararsızdı. Elini mezarın duvarına koydu.

Gansey eliyle ağzını kapattı; nefesinin Glendower'dan geriye kalanları havaya uçuracağını hissediyordu. Diğerleri hâlâ şaşkın bir şekilde bir arada duruyordu. Hiçbirinin söyleyecek sözü yoktu. Onun için daha uzun sürmüştü ama onlar da bir o kadar umutluydu.

"Kemiklerini uyandırmamız mı gerekiyor?" Mavi sordu. "Kemik mağarasındaki iskeletler gibi mi?"

Adam, "Ben de bunu söyleyecektim ama..." dedi.

Yine sustu ve Gansey bunun nedenini biliyordu. Kemikler mağarası iskeletlerle doluydu ama yine de içten içe *hayat* dolu hissettiriyordu. Sihir ve olasılık havada çatırdıyordu. O kemikleri uyandırma fikri inanılmaz gelmişti ama imkânsız da değildi.

Ronan, "Hayalimdeki amplifikatöre sahip değilim," dedi.

"Uyan. Onun. Bones," diye yankılandı Henry. "Hepinizin bu konuda uzman olduğu aşikâr olduğu için, burada gerçekten hayır diyen biri gibi konuşmak istemiyorum ama."

Ama.

Ronan dedi ki, "O zaman yapalım. Çabuk yapalım. Bu yerden nefret ediyorum. Sanki hayatımı yiyormuş gibi hissediyorum."

Bu sertlik Gansey'nin bulanık düşüncelerine odaklanmasını sağladı.

"Evet," dedi, her ne kadar kendini pek emin hissetmese de. "Hadi yapalım şu işi. Belki de Kemikler Mağarası bunun için bir alıştırmaydı ve Cabeswater bizi bu yüzden oraya götürdü." Kemikler o mağarada uzun süre canlı kalmamıştı ama bunun bir önemi yoktu, diye düşündü. Sadece Glendower'ın bir iyilik yapacak kadar uzun süre uyanık kalmasına ihtiyaçları vardı.

Gansey'nin kalbi, Glendower toza dönüşmeden önce varoluşu için hem bir iyilik hem de bir amaç elde etmeye çalışma fikriyle içinde tökezledi.

Hiç yoktan iyidir.

Böylece gençler kemik mağarasında olduğu gibi bir araya gelmeye çalıştılar, Henry meraklı ya da temkinli bir şekilde geride duruyordu. Adam parmaklarını mezarın duvarlarında gezdirerek yansıtacak bir tür enerji aradı. Bulduğu şeyden memnun olmadığı her halinden belli olan Adam mezarın içinde bir o yana bir bu yana gidip geliyordu. Sonunda başladığı yerde durdu ve elini duvara koydu.

"Burası da her yer kadar iyi," dedi ama sesi umutlu çıkmıyordu. Mavi onun elini tuttu. Ronan kollarını kavuşturdu. Gansey elini dikkatle Glendower'ın göğsüne koydu.

Numara gibi geldi. Saçma. Gansey niyetini toparlamaya çalıştı ama kendini boş hissediyordu. Dizleri korkudan ya da öfkeden değil, keder olarak kabul etmeyi reddettiği daha büyük bir duygudan dolayı çarpıyordu.

Keder, çoktan vazgeçtiği anlamına geliyordu.

"Uyan," dedi. Sonra tekrar, biraz daha zorlayarak, "Uyan." Ama bunlar sadece kelimelerdi.

"Uyan," dedi Gansey tekrar. "Kalk."

Bir ses ve daha fazlası değil. *Vox et praeterea nihil.*

Farkına vardığı ilk an yerini ikincisine, üçüncüsüne bırakıyor, her yeni dakika Gansey'nin henüz düşünmesine izin vermediği bir yönü ortaya çıkarıyordu. Glendower'ın uyanması diye bir şey olmayacaktı, yani bir iyilik söz konusu değildi. Nuh'un hayatı için yalvarılmayacak, iblis pazarlık konusu yapılmayacaktı. Glendower'a hiç büyü yapılmamış olabilirdi; cesedi Yeni Dünya'ya sadece İngilizlerin ulaşamayacağı bir yere gömülmek için getirilmiş olabilirdi; Gansey'nin

Eğer normal yollarla bulunabilseydi, bu bulgudan tarihçi topluluğunu haberdar edin. Glendower her zaman ölüyse, Gansey'i bağışlayan o olamazdı.

Glendower Gansey'nin hayatını kurtarmamış olsaydı, kime teşekkür edeceğini, kim olacağını ya da nasıl yaşayacağını bilmiyordu.

Kimse bir şey söylemedi.

Gansey kafatasına, kalkık elmacık kemiğine, vaat edilmiş ve mahvolmuş kralının yüzüne dokundu. Her şey kuru ve griydi.

Bitmişti.

Bu adam Gansey için hiçbir zaman bir şey ifade

etmeyecekti. "Gansey?" Mavi sordu.

Her dakika yerini bir diğerine, sonra bir diğerine bırakıyordu ve yavaş yavaş kalbinin ortasına kadar batıyordu:

Bitmişti.

FIFTY-EIGHT

Gansey, kaderinde büyüklük olduğunun kendisine kaç kez söylendiğini unutmuştu.

Hepsi bu kadar mıydı?

Güneşe çıkmışlardı. Kurnaz ley hattı onlar hissetmeden saatlerini çalmıştı ve şimdi Gansey'nin öldüğü yerden sadece birkaç yüz metre ötedeki harap Yeşil Ev'de oturuyorlardı. Gansey balo salonunda oturmuş, duvara yaslanmış, tozlu, çok camlı pencerelerden gelen bir kare güneş ışığının içine hapsolmuştu. Yorgun olmamasına rağmen bir elini alnına götürdü - o kadar uyanıktı ki ley hattının bir şekilde bunu da etkilediğinden emindi.

Her şey bitmişti.

Glendower ölmüştü.

Medyumlar, kaderlerinde büyüklük olduğunu söylemişlerdi. Biri Stuttgart'ta. Biri Chicago'da. Biri Guadalajara'da. İki tanesi Londra'da. Neredeydi o zaman? Belki de hepsini kullanmıştı. Belki de büyüklük sadece tarihi ıvır zıvır bulma yeteneğiydi. Belki de büyüklüğü sadece başkaları için ne olabileceğindeydi.

"Hadi buradan gidelim," dedi Gansey.

Henrietta'ya geri dönmeye başladılar, iki araba birbirine yakın seyrediyordu.

Gansey'nin telefonunun çakmağa takıldıktan sonra yeniden şarj olması sadece birkaç dakika sürdü ve bundan sonra mesajların yağmaya başlaması sadece birkaç saniye aldı - yeraltındayken gelen tüm mesajlar. Her biri için bir vızıltı duyuldu; telefonun vızıltısı hiç kesilmedi.

Bağış gecesini kaçırmışlardı.

Ley hattı onlardan saatler almamıştı. Onlardan bir *gün* almıştı.

Gansey, Blue'ya daha fazla dayanamayana kadar metinleri okuttu. Birkaç dakika geç kalıp kalmadığını merak eden kibar bir sorguyla başladılar. Telefonuna neden cevap vermediğini düşünerek endişeye dönüştü. Okuldaki bir etkinliğe geç kalmanın neden uygun olduğunu düşündüğünden emin olamadıkları için kızgınlığa dönüştü. Ve sonra öfkenin üzerinden atlayıp incinmeye yöneldi.

Kendi hayatın olduğunu biliyorum, dedi annesi sesli mesajına. *Sadece birkaç saatliğine bunun bir parçası olmayı umuyordum.*

Gansey kılıcın kaburgalarından girip diğer tarafından çıktığını hissetti.

Daha önce Glendower'ı uyandıramama olayını defalarca tekrarlamıştı. Şimdi de Aglionby'de onu bekleyen ailesinin görüntüsünü tekrar tekrar gözünün önüne getirmekten kendini alamıyordu. Annesi onun sadece geç kaldığını düşünüyordu. Babası yaralandığını düşünüyordu. Helen - Helen onun yerine kendisi için bir şeyler yaptığını biliyordu. Tek mesajı gecenin sonunda gelmişti: *Sanırım kral her zaman kazanacak, değil mi?*

Onları aramak zorunda kalacaktı. Ama ne diyecekti?

Suçluluk duygusu göğsünde, boğazında ve gözlerinin arkasında birikiyordu. "Biliyor musun?" Henry sonunda söyledi. "Kenara çek. Şuraya."

Gansey Fisker'ı sessizce onun gösterdiği dinlenme tesisine çekti; BMW de arkalarından geldi. Tuvaletlerin bulunduğu süslü tuğla binanın önündeki tek sıralı yere park ettiler; oradaki tek araba onlardı. Güneş yerini bulutlara bırakmıştı; yağmur yağacak gibi görünüyordu.

"Şimdi çık dışarı," dedi Henry.

Gansey ona baktı. "Anlayamadım?"

"Araba kullanmayı bırak," dedi. "İhtiyacın olduğunu biliyorum. Ayrıldığımızdan beri buna ihtiyacın var. Çık dışarı. Dışarı."

Gansey tam buna itiraz edecekti ki, kelimelerin ağzından çıkarken oldukça dengesiz olduğunu fark etti. Tıpkı mezarda titreyen dizleri gibiydi; yalpalama ona sinsice yaklaşmıştı.

Bu yüzden hiçbir şey söylemedi ve dışarı çıktı. Çok sessiz bir şekilde. Tuvaletlere doğru yürümeyi düşündü ama son anda mola yerinin yanındaki piknik alanına yöneldi. Arabaların görüş alanının dışında. Çok sakin bir şekilde. Piknik banklarından birine ulaştı ama oturmadı. Bunun yerine yavaşça bankın hemen önüne oturdu ve ellerini başının üzerinde kavuşturdu. Alnı çimenlere değecek kadar kendini aşağıya doğru katladı.

En son ne zaman ağladığını hatırlamıyordu.

Yasını tuttuğu sadece Glendower değildi. Son yedi yıl içinde olduğu tüm Gansey versiyonlarıydı. Gençlik iyimserliği ve amacıyla peşinden koşan Gansey'di. Ve onu artan bir endişeyle takip eden Gansey'di. Ve bu Gansey, ölmek zorunda olan Gansey'di. Çünkü bu ölümcül bir anlam ifade ediyordu. Ronan ve Adam'ı kurtarmak için bir ölüme ihtiyaçları vardı. Blue'nun öpücüğünün gerçek aşkı için ölümcül olması gerekiyordu. Gansey'nin ölümü bu yıl için önceden bildirilmişti. Bu oydu. Her zaman o olacaktı.

Glendower ölmüştü. O hep ölüydü. Ve

Gansey yaşamak istiyordu.

Sonunda Gansey yaprakların arasından yaklaşan ayak seslerini duydu. Bu da korkunçtu. Ayağa kalkıp onlara ağlamaklı yüzünü göstermek ve merhametlerini kazanmak istemiyordu; bu iyi niyetli nezaket fikri neredeyse yaklaşan ölümü kadar dayanılmaz bir düşünceydi. Gansey ilk kez Adam Parrish'i çok iyi anlıyordu.

Kendini açtı ve toplayabildiği kadar vakarla ayağa kalktı. Ama o sadece Mavi'ydi ve her nasılsa onun yere serildiğini görünce hiç aşağılanmamıştı. Adam pantolonundaki çam iğnelerini fırçalarken ona baktı ve piknik masasının üstüne oturduktan sonra, diğerleri ne yaptıklarını görmek için arabalardan ayrılana kadar yanında oturdu.

Piknik masasındaki tahtının etrafında yarım daire şeklinde

durdular. "Kurban hakkında," dedi Gansey.

Kimse bir şey söylemedi. Yüksek sesle söyleyip söylemediğini bile

anlayamadı. "Bir şey söyledim mi?" Gansey sordu.

"Evet," diye yanıtladı Blue. "Ama bu konuda konuşmak istemedik."

"Henry araya girdi, "Sınıfa geç geldiğim için basit bir soru olacaksa özür dilerim. Ama ağaç babanızın size başka bir iblis öldürme tavsiyesi verdiğini sanmıyorum?"

"Hayır, sadece fedakârlık," dedi Mavi. Yavaşça ekledi, "Sanırım... Glendower'ı biliyor olabilir. Başından beri değil belki. Annemle birlikte olduktan sonra orada dolaşırken ya da belki de en başından beri anlamış olabilir. Ama sanırım Glendower'ın sihirbazlarından biriydi. Belki o diğer adam da..."

Mezardaki diğer cesedi kastediyordu. Hayal ettiği hikâyeyi, Artemus'un Glendower'ı uyutmaya çalıştığı ve yaptığı şeyi takip etmek zor değildi

Yanlış bir şey var.

Gansey, "Yani geriye kurban kalıyor," diye üsteledi. "Daha iyi bir fikrin yoksa, Adam?"

Adam kaşlarını çatmış piknik alanını çevreleyen seyrek çam ağaçlarına bakıyordu. "Ley hattı büyüsünü başka neyin tatmin edebileceğini düşünmeye çalışıyorum ama *isteksiz yaşam için istekli yaşam* ikame önermiyor." dedi.

Gansey midesinde bir korku kıpırtısı hissetti. "Peki o zaman."

"Hayır," dedi Ronan. Bunu protesto edercesine, kızgın ya da üzgün bir şekilde söylemedi. Sadece *hayır* dedi. Gerçek.

"Ronan-"

"Hayır." *Gerçek.* "Bilerek ölmen için seni bu delikten çıkarmaya gelmedim."

Gansey onun ses tonuna uydu. "Mavi ruhumu ley hattında gördü, yani bu yıl öleceğimi zaten biliyorum. Occam'ın usturası en basit açıklamanın doğru açıklama olduğunu söyler: Ben olduğuma karar vereceğiz."

"Mavi *ne* yaptı?" Ronan sordu. "Bana ne zaman söyleyecektin?" "Asla,"

dedi Mavi. Bunu itiraz eder gibi ya da kızgın bir şekilde söylememişti, ya da üzgün bir şekilde. Sadece *asla.* Gerçek.

"Bana öyle bakma," dedi Gansey. "Ölmek *istemiyorum*. Aslında çok korkuyorum. Ama başka bir seçenek göremiyorum. Ve gerçek şu ki, ölmeden önce kendim için bir şeyler yapmak istiyorum ve bunun Glendower hakkında bir şey olacağını düşünmüştüm. Belli ki olmayacak. O yüzden ben de anlamlı bir şey yapabilirim. Ve - krallara layık." Son kısım biraz melodramatikti ama melodramatik bir durumdu.

Henry, "Sanırım *kral* ile *şehidi* karıştırıyorsunuz," dedi. "Diğer

seçeneklere de açığım," dedi Gansey. "Aslında onları tercih

ederim." Mavi aniden, "Biz sizin büyücüleriniziz, değil mi?" dedi.

Evet, büyücüleri, sarayı, kendisi onların anlamsız kralı, nabzından başka sunacak bir şeyi yok. Hepsiyle karşılaştığı her an ne kadar *doğru* hissettirmişti. Bu andan bile daha büyük bir şeye doğru daldıklarından ne kadar emindi.

"Evet," dedi.

"Kemikler mağarasında olduğu gibi hepimizin yapabileceği bir şeyler olması gerektiğini düşünüyorum" dedi. "Mezar yanlıştı çünkü orada başlangıçta yaşam yoktu. Ya da başka bir şey. Enerji yoktu. Ama daha fazla doğru parçaya sahip olsaydık?"

Gansey, "Büyüyü yeterince iyi anlamıyorum," dedi.

Ronan, "Parrish'in var." dedi.

"Hayır," diye itiraz etti Adam. "Anladığımı sanmıyorum."

"Hepimizden daha iyi," dedi Ronan. "Bize bir fikir ver."

Adam omuz silkti. Elleri birbirine o kadar sıkı kenetlenmişti ki eklemleri bembeyazdı. "Belki," diye başladı, sonra durdu. "Belki ölüp sonra geri gelebilirsin. Seni öldürmek için Cabeswater'ı vücuduna zarar vermeyecek bir şekilde kullanırsak, o zaman 6:21 gibi bir zaman tutmaya neden olur. Bir dakika tekrar tekrar oynar, böylece ne bileyim, vücudundan çok uzaklaşacak vaktin olmazdı. Çok ölü. Ve sonra ..." Gansey, Adam'ın bunu uydurduğunu, Ronan için makul bir peri masalı uydurduğunu duyabiliyordu. "Cabeswater'da gerçekleşmesi gerekirdi. Mavi onu güçlendirirken ben de rüya alanına girebilirim ve zaman spazmlarından biri sırasında ruhuna, sen gerçekten ölmeden önce bedenine dönmesini söyleyebiliriz. Böylece ölmek için adağın gereklerini yerine getirmiş olurdun. Hiçbir şey ölü kalmak zorunda olduğunuzu söylemiyor."

Uzun bir duraklama oldu.

"Evet," dedi Gansey. Gerçekçi. "Bu doğru geliyor. Bu senin için yeterince kralca mı Ronan? Şehitlik değil, Henry?"

Heyecanlı görünmüyorlardı ama istekli görünüyorlardı ki önemli olan da buydu. Sadece inanmak istemeleri gerekiyordu, gerçekten inanmaları değil.

"Cabeswater'a gidelim," dedi Gansey.

Adam Ronan'a saldırdığında henüz arabalara doğru dönmeye başlamışlardı.

FIFTY-NINE

Ronan'ın Adam'ın onu öldürdüğünü anlaması çok uzun sürmedi.

Adam'ın elleri Ronan'ın boynundaydı, başparmakları atardamarlarına bastırıyordu, gözleri kafasının içinde geriye doğru yuvarlanmıştı. Ronan'ın görüşü ışık parlamaları üretti; vücudu sadece bir dakikadır havasızdı ve şimdiden onu özlemişti. Nabzını gözbebeklerinde hissedebiliyordu.

"*Adam mı?* " diye sordu Mavi.

Ronan'ın bir kısmı hâlâ bir hata olduğunu düşünüyordu.

İkisi piknik alanının etrafındaki çam ağaçlarının arasından tökezleyerek geri dönerken Ronan'ın nefesi kesildi. Diğerleri etraflarında dönüyordu ama Ronan ne yaptıklarına odaklanamıyordu.

"Karşılık ver," diye hırladı Adam Ronan'a. Zayıf, çaresiz, boynundan sürüklenen bir hayvandı. Sesi itiraz ederken vücudu Ronan'ın sırtını bir çam ağacının gövdesine sıkıştırdı. "Vur bana. Yere ser beni!"

İblis. İblis onun ellerini tutmuştu.

Ronan'ın kalbinin her atışı, çökmekte olan bir trenin mafsallı bir parçası gibiydi. Adam'ın bileklerini kavradı. Kırılgan, kopabilir ve soğuk hissettiler. Seçim ya ölüm ya da Adam'ın canını yakmaktı ki bu pek de bir seçim sayılmazdı.

Adam aniden tutuşunu kaybederek dizlerinin üzerine çöktü, sonra hızla yukarı tırmandı. Adam yanlışlığı içinde dehşet verici bir şekilde yüzünü kaparken Henry geriye sıçradı. Hiçbir insan böyle bir şekilde dövüşmezdi ama onun ellerini ve gözlerini elinde tutan şey insan değildi.

"Durdur beni!" Adam yalvardı.

Gansey Adam'ın parmaklarını yakaladı ama Adam onları kolayca çekti. Onun yerine parmaklarını Ronan'ın kulağına sokarak hırladı ve diğer eli Ronan'ın çenesine takılarak diğer tarafını yırttı. Gözlerini sol tarafına dikmiş, davetsiz misafirlerin onu durdurmasını bekliyordu.

"Durdur beni -"

Acı yırtılmış bir kâğıt parçasıydı. Ronan ne kadar acıdığını düşündü ve sonra kendine daha derin bir acı ölçüsüne izin verdi ve kendini Adam'ın tutuşundan kurtardı. O fırsat anında Mavi ileri atıldı ve Adam'ın saçlarından bir avuç aldı. Adam anında Mavi'nin üzerine atıldı ve jilet hızında bir hassasiyetle Mavi'nin dikişlerini yırtarak açtı.

Kan tekrar göz kapağının üzerine siyah bir şekilde damlamaya başladığında Mavi şok içinde nefes verdi. Adam tekrar kaşıyamadan Gansey onu geri çekti.

"Sadece vur bana," dedi Adam sefilce. "Bunu yapmama izin verme."

Basit olmalıydı: Dört kişiydiler, biri Adam'dı. Ama hiçbiri Adam Parrish'e zarar vermek istemiyordu, ne kadar vahşileşmiş olursa olsun. Ve Adam'ın uzuvlarını kullanan iblisin süper bir gücü vardı: Ait oldukları insanın sınırlarını umursamıyordu. Acıyı umursamıyordu. Uzun ömürlülük umurunda değildi. Böylece Adam'ın eklemleri Ronan'ın yanından geçip gitti ve Adam'ın nefesi kesilse bile en ufak bir tereddüt göstermeden bir çam ağacının gövdesine çarptı. Herkesin nefesi etraflarında beyaz bir toz bulutu gibi püskürüyordu.

Ronan, "Lanet olası ellerini kıracak," dedi.

Mavi, Adam'ın bileklerinden birini yakaladı. Adam ters yönde dönüp sustalısını kazağının gevşek cebinden çıkarırken korkunç bir patlama sesi duyuldu. Bıçak dışarı fırladı.

Tüm dikkatleri ondaydı.

İblis tarafından kontrol edilen yuvarlanan gözleri Ronan'a odaklandı.

Ama Adam -gerçek Adam- da dikkat kesilmişti. Vücudunu gruptan uzaklaştırdı, kendini piknik bankına çarptı, sonra tekrar çarparak bıçağı tutan kolu sıkıştırmaya çalıştı. Onu kendi ağırlığının altında başarıyla kıstırırken, diğer eli pençesini yukarı kaldırdı. Bir kedi kadar hızlıydı, kendi yüzünü tırmaladı, tırmaladı, tırmaladı. Anında kan damladı. Daha sert kazıyordu. Cezalandırıyordu.

"Hayır," dedi Gansey. Buna dayanamadı. Adam'a doğru koştu. Adam'a doğru kayarak öfkeli elini kaparken, Henry de hemen arkasından kaymaya başladı. Adam sustalıyı Gansey'nin üzerine kaldırdığında, Henry Adam'ın bileğini elleriyle yakalamak için oradaydı ve tüm ağırlığını Adam'ın sağ kolunun gücüne karşı koydu. Adam'ın gözleri öfkeyle bir sonraki hamlesini tartıyordu. İblisin bir sonraki hamlesini.

Adam'ın önemsediği tek şey kendi özerkliğiydi.

Adam bileğini Henry'nin kavrayışıyla sarsarken - "Dur, seni aptal, kıracaksın!" - ve yumruğunu Gansey'nin dişlerine vurdu - "Bir şeyin yok Adam, senin olmadığını biliyoruz!" - Ronan kollarını Adam'ın etrafına sararak Adam'ın üst kollarını kendisine doğru sabitledi.

Zapt edilmişti.

"Forsan et haec olim meminisse juvabit," dedi Ronan Adam'ın işiten kulağına ve Adam'ın bedeni Ronan'a doğru sarktı, göğsü kabardı. Elleri hâlâ sarsılıyor ve şiddete zorlanıyordu. "Seni pislik," diye soludu ama Ronan onun gözyaşlarına ne kadar yakın olduğunu duyabiliyordu.

"Biz bunu çözene kadar ellerini bağlayalım," dedi Mavi. "Yapabilir misin - oh, çok zekisin, teşekkürler."

Çünkü Yetim Kız bu işin nasıl sonuçlanacağını çoktan tahmin etmiş ve nereden geldiği bilinmeyen uzun kırmızı bir kurdele getirmişti. Mavi kurdeleyi aldı ve Henry ile Gansey'nin arasına girdi. "Bana biraz yer açın - bileklerini birleştirin."

Henry nefes nefese, "Hayır, Başkan," dedi, "onları böyle geç. Hiç polis dizisi izlemedin mi?"

Mavi, Adam'ın parmaklarını birbirine ördü; parmaklar hâlâ kendi başlarına hareket edebildikleri için bunu yapmak biraz zaman aldı ve sonra hâlâ kıpırdayan bileklerini birbirine bağladı. Bilekleri kurdeleyle boylu boyunca sardı ve bağladı. Adam'ın omuzları hâlâ titriyordu ama parmakları birbirine örülüp bağlandıktan sonra onları çözemiyordu.

Sonunda sessizlik oldu.

Büyük bir iç çekişle geri çekildi. Gansey onun kanlı alnına dikkatle dokundu ve sonra Henry'nin itiş kakış sırasında bir şekilde aşınmış olan parmak eklemlerine baktı.

İblis ellerinin iyice sabitlendiğini anladığında Adam'ın elleri sarsılmayı bırakmıştı. Başı sefil bir şekilde Ronan'ın omzuna yaslanmıştı, her şeyi titriyordu, sadece Ronan batmasına izin vermediği için ayakta duruyordu. Bunun taze dehşeti içinde yükselmeye devam ediyordu. Bunun kalıcılığı, Adam Parrish'in yozlaşması, Glendower'ın ölümü.

Yetim Kız yaklaştı. Kendi bileğindeki kirli saati dikkatle çözdü ve sonra Adam'ın kollarından birine, bağlı olduğu yerin yukarısına gevşekçe taktı. Sonra onun kolunu öptü.

"Teşekkür ederim," dedi donuk bir sesle. Sonra da alçak sesle Gansey'e, "*Ben* de kurban olabilirim. Mahvoldum."

"Hayır," dedi Blue, Gansey ve Ronan aynı anda.

Henry, "Az önce birini öldürmeye çalıştın diye kendimizi kaptırmayalım," diye açıkladı. Kanlı parmak eklemlerini emdi.

Adam sonunda başını kaldırdı. "O zaman gözlerimi kapatsan iyi edersin." Gansey şaşkın görünüyordu. "Ne?"

"Çünkü," dedi Adam acı bir sesle, "aksi takdirde sana ihanet ederler."

SIXTY

Hikâyeye nereden başladığınıza bağlı olarak, Seondeok ile ilgiliydi. Uluslararası bir sanat simsarı olmak istememişti ve küçük-

zaman suç patronu. Her *şey* sadece *daha fazlasını* arzulamakla başlamıştı ve sonra yavaş yavaş *daha fazlasına* mevcut yolunda asla ulaşamayacağını fark etti. Hong Kong'da tanıştığı zeki bir adamla evliydi ve biri dışında çoğunlukla ona çekmiş birkaç parlak çocuğu vardı ve hayatının nasıl sonuçlanacağını görmüştü.

O zaman delirmişti.

Uzun bir delilik olmamıştı. Belki bir yıl, nöbetler, hayaller ve sokaklarda dolaşırken bulunmalarla geçmişti. Ve diğer taraftan çıktığında, bir medyumun gözlerine ve bir şamanın dokunuşuna sahip olduğunu ve bu konuda bir kariyer yapacağını keşfetmişti. Adını Seondeok olarak değiştirdi ve efsane doğdu.

Her gün mucizelerle uğraştı.

Robotik arı, kaderinin çizdiği yolda ilerlediğini fark ettiği andı. Ortanca oğlu Henry ışıl ışıl parlıyordu ama bu ışığı hiçbir zaman kendi dışına yönlendiremiyordu. Bu yüzden Niall Lynch ona yardımcı olacak bir biblo, bir simge, sihirli bir oyuncak bulmayı teklif ettiğinde onu dinledi. Güzel arı onu gördüğü anda etkilemişti. Elbette onu Laumonier'ye, Greenmantle'a, Valquez'e, Mackey'ye ve Xi'ye de göstermişti ama bu beklenen bir şeydi çünkü o bir alçaktı ve kendine engel olamıyordu. Ama Henry'yle tanıştığında, Seondeok'un neredeyse bedavaya almasına izin vermişti ve Seondeok bunu unutmayacaktı.

Elbette bu hem bir hediye hem de bir cezaydı, çünkü daha sonra Laumonier bunun için Henry'yi kaçırmıştı.

Bunun intikamını alacaktı.

Pişman değildi. Çocuklarını tehdit etse bile kendini pişman edemezdi. Bu kaderi olan bir yoldu ve zor olsa bile kendini doğru yolda hissediyordu.

Kendisini kampüs dışındaki Aglionby Akademisi'nin otoparkında Greenmantle'ın eski kiralık kas gücü Gri Adam'ın yanında bulduğunda ve ayakkabılarındaki kanın Laumonier'ye ait olduğunu fark ettiğinde, söyleyecekleri anında ilgisini çekmişti.

"İş yapmanın yeni ve cesur bir yolu," dedi Gri Adam alçak sesle, park yeri hızla küçük ama güçlü bir sayıyla dolmaya başlarken .Yasaklayıcı görünümlü İnsanlar. Bu oldu değil o onlarilla ki tehlikeli görünüyorlardı. Sadece dünyaya sizin baktığınız gibi bakmadıklarını gösteren bir şekilde tuhaftılar. Onlar bir gece önce okula gelen insanlardan çok farklı bir gruptu. Teknik olarak her iki toplantının da politikayla çok ilgisi vardı. "Etik bir yol. Silahlı kimse yok muhafızlar Dışarıda . Mobilya mağazalar için önlemek insanlar çalışanları dövmekten ve kanepeleri taşımaktan. İşte benim istediğim iş bu." "Bu kolay bir hedef olmayacak," dedi Seondeok, sesi de alçaktı. Gözlerini yanaşan arabalardan ve telefonundan ayırmıyordu. Henry'ye uzak durmasının söylendiğini biliyordu ve başını öne eğmemesi konusunda ona güveniyordu ama Laumonier'ye de zerre kadar güvenmiyordu. Henry'nin -ve dolayısıyla arısının- yakınlarda olduğunu göstererek onları kışkırtmanın bir anlamı yoktu. "İnsanlar kanepeleri taşımaya alıştı ve kimse başkaları henüz kabul etmemişken kanepeleri çalmaktan vazgeçmeyi sevmez. için."

"Başlangıçta ikna etmek gerekebilir," diye itiraf etti Gri Adam. "Yıllardan bahsediyorsun."

"Ben kararlıyım," diye yanıtladı. "Yeter ki bu vizyonla ilgilenen yeterli sayıda insan bulabileyim. Sevdiğim insanlar."

İşte Laumonier, nihayet, onlardan biri telefonla konuşuyordu. Yüzünden üçüncü kişiye ulaşmaya çalıştığı anlaşılıyordu ama üçüncü kişi cevap verecek durumda değildi. Gri Adam bu konuyu satış gerçekleştikten sonra onlarla görüşecekti. Lynch çiftliğinde bulduğu gerçekten harika silahların da yardımıyla ikna edici bir şekilde.

Seondeok, "Ben senin sevdiğin insanlardan değilim." dedi.

"Sizler saygı duyduğum insanlarsınız, ki bu da neredeyse aynı şey."

Gülümsemesi onun kendisine yağ çektiğini bildiğini gösteriyordu ama yine de kabul etti. "Belki, Bay Gray. Bu benim ilgimi çekiyor."

Piper Greenmantle o zaman geldi.

İlk başta o değildi. Önce korku, sonra da Piper'dı. Bu his onları bir mide bulantısı dalgası gibi vurdu, ayaklarından başlarına doğru sallandı, ellerini boğazlarına ve dizlerini kaldırıma gönderdi. Öğleden sonra erken saatlerdi ama gökyüzü birden daha karanlık göründü. Bu, bu satışın kayda değer bir şey olacağının ilk işaretiydi.

Yani, önce korku, sonra Piper. Uçarak geldi, bu da işlerin biraz olağandışı olacağının ikinci işaretiydi.

Yere indiğinde, asfalta dokunduğunda dağılan minik siyah eşek arılarından oluşan bir halının üzerine geldiği anlaşıldı.

İyi görünüyordu.

Bu birkaç nedenden ötürü dikkat çekiciydi; birincisi, dedikodulara göre kadın, yalaka kocası evinde eşek arıları tarafından öldürülmeden önce ölmüştü ve kadın açıkça ölmemişti. İkincisi, elinde neredeyse bir ayak uzunluğunda siyah bir eşek arısı tutuyordu ve çoğu insan herhangi bir büyüklükteki sokucu bir böceği tutarken onun kadar sakin ve derli toplu görünmezdi.

Laumonier'ye doğru yürüdü, açıkça yanaktan öpmek niyetindeydi, ancak ikisi de böcekten geriye doğru eğildi. Bu, işlerin biraz sıra dışı olacağının üçüncü işaretiydi, çünkü Laumonier normalde asla telaşlı görünmemeye özen gösterirdi.

Gri Adam nefesinin altından, "Bu hiç iyi değil," dedi.

Çünkü korkunun ya Piper'dan ya da eşek arısından geldiği artık çok açıktı. Bu his Seondeok'a kötü dalgalar halinde vurmaya devam etti ve ona acı bir şekilde deli olduğu yılı hatırlattı. *Sözlü* olarak ona delilik yılını hatırlattığını fark etmesi bir an aldı - kelimelerin doğrudan kafasının içinde söylendiğini duyabiliyordu. Korece.

"Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim," dedi Piper görkemli bir şekilde. Başını eğdi, gözleri kısıldı ve Seondeok kendisine de fısıldandığını anladı. "Artık bekâr olduğuma göre, bağımsız olarak lüks büyülü eşyalar işine girmeyi, yalnızca en sıra dışı ve u h r e v i çılgınlıkların küratörlüğünü yapmayı planlıyorum. Umarım hepiniz kaliteli bir kaynak olduğum konusunda bana güvenmeye başlarsınız. Ve başlangıç parçamız - bunca yolu bunun için geldiniz - işte bu." Kolunu kaldırdı ve eşek arısı eline doğru biraz daha adım attı. Kalabalık hep birlikte ürperdi; bunda oldukça yanlış bir şeyler vardı. Dehşet, artı büyüklüğü, kolunun kumaşını hareket ettiren gerçek ağırlığı. "Bu bir iblis."

Evet. Seondeok buna inanıyordu.

"Muhtemelen muhteşem saçlarım ve cildimden de anlayabileceğiniz gibi beni tercih etti, ancak bir sonraki harika şeyi bulabilmek için onu bir sonraki kullanıcıya devretmeye hazırım! Her şey yolculukla ilgili, değil mi? Doğru!"

"Bu -" diye başladı gruptaki adamlardan biri. Rodney, Seondeok onun adının Rodney olduğunu sanıyordu. Sorusunu nasıl bitireceğini biliyormuş gibi görünmüyordu.

"Nasıl çalışıyor?" Seondeok sordu.

"Çoğunlukla ondan bir şeyler yapmasını istiyorum," diyor Piper, "ve o da bunu yapıyor. Pek dindar sayılmam ama dini geçmişi olan birinin ona gerçekten harika numaralar yaptırabileceğini hissediyorum. Bana bir ev ve bu pompaları yaptı. Senin için ne yapabilir? Bir şeyler. Açık artırmaya başlayalım mı baba?"

Laumonier hâlâ tam olarak iyileşmemişti. İblisin varlığıyla ilgili olan şey, daha iyi olmak yerine daha da kötüleşmesiydi. Alışmanın tam tersi bir his. Acıdan bıçağa dönüşen bir yaraydı bu. Fısıltılara katlanmak zordu, çünkü onlar gerçekten fısıltı değildi. İnsanın kendi düşünceleriyle çaresizce karışan, öncelik sıralaması zor düşüncelerdi. Yine de Seondeok bir yıl boyunca delilikten kurtulmuştu ve buna dayanabilirdi. Hangi düşüncelerin iblisin olduğunu söylemek imkânsız değildi: Bunlar en çirkin, en ters, düşünen kişiyi çirkinleştirecek olanlardı.

Arkadaki insanlardan birkaçı ayrılıyor, işler çirkinleşmeden önce sözsüz bir şekilde arabalarına doğru çekiliyorlardı. Daha çirkin. En çirkin.

"Hey!" Piper dedi ki. "Benden öylece uzaklaşıp *gitme*. İblis!"

Eşek arısı antenlerini seğirtirken insanlar da aynı ritimde seğirdi. Gözlerini kocaman açarak döndüler.

"Görüyorsunuz," dedi Piper dişlerini sıkarak, "gerçekten çok kullanışlı."

"Sanırım," dedi Laumonier temkinli bir şekilde, donmuş alıcılara, sonra akranlarının yüzlerine ve sonra da kızına bakarak, "bu özel malı sergilemek için en iyi yöntem bu olmayabilir."

Demek istediği, iblis herkesi ürkütüyordu ve her an ölebilecekleri fikrinden kurtulmak zordu, bu da hem şimdiki hem de gelecekteki işler için kötüydü.

"Bana karşı pasif-agresif tavır takınma," dedi Piper. "Hayatım boyunca kişiliğimi nasıl baltaladığınıza dair bir makale okudum ve bu *tamamen* bir örnek."

Laumonier, "Bu tamamen bilginizi aştığınızın bir örneği," dedi. "Hırsınız sürekli eğitiminizin önüne geçiyor!

Bir iblisin nasıl transfer edileceğini bile bilmiyorsun."

"Bunu *dileyeceğim*, anlamıyor musun?" Piper sordu. "Bana iyilik yapmak zorunda! Ben ne dersem onu yapmak zorunda."

Ama Seondeok bunun aynı şey olduğundan emin değildi.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Laumonier sordu. "Siz mi onu kontrol ediyorsunuz, yoksa o mu sizi?"

"Oh, *lütfen*," dedi Piper. "İblis, şu insanları çöz! İblis, havayı güneşli yap! İblis, kıyafetlerimi tamamen beyaza çevir! İblis, dediğimi yap, dediğimi yap!"

İnsanlar çözüldü; gökyüzü bir saniyeliğine bembeyaz oldu; giysileri ağardı; iblis vızıldayarak havaya yükseldi. Seondeok'un kafasındaki fısıltılar şiddetli bir hal almıştı.

Laumonier kızını vurdu.

Susturucu yüzünden küçük *bir* ses çıkardı. Laumonier şok olmuş görünüyordu. İkisi de hiçbir şey söylemedi, sadece onun bedenine ve sonra da bunu onlara fısıldayan iblise baktılar.

Şimdi herkes kaçtı. Laumonier kızını vurursa, her şey olabilirdi.

İblis, Piper'ın boynundaki yaranın üzerine inmiş, bacakları kana batmış, başı deliğe doğru eğilmişti.

Değişiyordu. O değişiyordu. Her şey yapaylaşıyor, şiddet ve sapkınlığa dönüşüyordu.

Seondeok Gri Adam'a, "Beni ara," dedi, "ve buradan git."

Piper'ın çığlığı geriye doğru çaldı. Seondeok onun hâlâ hayatta olduğunu fark etmemişti.

Boynundaki kan simsiyahtı.

Hırs açgözlülük nefret şiddet küçümseme hırs açgözlülük nefret şiddet küçümseme

O ölmüştü.

İblis yükselmeye başladı.

Yapıcı, yapıcı, uyanıyorum, uyanıyorum, uyanıyorum

SIXTY-ONE

Adam, bunun başına gelen en kötü şey mi olduğuna, yoksa bu kadar kötü olduğu için mi böyle hissettiğine karar veremiyordu. Son zamanlarda ve anlamsız bir şekilde karşılaştırmanın bunu yapmasından dolayı mutluydu.

BMW'nin arka koltuğundaydı, elleri hâlâ bağlıydı, gözleri hâlâ kapalıydı, bir kulağı sağırdı. Kendini gerçek bile hissetmiyordu. Yorgun hissediyordu ama uykulu değildi, duyularını kullanamamanın verdiği çabayla yıpranmıştı. Yine de iblis ara sıra kurdeleye karşı çalışıyor - derisi acıyla nasıl da şarkı söylüyordu - ve iradesi dışında gözlerini deviriyordu. Mavi onun yanına, Yetim Kız da onun isteği üzerine diğer yanına oturdu. Kurdeleden kaçıp kaçamayacağını bilmiyordu ama iblisin Ronan'a ya da Yetim Kız'a ulaşmak için sadece Mavi'ye zarar vereceğini biliyordu. Yani en azından bir daha olursa bir uyarı almış olacaklardı.

Tanrım, Tanrım. Neredeyse Ronan'ı öldürüyordu. Onu öldürebilirdi. Ronan'la daha yeni öpüşmüştü ve Adam izlerken elleri onu yine de öldürebilirdi.

Okula nasıl gidecekti? Nasıl *bir şey* yapacaktı -

Nefesi ona ihanet etti, çünkü Mavi omzuna yaslandı. "Yapma -"

diye uyardı.

Başını kaldırdı ama sonra onun yerine parmaklarını saçlarında hissetti, hafifçe okşadı ve sonra yanağında kendini oyduğu deriye dokundu. Kadın hiçbir şey söylemedi.

Gözlerini kapattı ve yağmurun ön cama yavaşça vuruşunu, sileceklerin şıpırtısını dinledi. Cabeswater'a ne kadar yaklaştıklarına dair hiçbir fikri yoktu.

Neden fedakârlığın başka bir yolunu düşünemiyordu? Gansey bunu yapmak için sadece onun yüzünden acele ediyordu, yaptığı pazarlığın bunu acil bir duruma dönüştürmesi yüzünden. Sonuçta Adam onu yine de öldürecekti,

Tıpkı imgelemindeki gibi. Suçlamanın tersine, yanlamasına bir versiyonu, ama yine de dümeninde Adam vardı. Ama bunu acil bir durum haline getirenin Adam olduğu yadsınamazdı.

Adam'ın içinde kötü bir his vardı ama bunun suçluluk mu yoksa Cabeswater'dan gelen bir uyarı mı olduğunu anlayamadı.

"O da ne?" Gansey'in sesi yolcu koltuğundan geldi. "Yolda mı?"

Mavi Adam'dan uzaklaştı; onun kendini sürücü ve yolcu koltuklarının arasına çektiğini duydu. Sesi kuşkulu geliyordu. "Bu ... kan mı?"

"Neyden?" Ronan sordu.

"Belki de hiçbir şeyden değil," dedi Gansey. "Gerçek mi bu?" Ronan, "Yağmur vuruyor," dedi.

"Acaba... içinden geçmeli miyiz?" Gansey sordu. "Blue, Henry'nin yüzü neye benziyor? Görebiliyor musun?"

Adam, arkalarındaki Fisker'a bakmak için dönerken Blue'nun vücudunun ona sürtündüğünü hissetti. Elleri sonsuz bir açlıkla gerildi ve seğirdi. İblis kendini... yakın hissediyordu.

Mavi dedi ki, "Telefonunu bana ver. Annemi arayacağım." "Neler oluyor?" Adam sordu.

"Yolu su basmış," dedi Blue. "Kan gibi görünüyor. Ve içinde yüzen bir şey var. Nedir o, Gansey? Yapraklar mı? Mavi yapraklar mı?"

Arabada ağır bir sessizlik vardı.

"Hiç her şeyin tersine döndüğünü hissettiğin oluyor mu?" Ronan alçak bir sesle konuştu. "Sen..."

Cümlesini bitirmedi. Araba yine sessizdi, hareket etmiyordu - anlaşılan selin içinden geçip geçmemeye henüz karar vermemişti. Yağmur sıçradı. Ön cam silecekleri yine tıkırdadı.

"Sanırım biz - Tanrım," diye araya girdi Gansey.

"Tanrım. Ronan?" Dehşet sözcüklerini kaplamıştı.

"Ronan?" diye tekrarladı Gansey. Metalik bir tokat sesi duyuldu. Bir koltuk inledi. Sürtünme. Araba altlarında Gansey'nin ağırlığını kaydırmasının şiddetiyle kaydı. Ronan hâlâ cevap vermemişti. Sözlerinin arkasından alçak sesle bir kükreme duyuldu. Motordan: Ronan araba vitesteyken gaza basıyordu.

Âdem'in içindeki hastalık uyarısı bir alarma dönüşmüştü.

Kükreme aniden kesildi; araba kapatılmıştı.

"Olamaz," dedi Mavi. "Oh hayır, kız da!" Kadın hızla Adam'dan uzaklaştı; Adam onun arabanın diğer tarafındaki kapıyı açtığını duydu. Serin, nemli hava BMW'nin içine çekildi. Bir kapı daha açıldı, bir kapı daha. Adam'ınki hariç hepsi. Henry'nin sesi dışarıdan geliyordu, derin, ciddi ve mizahtan tamamen yoksundu.

"Neler oluyor?" Adam talep etti.

"Yapabilir miyiz -" Blue'nun sesi hıçkırıklara karışmıştı ve sürücü kapısının dışından geliyordu. "Bunu ondan alabilir miyiz?"

"Yapma," diye nefes nefese kaldı Ronan. "Sakın dokunma - sakın -"

Sürücü koltuğu o kadar sert bir şekilde geriye savruldu ki Adam'ın dizlerine çarptı. Adam, Ronan'ın nefesini içine çektiği belli olan bir ses duydu.

"Tanrım," dedi Gansey tekrar. "Bana ne yapabileceğimi söyle."

Koltuk yine sarsıldı. Adam'ın elleri, iradesi dışında, arkasındaki koltuğa doğru uzandı. Her ne oluyorsa, daha hızlı olmasına yardım etmek istiyorlardı. Ön koltuktan Ronan'ın telefonu çalmaya, çalmaya ve çalmaya başladı. Bu, Ronan'ın Declan'ın numarası arandığında çalması için programladığı alçak, donuk zil sesiydi.

En kötüsü de Adam'ın bunun ne anlama geldiğini biliyor olmasıydı: Matthew'a bir şeyler oluyordu. Hayır, en kötüsü Adam*'ın bu konuda hiçbir şey yapamamasıydı.*

"Ronan, Ronan, gözlerini kapatma," dedi Mavi ve şimdi ağlıyordu. "Arıyorum - annemi arıyorum."

"Dur, geri çekil!" Gansey bağırdı.

Tüm araba sarsıldı.

Henry, "*O da* neydi?" diye sordu.

Gansey, "Onu rüyalarından geri getirdi," dedi. "Bayıldığı zaman. Bize zarar vermez."

"Neler oluyor?" Adam talep etti.

Gansey'in sesi alçak ve acınasıydı. Sınıra ulaştı ve çatladı. "O yapılmıyor."

I Adam'ın bir önceki anın en kötüsü olduğunu düşündüğüne inanmak imkânsızdı.

Bu en kötüsüydü: gözleri bağlı ve bir arabanın arkasında bağlı olmak ve yumuşak, nefes nefese sesin Ronan Lynch'in her kendine geldiğinde nefessiz kalması olduğunu bilmek.

Ronan'ın çoğu kabadayılıktı ve artık hiçbiri kalmamıştı.

Ve Adam onu daha hızlı öldürmek için bir silahtan başka bir şey değildi.

Cabeswater'la yaptığı pazarlığı yıllar önce yapmış gibi hissediyordu. *Senin ellerin olacağım. Gözlerin olacağım.* Gansey ne kadar dehşete düşmüştü ve belki de haklıydı. Çünkü Adam'ın tüm seçenekleri elinden alınmıştı. Çok kolay ve basit bir şekilde güçsüz kılınmıştı.

Düşünceleri artık bir savaş alanıydı ve Adam gözbağının karanlığına doğru kaçtı. Cabeswater bu kadar tehlikedeyken, herkes onun da arka koltukta ölmeye başladığını fark edemeyecek kadar meşgulken scrying yapmak tehlikeli bir oyundu ama Ronan'ın acı dolu soluklarına bu kadar yakınken hayatta kalabilmesinin tek yolu buydu.

Bilinçaltını bilinçli düşüncelerinden çok uzağa fırlatarak, arabanın gerçeğinden olabildiğince hızlı bir şekilde uzaklaşabilmek için hızla döndü. Çok ama çok az Cabeswater kalmıştı. Çoğunlukla karanlık. Belki de bozulmuş bedenine geri dönüş yolunu bulamayacaktı. Belki de kaybolacaktı, tıpkı

Persephone

Persephone

Adını düşünür düşünmez, onun yanında olduğunu fark etti. Onu göremediği için nasıl anladığını söyleyemiyordu. Aslında hiçbir şey göremiyordu. Aslında, bir kez daha yoğun bir şekilde gözlerinin bağlandığı kumaşın ve parmaklarının donuk ağrısının farkında olduğunu fark etti

örülmüş ve birbirlerine sıkıştırılmıştı. Bir kez daha fiziksel gerçekliğinin yoğun bir şekilde farkına vardı; bir kez daha işe yaramaz bedeninin içinde topraklandı.

"Beni buraya sen ittin," diye suçladı.

Ish, diye cevapladı. *Çoğunlukla itilmenize izin veriyorsunuz.*

Ona ne söyleyeceğini bilmiyordu. Onun varlığını tekrar hissetmekten acı verecek kadar memnundu. Persephone, belirsiz Persephone, teselli vermeye yatkın bir yaratık değildi. Ama onun sağduyusu, bilgeliği ve kuralları kaos içindeyken onu çok rahatlatmıştı ve henüz ona gerçekten bir şey söylememiş olsa da, bu rahatlığı hatırlamak bile ona büyük bir mutluluk patlaması yaşatmıştı.

"Mahvoldum."

Mmm.

"Bu benim hatam."

Mmm.

"Gansey haklıydı."

Mmm.

"*Mmm* demeyi kes!"

O zaman belki de haftalar önce bana söylemekten bıktığınız şeyleri söylemeyi bırakmalısınız.

"Yine de ellerim. Gözlerim." Adlarını söylediğinde onları hissetti. Pençeleyen elleri. Yuvarlanan gözleri. Ronan'ın yok edilmesinden heyecan duyuyorlardı. Bu onların amacıydı. Bu korkunç göreve yardım etmeyi nasıl da arzuluyorlardı.

O anlaşmayı kiminle yaptın?

"Cabeswater."

Ellerinizi kim kullanıyor?

"İblis."

Bu aynı şey değil.

Adam cevap vermedi. Persephone bir kez daha ona kulağa hoş gelen ama gerçek dünyada kullanılması imkânsız tavsiyeler veriyordu. Bu bir bilgelikti, uygulanabilir bir öğe değil.

Anlaşmanızı Cabeswater ile yaptınız, bir iblisle değil. Aynı görünseler ve aynı hissetseler bile, aynı değiller.

"Onlar da aynı şeyi hissediyor."

İkisi aynı şey değil. İblisin senin üzerinde hiçbir hakkı yok. İblisi sen seçmedin. Cabeswater'ı seçtin.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," dedi Adam.

Evet, seçiyorsun. Bunu seçmeye devam etmelisin.

Ama Cabeswater ölüyordu. Yakında seçecek bir Cabeswater kalmayabilirdi. Yakında sadece Adam'ın zihni, Adam'ın bedeni ve iblis kalabilirdi. Bunu yüksek sesle söylemedi. Bunun bir önemi yoktu. Bu yerde, düşünceleri ve sözleri aynı şeydi.

Bu seni bir iblis yapmaz. Sihirli güçleri olmayan tanrılardan biri olacaksın. Onlara ne deniyor?

"Bir kelime olduğunu sanmıyorum."

Kralım. Muhtemelen. Ben şimdi gidiyorum.

"Persephone, lütfen - ben -" *seni özledim.*

Adam yalnızdı; kadın gitmişti. Her zaman olduğu gibi rahatlık ve belirsizlik eşit oranda içinde kalmıştı. Nasıl ilerleyeceğini bildiği hissi; bunu gerçekleştirebileceğine dair şüphe. Ama bu kez, ona dersini vermek için çok uzun bir yoldan gelmişti. Artık onu görüp göremeyeceğini bilmiyordu ama onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu.

Ve gerçek şu ki, Cabeswater hakkında sevdiği şeyleri düşündüğünde, iblis ile onun arasındaki farkı anlamak hiç de zor değildi. Aynı topraktan yetişmişlerdi ama birbirlerine hiç benzemiyorlardı.

Bu gözler ve eller benim, diye düşündü Adam.

Ve öyleydiler. Bunu kanıtlamasına gerek yoktu. İnandığı anda bu bir gerçekti.

Başını çevirdi ve gözlerindeki bağı ovuşturdu. Dünyanın
sonunu gördü.

SIXTY-THREE

İblis, hayalperestin liflerini yavaşça işledi.

Hayalperestler yaratılması zor şeylerdi. Bir hayalperestin çoğu fiziksel bir bedenin içinde var olmazdı. Pek çok karmaşık parçaları yıldızlarda dolaşıyor ve ağaç köklerine dolanıyordu. Birçoğu nehirlerden aşağı aktı ve yağmur damlaları arasında havada patladı.

Bu hayalperest savaştı.

İblis, yapmama ve hiçlikle ilgiliydi; hayalperestler ise yapma ve dolulukla ilgiliydi. Bu hayalperest tüm bunların en uç noktasıydı, kendi icat ettiği krallığında yeni bir kraldı.

Savaştı.

İblis onu bayıltmaya devam etti ve o kısa karanlık patlamalarında hayalperest ışığı yakaladı ve bilinci yerine geldiğinde rüyayı gerçeğe dönüştürdü. Onları kanat çırpan yaratıklara, toprağa bağlı yıldızlara, alevli taçlara, kendi kendine şarkı söyleyen altın notalara, kanla kaplı kaldırıma saçılmış nane yapraklarına ve üzerlerinde pürüzlü el yazıları olan kâğıt parçalarına dönüştürdü: *Unguibus et rostro.*

Ama ölüyordu.

SIXTY-FOUR

Yaşamayı istemek, ama başkalarını kurtarmak için ölümü kabul etmek: işte cesaret buydu. Bu Gansey'in büyüklüğü olacaktı.

"Bunun şimdi olması gerekiyor," dedi. "Fedakârlığı şimdi yapmalıyım."

Artık o an geldiğine göre, bunun belli bir ihtişamı vardı. Ölmek istemiyordu ama en azından bunu bu insanlar, kurduğu ailesi için yapıyordu. En azından bunu gerçekten *yaşayacağını* bildiği insanlar için yapıyordu. En azından eşek arıları tarafından sokularak anlamsızca ölmüyordu. En azından bu sefer önemli olacaktı.

Öleceği yer burasıydı: meşe yapraklarıyla beneklenmiş eğimli bir tarla. Tepenin çok yukarısında kara sığırlar otluyor, yağmur aralıklarla yağarken kuyrukları sallanıyordu. Çimenler Ekim ayına göre çarpıcı bir şekilde yeşildi ve sonbaharın parlak yapraklarına karşı renk şoku, bir takvim fotoğrafı gibi görünmesini sağladı. Kilometreler boyunca etrafta başka kimse yoktu. Yersiz olan tek şey, virajlı yol boyunca uzanan çiçeklerle kaplı kan nehri ve arabasında ölen genç adamdı.

"Ama Cabeswater'a yakın bir yerde değiliz!" Mavi dedi ki.

Ronan'ın telefonu yine çalıyordu: *Declan, Declan, Declan*. Her şey darmadağın oluyordu.

Ronan kısa bir süreliğine kendine geldi, gözleri siyahla çalkalanıyordu, elinden bir çakıl taşı yağmuru saçıldı ve kanlı kaldırımda çamurlu bir şekilde kayarak durdu. Korkunç bir şekilde, Yetim Kız arka koltuktan sadece boş boş izliyordu, siyah yavaşça en yakın kulağından akıyordu. Gansey'in kendisine baktığını görünce, hiç ses çıkarmadan *Kerah* diye mırıldandı.

"Ley hattında mıyız?" Önemli olan tek şey hattın üzerinde olmalarıydı, böylece kurban iblisi öldürmek için sayılacaktı.

"Evet, ama *Cabeswater'*a yakın bir yerde değiliz. *Öleceksin*."

Mavi Çavuş'un en güzel yanlarından biri de asla umudunu yitirmemesiydi. Bunu ona söyleyebilirdi ama bunun onu daha fazla üzeceğini biliyordu. "Ronan'ın ölümünü izleyemem, Blue. Ve Adam - ve Matthew - ve tüm bunlar? Başka hiçbir şeyimiz yok. Ruhumu zaten *gördün*. Neyi seçtiğimizi zaten biliyorsun!"

Mavi gözlerini kapattı ve gözlerinden iki damla yaş süzüldü. Gürültülü bir şekilde ya da ondan farklı bir şey söylemesini isteyecek şekilde ağlamadı. Umutlu bir yaratıktı, ama aynı zamanda duyarlı bir yaratıktı.

"Çöz beni," dedi Adam arka koltuktan. "Eğer bunu şimdi yapacaksan, Tanrı aşkına, çöz beni." Gözbağı çözülmüştü ve Gansey'e bakıyordu, gözleri iblisinkiler yerine kendininkilerdi. Göğsü hızla hareket ediyordu. Eğer başka bir yolu olsaydı, Gansey Adam'ın ona söyleyeceğini biliyordu.

"Güvenli mi?" Gansey sordu.

"Hayat kadar güvenli," diye yanıtladı Adam. *"Çöz beni."*

Henry yapacak bir şey bekliyordu - belli ki bir görevi olmadan bunu nasıl halledeceğini bilmiyordu - bu yüzden Adam'ı çözmek için atladı. Kızarmış bileklerini kurdeleden kurtaran Adam önce Yetim Kız'ın başının tepesine dokundu ve "Her şey yoluna girecek," diye fısıldadı. Sonra arabadan çıktı ve Gansey'in önünde durdu. Ne söyleyebilirlerdi ki?

Gansey, Adam'la yumruklarını tokuşturdu ve birbirlerine başlarını salladılar. Aptalcaydı, yetersizdi.

Ronan kısa bir süreliğine kendine geldi; arabadan Gansey'nin daha önce hiç görmediği mavi tonlarında çiçekler dökülüyordu. Ronan bir rüyadan sonra her zaman olduğu gibi olduğu yerde donup kaldı ve burun deliklerinden birinden yavaşça siyah sızdı.

Gansey, Ronan'ın kâbuslarıyla yaşamak zorunda kalmasının ne anlama geldiğini hiçbir zaman gerçekten anlamamıştı.

Şimdi anlıyordu.

Zaman yoktu.

"Her şey için teşekkürler Henry," dedi Gansey. "Sen insanlar arasında bir prenssin."

Henry'nin yüzü bomboştu. Blue, "Bundan nefret ediyorum." dedi.

Yine de doğruydu. Gansey zamanın akıp gittiğini hissetti - son bir kez. Bunu daha önce yapmış olma duygusu. Ellerinin tersini nazikçe kızın yanaklarına koydu. Fısıldadı, "Her şey yoluna girecek. Ben hazırım. Mavi, öp beni."

Yağmur üzerlerine sıçrıyor, kırmızı-siyah sıçramalar yapıyor, etraflarındaki yaprakların seğirmesine neden oluyordu. Ronan'ın yeni iyileşmiş hayal gücünden gelen rüyalar ayaklarının etrafına yığılmıştı. Yağmurda her şey sonbaharda bu dağların kokusunu alıyordu: meşe yaprakları ve saman tarlaları, ozon ve ters çevrilmiş toprak. Burası çok güzeldi ve Gansey buna bayılıyordu. Uzun zaman almıştı ama sonunda istediği yere gelmişti.

Mavi onu öptü.

Bunu yeterince sık hayal etmişti ve işte buradaydı, hayata geçirilmişti. Başka bir dünyada olsa, sadece bu olurdu: bir kızın dudaklarını bir oğlanınkine usulca bastırması. Ama bu dünyada Gansey bunun etkilerini hemen hissetti. Mavi, bir ayna, bir amplifikatör, içinden ley hattı büyüsü geçen garip bir yarı ağaç ruh. Ve Gansey, bir kez ley hattının gücüyle yenilenmiş, ley hattı kalbi verilmiş, başka bir tür ayna. Ve birbirlerine doğrultulduklarında, zayıf olan verdi.

Gansey'in ley hattı kalbi hediye edilmişti,

büyütülmemişti. Ondan uzaklaştı.

Yüksek sesle, niyetle, şüpheye yer bırakmayan bir sesle, "İblisi öldürmek için olsun," dedi.

O konuştuktan hemen sonra Mavi kollarını sıkıca onun boynuna doladı. O konuştuktan hemen sonra yüzünü onun yüzüne bastırdı. O konuştuktan hemen sonra, haykırılmış bir kelime gibi ona sarıldı. *Aşk, aşk, aşk.*

Kollarından sessizce düştü. O

bir kraldı.

Hikayeye nereden başladığınıza bağlı olarak, Noah Czerny hakkındaydı.

Ölmekle ilgili sorun, hikayelerinizin satır olmaktan çıkıp daire olmaya başlamasıydı. Aynı anda başlayıp aynı anda bitmeye başlıyorlardı: ölüm anında. Hikaye anlatmanın diğer yollarına odaklanmak ve yaşayanların olayların belirli bir sıralamasıyla ilgilendiğini hatırlamak zordu. *Kronoloji.* Kelime buydu. Nuh daha çok bir dakikanın manevi ağırlığıyla ilgileniyordu. Öldürülmek. Bir hikaye vardı. O anı fark etmeyi hiç bırakmadı. Onu her gördüğünde yavaşlıyor ve cinayet sırasında yaşadığı her fiziksel hissi tam olarak hatırlayarak izliyordu.

Cinayet.

Bazen sürekli öldürüldüğünü anladığı bir döngüye kapılıyor ve öfke onu Ronan'ın odasındaki eşyaları kırmaya, Gansey'nin masasındaki nane saksısını tekmelemeye ya da apartmana çıkan merdivenlerdeki camı yumruklamaya itiyordu.

Bazen onun yerine *bu* ana yakalanırdı. Gansey'in ölümüne. Gansey'in ölümünü izliyordu, tekrar ve tekrar ve tekrar. Eğer Whelk onu ölmeye zorlamak yerine ölmesini isteseydi, ormanda bu kadar cesur olup olmayacağını merak ediyordu. Öyle olacağını sanmıyordu. O tür bir arkadaş olduklarından emin değildi. Bazen hâlâ hayatta olan Gansey'i görmek için geri döndüğünde, bu Gansey'in onun öleceğini zaten bilip bilmediğini unutuyordu. Zaman döngüselken her şeyi bilmek kolaydı ama onu nasıl kullanacağını hatırlamak zordu.

"Gansey," dedi. "Hepsi bu kadar."

Bu doğru an değildi. Noah bunun yerine Gansey'in ruh yaşamına çekilmişti ki bu tamamen farklı bir çizgiydi. Gansey'den uzaklaştı.

o. Bu uzamsal bir mesele değil, zamanlamayla ilgili bir meseleydi. Bu biraz üç kişiyle ip atlama oynamaya benziyordu - Noah artık böyle bir şeyi kiminle yaptığını hatırlayamıyordu, sadece hatırlamak için bir noktada yapmış olması gerekiyordu - ilerlemek için doğru anı beklemeniz gerekiyordu yoksa ip sizi itiyordu.

Bunu neden yaptığını her zaman hatırlamıyordu ama ne yaptığını hatırlıyordu: Gansey'in ilk kez öldüğü anı arıyordu.

Bu seçimi ilk kez ne zaman yaptığını hatırlayamıyordu. Şimdi neyin hatırlama neyin tekrarlama olduğunu hatırlamak zordu. Şu anda hangisini yaptığından bile emin değildi.

Noah sadece o ana kadar bunu yapmaya devam etmesi gerektiğini biliyordu. Sadece yapıştığından emin olmak için yeterince uzun süre katı kalması gerekiyordu.

İşte buradaydı: Gansey, çok gençti, bir ormanın yaprakları arasında seğiriyor ve ölüyordu, aynı anda kilometrelerce ötede Nuh da başka bir ormanın yaprakları arasında seğiriyor ve ölüyordu.

Tüm zamanlar aynıydı. Nuh ölür ölmez, Cabeswater tarafından tercih edilen ley hattı ile dolu ruhu, yaşadığı ve yaşayacağı her ana yayıldığını hissetmişti. Zaman bir çemberken bilge görünmek kolaydı.

Noah, Gansey'in cesedinin üzerine çömeldi. Son kez şöyle dedi: "Glendower sayesinde yaşayacaksın. Ley hattındaki başka biri ölmemesi gerekirken ölüyor ve sen de ölmemen gerekirken yaşayacaksın."

Gansey öldü.

"Güle güle," dedi Noah. "Sakın atma."

Zamandan sessizce kaydı.

Sixty-Six

Blue Sargent ona kaç kez gerçek aşkını öldüreceğinin söylendiğini unutmuştu.

Ailesi kehanet ticareti yapıyordu. Kart okurlar, ruh çağırma seansları düzenlerler ve çay fincanlarını tabaklara ters çevirirlerdi. Mavi bunun bir parçası olmamıştı, önemli bir durum dışında: Evdeki en uzun süreli kehanete sahip kişi oydu.

Eğer gerçek aşkını öpersen, o ölür.

Hayatının büyük bölümünde bunun nasıl olacağını düşünmüştü. Her türlü kâhin tarafından uyarılmıştı. Psişik yetenekleri olmasa bile, her zaman bir anlamda nereye gittiğini bilerek, şimdiki zaman ve gelecekten oluşan bir dünyanın içinde yaşamıştı.

Ama artık değil.

Şimdi Gansey'nin yağmurdan sıçramış V yakalı kazağıyla ölü bedenine bakıyor ve *şimdi ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yok*, diye düşünüyordu.

Otoyoldan kan akıyordu ve kargalar birkaç metre öteye konarak kanı gagalamıştı. Şeytani faaliyetlere dair tüm aktif işaretler bir anda ortadan kaybolmuştu.

"Yakalayın onu," diye başladı Ronan, sonra hırıltıyla sözünü bitirmek için kendini toparlamak zorunda kaldı, "Yoldan çekin onu. O bir *hayvan* değil."

Bunun yerine Gansey'in cesedini küçük yolun kenarındaki yeşil çimenlere sürüklediler. Hâlâ tamamen canlı görünüyordu; sadece bir ya da iki dakikadır ölüydü ve işler kötüye gitmeye başlayana kadar ölü olmakla uyumak arasında pek bir fark yoktu.

Ronan onun yanına çömelmişti, yüzünde burnunun altında ve kulaklarının etrafında hâlâ siyah lekeler vardı. Rüyasında gördüğü ateşböceği Gansey'nin kalbinin üzerinde duruyordu. "Uyan, seni piç kurusu," dedi. "Seni pislik. Bunu yapabileceğine inanamıyorum..."

Ve ağlamaya başladı.

Blue ve Henry'nin yanında, Adam kuru yanaklı ve ölü gözlüydü ama Yetim Kız hiçliğe bakarken ağlayan birini teselli eder gibi onun koluna sarıldı. Saati aynı dakikayı tekrar tekrar gösteriyordu.

Mavi ağlamayı bırakmıştı. Tüm gözyaşlarını önceden tüketmişti.

Henrietta'nın sesleri onlara doğru geliyordu; bir ambulans ya da itfaiye aracı bir yerlerde feryat ediyordu. Motorlar dönüyordu. Bir hoparlör çalışıyordu. Yakınlardaki bir ağaçta küçük kuşlar ötüyordu. İnekler, ne zamandır orada park ettiklerini merak ederek tarladan onlara doğru ilerlemeye başlamıştı.

"Ne yapacağımı gerçekten bilmiyorum," diye itiraf etti Henry. "Bu şekilde biteceğini düşünmemiştim. Hepimizin Venezuela'ya gideceğini sanıyordum."

Alaycı ve pragmatik biriydi ve Blue, Richard Gansey'in çimlerin üzerinde yatan cesediyle ancak bu şekilde başa çıkabileceğini gördü.

"Bunu düşünemiyorum," dedi Mavi dürüstçe. Gerçekten de hiçbir şey düşünemiyordu. Her şey bir anda sona ermişti. Geleceğinin her parçası hayatında ilk kez yazılmamıştı. 911'i aramaları gerekiyor muydu? Ölü gerçek aşkların pratik kaygıları önünde uzanıyordu ve hiçbirine net bir şekilde odaklanamadığını fark etti. "Gerçekten yapamam
... hiç düşünemiyorum. Sanki kafamın üzerinde bir abajur var. Bekleyip duruyorum - bilmiyorum."

Adam aniden oturdu. Hiçbir şey söylemedi ama elleriyle yüzünü kapattı.

Henry çok düzensiz bir nefes çekti. "Arabaları yoldan çekmeliyiz," dedi. "Artık ortalık kan gölüne dönmediğine göre, trafik ..." Kendini durdurdu. "Bu doğru değil."

Mavi başını salladı.

"Anlamıyorum," dedi Henry. "Bunun her şeyi değiştireceğinden o kadar emindim ki. Böyle biteceğini düşünmemiştim."

"Böyle biteceğini hep biliyordum," dedi, "ama yine de doğru gelmiyor. Bu hiç doğru hissettirir miydi?"

Henry ayak ayak üstüne atarak diğer arabalara baktı, daha önce trafiği önemsemesine rağmen onların arabalarına doğru hiçbir hareket yapmadı. Saatine baktı -Adam'ınki gibi, eskisi kadar şiddetli olmasa da hâlâ aynı birkaç dakikayı huzursuzca deniyordu- ve tekrarladı, "Anlamıyorum. Bunun için değilse büyünün amacı ne?"

"Ne için?"

Henry bir elini Gansey'nin cesedinin üzerine uzattı. "Onun ölmesi için. Gansey'in büyücüleri olduğunuzu söylemiştiniz. *Bir şeyler yapın*."

"*Ben* sihirbaz değilim."

"Az önce onu *ağzınla öldürdün*." Henry Ronan'ı işaret etti. "Şu az önce arabanın yanındaki bok yığınını hayal etti! Bu da okulda çatıdan bir şeyler düştüğünde kendi hayatını kurtardı!"

Adam'ın dikkati keskin bir şekilde buna odaklandı. Keder ses tonunu bıçak gibi keskinleştirdi. "Bu farklı."

"Nasıl farklı! Kuralları da çiğniyor!"

"Çünkü fizik kurallarını sihirle çiğnemek başka bir şey," diye tersledi Adam. "Birini ölümden geri getirmek farklı bir şeydir."

Ama Henry acımasızdı. "Neden? Zaten bir kez geri geldi."

Buna itiraz etmek mümkün değildi. Mavi, "Yine de bu bir fedakârlık gerektiriyordu. Nuh'un ölümü."

Henry, "O zaman başka bir kurban bul," dedi. Adam homurdandı, "*Sen* mi sunuyorsun?"

Yine de Mavi onun öfkesini anlıyordu. Bu durumda herhangi bir umuda katlanmak imkânsızdı.

Sessizlik vardı. Henry tekrar yola baktı. Sonunda dedi ki,
"Sihirbaz olun."

"Kapa *çeneni*," diye tersledi Ronan aniden. "Kapa *çeneni*! Onu alamam. *Bırak artık*."

Henry gerçekten bir adım geri çekildi, Ronan'ın kederi o kadar şiddetliydi ki. Hepsi sessizliğe gömüldü. Blue, Henry'nin saatinde seğirerek ilerleyen zamana bakmaktan kendini alamıyordu. Öpüşmeden uzaklaştıkça daha az çılgınca bir hal alıyordu ve Blue zamanın tamamen normale dönmesinden korkmaktan kendini alamıyordu. Döndüğünde Gansey gerçekten ama gerçekten ölmüş olacakmış gibi hissediyordu.

Yelkovan titredi. Tekrar titredi.

Mavi, içinde Gansey'in olmadığı bir zaman çizgisinden çoktan sıkılmıştı.

Adam çimlerin üzerinde kıvrıldığı yerden başını kaldırdı. Sesi kısıktı. "Peki ya Cabeswater?"

"Ne olmuş ona?" Ronan sordu. "Artık bir şey yapabilecek kadar güçlü değil."

"Biliyorum," diye yanıtladı Adam. "Ama eğer sorarsan - onun için ölebilir."

Hikayeye nereden başladığınıza bağlı olarak, Cabeswater ile ilgiliydi.

Cabeswater bir orman değildi. Kabesu şu anda orman gibi görünen bir şeydi. Bu, aynı anda hem çok yaşlı hem de çok genç olduğu anlamına gelen tuhaf bir sihirdi. Her zaman öyleydi ve yine de her zaman kendini öğreniyordu. Her zaman canlıydı ve yeniden canlanmayı bekliyordu.

Daha önce hiç bilerek ölmemişti.

Ama hiç sorulmamıştı.

Lütfen, dedi Greywaren. *Amabo te.*

Bu mümkün değildi. Düşündüğü gibi değil. Bir cana karşılık bir can iyi bir fedakârlıktı, fantastik ve tuhaf bir büyü için parlak bir temeldi ama Cabeswater tam olarak ölümlü değildi ve insanların kurtarmak istediği çocuk da öyleydi. Bu Cabeswater'ın ölmesi ve onun dirilmesi kadar basit değildi. Eğer herhangi bir şey olacaksa, Cabeswater'ın kendisinin önemli bir parçasını insan şekline sokmasıyla ilgili olmalıydı ve Cabeswater bile bunun mümkün olup olmadığından emin değildi.

Sihirbaz çocuğun zihni Cabeswater'ın parçalanmış düşünceleri arasında geziniyor, neyin mümkün *olduğunu* anlamaya çalışıyor, Cabeswater'ın dirilişin amacını anlamasına yardımcı olmak için kendi imgelerini yansıtıyordu. Bunun kendisi için Cabeswater'dan çok daha zor bir kavram olduğunun farkında değildi; Cabeswater her zaman ölüyor ve yeniden diriliyordu; tüm zamanlar aynıyken, diriliş sadece bilincin bir dakikadan diğerine taşınması meselesiydi. Sonsuza kadar yaşamak Cabeswater için hayal etmesi zor bir şey değildi; sınırlı bir zaman çizelgesine sahip bir insan bedenini yeniden canlandırmak zordu.

Cabeswater ona bunun gerçekliğini göstermek için elinden geleni yaptı, ancak ley hattı bu kadar aşınmışken nüans yakalamak zordu. Toparlayabildikleri küçük iletişim sadece medyumun

Kızı her zaman olduğu gibi bir şekilde onun yanındaydı ve hem Cabeswater'ı hem de büyücüyü güçlendiriyordu.

Cabeswater'ın anlamalarını sağlamaya çalıştığı şey, Cabeswater'ın yaratmakla ilgili olduğuydu. Yapmak. İnşa etmek. Bu kurban için kendini yapamazdı çünkü bu onun doğasına aykırıydı. Bir insanı eskisi gibi geri getirmek için tam olarak *ölemezdi.* Az önce ölen insanın bir kopyasını yapmak daha kolay olurdu ama onlar bir kopya istemiyorlardı. Az önce kaybettikleri insanı istiyorlardı. Onu değiştirmeden geri getirmek mümkün değildi; bu bedeni geri döndürülemez bir şekilde ölmüştü.

Ama onu yeni bir şeye dönüştürebilirdi. Sadece insanların neye benzediğini hatırlaması gerekiyordu.

Cabeswater'dan büyücüye görüntüler aktı ve o da bunları medyumun kızına fısıldadı. Kız ayna büyüsünü Cabeswater′da kalan ağaçlara yöneltmeye başladı ve bunu *yaparken lütfen diye* fısıldadı ve *tir e'lintler* onu kendilerinden biri olarak tanıdı.

Sonra Cabeswater çalışmaya başladı.

İnsanlar çok aldatıcı ve karmaşık şeylerdi.

Hayatı ve varoluşu rüyasından çıkarmaya başladığında, kalan ağaçlar birlikte mırıldanmaya ve şarkı söylemeye başladı. Bir zamanlar şarkılarının sesi farklıydı ama bu sefer Greywaren'in onlara verdiği şarkıları söylüyorlardı. Bu, aynı anda hem keder hem de neşe dolu, feryat eden, yükselen bir melodiydi. Ve Cabeswater büyüsünü damıttıkça, bu ağaçlar teker teker devrilmeye başladı.

Medyumun kızının hüznü ormanda patladı ve Cabeswater bunu da kabul etti ve inşa ettiği hayata kattı.

Bir ağaç daha devrildi, bir başkası daha ve Cabeswater tekrar tekrar talepte bulunan insanlara geri dönmeye devam etti. Onların nasıl hissettiğini hatırlamak zorundaydı. Kendini yeterince küçültmeyi hatırlamak zorundaydı.

Orman azaldıkça, Greywaren'ın umutsuzluğu ve merakı Cabeswater'ın içine doldu. Ağaçlar ona yatıştırıcı bir şekilde şarkı söyledi, olasılıkların, gücün ve hayallerin şarkısı ve sonra Cabeswater onun merakını topladı ve inşa etmekte olduğu hayata kattı.

Ve son olarak, sihirbazın hüzünlü pişmanlığı ağaçlardan geriye kalanlar arasında kıvrıldı. Bu olmadan, o neydi? Sadece insan, insan, insan. Cabeswater yaprakları son bir kez yanağına bastırdı ve sonra inşa ettiği yaşam için bu insanlığı aldılar.

Neredeyse insan şeklindeydi. Yeterince iyi uyacaktı. Hiçbir şey mükemmel değildir.

Kuzgun Kral'a yol açın.

Son ağaç da devrildi, orman yok oldu ve her yer tamamen sessizliğe büründü.

Mavi, Gansey'in yüzüne dokundu. Fısıldadı, "Uyan."

EPILOGUE

In Singer's Falls'ta akşamlar çok güzeldi. Yemyeşil ve karanlık, karmaşık yeşillere boyanmış bir dünya. Ağaçlar: her yerde a ğ a ç l a r . Adam, Ronan kokan küçük, kaygan bir BMW'yle Henrietta'ya dönen dolambaçlı yolda ilerliyordu. Radyo Ronan'ın berbat tekno müziğini çalıyordu ama Adam kapatmadı. Dünya muazzam görünüyordu.

Karavan parkına geri dönüyordu.

Zamanı gelmişti.

Ahırlardan karavan parkına otuz dakikalık bir yol vardı, bu yüzden fikrini değiştirip St. Agnes'a ya da Monmouth Manufacturing'e dönmek için bolca zamanı vardı.

Ama Henrietta'nın yanından geçerek karavan parkına gitti ve sonra uzun, engebeli yoldan karavanlara doğru ilerledi, lastikleri arkasında parçalanan bir toz bulutu oluşturdu. Köpekler arabayı kovalamak için dışarı fırladılar ve eski evinin önüne geldiğinde ortadan kayboldular.

Bunu gerçekten yapıp yapmadığını sormasına gerek yoktu. O buradaydı, değil mi?

Adam çürük merdivenleri tırmandı. Bir zamanlar boyalı olan, şimdi soyulmuş ve çatlamış, marangoz arılarının mükemmel yuvarlak izleriyle delinmiş bu merdivenler, St. Agnes'in üstündeki dairesine çıkan merdivenlerden çok farklı değildi. Sadece burada daha azdı.

Merdivenlerin başında, kapıyı çalıp çalmaması gerektiğine karar vermeye çalışarak kapıyı inceledi. Burada yaşamaya başlayalı çok uzun aylar olmamıştı, haber vermeden gelip gidiyordu ama sanki yıllar geçmiş gibi hissediyordu. Kendini en son buraya geldiğinde olduğundan daha uzun hissediyordu, gerçi bir önceki yazdan bu yana o kadar büyümüş olamazdı.

Burası artık onun gerçek evi değildi, o yüzden kapıyı çaldı.

Elleri ütülenmiş haki pantolonunun ceplerinde, ayakkabılarının temiz burunlarına ve sonra tekrar tozlu kapıya bakarak bekledi.

Kapı açıldı ve babası orada, onunla göz göze durdu. Adam, bu adama benzemekten korkan geçmiş versiyonuna biraz daha nazik davrandığını hissetti. Çünkü Robert Parrish ve Adam Parrish ilk bakışta birbirlerine benzemeseler de, Robert Parrish'in bakışlarında Adam'a kendisini hatırlatan içe dönük bir şeyler vardı. Kaşların örgüsünde de benzer bir şeyler vardı; aralarındaki çatlağın şekli, tam da hayatın olması gerektiği ile gerçekte nasıl olduğu arasındaki sürekli farkın şekliydi.

Adam Robert değildi ama olabilirdi ve bu olasılıktan korktuğu için geçmişteki Adam'ı affetti.

Robert Parrish gözlerini oğluna dikti. Adam onun hemen arkasında, loş odada, Adam'ın yanından BMW'ye bakan annesini gördü.

"Beni içeri davet et," dedi Adam.

Babası oyalandı, bir burun deliği alevlendi, ama eve geri çekildi. Bir elini alaycı bir davetle, sahte bir krala sadakat gösteriyormuş gibi bir jestle çevirdi.

Adam içeri girdi. Buradaki hayatlarının ne kadar sıkıştırılmış olduğunu unutmuştu. Mutfağın oturma odasıyla aynı olduğunu, oturma odasının ana yatak odasıyla aynı olduğunu ve ana odanın diğer tarafında Adam'ın küçük yatak odasının bulunduğunu unutmuştu. O alanı küskünce ayırdıkları için onları suçlayamazdı; bu evde birbirlerine bakmadan bulunabilecekleri başka bir yer yoktu. Klostrofobinin onu korku kadar nasıl dışarıya ittiğini unutmuştu.

"Araman ne güzel," dedi annesi.

Eskiden onu nasıl kovduğunu da hep unuturdu. Onun sözleri daha kaygan bir saldırı türüydü, babasının gerçek darbelerinden daha kolay hafızasından kayıyor, dikkat etmediğinde o genç Adam'ın kaburgalarının arasına giriyordu. Onunla değil de tek başına saklanmayı öğrenmesinin bir nedeni vardı.

"Bugün mezuniyet töreninde seni özledim," diye cevap
verdi Adam. "Hoş karşılanmadığımı hissettim," dedi
kadın.

"Gelmeni ben istedim."

"Bunu çirkinleştirdin."

"Bunu çirkinleştiren ben değildim."

Gözlerini ondan kaçırdı, aktif bir çatışmanın ilk işaretiyle gözlerinin çoğu kayboldu.

"Ne istiyorsun, Adam?" diye sordu babası. Sanki değişen şeyin bu olabileceğini düşünmüş gibi hâlâ Adam'ın kıyafetlerine bakıyordu. "Artık mezun olup süslendiğin ve erkek arkadaşının arabasını kullandığın için eve geri taşınmak için yalvardığını sanmıyorum."

Adam, "Üniversiteye gitmeden önce ailemle normal bir ilişki kurma olasılığı olup olmadığını görmeye geldim," diye cevap verdi.

Babasının ağzı çalışıyordu. Adam'ın ifadesinin içeriğinden mi, yoksa Adam'ın sesinin gerçekliğinden mi şoke olduğunu söylemek zordu. Bu odada sık sık duyulan bir şey değildi. Adam'ın bunu bunca zamandır nasıl normal karşıladığı kafasını karıştırıyordu. Komşularının eskiden onun morarmış yüzüne nasıl sırtlarını döndüklerini hatırlıyordu; aptalca bir şekilde, bunu bir şekilde hak ettiğini düşündükleri için hiçbir şey söylemediklerini düşünürdü. Oysa şimdi, kaçının kanepelerinin önünde yere büzüldüğünü, odalarına saklandığını ya da şiddetli yağmur altında küçük verandanın altında ağladığını merak ediyordu. Kendisini dinleyip dinlemeyeceklerini bilmese de, göz önünde saklanan diğer tüm Adams'ları kurtarmak için ani bir dürtü hissetti. Bu ona bir Gansey ya da Mavi dürtüsü gibi geldi ve bu küçük, kahramanca kıvılcımı zihninde tutarken, sadece kendini kurtardığına inandığı için başka birini kurtarmayı hayal edebildiğini fark etti.

"Bunu imkânsız hale getiren sendin," dedi babası. "Bunu çirkinleştiren sensin, tıpkı annenin dediği gibi."

Şimdi Adam'a korkutucu değil, huysuz görünüyordu. Vücut diliyle ilgili her şey, bir eğrelti otu gibi kıvrılmış omuzları, kıvrılmış çenesi, Adam'a patronuna vuracağından daha kısa sürede vurmayacağını gösteriyordu. Oğluna en son elini kaldırdığında, içinden kanlı bir diken çıkarmak zorunda kalmıştı ve Adam o anki güvensizliğin hâlâ içinde olduğunu görebiliyordu. Adam başkaydı. Cabeswater'ın gücü olmasa bile, gözlerinde soğukkanlılıkla parıldadığını hissedebiliyordu ve bunu gizlemek için hiçbir şey yapmıyordu. Büyücü.

"O zamandan çok daha önce çirkindi baba," diye yanıtladı Adam. "Bu kulağımla duyamadığımı biliyor musun? Bunu daha önce söylediğimde mahkeme salonunda benim üzerimden konuşuyordun."

Babası küçümseyici bir ses çıkardı ama Adam onun sözünü kesti. "Gansey beni hastaneye götürdü. O sen olmalıydın baba. Yani, hiç olmamalıydı, ama gerçekten bir kaza olsaydı, odada benimle birlikte sen olmalıydın."

Söylemek istediği sözleri söylerken bile, onları söylediğine inanamıyordu. Daha önce hiç babasına cevap vermiş ve onun haklı olduğundan emin olmuş muydu? Ve tüm bu süre boyunca onun gözlerinin içine bakabilmiş miydi? Korkmadığına tam olarak inanamıyordu: Zaten korkmadığınız sürece babası korkutucu değildi.

Babası öfkeyle ellerini ceplerine soktu. "Bu kulağım

sağır baba, o da sendin."

Şimdi babası yere bakıyordu ve Adam onun kendisine inandığını bu şekilde anladı. Belki de Adam'ın bu görüşmede gerçekten ihtiyaç duyduğu tek şey buydu: babasının gözlerini kaçırması. Babasının ne yaptığını bildiğinden emin olmak.

Babası, "Bizden ne istiyorsun?" diye sordu.

Yolda gelirken Adam bunu düşünmüştü. Gerçekten istediği şey kendi haline bırakılmaktı. Artık Adam'ın hayatına gerçekten müdahale edemeyen gerçek babası tarafından değil, her yönden daha güçlü bir şey olan baba fikri tarafından. "Ne zaman bir odada birinin beni nereden aradığını anlayamasam, ne zaman kafamı duşun kenarına çarpsam ve ne zaman yanlışlıkla kulaklıklarımı iki kulağıma da takmaya başlasam seni düşünüyorum. Seni düşündüğüm tek zamanın bu olmadığı bir gelecek olabilir mi sence?"

Yüzlerinden bunun cevabının yakın zamanda evet olmayacağını anlayabiliyordu ama sorun değildi. Herhangi bir beklentiyle gelmemişti, bu yüzden hayal kırıklığına uğramadı.

"Sanırım bilmiyorum," diye yanıtladı babası sonunda. "Pek hoşlanmadığım birine dönüştün ve bunu söylemekten çekinmiyorum."

"Bu adil," dedi Adam. Babası da pek umurunda değildi. Gansey olsa *dürüstlüğünü takdir ediyorum derdi* ve Adam o kibar güç anısını ödünç aldı. "Dürüstlüğünüzü takdir ediyorum."

Babasının yüzü, Adam'ın az önce ne demek istediğini mükemmel bir şekilde anlattığını gösteriyordu.

Annesi konuştu. "Aramanı istiyorum. Ne yaptığını bilmek istiyorum."

Başını kaldırdı ve pencereden süzülen ışık gözlüklerinin üzerinde mükemmel bir kare oluşturdu. Ve işte böyle, Adam'ın düşünceleri zaman içinde aktı, mantığı psişik duyularının kullandığı aynı kanalları izledi. Kapıyı çaldığını, kadının kapının diğer tarafında durduğunu ve cevap vermediğini görebiliyordu. Kapıyı çaldığını, kadının kapının etrafında durduğunu

karavanın arkasında, o gidene kadar nefesini tuttu. Kendisini aradığını ve telefonu elinde tutarken çaldığını bile görebiliyordu. Ama aynı zamanda onun üniversite broşürünü açtığını da görebiliyordu. Adını bir gazeteden kesip çıkardığını görebiliyordu. Şık ceketi, güzel pantolonu ve rahat gülümsemesiyle çekilmiş bir fotoğrafını buzdolabının üzerine koyarken.

Bir noktada onu serbest bırakmıştı ve geri dönmesini istemiyordu. Sadece ne olduğunu görmek istedi.

Ama bu da iyiydi. Bu da bir şeydi. Bunu yapabilirdi. Aslında, muhtemelen yapabileceği tek şey buydu.

Düşünceli bir şekilde yanındaki dolaba bir kez vurdu ve BMW'nin anahtarlarını çıkardı. "Ben yaparım," dedi.

Bir an daha bekledi, onlara alanı doldurma, beklentileri aşma fırsatı verdi.

Y a p m a d ı l a r . Adam çıtayı tam olarak atlayabilecekleri yüksekliğe koymuştu, daha yükseğe değil.

"Kendim çıkarım," dedi. Çıktı

da.

Henrietta'nın diğer tarafında Gansey, Blue ve Henry Domuz'dan yeni çıkıyorlardı. Henry arkada oturduğu için en son inmişti ve sanki buzağılanıyormuş gibi yolcu koltuğunun arkasından sıkıca çıktı. Kapıyı kapattı ve sonra kaşlarını çattı.

Gansey, "Kapıyı çarpmalısın,"

dedi. Henry kapattı.

Gansey*, "Kapa çeneni," diye*

tekrarladı. Henry kapıyı çarptı.

"Çok vahşi," dedi.

Ronan yüzünden bu ücra yere gelmişlerdi. O öğleden sonra onlara belirsiz talimatlar vermişti - görünüşe göre, Blue'nun mezuniyet hediyesi için bir çöpçü avına çıkmışlardı. Mavi haftalardır okula gitmiyordu ve Ronan bir hediyenin beklediğini ima etmişti ama Gansey ve Henry de mezun olana kadar hediyenin yerini söylemeyi reddetmişti. *Bunu birlikte kullanmanız gerekiyor*, demişti uğursuzca. Ondan gelmesini istemişlerdi - hem mezuniyete hem de bu çöpçü avına - ama o sadece her iki yerin de kendisi için kötü anılarla dolu olduğunu ve onlarla diğer tarafta görüşeceğini söylemişti.

Şimdi toprak bir yoldan, ötesindeki her şeyi görüş alanlarından gizleyen sık bir ağaç sırasına doğru yürüyorlardı. Hava oldukça sıcaktı. Böcekler gençlerin gömleklerinin içinde ve ayak bileklerinin etrafında kendilerini rahat hissediyorlardı. Gansey bunu daha önce de yaptığını hissetmişti ama yapıp yapmadığını anlayamamıştı. Uzun zamandır yaşadığı zaman kayması hissinin ilk ölümünün değil, ikinci ölümünün bir ürünü olduğunu artık biliyordu. Cabeswater'ın ona yeniden hayat vermek için bir araya getirdiği parçaların bir yan ürünüydü. İnsanlar tüm zamanları aynı anda deneyimlemek için yaratılmamışlardı ama Gansey yine de bunu yapmak zorundaydı.

Yürürlerken Mavi uzanıp onun elini tuttu ve parmaklarının oluşturduğu bu düğümü aralarında neşeyle salladılar. Özgürdüler, özgür, özgür. Okul bitmişti ve yaz önlerinde uzanıyordu. Gansey boş bir yıl için teklif vermiş ve kazanmıştı; Henry ise çoktan bir yıl planlamıştı. Blue mezuniyet sonrası ülkeyi nasıl ucuza dolaşacağını planlamak için aylarını harcadığından, her şey uygundu, hedef: hayat. Arkadaşlarla daha iyiydi. Üç kişiyle daha iyiydi. Persephone her zaman üçün en güçlü sayı olduğunu söylerdi.

Artık ağaç sınırını aşmışlar ve kendilerini Virginia'nın bu bölgesinde pek de sık rastlanmayan türden, devasa bir tarlada bulmuşlardı. Tüylü kuzu kulakları otların arasında uzamaya başlamıştı bile; devedikenleri hâlâ kısa ve sinsiydi.

"Ah, Ronan," dedi Gansey, Ronan bunu duymak için orada olmasa da, çünkü Ronan'ın yönlendirmelerinin onları nereye götürdüğünü yeni fark etmişti.

Alan arabalarla doluydu. Hepsi çoğunlukla birbirinin aynısıydı. Hepsi bir şekilde biraz tuhaftı. Çoğunlukla beyaz Mitsubishi'lerdi. Etraflarında büyüyen otlar ve ön camlarını kaplayan polenler manzarayı oldukça kıyametvari bir hale getiriyordu.

"Büyük Amerika yolculuğumuz için bunların hiçbirini istemiyorum," dedi Henry hoşnutsuzlukla. "Bedava da olsa, büyülü de olsa umurumda değil."

"Aynı fikirdeyim," dedi Gansey.

Ancak Mavi umursamaz görünüyordu. "Burada bizim için olduğunu bildiğimiz bir tane olduğunu söyledi."

"Araba olduğunu biliyor muydun?" Gansey sordu. Ronan'dan en ufak bir ipucu bile alamamıştı.

"Hiçbir bilgi olmadan onun talimatlarına uymayacaktım," diye karşılık verdi Mavi.

Otların arasında yürüdüler, çekirgeler önlerinde vızıldıyordu. Blue ve Henry dikkatle araştırıyor, araçları karşılaştırıyorlardı. Gansey

oyalanıyor, yaz akşamının ciğerlerine dolduğunu hissediyordu. Yolunun bu genişleyen girdabı onu mezuniyet hediyesine getirdi. "Çocuklar, onu buldum."

Bu bariz bir aykırılıktı: tüm yeni Mitsubishi'lerin ortasına park edilmiş öfkeli turuncu eski bir Camaro. Domuz'a o kadar benziyordu ki Ronan bunu hayal etmiş olmalıydı.

Blue ve Henry ona doğru ilerlerken Gansey, "Ronan kendini çok komik sanıyor," dedi.

Henry kolundan bir kene kopardı ve başka birini emmesi için tarlaya fırlattı. "Birbirinize uygun arabalar kullanmanızı mı istiyor? Ruhu olmayan bir adam için çok duygusal görünüyor."

"*Bana* kaputun altında seveceğim bir şey olduğunu söyledi," dedi Blue. Ön tarafa doğru ilerledi ve kaputu açmak için el yordamıyla ilerledi. Kaputu açınca gülmeye başladı.

Hepsi içeri baktı ve Gansey de güldü. Çünkü Camaro'nun motor bölümünün içinde *hiçbir şey yoktu.* Motor yoktu. İç işleyiş yoktu. Sadece lastiklerin yanında büyüyen otlara kadar boş bir alan vardı.

Gansey "Nihai yeşil araba," dedi, aynı anda Henry de "Sence gerçekten çalışıyor mu?" diye sordu.

Mavi ellerini çırptı ve aşağı yukarı zıpladı; Henry bunu yaparken fotoğrafını çekti ama Mavi yüzünü ona dönmeyecek kadar neşeliydi. Sıçrayarak sürücü tarafına geçti ve arabaya bindi. Ön panelin üzerinden zar zor görünüyordu. Gülümsemesi hâlâ muazzamdı. Ronan bunu kaçırdığı için üzülecekti ama Gansey onun nedenlerini anlıyordu.

Bir saniye sonra motor kükredi. Daha doğrusu araba kükredi. Bu sesi neyin çıkardığını kim bilebilirdi ki? Mavi saçma bir sevinç sesi çıkardı.

Yıl önlerinde uzanıyordu, büyülü, muazzam ve tamamen yazılmamış.

Harikaydı.

"Sence hiç bozulur mu?" Gansey olmayan motorun sesi üzerine bağırdı.

Henry gülmeye başladı.

"Bu harika bir yolculuk olacak," dedi.

Hikayeye nereden başladığınıza bağlı olarak, bu yerle ilgiliydi: ley hattının özellikle güçlü bir bölümünü çevreleyen uzun bir dağ. Aylar önce burası rüyalarla dolu Cabeswater'dı,

büyüyle çiçek açıyordu. Şimdi burası sıradan bir Virginia ormanıydı; yeşil dikenler, yumuşak çınarlar, meşeler ve çam ağaçları... Her şey kayaların arasında büyümekten incecik olmuştu.

Ronan buranın yeterince güzel olduğunu tahmin etti ama Cabeswater değildi.

Kıyılardan birinde, cılız toynaklı bir kız çalılıkların arasında neşeyle ilerliyor, mırıldanıyor ve iğrenç çiğneme sesleri çıkarıyordu. Ormandaki her şey onun için ilginçti ve ilginç olması tadına bakması anlamına geliyordu. Adam onun Ronan'a çok benzediğini söylemişti. Ronan bunu bir iltifat olarak kabul etmeyi seçecekti.

"Opal," diye tersledi ve Opal bir ağız dolusu mantarı tükürdü. "Dalga geçmeyi bırak!"

Kız ona yetişmek için dörtnala koştu ama ona ulaştığında duraklamadı. Adamın etrafında çılgınca bir hareketlilikten oluşan orantısız bir çevre oluşturmayı tercih etti. Başka türlüsü gönüllü bir itaat görüntüsü verebilirdi ve bundan kaçınmak için çok şey yapardı.

İleride, Chainsaw *"Kerah!"* diye bağırdı.

Ronan ona yetişene kadar bağırmaya devam etti. Elbette, yerinde olmayan bir şey bulmuştu. Yaprakları tekmeledi. Yüzyıllık gibi görünen metal bir eserdi. 1973 model bir Camaro'nun tekerleğiydi. Aylar önce ley hattında buldukları eski, imkânsız tekerlekle eşleşiyordu. O zamanlar Ronan bunu, gelecekte bir noktada Glendower'ın peşindeyken Camaro'yu parçalayacakları ve ley hattının zamanı bükmesinin onları zamanda geriye ve sonra tekrar ileriye göndereceği anlamına geldiğini düşünmüştü. Ley hattındaki tüm zamanlar aynıydı.

Ama henüz o yere varmamışlar gibi görünüyordu: Ley hattında onları bekleyen gelecek maceraları vardı.

Heyecan verici ve korkutucu bir beklentiydi.

"İyi buldun velet," dedi Chainsaw'a. "Hadi eve gidelim."

Ahırlara döndüğünde Ronan, Cabeswater'la ilgili sevdiği ve sevmediği her şeyi ve onu şimdi ortaya çıkaracak olsa neleri farklı yapacağını düşündü. Gelecekte bir tehdide karşı ona daha fazla koruma sağlayacak olan şey neydi, hat üzerindeki Cabeswater gibi diğer yerlerle daha iyi bağlantı kurmasını sağlayacak olan şey neydi, onu kendisinin daha gerçek bir yansıması haline getirecek olan şey neydi.

Sonra bunları kafasında tutarak çatıya çıktı ve gökyüzüne baktı.

Sonra gözlerini kapattı ve rüya görmeye başladı.

ACKNOWLEDGEMENTS

Kuzgun Döngüsü on yılı aşkın bir süredir yapım aşamasındaydı ve sayısız insan bana bir şekilde yardımcı oldu. Bu bölüm, zorunlu olarak, son derece yetersiz olacaktır.

Öncelikle şövalyelere teşekkür etmeliyim: Tessa Gratton ve Brenna Yovanoff, ejderhalarımla savaşmaya her zaman istekliler. Sarah Batista-Pereira, geldiğini bile görmediğim ejderhaları öldürdün. Court Stevens, günün sonunda bana yeni bir kılıç verdiğiniz için teşekkür ederim.

Işıltılı saray: Laura Rennert, tutkulu menajerim ve Barry Eisler, onun eşi. Bana bir yazarın isteyebileceği en iyi hediyeyi veren editörüm David Levithan: zaman. Rachel Coun, Lizette Serrano, Tracy van Straaten, profesyonel kahinlerin cadı üçlüsü. Becky Amsel, sonsuza kadar kakao.

Ailem: Özellikle de bana kitaplardan bir kale inşa eden ailem. Ayrıca bana nasıl zırh yapılacağını gösteren Erin.

Gerçek aşk: Ed, her zaman bir savaş olduğu için üzgünüm. Üzgün sayılırsın. Üzgün değilim. Bak, o kılıcı o taştan çıkardığında neye bulaştığını biliyordun. Yanımda olduğun için sana her zaman minnettarım.

About the Author

Maggie Stiefvater'ın hayatıyla ilgili kararları, kazançlı bir işte çalışamaması etrafında dönüyor. Kendi kendine konuşmak, boşluğa bakmak ve işe pijamalarınızla gelmek garson, kaligrafi eğitmeni veya teknik editör olduğunuzda (hepsini denedi) hoş karşılanmaz, ancak romancılar ve sanatçılar için oldukça değerli özelliklerdir (yirmi iki yaşından beri hayatını biri veya diğeri olarak kazanıyor). Maggie şu anda Virginia'nın kuş uçmaz kervan geçmez bir köşesinde, son derece dürüst kocası, iki çocuğu ve çok sayıda nevrotik köpeğiyle birlikte şaşırtıcı derecede eksantrik bir hayat sürüyor.

L♥ve Maggie

www.maggiestiefvater.com
@mstiefvater

Scholastic Children's Books
An imprint of Scholastic Ltd
Euston House, 24 Eversholt Street,
Londra, NW1 1DB, Birleşik Krallık
Kayıtlı ofis: Westfield Road, Southam, Warwickshire, CV47 0RA SCHOLASTIC ve ilgili logolar Scholastic Inc. şirketinin ticari markaları ve/veya tescilli ticari markalarıdır.

İlk olarak ABD'de Scholastic Inc. tarafından
yayımlanmıştır, 2016 İlk olarak İngiltere'de
Scholastic Ltd. tarafından yayımlanmıştır, 2016
Bu elektronik baskı Scholastic Ltd, 2016 tarafından

yayımlanmıştır Metin Telif Hakkı © Maggie Stiefvater, 2016

Maggie Stiefvater'ın bu eserin yazarı olarak tanımlanma hakkı kendisi tarafından ileri sürülmüştür.

eISBN 978 1407 15709 2

Bu kitap için British Library'den bir CIP katalog kaydı temin edilebilir.

Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitap metnine ekrandan erişme ve okuma için münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü Scholastic Limited'in açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz.

Newgen tarafından Hindistan'da üretilmiştir

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, olaylar ve diyaloglar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

www.scholastic.co.uk

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.